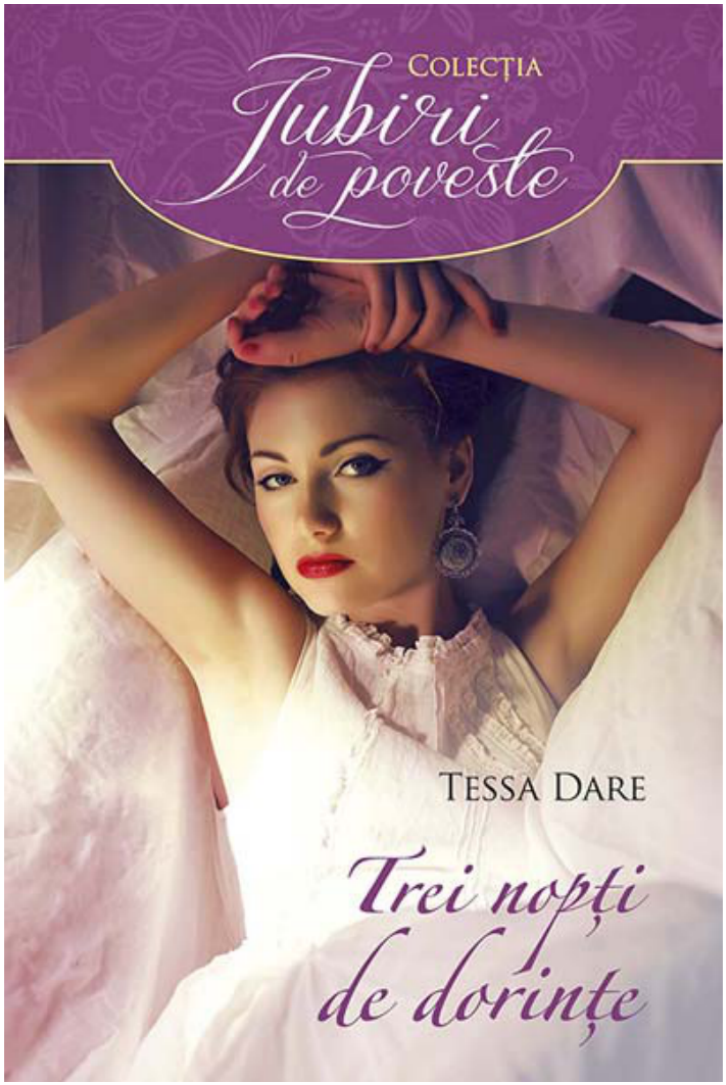
COLECȚIA
Iubiri de poveste
TESSA DARE
Trei nopți de dorințe

Tessa Dare

Trei nopți de dorințe

Traducere din limba engleză
Iris Anghel

ALMA
2015

Three Nights With a Scoundrel
Tessa Dare

Copyright © 2010 Eve Ortega
Ediţie publicată prin înţelegere cu Ballantine Books,
un imprint al Random House Publishing Group,
o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Trei nopți de dorințe
Tessa Dare

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-0284-8
ISBN PDF: 978-606-33-0285-5
ISBN Print: 978-606-33-0037-0

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Elyssa, această carte îți este dedicată.
Mulțumesc pentru că ai îndrăgit-o de la bun început.

Capitolul 1

Octombrie 1817, Londra

Cineva o trezi pe Lily din somn, zgâlțâind-o cu putere de braț. Un ghem dogoritor de lumină stăruia pe fața ei.

Tresări speriată, iar lumina se îndepărtă brusc. Deschise cu grijă ochii. Clipind nervos, Lily încercă să deslușească identitatea persoanei care purta felinarul. Era Holling, menajera.

„O, Doamne!“ Se ridică imediat în capul oaselor. Se întâmplase ceva cumplit. Servitorii o trezeau numai în cazuri de extremă urgență.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată, cu mâna la gât.

Lumina galbenă a felinarului se răsfrângea asupra chipului smerit al menajerei.

— Vă cer iertare, milady, dar trebuie să veniți jos imediat.

Încuviințând din cap, Lily se ridică din pat. Se încălță cu papucii, înfiorată de răcoarea pe care o înmagazinaseră aceștia în timpul nopții, și își puse, cu ajutorul servitoarei, un halat violet de mătase.

Simți o gheară în piept în clipa în care coborî treptele la parter. Cunoștea prea bine gustul cumplit al spaimei.

Trecuseră aproape cinci luni de când fusese nevoită, ultima oară, să coboare treptele în toiul nopții. Atunci însă n-o trezise nimeni, căci, copleșită de gânduri negre, nici nu închisese vreo clipă ochii. Temerile i-au fost confirmate în clipa în care a văzut în pragul ușii trei bărbați, care nu aveau nimic în comun, cu excepția faptului că erau membri ai Clubului Armăsarilor, o societate exclusivistă care se ocupa cu creșterea cailor de rasă, înființată de fratele ei, Leo. Cei trei bărbați erau ducele de Morland, Rhys St. Maur – un erou care purta încă cicatricile războiului, și Julian Bellamy – răzvrătitul preferat al aristocrației

londoneze și cel mai bun prieten al lui Leo.

O singură privire ațintită în acea noapte asupra expresiilor grave de pe chipurile lor îi fusese suficientă pentru ca vorbele să devină de prisos. Lily intuise imediat motivul prezenței lor în casa ei.

Leo murise.

La vârsta de douăzeci și opt de ani, fratele ei geamăn era mort. Leo Chatwick, marchiz de Harcliffe. Tânăr, frumos, bogat și admirat de o lume întreagă – căzuse victimă tâlharilor, care îl bătuseră până ce îl lăsaseră fără suflare, pe o stradă din Whitechapel.

Ultima dată când coborâse treptele în toiul nopții, universul îi fusese dat peste cap.

Lily simți cum genunchii îi tremurau ca varga în clipa în care puse piciorul pe ultima treaptă. Se agăță de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul și trase adânc aer în piept când un lacheu îi făcu semn cu mâna să vină la ușă.

Holling ridică felinarul deasupra pragului. Luându-și inima în dinți, Lily se îndreptă spre ușă și aruncă o privire afară.

Pentru că nu se afla nimeni pe treptele de la intrare, își îndreptă privirea spre scuarul din fața casei. Primele raze palide ale dimineții pluteau deasupra aleilor și a gardului viu frumos îngrijit. Străzile erau încă pustii, dar servitorii începuseră deja să-și croiască drum spre piață.

Observând gesturile insistente ale menajerei, își aruncă privirea în jos. Acolo, la baza treptelor de la intrare, văzu roaba unui negustor ambulant, plină cu morcovi, napi și dovlecei. Peste toate acestea, zăcea trupul inert al unui bărbat.

Își încleștă mâna pe clanța ușii. „O, nu!“

Era Julian Bellamy.

Lily îi recunoscu manșetele roșii ale hainei înainte de a-i vedea chipul. Își astupă gura cu mâna, înăbușindu-și un strigăt de ajutor.

În perioada în care deplânsese moartea lui Leo, se consolase cu gândul că nu va mai cunoaște niciodată durerea mistuitoare provocată de pierderea unei ființe atât de dragi. Era fratele ei geamăn și cel mai bun prieten al ei, iar de la moartea părinților lor, Leo rămăsese și singura rudă apropiată pe care o mai avea. Nu avea să mai iubească pe nimeni așa cum îl iubise pe el. Și, odată cu dispariția lui... durerea nu-i va mai atinge

niciodată sufletul.

Sau, cel puțin, așa își închipuise.

Privind acum trupul fără viață al lui Julian, îi era greu să-și imagineze că mai avusese cândva niște trăiri atât de puternice. Își simțea glasul gâtuit de emoție, incapabil să scoată altceva decât niște sunete stridente, ca un croncănit de ciori. Își dădea prea bine seama de asta, dar nu se putea abține. Când Leo murise, Julian îi fusese alături. Poate că era un răzvrătit și un libertin prin excelență, dar era prietenul la cataramă atât al fratelui său, cât și al ei. De-a lungul anilor, el devenise un membru al familiei. Dacă Julian avea s-o părăsească...

Avea să rămână cu-adevărat singură.

Pentru a doua oară în dimineața aceea, Holling o scutură de braț. Lily își ațintи privirea asupra menajerei.

— Trăiește, îi spuse bătrâna. Respiră încă.

— Aduceți-l înăuntru! le porunci Lily, simțind cum lacrimi de ușurare îi brăzdau obrajii, în ciuda încercărilor ei de a și le stăvili.

Servitorii porniră cu toții să-i îndeplinească porunca, ridicându-l cu grijă din roabă și purtându-l pe umeri pe scări.

— Duceți-l în bucătărie! le spuse ea.

Se îndreptară cu toții, pe coridorul îngust, spre partea din spate a casei. Holling îi călăuzea, luminându-le drumul cu felinarul, iar servitorii o urmau, cărându-l pe Julian. Lily încheia șirul, coborând după ei cele câteva trepte spre bucătărie.

Chiar și la această oră atât de matinală, bucătăria forfotea de oameni. Focul ardea în sobă, încălzind încăperea, iar în aer pluteau arome de drojdie. O servitoare își ridică în aer mâinile murdare de făină și se retrase speriată, făcându-le loc lacheilor să treacă.

Ei îl așezară pe Julian în fața cuptorului și îi sprijiniră capul de un sac de făină.

— Chemați doctorul! le porunci Lily. Pentru că nimeni nu se grăbea să-i asculte porunca, începu să țipe cât o ținea gura de tare: Chemați doctorul! *Acum!*

Făcând iute o reverență în fața ei, unul dintre servitori ieși în grabă din cameră.

Lily se lăsă în genunchi lângă Julian. Doamne, cât era de murdar! Chipul îi era mânjit de praf, iar hainele îi duhneau cumplit a baltă. Îi puse mâna pe frunte, simțind-o rece și jilavă.

Poate că avea nevoie de aer. Începu să-i desfacă eșarfa ce juca rol de lavalieră, luptându-se cu țesătura scrobită, înfășurată de jur împrejurul gâtului. Simți cum favoriții crescuți de o zi îi zgâriau buricele degetelor. Își aplecă obrazul peste chipul său, bucurându-se să simtă cum suflul cald al respirației lui îi mângâia pomeții.

Un spasm puternic îi zgudui lui Julian trupul, de parcă ar fi tușit.

Lily puse capăt luptei cu eșarfa și își ațintи privirea asupra lui, dornică să nu piardă nici un cuvânt pe care l-ar fi putut rosti.

O privea cu o expresie rătăcită, fără să-și desprindă însă ochii de la ea.

— Bună, Lily.

— Cum te simți, Julian? îl întrebă ea, răsuflând ușurată.

El clipi iute, de câteva ori, apoi mai rar.

— Ți-a stat întotdeauna bine cu violet, îi răspunse, în cele din urmă, după care reintră în acea stare de letargie, închizând ochii.

Era beat? Se aplecă deasupra lui, adulmecându-i cu grijă zona expusă a gâtului. Nu mirosea a băutură. Și nici duhoarea de baltă nu se mai simțea acum. Doar o aromă suavă de săpun și scrobeală, care se împletea cu un iz înțepător și metalic de...

„Of, Doamne!“

— Julian, Julian, trezește-te! strigă ea, apucându-l de braț și scuturându-l cu putere.

Pentru că nu îi răspundea, ea își retrase mâna tremurândă și își privi înmărmurită degetele. Exact de asta se temuse. Erau pline de sânge.

Probabil că Julian Bellamy murise cândva în timpul nopții.

Aceasta putea fi singura explicație. Pierise și, printr-o greșeală a divinității, în această dimineață se trezise în paradis. Puritatea de nedescris a locului în care se afla îi învăluia simțurile.

Totul în jur era scăldat în lumină. În miresme. În bogăție. În curățenie.

Atribute ale paradisului, așa cum numai imaginația unui băiețandru putea să și le zugrăvească. Antiteza tuturor lucrurilor pe care le cunoscuse încă din fragedă pruncie până la vârsta de nouă ani: sărăcie, mizerie, întuneric și foame.

Că tot veni vorba, simți o vagă împunsătură de foame în stomac.

Ciudat!

Brațele goale îi alunecau printre cearșafurile scrobite și cuvertura de mătase, în timp ce se întindea alene în pat, întrebându-se dacă morții aveau senzația de foame. Și dacă da, ce banchet divin îl aștepta oare aici?

— În sfârșit! Aici erai! se auzi o voce feminină blândă și dulce ca mierea, o voce *familiară*.

Pulsul începu să-i bată mai tare.

Pulsul? Fir-ar să fie! La naiba cu foamea! Morții, cu siguranță, nu au puls.

Julian se sprijini într-un cot și încercă să se uite de jur împrejur, cu privirea lui încețoșată.

— Lily? Doar nu ești tu!

Chipul ei frumos și oval începea să devină mai clar. Ochi întunecați, ancorați de un nas subțire și drept. Conturul seducător al buzelor ei trandafirii.

— Firește că sunt eu.

Doamne sfinte! Nu era în paradis; ci mai degrabă osândit la chinurile iadului. Se afla într-un pat – se pare că undeva în conacul Harcliffe. Iar Lady Lily Chatwick stătea pe marginea patului, prea aproape de el. La un braț distanță. Știa că acesta nu era un vis, căci nu o visase niciodată pe Lily. *Încercase* s-o viseze de câteva ori, când căzuse pradă unui sentimentalism exagerat. Dar nu reușise niciodată. Nici măcar în somn. Fie că era conștient sau nu, știa că nu merita o asemenea femeie.

La naiba! Încerca să-și amintească evenimentele din noaptea precedentă. Ce naiba făcuse? Ce o pusese oare *pe ea* să facă?

— Lily! spuse el, rostind cuvintele cu greutate, cu limba îngreunată. Spune-mi că asta nu e camera ta! continuă el, înghițind cu dificultate.

— Nu e camera mea, îi răspunse ea, schițând un zâmbet.

El răsuflă ușurat. Acum, după ce deveni conștient de locul unde se afla, văzu că dormitorul era decorat în culori masculine – verde aprins și albastru-închis.

Un gând și mai cumplit îi trecu prin minte. Se ridică în capul oaselor.

— Lily, spune-mi că nu e camera *lui!*

Zâmbetul îi pieri de pe buze lui Lily, iar tristețea îi cuprinse sufletul, topindu-i bucuria din privire.

— Nu. Nu e camera lui Leo.

Înjurând, recunoscător, în barbă, se prăbuși din nou peste perne. Una era să facă de rușine amintirea prietenului mort, și cu totul alta, să facă asta chiar în patul propriului prieten.

— Este doar un dormitor pentru oaspeți. Ce-ți face brațul? îl întrebă ea.

Drept răspuns, brațul îi zvâcni de durere. Suferința îi trezi amintirile la viață. Depozitul prăfuit. Mulțimea înspăimântată. Taurul scăpat din țarc, zdrobindu-l de balustradă.

Își atinse cu mâna dreaptă rana bandajată cu mare atenție strâns în jurul bicepsului.

— Doctorul te-a examinat, după care a plecat, îl informă ea. Este de părere că o să supraviețuiești.

— La naiba! spuse el, acoperindu-și ochii cu mâna. Cum Dumnezeu am ajuns aici?

Ea plescăi dezaprobator.

— Ce atâta caz? Aș fi zis că e un lucru cât se poate de firesc pentru tine să te trezești gol într-un pat străin.

„Gol?“ Era oare adevărat ce-i spusese...?

Julian ridică cearșaful și se uită dedesubt. Slavă Domnului! Deși era dezbrăcat de la brâu în sus, nasturii din cositor ai pantalonilor îi zâmbeau veseli, stând cuminți la locul lor. Cuminți deocamdată. Căci, dacă Lily va continua să-i dea târcoale în felul acela, nasturii nu vor mai sta prea mult timp la locul lor.

— Nebunatico! Când o văzu râzând cu poftă de propria ei glumă, lăsă cearșaful și o mustrului: N-o să te iert pentru tachinările astea.

— Iar tu ești un ticălos fără pereche.

În clipa în care el se întoarse pe o parte, ea îi puse mâna pe umărul gol. Atingerea ei îl ardea ca fierul încins.

— Lily...

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Știi doar că, în mod normal, nu folosesc peiorative.

Nu folosea niciodată peiorative, o știa prea bine. Da, le spunea *în gând*, dar nu le rostea niciodată *cu voce tare*. Iar Julian – cu firea lui perversă și viciată – era încântat de faptul că reușise s-o provoace, făcând-o să spună ce gândea cu adevărat. Lily avea o mulțime de gânduri ce meritau să fie rostite, însă de cele mai

multe ori le ținea pentru ea.

Ea îi oferi un pahar de apă de orz, iar el îl acceptă.

— Ești un ticălos, Julian, și nu mă refer doar la ce s-a întâmplat azi-dimineață, spuse Lily, cu ochii scăpărându-i de furie. Dar pentru că tot a venit vorba, hai să începem cu ziua de azi!

— Chiar trebuie? întrebă el.

Acoperindu-și goliciunea trupului cu faldurile cearșafului, ca să apere castitatea ei, și nu pe a lui, Julian se ridică în capul oaselor. Dădu pe gât, cu înghițituri lacome, apa de orz, în timp ce Lily continua să vorbească.

— Da. Ai idee cât de tare m-ai speriat? Un negustor ambulant te-a găsit zăcând plin de sânge pe stradă, înainte de ivirea zorilor.

A, da! Sângele îi curgea șiroaie. Aproape că îi venise de hac. Întâmplările, din care își amintea doar frânturi, începeau acum să prindă contur.

— Din fericire, bucătăreasa noastră te-a recunoscut în momentul în care negustorul te-a adunat de pe stradă și te-a pus în roabă peste un morman de napi și țelină, îi povesti ea, ridicând glasul. Zău, Julian, îți poți imagina așa ceva?

Da, putea. Își amintea vag mormanul de legume. Întâmplările din noaptea trecută i se derulau acum prin minte într-un vârtej ametitor. Punând deoparte paharul, își masă tâmplele, în încercarea de a-și alina durerea cumplită de cap.

— Pot să-ți explic.

— Te rog s-o faci.

— Am fost să văd un meci de box în Southwark.

— Alt meci de box?! exclamă ea, clătinând din cap. Numai asta te interesează în ultimele luni.

— Nu mă duc de dragul acestui sport.

Julian nu împărtășise niciodată fascinația pe care un popor întreg o nutrea față de pugilism. Gustase din plin din adevăratele pericole ale vieții încât să-l mai distreze imitațiile cu tentă sportivă. Dar cât își dorea *să-i fi plăcut* sporturile sângeroase! Căci, dacă le-ar fi agreat, Leo ar fi fost și astăzi în viață. Cu luni în urmă, la sugestia acestuia, Julian acceptase să vadă un meci de box. Se răzgândise însă în ultimul moment, preferând să petreacă seara în brațele unei femei.

Fusese cea mai proastă decizie pe care o luase vreodată. Și

nu doar pentru că iubita lui din seara aceea, Carnelia, nu-și dovedise deloc iscusința și talentul în pat.

Leo se dusese să vadă meciul fără el. Iar după aceea, câțiva tâlhari de drumul mare îl atacaseră și îl bătuseră, lăsându-l fără suflare pe o alee din Whitechapel. Un act de tâlhărie comis la întâmplare, fusese concluzia celor mai mulți.

Julian știa mai multe. El fusese ținta acelui atac. În ultimele luni, nu-i scăpase nici un meci de box, nici o luptă de cocoși sau de câini și nici o confruntare între câini și urși organizată la Londra sau în regiunile aflate la o zi depărtare de capitală. Dacă în aer simțea miros de sânge, îi lua imediat urma, chiar dacă aceste spectacole sângeroase îi întorceau stomacul pe dos. Nu putea să-și găsească liniștea până ce nu avea să-i pedepsească pe ucigașii lui Leo – asta dacă nu aveau să devină și ucigașii lui.

— Chiar crezi cu adevărat că toate aceste lupte și meciuri sângeroase te vor duce la ei? îl întrebă ea. Nici nu știi cum arată. Ai putea foarte bine să te întâlnești cu ei pe stradă fără să știi cine sunt.

— Nu înțelegi.

Deși, contrar bănuielilor lui Lily, avea o descriere a asasinilor, aceasta era cât se poate de vagă. Știa prea bine cât de zadarnice erau căutările sale. Dar nu conta câtuși de puțin. Gândul de a renunța părea de neconceput.

— Nu, nu înțeleg. Nu înțeleg multe din lucrurile pe care le faci în ultimul timp. Nu înțeleg, de exemplu, cum de-ai ajuns de la un meci de box din Southwark, în roaba unui negustor ambulant din Mayfair.

— După partida de box, a urmat o luptă între câini și un taur. Animalul a reușit să scape din țarc, iar mulțimea a intrat în panică, îi răspunse Julian, închizând ochii și ciupindu-se de nas, copleșit de vâltoarea amintirilor și de zgomotele asurzitoare ale publicului înspăimântat. În minte îi răsunau țipetele disperate ale oamenilor, lătrăturile frenetice ale câinilor și tropăitul de pași ai spectatorilor speriați, care încercau să ajungă cât mai repede la porțile de ieșire.

Julian își ridică ambele brațe – unul cu pumnul strâns, celălalt cu palma deschisă.

— Taurul a pornit la atac, povesti el, lovind cu pumnul în palma cu degetele răsfirate. Iar eu îi stăteam în cale.

— Să nu-mi spui că ai făcut o faptă nobilă și te-ai pus în

calea taurului ca să salvezi viața unui bunic neputincios, spuse ea.

Îl prinse de bărbie și îi înălță capul spre lumină, ca să-i examineze obrazul. Își plimbă apoi degetul pe chipul lui, poposind în jurul gurii – probabil că avea o zgârietură acolo, își spuse el în gând, trecându-și limba peste buzele crăpate.

Degetele ei mângâiară apoi brațul bandajat, nimerindu-i un punct dureros.

Intimitatea atingerilor ei era mult prea tulburătoare pentru el. Mult prea tulburătoare.

Clătinând din cap, îi dădu mâna la o parte.

— Nu e vorba de nici o faptă nobilă. Am făcut doar prostia de a mă îmbrăca în roșu.

— Julian, spuse ea, strângându-i degetele, în timp ce ochii ei întunecați sclipeau de emoție. Trebuie să încetezi să te mai expui în felul ăsta.

— Am fost strivit în mulțime. Dar n-am suferit răni grave, cu excepția durerii de braț. M-am hotărât să mă întorc acasă pe jos, în speranța că durerea se va mai domoli pe drum.

— Să te întorci acasă *pe jos*? Din Southwark?

El ridică din umărul sănătos, eliberându-și mâna din strânsoarea ei.

— Nu e atât de departe.

Nu pentru el. În ultimul timp își petrecea nopțile plimbându-se prin toate cartierele orașului.

Aseară, ajunsese în piața unde se afla conacul Harcliffe. Acesta era mereu ultimul popas pe care îl făcea în timpul rondurilor sale nocturne. Se oprea, de obicei, în colțul străzii. Dacă stătea cu un picior pe caldarâm și cu celălalt pe iarbă... și își întindea gâtul... zărea cea de-a patra fereastră din partea dreaptă a clădirii, situată la nivelul al doilea. Cea care dădea în dormitorul lui Lily. Dacă fereastra era întunecată, însemna că Lily dormea în tihnă. Și atunci, se putea liniști și el. În nopțile în care vedea felinarul arzând, își împletea durerea cu a ei. Și stătea acolo, împărtășindu-i suferința în tăcere, până când lumina se stingea sau soarele se ivea pe cer.

Imediat după moartea lui Leo, văzuse felinarul arzând aproape fără întrerupere. Apoi pe măsură ce lumile se scurgeau, nopțile albe ale lui Lily deveniră tot mai rare. Aseară, descoperise cu ușurare că fereastra era întunecată. Și tocmai în momentul în

care Julian pornise spre casă, durerea surdă din braț devenise tot mai puternică și mai stăruitoare.

— Eram prin apropiere, spuse el. M-am oprit la lumina unui felinar de pe stradă ca să văd de ce mă durea brațul. Aveam o rană superficială, pe care n-am observat-o mai devreme. Cred că mi s-a înfipt ceva în carne... un ciob, probabil, continuă el, atingându-și brațul bandajat. L-am smuls cu mâna, iar sângele a început să-mi curgă șiroaie. M-am speriat și...

— Și ai leșinat.

— *Să leșin?* Nici pomeneală.

— Atunci, ți-ai pierdut cunoștința.

— Nu, o contrazise el cu vehemență, îndesându-și mâna sub braț. Nici vorbă de așa ceva. N-am leșinat, Lily. Bărbații nu leșină.

— Te-ai prăbușit, inconștient, pe caldarâm, unde te-a găsit negustorul ambulant. Mie mi se pare simptomul clar al unei stări de leșin. Ce altceva ar fi putut să fie?

— Nu știu. Cu totul altceva. Un atac de apoplexie. Sau poate un simptom al malariei, spuse el, căutând explicații cu tente mult mai masculine decât starea rușinoasă de *leșin*.

Lily își ațintì privirea în tavan.

— Nu suferi nici de apoplexie, nici de malarie. Cu excepția rănii de la braț și a câtorva vânătăi, doctorul nu ți-a găsit nici o afecțiune gravă. Nu fizic, cel puțin. Ești pur și simplu epuizat. Când ți s-a mai întâmplat să dormi o noapte întreagă, de seara până dimineața?

— Sincer să fiu, nici nu-mi mai aduc aminte.

— Aha! Și când ai mai avut parte de o masă îmbelșugată?

— A, *asta* îmi aduc aminte. Am mâncat o friptură delicioasă la Stoat's Head.

— Când? Ieri?

El șovăi înainte de a răspunde, trecându-și mâna prin păr.

— N-aș putea spune cu exactitate.

Lily își arcui, uimită, sprâncenele.

— Ai leșinat, Julian.

— Și ce-i cu asta? Ce-ai vrea să fac acum? Să port mereu cu mine o sticluță cu oțet? întrebă el, chicotind în sinea lui. Da, n-ar fi rău deloc. Ar fi chiar o glumă bună. În mai puțin de o săptămână, toți tinerii din Londra ar avea asupra lor o sticluță cu oțet.

La fel ca Beau Brummel înaintea lui, Julian reprezenta o figură emblematică pentru elita londoneză. Tinerii din înalta societate îi copiau cu meticulozitate stilul vestimentar, tunsorile și chiar manierele. Exact așa cum plănuise de la bun început.

— Nu fi ridicol! Vreau doar să ai grijă de tine, asta-i tot. Să dormi. Să mănânci. Să eviți pericolele și scenele de violență. E chiar atât de greu?

— *Da*. Este cu neputință.

Impactul extrem de puternic al replicii lui o făcu să tresară. Julian regretă vehemența cu care rostise cuvintele, dar nu și sentimentul din care izvorâseră.

— Vreau să te știu în siguranță, spuse ea domol. Țin foarte mult la tine. De ce ți-e cu neputință să faci asta?

„Din nenumărate motive."

Julian dădu pătura la o parte și scrută camera cu privirea, căutându-și hainele. Trebuia să se ridice din pat și să plece din casa aceea... înainte ca discuția lor s-o ia pe un făgaș greșit. Își puse un picior pe podea și se sprijini cu toată greutatea pe el.

O stare cumplită de amețeală îl împiedică însă să mai facă vreun pas. Camera începu să se învârtă ametitor, iar el se trezi țintuit din nou în pat.

— Simptomele malariei, murmură el, simțindu-și brațele greoaie, ca de lemn.

— Nu e vorba de malarie. Și nici de vreo stare de leșin, de această dată. La recomandările doctorului, ți-am turnat în apa de orz un somnifer sub formă de praf, îi explică ea, învelindu-l cu pătura.

Mâinile ei... păreau să fie pretutindeni. În timp ce îi aranja pernele sub cap, parfumul și căldura trupului ei îi îmbătau simțurile. Îi atingea brațul rănit cu sânii ei moi. O, Doamne, cât de moi erau! Inima începu să-i bată cu putere în piept. *Ăsta* da, pericol!

— Credeam că vrei să evit pericolele, spuse el.

— Asta și vreau. De aceea, o să dormi acum. Iar când o să te trezești, va trebui să mănânci. Și apoi, o să stăm de vorbă.

Cuvintele ei păreau să vină de undeva departe, învăluite parcă într-un voal de mătase. Avu nevoie de câteva clipe ca să le deslușească tâlcul.

— Cât somnifer mi-ai dat?

— Două doze și încă un pic, ca să fiu sigură. Ești un individ

bine făcut, Julian Bellamy.

— O, Lily, ai observat și tu, în sfârșit! Răspunsul, încărcat de tonalități senzuale, îi scăpă printre buze. La naiba! Se simțea îngrozitor de obosit, aproape beat de somn. Nu mai putea să-și cenzureze replicile.

— Iar tu ești un ticălos.

— Ce bine mă cunoști!

— Oare? întrebă ea, mângâindu-i obrazul cu mâna. Uneori mă îndoiesc de asta. Uneori am impresia că nu te cunosc deloc.

— Nu spune asta!

Ea îl cerceta cu ochii ei întunecați. Cât de frumoși erau! Voia să se piardă pentru totdeauna în privirea ei, dar își simțea ochii grei, ca de plumb. Nu va mai putea să-i țină mult timp deschiși.

— Încearcă să dormi! îi spuse ea, părând să se piardă tot mai mult în zare.

— Nu, mai stai puțin! Nu pleca! Îmi cer iertare. Un licăr de luciditate îi străbătu privirea încețoșată. Se rezemă într-un cot. Cu cealaltă mână o prinse de gâtul zvelt ca al unei lebede. Își strecură degetele prin părul ei bogat și mătăsos și o ținu cu putere, obligând-o să se uite la el. Trebuia să-i spună asta. Nimic nu părea mai important ca acele cuvinte. Iar ea trebuia să le înțeleagă. Când își încleștă mâna pe ceafa ei, o făcu să icnească de durere. Așteptă până când ea își aținti privirea asupra buzelor lui. Așa! Acum știa că îl asculta. Îmi pare nespus de rău, Lily. Îngrozitor de rău. Îmi doresc din tot sufletul să fi... E vina mea. Moartea lui Leo... e vina mea. Dar voi îndrepta lucrurile. Nu, nu le voi îndrepta. Nimic nu se mai poate îndrepta acum. Dar voi încerca să compensez răul făcut. Îți jur că o să...

La naiba, vorbea ca un nebun! Privirea încruntată pe care i-o arunca îi dădu de înțeles că Lily nu pricepea o iotă din vorbăria lui fără rost.

— Te rog, nu te mai frământa acum! îi spuse ea.

— Îmi pare rău, repetă el, cu glasul răgușit. Încercă din nou să rostească cuvintele cât mai clar cu putință, dar nici un sunet nu-i ieși printre buze. Trebuie să știi că aș face orice pentru tine, îngăimă el, în cele din urmă. Pentru tine. Tu și cu mine... Aș vrea să...

— Odihnește-te, Julian! îl întrerupse ea, reducându-l la tăcere.

„Julian.“ Ecoul numelui său îi răsună în minte până când îl recunoscu ca fiind al lui. Poate pentru că nici nu era numele lui.

— Ar trebui să dormi, îi spuse ea.

El încuviință din cap. Da, ar trebui să doarmă. Asta ar trebui să facă.

„Nu!“ Deschise ochii mari. Nu putea s-o lase să plece, nu încă. Iar dacă vorbele nu-l ajutau să ajungă la sufletul ei, va trebui să încerce altceva. Cu o ultimă fărâmă de luciditate, se ridică, sprijinindu-se într-o mână, iar cu cealaltă o trase spre el...

Și o sărută. O, Doamne, o sărutase pe Lady Lily Chatwick cu ultimele sale puteri, care, din păcate, erau aproape epuizate!

O simți crispându-se, șocată de îndrăzneala lui. Avea buzele calde și senzuale, dar pecetluite într-o hotărâre fermă și stăruitoare.

El o ținea însă strâns, contopindu-și gura cu a ei într-un sărut deznădăjduit, lipsit de măiestria caracteristică. Părea să-și fi pierdut toate armele de seducție – mângâierile iscusite, șoaptele de iubire, atingerile suave ale limbii – toate păreau să-l fi părăsit. După toți acești ani, după toate fanteziile legate de acest moment... La naiba! Nimic nu mergea cum trebuie.

Își aplecă ușor capul într-o parte, în speranța că abordarea „problemei“ dintr-un unghi diferit s-ar putea dovedi salutară.

Ea scoase un strigăt de spaimă.

Julian se mustră singur. Voia să-i spună că știa să sărute mult mai bine de-atât.

Dar ce folos? Nu va mai avea niciodată șansa să i-o arate.

Apoi, se întâmplă ceva neașteptat. Sau nu se întâmplă nimic.

Căci, în momentul acela, nici unul din ei nu se mai mișca. Nici unul din ei nu mai respira. Ei doar... existau împreună. Tensiunea dispăru dintr-odată. Iar sărutul continuă să fie la fel de deznădăjduit și de lipsit de măiestrie, dar era aievea. Trăiau cea mai frumoasă și cea mai sinceră clipă din viața lor.

Impactul lui avu puterea unui fulger, separându-i brusc.

Julian o privea cu intensitate, incapabil să rostească vreun cuvânt, în timp ce încăperea se transforma într-un tunel îngust și întunecat. El se afla într-un capăt, iar ea în celălalt. Somnul îl prindea tot mai tare în ghearele sale, începțoșându-i vederea și răpindu-i puterea. Strânsoarea lui devenea tot mai slabă. Șuvițele părului ei mătăsos îi alunecau printre degete ca undele unui râu.

Reci, bogate și dătătoare de viață.

Îi era cu neputință să le stăvilească.

Se prăbuși în pat, învăluit într-un întuneric fără margini.

Capitolul 2

Cândva, nu cu prea mult timp în urmă, nu se putea spune despre Julian că avusese prea multe regrete în viață. După moartea lui Leo însă, aceste „câteva“ regrete se multiplicaseră în „multe“.

Iar astăzi se confrunta cu neplăcutul adevăr că, la un moment dat în toiul nopții, cuvântul „multe“ căpătase sensul de „nenumărate“.

Din mijlocul așternuturilor mototolite, privi ceasul de pe cămin. Capul îi zvâcni de durere în clipa în care încercă să se concentreze. Era deja amiază. Pierduse jumătate de zi.

„Las-o naibii de zi!“ îi dictă glasul conștiinței. „Ți-ai pierdut mințile. Ai sărutat-o pe Lily, ticălos fără seamăn ce ești! Și nici măcar n-ai făcut-o cum trebuie.“

O, Doamne! Nu avea nici cea mai vagă idee cum va reuși să îndrepte lucrurile. Dacă vor mai putea fi îndreptate cumva. Trebuia să plece de acolo.

Se ridică din pat, protejându-și brațul rănit, și se îndreptă cu pași șovăitori spre lavoar. Pentru că nu voia să mai aștepte să facă o baie în toată regula, folosi cum putu mai bine urciorul cu apă și bucata de săpun. După ce se spălă pe față și pe piept, se șterse cu un prosop mic, și apoi scrută camera cu privirea, căutând ceva de îmbrăcat. Văzu într-o parte, frumos așezate, mai multe haine curate. O cămașă și o lavalieră, ambele scrobite, o pereche de pantaloni închiși la culoare și o haină de un albastru-închis.

Nu erau hainele lui. Ceea ce însemna că fuseseră ale lui Leo.

Stăvilindu-și un fior morbid, chemă un servitor.

— Vreau să-mi aduceți hainele mele, îi spuse el lacheului

care apăruse de-ndată în pragul ușii.

— Dar sunt murdare, domnule. Spălătoreasa n-a reușit încă să...

— Nu-mi pasă. Aduceți-mi-le așa cum sunt!

— Da, domnule, spuse servitorul, făcând o reverență.

În timp ce aștepta, Julian își îndreptă atenția spre un platou acoperit de pe masă. Luă capacul de argint de pe platou și descoperi numeroase bucate alese: diverse sortimente de mezeluri și brânzeturi, murături, pâine cu unt și o farfurie cu struguri și caise. Stomacul începu să-i freamăte, chinuit. Fie că îi plăcea sau nu, trebuia să recunoască faptul că Lily avusese dreptate în privința asta. Trebuia să aibă mai multă grijă de el, chiar dacă nu avea chef să mănânce. Coniacul și mânia nu puteau înlocui hrana cea de toate zilele.

Înghiți cu greu o felie de șuncă, o bucățică de pâine și o felie de brânză uscată. Nici nu apucă să dea pe gât o ceașcă de ceai, că servitorul și apăru în cameră, aducându-i hainele pe care i le ceruse.

Cămașa și eșarfa fuseseră spălate și călcate în grabă. Mâneca stângă era încă sfâșiată, firește, iar țesătura purta și acum urmele întâmplărilor din seara trecută, fiind presărată pe alocuri cu pete de sânge. Materialul nescrobit părea însă cald și proaspăt la atingere. Vesta de mătase era, în mare parte, curată.

Haina însă... era o cu totul altă poveste. Nu mai putea fi salvată, dar cineva încercase totuși s-o curețe. O periase cu grijă și, judecând după miresmele pe care Julian le detectă, o și împarfumase. Mâneca sfâșiată ar fi putut cu ușurință să treacă neobservată; căptușeala, însă, era pătată de sânge.

Julian strâmbă din nas când o îmbrăcă. Va trebui s-o ardă imediat ce va ajunge acasă. Mirosul de *eau de cologne*, impregnat în materialul de lână, se combina cu duhoarea de baltă.

„Haina îl face pe om“, ar fi spus, fără îndoială, detractorii săi.

Trăgând mânios de manșete, se mustră în gând pentru prostia de care dăduse dovadă. Dintre toate locurile în care ar fi putut să-și piardă cunoștința, tocmai în fața conacului Harcliffe să i se întâmple una ca asta? Șanțurile nu-i erau străine, dar jurase că nu avea să le mai „exploreze“ vreodată. Iar faptul că Lily îl văzuse în halul ăla...

Își frecă tâmplele. Era timpul s-o șteargă.

— Domnule, spuse majordomul care apăruse pe neașteptate în pragul ușii, Lady Lily vă așteaptă să coborâți imediat ce vă veți simți... întremat, continuă bărbatul cu păr argintiu, căutându-și cuvintele după ce îl studiase mai atent pe bărbatul care se afla în fața lui. Apoi, făcu o reverență și ieși din cameră.

„Întremat.“ Julian se gândi la semnificația cuvântului. Se simțea oare întremat? Cu burta plină și cu brațul bandajat, poate că se apropia de definiția termenului. Dar noțiunea de *întremare* nu era sinonimă cu noțiunea de *mântuire*. Sensul acesteia continua să-i scape mereu.

Oare nu putea să fugă pe furiș din casă? Și să-i trimită mai târziu o scrisoare, prin care să-i ceară iertare, însoțită de un buchet imens de flori?

Nu, nu se cădea să facă asta, își spuse în gând, oftând din rărunchi.

Coborî agale treptele și își băgă capul în toate camerele pe care le întâlni în cale, căutând-o pe Lily. Nu era în salon. Nici în camera de zi și nici în cea de oaspeți. În sala de concerte era puțin probabil s-o găsească, dar traversă coridorul și intră și acolo.

Nici urmă de Lily.

Următoarea încăpere era biblioteca lui Leo. Trecu pe lângă ea, căci nu se aștepta s-o găsească acolo. Când zări însă un crâmpei din rochia de muselină, se opri brusc pe loc, împiedicându-se de tocul ușii și lovindu-se la brațul rănit.

— Mii de draci! Împiedicatule! Mama naibii!

Toată această tiradă de înjurături, deși rostită cu violență, se pierdu în tăcerea camerei.

Lily stătea la birou, cu pana de scris în mână, aplecată deasupra unui registru. Julian o urmărea din pragul ușii. Pana își urma dansul ei lent și falnic de-a lungul paginii. Abia reușea să distingă scârțâitul domol al peniței dincolo de bătăile năvalnice ale inimii sale.

Se rezemă de tocul ușii – de data asta, cu umărul sănătos.

— Am făcut-o de oaie, nu-i așa? se mustră el cu voce tare. Spune-mi, Lily! Cum pot să mai îndrept lucrurile?

Pana de scris încremeni pe loc. Cu mâna ei elegantă și zveltă, puse penița înapoi în călimară. Apoi, își ridică ușor capul, expunându-și, în toată splendoarea sa, profilul de o frumusețe aparte. Razele soarelui de amiază pătrundeau prin fereastra din

spatele ei, poleindu-i chipul cu aur și acoperindu-i genele cu praf de bronz. Avea cele mai frumoase urechi pe care le văzuse vreodată, modelate sub forma unei spirale delicate, ca de porțelan, asemănătoare cu mânerul unei ceșcuțe de ceai. Era întruchiparea perfecțiunii. Și a fragilității desăvârșite.

— Știi, își continuă el monologul, sunt oameni care ar vrea să mă vadă mort. Oameni puternici. Obscen de bogați. Oameni care își pot permite să se înarmeze cu răbdare și să apeleze la serviciile unor gorile fără milă. Am reușit să scap cu viață din mâinile tuturor. Tu însă... Dumnezeu mi-e martor că tu îmi vei aduce moartea.

Lily privi încruntată registrul și apoi îl închise. Dându-l la o parte cu un gest grațios al mâinii, scoase dintr-un sertar un vraf de scrisori.

În timp ce desfăcea prima scrisoare, Julian întinse mâna după oglindă. În fiecare cameră din conacul familiei Chatwick găseai câte o oglinjoară, prinsă cu o panglică de un cui bătut în tocul ușii. El o răsuci spre fereastră ca să capteze razele de soare, apoi începu s-o miște de sus în jos, pentru ca fasciculul de lumină să-i atragă atenția lui Lily.

Clipind uimită, ea își îndreptă privirea spre ușă. Când îl văzu, îi zâmbi încântată.

— O, Julian! Iartă-mă, dar nu te-am observat.

— Bună ziua, Lily, o salută el, făcând o plecăciune în fața ei.

Apoi, veni spre ea și îi luă mâna într-a lui, mulțumindu-se doar să i-o strângă ușor. Când îi dădu drumul, citi uimire în ochii ei, sau poate chiar suferință. Astăzi însă nu îndrăznea s-o sărute.

Ea îi aranjă manșeta, răsucindu-i-o ușor.

— Nu trebuie să folosești oglinzile. Ele sunt destinate servitorilor, nu prietenilor sau membrilor familiei, din care și tu faci parte.

— N-am vrut să te iau prin surprindere.

Julian se întreba oare când va înceta să-l mai surprindă *pe el* generozitatea nețărmurită a familiei Chatwick. Căci, încă de când îl cunoscuse pe Leo, regretatul marchiz de Harcliffe și fratele geamăn al lui Lily, Julian, fusese întotdeauna primit cu brațele deschise în casa lor. Întâi, ca prieten, și apoi, ca membru al familiei. Nu știau nimic despre el. Nici despre trecutul sau originile sale. Nu-i cunoșteau nici măcar numele adevărat. Cu

toate acestea, nu-l trataseră nici măcar o dată ca pe un servitor obligat să folosească oglinzile, ba dimpotrivă, avea tot dreptul din lume s-o bată pe umăr pe stăpâna casei, pentru a-i atrage atenția. Leo și Lily Chatwick erau, fără discuție, un exemplu singular de bunătate și generozitate printre membrii elitei londoneze. Acum, Leo își pierduse viața din vina lui Julian. Iar Lily rămăsese singură pe lume – și asta tot din vina lui.

Arăți minunat, îi spuse el, de parcă un simplu compliment ar fi putut să îndrepte lucrurile.

— Îți mulțumesc. Iar tu arăți cumplit, îi răspunse ea, scrutându-l cu ochii ei de un cafeniu-închis. Uită-te la haina ta! Cândva, îți venea de minune. Acum, ai slăbit atât de tare, încât a ajuns să atârne pe tine ca pe un băț.

— E noua modă pe care o lansez. În sezonul viitor, toată lumea va purta haine largi, cu mâneci sfâșiate. Voi atrage ura și disprețul croitorilor.

— Trebuie să stăm serios de vorbă, spuse ea, aruncându-i o privire îndurerată.

Acesta era momentul de care se temuse.

— Prea bine, îi răspunse el, luând un fotoliu cu spătarul drept și așezându-l cât mai aproape de ea, pentru ca Lily să-i citească vorbele de pe buze. Să vorbim atunci!

— Nu, nu aici, spuse ea, punând scrisorile în sertarul biroului și încuind apoi sertarul. Hai să mergem în scuarul din fața casei, îl invită apoi, luându-și mănușile. E o zi superbă.

— Nu arăt prea bine pentru o plimbare în aer liber, ezită Julian. Și ar trebui să...

Ignorându-i protestele, îl luă de braț, iar Julian încetă să se mai împotrivească.

Era cu adevărat o zi superbă, își spuse Julian, copleșit de aerul proaspăt de afară. Octombrie era singura lună din an în care aerul era, într-adevăr, revigorant, spre deosebire de celelalte luni, când atmosfera era fie umedă, fie încărcată de funingine. Cerul senin veghea de sus casele elegante ale Londrei și scuarul pe care îl străjuiau. Soarele strălucea cu putere, scăldând lumea în nuanțe scânteietoare de portocaliu. Totul sclipea amețitor, iar tonalitățile albastre ale cerului se reflectau în toate ferestrele clădirilor. El o ținea pe Lily de braț.

Da, era o zi de-a dreptul superbă. Al naibii de superbă!

Când traversau strada spre scuar, Julian se hotărî să

abordeze problema direct, fără ocolișuri. Găsind o bancă goală, se așezară pe ea, stând cu fața întoarsă unul spre celălalt.

— Îmi pare rău pentru povestea de aseară, începu el. Sau, mai degrabă, pentru cea de dimineață.

— Așa e și firesc.

— Fapta mea este de-a dreptul... revoltătoare. Îți dau cuvântul meu de onoare că nu se va mai întâmpla vreodată.

— Sunt de acord. Și eu nutresc aceeași speranță.

În alte circumstanțe și în prezența vreunei alte doamne, poate că mândria lui ar fi avut de suferit – până și simpla promptitudine cu care îi răspundea și îl încuviința era cât se poate de umilitoare. Dar ei gândeau adesea la fel. Acest consens la care ajunseseră atât de repede era un lucru cât se poate de benefic, își spuse el. Înjositor, e adevărat, dar benefic.

— Nu știu ce m-a apucat, de mi-am permis să fac așa ceva. Poate că o parte din vină o poartă somniferul pe care mi l-ai dat, asociat cu starea mea de oboseală și...

— Stai puțin! îl întrerupse ea, ridicând o mână. Despre ce vorbești?

El ezită ușor, neștiind ce să-i răspundă.

— Dar *tu* la ce te referi?

— Doar nu e cu putință să-ți ceri iertare pentru sărutul de aseară, nu-i așa?

— Nu... nu e cu putință?

Nu voia ca el să-și ceară iertare pentru fapta lui necuviincioasă? Nu se poate să-și fi dorit ca Julian *s-o sărute*. Cu atât mai puțin să-i fi și plăcut. Era oare posibil acest lucru? Simpla eventualitate îi trezi în suflet speranțe iluzorii și deșarte.

— Nici nu merită să vorbim despre asta, darămite să-ți mai ceri și iertare, îi răspunse ea, cu un gest indiferent al mâinii.

Da, exact. Spusele ei îi confirmau din nou faptul că speranțele lui erau iluzorii și deșarte.

După ce strânse ușor din buze, ferecându-și adânc în suflet sentimentul de umilință, îi spuse:

— Îmi cer oricum iertare pentru purtarea mea necuviincioasă. A fost o greșeală din partea mea.

— Nu erai conștient. Te aflai sub efectul somniferului, îi răspunse ea, zâmbind. Apoi, adăugă: Iar dacă ținem seama de faptul că ai leșinat în toiul acțiunii, tind să cred că sărutul nu mă pune deloc într-o lumină favorabilă.

— Îți spun pentru ultima oară că nu am leșinat.

— Ba da, îi răspunse ea, cu o expresie gravă pe chip. Ai căzut frânt de oboseală, Julian. Și îmi datorezi scuze. Poți să-ți imaginezi oare prin ce-am trecut? Îți dai seama ce-am trăit în clipa în care servitorii m-au trezit din pat în toiul nopții și m-au chemat la ușă, unde te-am văzut zăcând aproape fără suflare peste un maldăr de legume? Am simțit din nou aceeași durere sfâșietoare pe care am trăit-o atunci când l-am pierdut pe Leo. Nu pot să mai trec printr-un alt episod ca acela.

— Lily... spuse el, mistuit de remușcări.

— Cât timp a trecut de la moartea lui Leo?

El îi aruncă o privire ce nu mai avea nevoie de cuvinte. „Tocmai tu întrebi asta?“ Căci, în ciuda faptului că Leo se bucurase de iubirea și aprecierea multor oameni, nimeni nu-l iubise cum o făcuseră ei doi. Tăcură amândoi o clipă, copleșiți de durere.

Aproape cinci luni, continuă ea.

— Cinci luni, trei săptămâni și o zi.

— Cum spui tu. Dar dacă ar fi să ne luăm după înfățișarea ta, ai zice că au trecut cinci ani. Ai slăbit cumplit și ți-ai pierdut culoarea din obraji, de când bântui pe străzi fără încetare, alergând după umbre pe alei întunecate și cultivându-ți pasiunea, căpătată brusc, pentru sporturile sângeroase. Lily își înclină capul într-o parte și îl privi cu ochii întredeschiși. Tocmai mi-ai conturat o bănuială. Cred că știu cine... sau, mai degrabă, *ce* ești cu adevărat.

Inima începu să-i bată frenetic în piept. Simțea cum broboane de sudoare i se prelingeau pe ceafă. Dar, în ciuda freamătului lăuntric, Julian afișă o privire plictisită.

— Serios? întrebă el.

Scrutând împrejurimile, Lily se apropie ușor de el și îi spuse cu un licăr vesel în ochi:

— Ești un vampir. Nu-i așa?

Copleșit de un sentiment de ușurare, lui Julian îi scăpă un chicotit printre buze. Își întinse brațul pe spătarul băncii – nu întâmplător spre Lily – și își îndreptă sfidător fața spre soare. După o clipă, ridică dintr-o sprânceană.

— Uită-te cum stau în bătaia soarelui! Și nu m-am prefăcut încă în cenușă.

— Nu, nu încă, îi răspunse ea, adoptând apoi un ton mai

grav. Trebuie să te oprești. Trebuie să pui capăt căutărilor tale, până nu te vor ucide și pe tine.

Julian își frecă ușor ochii, apoi își lăsă mâna să-i cadă în poală.

— Imposibil.

— Nu e imposibil. Poate doar dificil. Crede-mă, te înțeleg prea bine! M-am îngropat în registre și hârtii, deși aș fi putut la fel de bine să-i las pe alții să se ocupe de afacerile familiei. Dar n-am făcut-o. Căci, în ciuda efortului considerabil pe care trebuie să-l depun, numai așa reușesc să-mi abat gândurile de la tragedia suferită. Jelitul unei ființe dragi este o muncă în sine – necruțătoare și fără sfârșit.

Nu ar fi îmbrăcat gândul în aceleași cuvinte, dar îi dădea dreptate. Julian avea senzația că își petrecuse ultimele luni săpând tranșee cu lingură de supă. Totuși, era vorba de mai mult decât bănuia Lily.

— Nu încerc să-mi abat gândurile, îi răspunse el, dornic să-i ofere anumite explicații, fără să intre însă în detalii. Vreau să găsesc răspunsuri. Trebuie să existe un răspuns pentru moartea lui Leo.

— Uneori, nu există răspunsuri.

Înainte să apuce să o contrazică, două fetițe cu șorțulețe albe, împodobite cu panglici și pompoane trecură pe lângă el, ținându-se de mână. Erau însoțite de o doică, ce trăgea după ea un terier, legat în lesă. Când ajunse în dreptul lui Julian, câinele îl mârâi amenințător.

Lily își drese glasul și continuă:

— Am primit de curând o vizită cu totul neașteptată. Lady Norwich a trecut pe la mine. Cred că ți-o amintești prea bine.

Schimbarea bruscă a subiectului îl bulversă complet.

— Serios?

— Eu așa sper. Doar ai avut o aventură cu ea în urmă cu două veri. *Înainte* de moartea soțului ei.

— O! spuse el, vădit stânjenit. *Acea* Lady Norwich. Și ce ți-a spus? o întrebă apoi, cu o falsă nonșalanță.

— Vrea să mă căsătoresc cu fratele ei, domnul Burton.

Naiba s-o ia pe Maria Norwich! N-ar fi trebuit să fie atât de ostentativă. Dar arta subtilității nu fusese niciodată punctul forte al Mariei.

— Ți-a spus ea *asta*?

— Nu, firește că n-a spus-o direct. Dar vizita ei n-ar fi putut să aibă alt scop decât pavarea drumului spre altar pentru fratele ei. Oricum, subiect de conversație n-avea. A stat doar țeapănă ca un băț și a băut ceai, asta-i tot ce-a făcut.

— N-am știut că și bețele beau ceai.

Lily îl privi cu asprime. Dacă ar fi putut, l-ar fi biciuit cu privirea. Problema era însă că, de fiecare dată când se afla în preajma ei, Julian își ațintea privirea numai asupra buzelor și a limbii ei.

— Lasă ironiile! îi spuse ea. Știu că tu ai trimis-o, sau, cel puțin, așa i-ai sugerat. Iar te erijezi în rol de petitor.

— Burton va deveni conte.

— Nu mă interesează domnul Burton și nici titulatura lui de conte.

Aplecându-se spre ea, Julian îi luă mâinile într-ale sale. Ea privi îngrijorată de jur împrejur, dar el îi ignoră gestul. La naiba cu eticheta! Va trebui s-o convingă să se mărite.

— Trebuie să te căsătorești, Lily, și asta cât mai curând cu putință, spuse el, strângându-i mâinile înmănușate.

— N-am de gând să mă căsătoresc.

— Moștenitorul lui Leo se va întoarce din Egipt în câteva săptămâni.

— Da, iar noul marchiz este vărul meu. Nu ne-am văzut din copilărie, dar nu cred că o să mă dea afară din casă. Poate că mă va lăsa să mă ocup de gospodărie până când se va însura, așa cum m-a lăsat și Leo. Iar dacă nu vom ajunge la o înțelegere, o să mă mut în altă parte.

— Singură? Nu poți să stai singură.

— Ba eu cred că da. Sunt posesoarea unei averi impresionante. De ce aș avea nevoie de un soț?

— Lily, insistă el, eliberându-i mâinile. Nu avea nici un rost s-o ia pe ocolite, așa că se hotărî să spună lucrurilor pe nume. Tu nu auzi, Lily.

— Da, sunt surdă, și încă de nouă ani. Și ce-i cu asta?

O femeie surdă și necăsătorită, care voia să locuiască singură, va avea de înfruntat nenumărate obstacole, lucru pe care ea îl știa prea bine. Se încăpățâna doar să-l contrazică.

— În primul rând, negustorii te vor înșela.

— Holling și Swift vor avea grijă de mine. Și aș putea să-mi angajez un însoțitor.

— Acesta te va înșela și el, îi răspunse Julian, cu un gest de exasperare.

— Mă simt mult mai în siguranță alături de un însoțitor care m-ar trage pe sfoară, decât alături de un soț vânător de zestre. Chiar dacă un servitor mi-ar sustrage zece la sută din avere, tot mi-ar rămâne partea leului. Dacă m-aș căsători, aș pierde complet controlul asupra bunurilor mele. Julian, hai să fim serioși! Cu Malachi *Burton* vrei tu să mă căsătoresc? îl întrebă ea, izbucnind în râs. Când eram mai tineri, nu avea nici măcar curajul să mă invite la dans. Și acum să ne unim destinele? Cred că mă consideră de-a dreptul disperată. Lily scrută cu privirea centrul scuarului. Un zâmbet firav îi apăru în colțul gurii. Nu m-ai cunoscut înainte să mă îmbolnăvesc, continuă ea. În primul an, când am debutat în societate, am avut foarte mulți pretendenți.

Julian o privea uimit. Nu-i venea să creadă ce auzea. Vorbea de parcă succesul ei în societate ar fi fost o surpriză.

— Toți domnii buni de însurătoare din Londra râvneau să te ia de soție, sunt convins de asta, îi răspunse el. Și acum ai putea să ai la fel de mulți pretedenți. Ar trebui doar să-ți mai faci din când în când apariția la câte o petrecere, iar bărbații vor roi din nou în jurul tău.

— Fii serios! spuse ea, îmbujorându-se până în vârful urechilor. Am douăzeci și opt de ani, nu mai sunt o debutantă.

— Și dacă ai avea patruzeci și opt, orice bărbat s-ar considera norocos să te aibă de soție.

— Vrei să spui că orice bărbat s-ar considera norocos să aibă parte de banii și de relațiile mele, nu-i așa?

— Nu încerca să-mi smulgi complimente, Lily! Nu e frumos din partea ta.

— Dar nu încerc să smulg nimic. Îți explic doar cum stau lucrurile. Chiar dacă mi-aș ignora handicapul – lucru greu de ignorat – după standardele aristocrației noastre, sunt deja o fată bătrână.

— Prostii! spuse el, mângâindu-i obrazul. Apoi, ridicându-și degetul și analizându-l cu gesturi teatrale, declară cu emfază: Strălucește de roua tinereții.

În compania unei alte femei, și-ar fi băgat degetul în gură și l-ar fi supt lasciv, sugerându-i astfel gândurile necurate ce-i treceau prin minte. Dar nu-i va face asta lui Lily. *Nu putea* să-i facă așa ceva. Indiferent cât își dorea să se îmbete cu savoarea

pielii ei.

Ea îi aruncă o privire piezișă și ridică dintr-o sprânceană în semn de mustrare.

El îi imită expresia cu fidelitatea unei oglinzi, făcând-o să izbucnească în râs, în ciuda voinței sale. Îi plăcea s-o audă râzând. Îi plăceau sinceritatea și puritatea râsului ei cristalin.

— Mi-a fost dor de asta, spuse ea deodată. Mi-a fost atât de dor de prietenia noastră!

Julian nu știa ce să-i răspundă. Și lui îi fusese dor de prietenia ei. Dar trebuia oare ca, în timp ce vorbea, să-i mângâie încheietura mâinii, stând ușor aplecată pe bancă și ademenindu-i privirile spre corsajul rochiei, stârnindu-i astfel dorințe ce depășeau cu mult granițele prieteniei?

— Casa este atât de pustie fără Leo, continuă ea.

„O, Doamne, da! Vorbește-mi despre Leo! Ajută-mă să-mi înăbuș aceste dorințe necurate sub voalul vinovăției și al durerii!“

— Prietenii lui ne umpleau adesea casa, își reluă ea firul gândurilor, încât nici nu mai era nevoie să mă duc la petreceri sau banchete. Nu eram niciodată singură. Acum însă... murmură Lily, aranjându-și mănușa... prietenii aceia nu-mi mai trec pragul atât de des cum o făceau cândva.

El îi evită pentru o clipă privirea.

— Am fost ocupat, îi răspunse într-un târziu.

În câte feluri poți să trădezi un prieten? Julian îl mințise pe Leo încă de când se cunoscuseră; o râvnea cu ardoare pe sora lui, de foarte mult timp; și, în final, își condamnase prietenul la o moarte violentă, ce-i fusese, de fapt, sortită lui însuși. Gândul acestei așa-zise „prietenii“ îi învenina sufletul și îi umplea inima de ocară, căci își dădea seama că eșuase într-un mod lamentabil. Jurase, așadar, să devină acum un prieten în adevăratul sens al cuvântului, chiar dacă Leo putrezea în mormânt. Voia să-i facă dreptate lui Leo și să-i găsească un soț potrivit lui Lily – acestea erau acum țelurile sale în viață.

— Știu cât de greu îți va fi să renunți la căutările tale, îi spuse ea, observându-i expresia gravă de pe chip. Moartea absurdă și inutilă a fratelui meu îți bântuie gândurile, o știu prea bine. Semeni atât de mult cu Leo în această privință. Nici el nu tolera nedreptatea. De aceea v-ați și împrietenit atât de repede, continuă ea, cuprinzându-i bărbia cu mâna și ridicându-i capul

până când privirile li se întâlniră. Știa, la fel ca mine, că dincolo de imaginea ta scandaloasă ești un om bun, Julian Bellamy.

Un om bun? O, Doamne! Habar nu avea ce spunea.

Atingerea ei ușoară și inocentă – palma pe care i-o simțea sub bărbie și degetele ce-i dezmierdau obrazul – îi îmbătau simțurile și îi incitau imaginația. Și totul începuse cu un sărut. Voia s-o sărute din nou, acolo, pe bancă, și s-o facă așa cum trebuie de această dată. Să se apropie de ea, contopindu-și trupurile într-o îmbrățișare pătimașă, să-i ridice capul spre el și... să-i savureze din plin gustul amețitor al buzelor.

În sufletul său, se ducea de ani buni un război cumplit între instinctele sale primare și ceea ce-i mai rămăsese din conștiință. Și, la naiba, lupta era cât se poate de aprigă! Demnă de cântările menestrelilor și de versurile lui Homer. Poate și mai mult de-atât. Merita să aibă propria pleiadă de poeți.

„Ești un om bun, Julian Bellamy.“

Nu, nu era un om bun. Nu era nici măcar Julian Bellamy. Va mai juca însă, pentru încă puțin timp, rolul eroului pozitiv pe care îl chema Julian Bellamy.

— Leo a fost un om bun, spuse el, dregându-și glasul. Și ai dreptate – nu pot să tolerez nedreptatea. Oamenii buni n-ar trebui uciși pe stradă. Criminalii nemiloși n-ar trebui să rămână nepedepsiți. Iar femeile frumoase, bune de măritiș – continuă el, aruncându-i o privire plină de subînțelesuri – n-ar trebui să trăiască singure și să fie vulnerabile.

Ea îl privea fără să clipească, adoptând o expresie gravă. Se aplecă și mai mult spre el. Bătălia aprigă se părea că abia începuse.

— Atunci, nu mă părăsi!

Capitolul 3

Nu era ușor pentru Lily să-i susțină privirea lui Julian. Ochii de un albastru pătrunzător și trăsăturile statuare ale chipului său îi tulburau sufletul.

După atâția ani de prietenie, Lily credea că devenise imună în fața frumuseții lui. Dar nu era deloc așa. Bănuia că acest lucru era consecința unor instincte sau a unor dorințe pur feminine. Julian exercita, fără doar și poate, o influență covârșitoare asupra femeilor. Era imposibil ca o femeie să se uite la el și să nu simtă cum sângele îi zvâcnește dintr-odată prin vene... e ca și cum ai spune că un iepure privește nepăsător în ochii unui lup. Era puțin probabil să se întâmple așa ceva, și chiar dacă ai fi reușit acest lucru, ai fi dat dovadă de nesăbuință.

Dar oricât de tare îi bătea inima în piept, Lily îi susținea privirea, sperând să-i comunice adevărata semnificație a cuvintelor ei.

„Nu mă părăsi! Nu pot să te pierd și pe tine.“

Ar putea oare să explice ce însemna cu adevărat prietenia lui pentru ea? Legătura lor era pe cât de deschisă, pe atât de tainică; în timp ce unele lucruri le discutau fățiș, despre altele nici măcar nu pomeneau. Deși se cunoșteau bine unul pe celălalt, poate chiar *prea* bine, fiecare interacțiune cu Julian părea nouă și incitantă. O făcea să gândească, să râdă și să intre în polemici.

În ultimul timp însă, o înspăimânta. De la moartea lui Leo, de fiecare dată când îl vedea, părea tot mai abătut și mai lipsit de viață. Și apoi, totul culminase cu sperietura zdravănă pe care o trăsese în dimineața aceea...

Îi simțea, chiar și acum, sângele cald ce i se prelingea printre degete și strânsoarea mâinii ce o ținea de după ceafă.

Gustul amar al deznădejdii îi stăruia încă pe buze.

Iar sărutul lui... chiar dacă fusese lipsit de măiestria caracteristică... schimbase totul. Părea sărutul unui soldat care pleacă la război sau al unui om în drum spre eșafod. Părea sărutul unui bărbat care așteaptă să moară în curând.

Nu va permite așa ceva. N-ar fi în stare.

— Pierderea fratelui meu a fost cea mai înspăimântătoare experiență pe care am trăit-o vreodată, îi spuse ea. Nu pot să te pierd și pe tine. Vreau să te știu teafăr și nevătămat.

— Nu înțelegi că și eu vreau același lucru? Vreau să te știu în siguranță, iar tu nu faci altceva decât să-mi zădărnicești încercările de a-ți asigura viitorul.

— Nu e deloc același lucru.

— Serios? întrebă el, copleșit de frustrare. Dacă nu-ți plac partidele pe care ți le ofer eu, ieși în societate și caută-ți singură un soț!

Ea îl privi un timp. O idee începea să prindă tot mai mult contur în mintea ei.

— Prea bine atunci. Poate că asta o să și fac.

— Lily, spuse el, clătinând din cap, mai devreme sau mai târziu va trebui să... Lăsă cuvintele suspendate în aer în clipa în care înțelese mesajul lor. Julian încremeni pe loc, cu gura căscată. Reuși, spre meritul lui, să nu cadă de pe bancă. Ce-ai spus? o întrebă el. Repetă-mi, te rog, cuvânt cu cuvânt!

— Credeam că asta e replica mea, îi răspunse ea, izbucnind în râs. El nu părea deloc amuzat. Am spus: „Prea bine“. Îți propun un târg. Îmi fac din nou apariția în societate, dar numai dacă accepți să mă însoțești. Pe chipul lui Julian, nemulțumirea se împletea cu nedumerirea. Vorbesc serios, continuă ea. Uite ce zi frumoasă de toamnă este astăzi! spuse ea, arătându-i cu mâna copacii dezgoliți de frunze, ce se conturau pe cerul de un albastru perfect. Este o zi ideală ca să punem capăt doliului nostru.

— Să punem capăt doliului nostru? Dar...

— Nu mă înțelege greșit! Nu-l vom *uita* niciodată pe Leo. N-ar fi cu putință așa ceva. Dar și-ar dori să ne vedem mai departe de viețile noastre. Amândoi suntem sănătoși și încă tineri, și locuim într-unul dintre cele mai frumoase și mai mari orașe ale creștinătății. Hai să ne bucurăm, așadar, de viață, să ieșim în lume și să ne vizităm prietenii! Hai să ne distrăm!

— Să ne distrăm? repetă el, nevenindu-i parcă să creadă ce auzea. Noi doi?

— Da, să ne distrăm! Să petrecem! Să ne bucurăm de viață! Știu că a trecut ceva timp, dar nu cred că ai uitat acest concept. Înainte, erai sufletul petrecerilor.

— Da, *înainte*. Acum e *după*.

Ea încercă să-și păstreze cumpătul.

— Nu va fi ușor. Cel puțin, nu la început. Dar nu putem continua în felul ăsta. Trebuie să căutăm compania celor din jur și să încercăm să ne distrăm. Dacă ne vom preface fericiți, poate că vom reuși, în cele din urmă, să ne convingem că suntem cu adevărat fericiți.

Frecventarea petrecerilor mondene era ultimul lucru pe care Lily și-l dorea. Dar nu vedea altă cale de a-l determina pe Julian să renunțe la căutările sale nesăbuite și zadarnice. Trebuia să facă *ceva*.

— Dar ai spus că nu vrei să te căsătorești... îi răspunse el, trecându-și mâna prin părul negru și rebel.

— Nici nu vreau. Dar dacă tot insiști... Sunt dispusă să le ofer câtorva domni ocazia de a-mi schimba părerea.

— *Câtorva* domni? Dar te vor asedia fără doar și poate. După o singură apariție în societate, a doua zi îi vei găsi stând la coadă în fața ușii tale.

— Atunci, vei fi mulțumit.

Julian nu părea însă deloc mulțumit, lucru destul de ciudat. Nu rosti nici un cuvânt, mulțumindu-se doar să dea cu piciorul într-un cârd de porumbei ce se plimbau prin apropiere. Sărmanele păsări își luară iute zborul.

— Haide, fii cuminte! spuse ea, încercând să-l înveselească. Dacă vrei să atrag pretendenți, am nevoie de compania unui prieten de încredere. Am nevoie de *tine*. Leo îmi oferea ajutorul lui la toate evenimentele mondene la care am participat. Fără el, îmi va fi cumplit de greu să mă descurc.

„Greu“ era un cuvânt care nu descria nici pe departe greutățile pe care le-ar întâmpina în societate fără fratele ei. De-a lungul anilor, ei doi perfecționaseră un anumit cod, pe care îl foloseau în timpul reuniunilor sociale. Leo o ajuta să înțeleagă conversațiile purtate în cadrul acestor evenimente, spunându-i dacă vorbea prea încet sau prea tare. Fără el, Lily nu era sigură că va putea să se descurce. Dar avea să găsească o cale dacă voia să-l salveze pe Julian. El susținea că, doar după câteva apariții în societate, pretendenții vor lua cu asalt pragul casei ei. Atunci,

poate că și el avea nevoie doar de câteva reuniuni mondene ca să-și regăsească dragostea de viață și să scape din această fântână a suferinței în care se prăbușise. Se ruga să fie așa.

— Lily, nu pot să fiu escorta ta. Nu se cuvine. Doar știi ce reputație am.

— Da, știu prea bine.

— Eu seduc femeile. Asta e firea mea. Aventurile amoroase sunt apanajul meu, stilul meu, plictisitor, de viață. Într-unul din cluburile mele, sala de biliard este împrejmuită cu o ghirlandă făcută din jartierele iubitelor mele.

— *Am spus* că îți cunosc prea bine reputația, îi răspunse Lily, cu o grimasă pe buze. Dar îți mulțumesc pentru această descriere atât de plastică.

— Știu că e revoltător. Dar n-a fost ideea mea. Jartierele nici măcar nu aparțin iubitelor mele, îi explică el, scărpinându-se pe ceafă. Băieții întind câte o ghirlandă de fiecare dată când...

— *Crede-mă*, nu am nevoie de alte explicații! îl întrerupse ea, îmbujorându-se toată la față. Bărbații și dorințele lor de prost gust de a-și etala virilitatea! Oricum, nu trebuie să-ți faci griji. Îți promit că nu-ți voi stânjeni aventurile amoroase.

— Nu e vorba despre asta, îi răspunse el, cu un gest de nerăbdare. Îți vei distruge reputația. Asta e problema. Dacă vei fi văzută prea des în compania mea, îți vei știrbi renumele.

— Dar numai o femeie sărmană trebuie să-și apere reputația. Oamenii trec adesea peste aceste lucruri, dacă te bucuri de o avere considerabilă și ai un statut în societate, spuse ea, cu un zâmbet pe buze. Toată lumea va înțelege că suntem doar prieteni. Iar dacă vor înțelege altceva... trebuie să recunosc că mă încântă perspectiva de a mă număra printre cuceririle tale. Această imagine e mult mai bună decât cea a unei invalide. Poate că o să-ți trimit și eu o jartieră.

— Nu spune asta nici măcar în glumă! o preveni Julian, cu chipul întunecat. Își întinse, agitat, picioarele lungi. Lily se temea că va alunga din nou porumbeii. Mai am și alte motive, continuă el.

— Ca de exemplu...?

— Nu am timp. Sunt extrem de ocupat. Mai trebuie să cercetez anumite locuri și să vorbesc cu anumiți oameni. Nu am timp de petreceri. Pentru numele lui Dumnezeu, nici la club n-am mai fost de luni de zile!

„Exact asta spuneam și eu.“

— Julian, îți voi răpi doar câteva seri din timpul tău prețios. Nu-ți cer o eternitate. Când îl văzu încleștându-și maxilarul și evitându-i privirea, Lily oftă din rărunchi. Leo a fost ucis, continuă ea. Poate că ucigașii nu vor fi niciodată descoperiți. Moartea fratelui meu este o tragedie cumplită. Pentru care am plâns, am ținut doliu și am suferit îngrozitor. Acum însă, am acceptat realitatea și m-am hotărât să merg mai departe. Nu merit și eu șansa să mă bucur din nou de viață?

— Firește că tu da, dar eu... răspunse el, lăsând cuvintele suspendate în aer.

— Tu *nu*. Asta aveai de gând să spui, nu-i așa? El nu neagă. Aceasta este cauza șovăielii tale, continuă ea, scrutându-i chipul. Crezi că nu meriți să fii fericit. Te învinovățești în continuare pentru moartea lui Leo. Îți pui sănătatea în pericol, cauți primejdiile, înduri foamea... Lily îi luă mâna într-a ei și i-o ținu strâns. Nu e vina ta, Julian, insistă ea. Nimeni nu te acuză pentru soarta fratelui meu, și cu atât mai puțin eu. Lui Leo nu i-ar plăcea să te vadă în halul ăsta. Trebuie să...

— Nu, răspunse el, ridicându-se în picioare și eliberându-și mâna din strânsoarea ei. Nu pot să fac ce vrei tu. Îi vorbea privind-o de sus în timp ce își aranja mânecile hainei. Dacă vrei un însoțitor pentru petrecerile mondene, găsește pe altcineva!

Lily îl privea cu intensitate. Refuzul lui glacial o durea mai presus de cuvinte.

— Azi-dimineață, începu ea, cu grijă, ai spus că ai face orice pentru mine.

El tresări ușor, aproape imperceptibil, și se prefăcu a nu o auzi. Un truc ieftin și crud. Știa că Lily nu-și putea aprecia întotdeauna volumul glasului. Dacă o ignora, spera s-o facă să creadă că nu auzise ce-i spusese.

Ea scoase atunci din buzunar un carnețel și un creion. Le purta mereu cu ea, în cazul în care nu reușea să se facă înțeleasă prin gesturi și cuvinte. Îi erau de folos în comunicarea cu vânzătorii și negustorii. Faptul că trebuia să recurgă acum la ele dovedea impasul trist în care ajunsese prietenia lor.

„Ai face totul pentru mine?“

După ce așternu cuvintele pe hârtie, îi îndesă foaia în mână.

— Eram istovit, Lily, și mă aflam sub efectul somniferului

pe care mi l-ai dat. Nu gândeam limpede. Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec, îi răspunse el, mototolind hârtia în pumn. Te însoțesc până acasă.

— Îți mulțumesc, dar mă simt nevoită să te refuz, îi spuse ea, împreunându-și mâinile în poală. Cred că o să mai stau puțin, ca să mă bucur de această zi superbă.

Refuzul ei era un act de răzvrătire, ce nu-i oferea nici o satisfacție. Dar trebuia cumva să pună piciorul în prag.

— Lily...

Ea își aținti privirea asupra fântânii arteziene, punând astfel capăt conversației lor. Dacă el se prefăcea că n-o auzea, atunci se prefăcea și ea că nu-l vedea. După o clipă, îl zări cu coada ochiului îndepărtându-se.

Lily mai rămase câteva minute pe bancă. Se simțea copleșită de frustrare și mânie. Ce situație imposibilă! Cum putea oare Julian să o protejeze cu atâta grijă, ajungând să-i caute până și un soț cu care s-o mărite, numai s-o știe în siguranță, și să-și neglijeze viața cu atâta nesăbuință? De ce nu înțelegea că propria lui bunăstare era secretul fericirii ei? Cât privește remușcările ce-l mistuiau fără încetare... se declara complet învinsă, căci nu mai știa ce să-i spună și cum să-l încurajeze. Epuizase în ultimele luni toate argumentele și toate mijloacele de convingere. Totul fusese zadarnic. Julian îi ignora mereu spusele.

Obsesia pe care o făcuse pentru investigațiile lui i se părea acum egoistă, stârnindu-i, pentru prima oară, resentimente. Lucru ce-i alimenta și mai tare mânia, căci nu voia să-l urască pe Julian. Voia doar să-și recâștige prietenul.

Și dorința i se împlini. Prietenul ei *se afla* din nou în fața ei, dominând-o cu statura lui impunătoare.

— Trei evenimente sociale, îi spuse el, arătându-i trei degete. Dacă accepți să iei în calcul varianta căsătoriei, te voi însoți la trei evenimente mondene. Dar nu mai mult de-atât.

Lily se ridică iute în picioare, răsuflând ușurată.

— Îți mulțumesc, Julian, îi răspunse ea. E minunat! Putem să începem cu dineul pe care îl organizează diseară Amelia și Morland.

— Poftim?

— Sunt la Londra de vinerea trecută. N-ai aflat veștile bune?

— Morland e la Londra, mormăi el. Cum ar putea să fie

asta o veste bună?

— Știu că nu te înțelegi prea bine cu ducele. Dar Amelia este prietena mea și mă bucur s-o știu aproape.

Să spui că Julian și ducele de Morland nu se înțelegeau prea bine era ca și cum ai spune că Tamisa e doar un pârâiaș insignifiant. Cei doi nu aveau nimic în comun, cu excepția faptului că erau membri ai clubului înființat de Leo. Apartenența la Clubul Armăsarilor era reprezentată prin zece jetoane de alamă, și toți cei care dețineau un jeton obțineau dreptul de a-și împerechea iepele cu Osiris, un cal de curse valoros, care nu mai participa acum la întrecerile sportive, dar juca rolul de armăsar de prăsilă. După moartea lui Leo, Julian insistase ca Lily să se căsătorească cu Morland. Când acesta o ceruse însă de soție pe Amelia, Julian le întrerupsese nunta, acuzându-l pe duce de moartea lui Leo, doar ca să obțină dreptul de proprietate asupra calului. Acuzația lui se dovedise neîntemeiată, dar chiar și după ce ducele fusese exonerat de orice vină, dușmănia dintre ei continuase să ia amploare.

Se urau de moarte.

Un lucru absurd, în opinia lui Lily, cu atât mai mult cu cât cei doi bărbați nu aveau nimic de împărțit, cu excepția dreptului de proprietate asupra unui cal.

— Amelia m-a invitat deja la dineul de diseară, spuse ea. O să am grijă să te invite și pe tine. O petrecere intimă, între prieteni, îmi va pava din nou drumul spre societate. De acolo, vom avea acces oriunde. Peste tot. La baluri, la teatru, la operă și la diverse reuniuni.

— De acolo, replică el, clătinând din cap, Amelia și Morland vor fi cei care te vor însoți la evenimentele mondene. Dacă tot sunt în oraș, atunci nu mai ai nevoie de mine.

— Nu te grăbi! Mi-ai promis trei nopți și vreau să te ții de cuvânt.

— Dar nu mă cunoști? Sunt un ticălos fără seamăn. Iar cuvântul meu nu are nici o valoare. Niciodată n-a avut.

— Nu în cazul meu, îi răspunse ea, cu un zâmbet pe buze.

El șovăi ușor. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar clipa deveni eternitate. Păreau învăluiți într-un aer de stângăcie lipsit de orice rațiune. Lily simțea un nod în stomac. Nu înțelegea de unde apăruse și nici nu-și dorea să afle.

— Trebuie să plec, spuse el, în cele din urmă. Am o

întâlnire cu croitorii mei și am întârziat deja.

Făcu o plecăciune elegantă în fața ei, și apoi se retrase. Nodul pe care Lily îl simțise în stomac părea să dispară, convinsă fiind că, dacă avea să meargă la croitorii lui, atunci poate că nu se mai simțea atât de abătut.

Julian era renumit pentru hainele sale de o eleganță desăvârșită, ce impuneau moda zilei. Tinerii din aristocrația londoneză își obligau croitorii și valeții să lucreze zi și noapte ca să-i copieze croiala hainelor sau culoarea părului, negru ca abanosul. Dar indiferent cât de fidel reușeau să-i reproducă aspectul exterior, rămâneau doar niște imitații palide ale originalului. Nu stilul vestimentar al lui Julian îl râvneau cu adevărat, ci puterea lui de atracție și spiritualitatea de care dădea dovadă, presărată cu umor și sarcasm. Da, era un arbitru al eleganței, dar nu asta îl distingea cu adevărat de ceilalți, ci personalitatea lui debordantă.

Se va bucura din nou de admirația oamenilor. Iar dacă planul ei avea să dea roadele scontate, nu-i va oferi doar aprecierea celor din jur, ci și un colac de salvare.

Lily străbătu scuarul în grabă, apoi traversă strada și urcă în fugă treptele conacului Harcliffe. Se opri în foaierul de la intrare, ca să vorbească cu majordomul.

— Pregătește trăsura, Swift! Cât mai repede. Trebuie să plec într-o vizită.

Swift își ascunse uimirea. În mod normal, nu făcea niciodată vizite, nu de una singură. Dar asta era viața după moartea lui Leo – o suită de pași mici și șovăitori spre libertate.

Până să sosească trăsura, se întoarse din nou în studioul lui Leo. Discuția cu Julian, ca să nu mai pomenim de rugămințile pe care va trebui să i le adreseze Ameliei... o purtau în ape tulburi. Se așeză la birou și deschise registrul pe care îl abandonase puțin mai devreme, în speranța că va reuși să-și pună ordine în gânduri, asemenea tabelelor frumos aranjate din foile contabile. Leo nu se pricepuse niciodată la cifre și la calcule, și de aceea nici nu-și bătuse capul cu evidența contabilă a proprietăților lor. Refuzând s-o încredințeze intendenților, Lily își asumase încântată această misiune. Adora registrele. Îi plăceau tabelele și coloanele bine sistematizate, scrisul elegant pe care îl impuneau și calculele care evidențiau, până la ultima centimă, cheltuielile și veniturile lunare ale familiei lor.

Îi ofereau același echilibru pe care ea și Leo și-l oferiseră unul altuia. Întotdeauna făcuseră asta, încă din copilărie. Acolo unde unul din ei era slab, celălalt era puternic. El era extrovertit și prietenos, în timp ce ea era rezervată și introvertită. După boala care o condamnase la surditate, își asumaseră aceste roluri cu și mai multă hotărâre. Leo se ocupa de îndatoririle sociale impuse de statutul lor în societate și de titlul de marchiz, iar ea ținea evidența contabilă. Împreună, formau o echipă imbatabilă, lucru de care Lily fusese întotdeauna mândră. Două jumătăți ale unui întreg; suma mai mare decât părțile sale.

Dar Leo murise. Iar ea rămăsese doar cu o singură jumătate din întreg. Nu-și cultivase de ani de zile viața socială, de vreme ce îi încredințase această misiune fratelui ei. Cunoștințele lui erau și ale ei; cercul lui social îl definea și pe al ei. Prieteniile ei – la fel ca aceea pe care o împărtășise cu Amelia – pieriseră înecate în delăsare.

Cât despre Leo... cine știe ce regrete îi mistuiseră sufletul? Ar fi urmat amândoi drumuri cu totul diferite în viață dacă n-ar fi depins atât de mult unul de celălalt.

Zări cu coada ochiului strălucirea mânerului din bronz de la primul sertar al biroului.

Se ridică iute de pe scaun și închise ușa. Așezându-se apoi din nou în fața biroului, luă o cheiță din cârligul pentru chei și descuie sertarul. Îl trase spre ea și îl scrută cu privirea. După câteva momente, respiră adânc și, luându-și inima în dinți, scoase vraful de scrisori.

Chiar dacă închisese ușa doar cu câteva clipe în urmă, aruncă încă o privire, ca să se asigure că nimeni nu-i încălca intimitatea. Ceva mai devreme, scăpase ca prin urechile acului, când Julian o surprinsese citindu-le. Din fericire, reușise să ascundă scrisorile și să-și stăvilească emoțiile fără să-i atragă atenția.

Acum nu mai avea rost să-și ascundă trăirile. Cu mâinile tremurătoare și cu inima bătându-i frenetic în piept, desfăcu hârtia îngălbenită de vreme și începu s-o citească:

> *Îmi este interzis să te salut. Iar la cuvintele de încheiere refuz să mă gândesc, cu atât mai puțin să le mai și aștern pe hârtie. Așadar, îți trimit o scrisoare fără început și fără sfârșit. Căci nu este decât o*

oglindire a iubirii mele.

Dragostea mea! Dragostea mea!

Vino degrabă! Suferința nu-mi dă pace.

Julian avea într-adevăr întâlnire cu croitorii lui – dar nu cu cei la care se gândise, poate, Lily. O luă pe un drum ocolitor, pentru a se întâlni.

Trecu de colțurile străzilor Bond și Regent, presărate cu ateliere de croitorie și de materiale textile, dar și cu prăvălioare cu mărunțișuri. Într-o cu totul altă zi, le-ar fi trecut pragurile, ca să comande o vestă nouă cu broderie în culori contrastante sau o haină împodobită cu încă un buton la manșetă. Prin aceste mici modificări aduse unui stil vestimentar deja impus, reușise să câștige admirația și loialitatea tinerilor aristocrați din Anglia. Aceștia îl urmau acum orbește, fiind dispuși să poarte și haine țărănești din dimie, dacă Julian Bellamy le-ar fi spus că era ultima tendință în modă.

Ajunse, cam după douăzeci de minute de mers pe jos, la locuința lui relativ modestă, situată în Bloomsbury. Și-ar fi putut permite o casă mai mare într-un cartier mult mai elegant al Londrei, dar aceasta se preta foarte bine nevoilor lui. Camerele – obișnuite, înghesuite și deloc adecvate pentru petreceri – îl împiedicau să organizeze evenimente mondene. Cu toate acestea, la etajul al treilea se afla un dormitor imens și somptuos, ideal pentru întreținerea invitatelor de seamă care-i călcau pragul. Un lucru și mai important îl constituia faptul că imobilul dădea spre o stradă comercială, extrem de aglomerată, din acest motiv fiind și deosebit de valoros.

Când intră în casă, se îndreptă direct spre bibliotecă, așa cum îi era obiceiul. Un tânăr moțăia într-un fotoliu lângă fereastră, cu pălăria trasă peste ochi. Era Levi Harris, unul dintre spionii pe care Julian îi angajase să investigheze moartea lui Leo. Harris era tânăr, dar ambițios, și unul dintre cei mai buni informatori. Leo merita tot ce era mai bun.

Dar o iscoadă era bună numai când se afla în acțiune. Motiv pentru care Julian închise cu putere ușa bibliotecii.

Harris se trezi, speriat, reușind să îngaime cu greutate:

— Bună dimineața, domnule Bellamy.

— E după-amiază. Ceva vești?

— Nimic interesant.

— Spune-mi ce-ai aflat! Apoi voi hotărî eu ce e intersant și ce nu.

Harris nu-i spuse însă nimic nou. Și el urmărise meciul de box din Southwark, de aseară. Partida implicase prezența unuia dintre pugiliștii care se luptase în ring în noaptea în care Leo își găsise sfârșitul. Informatorul își poziționase oamenii la fiecare ieșire, urmărindu-i pe indivizii a căror înfățișare se potrivea cu descrierea asasinilor lui Leo.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Harris. După incidentul cu taurul, mulțimea s-a împrăștiat înfricoșată. Eu și oamenii mei am mai rămas un timp prin preajmă și am verificat străzile din apropiere. N-am descoperit alte activități dubioase, cu excepția celor obișnuite. Și nici n-am văzut pe cineva care să semene cu indivizii pe care îi căutăm noi.

Julian încuviință din cap. Descrierea pe care o aveau era cât se poate de jalnică. Prostituata care văzuse atacul îi descrisese pe asasinii lui Leo în termeni lapidari: doi bărbați bine făcuți, îmbrăcați în haine sărăcăcioase; unul era chel, iar celălalt vorbea cu accent scoțian.

Julian se prăbuși, copleșit de oboseală și de frustrare, în scaunul moale, căptușit cu piele, din fața biroului. Trecuseră aproape cinci luni de la moartea lui Leo și, în ciuda noilor informații pe care le adunase și a martorilor cu care vorbise, nu se apropiase nici măcar cu un pas de ucigași – se afla în același punct mort ca în ziua în care sicriul prietenului său fusese coborât în pământ. Și atâta timp cât atacatorii erau liberi, numele celui care îi angajase rămânea un secret. Nu avea de unde să știe care dintre numeroșii săi dușmani îi descoperise adevărata identitate și îl condamnase la moarte. Abordase însă ancheta dintr-un unghi greșit – încercase să descopere călăii, și nu pe cel care îi angajase.

— Prea bine, îi spuse el lui Harris. Asta e tot.

— Până mâine.

— Nu, îi răspunse, Julian, clătinând din cap. Asta e tot. Am terminat cu povestea asta.

— Ați terminat? repetă Harris, ridicându-se în picioare. Vreți să spuneți că abandonați ancheta, domnule? Că lăsați cazul nerezolvat?

Era evident că nu-i surâdea ideea, iar Julian îl admira pentru dăruirea sa. Dar nu puteau să mai meargă pe făgașul

acela, atâta timp cât nu ajungeau la nici un rezultat. Și nici nu-i putea oferi lui Harris informațiile necesare abordării anchetei dintr-un unghi cu totul diferit. De aici încolo, Julian avea să pornească singur la luptă.

— Vreau să spun că nu mai am nevoie de serviciile tale, îi răspunse el. Trimite-mi un bilanț al cheltuielilor și onorariul tău, și voi avea grijă să fii recompensat fără întârziere.

Harris deschise și închise gura de câteva ori, de parcă ar fi vrut să protesteze. În cele din urmă, se răzgândi.

— Cum doriți, domnule Bellamy, răspunse el, făcând o plecăciune superficială și ieșind din cameră.

Rămas singur, Julian răsfoi scrisorile care zăceau pe birou. Cele mai multe dintre ele erau invitații de diverse genuri, ce conțineau toate formulele introductive, de la cele oficiale: „Ne dorim cu cordialitate să ne onorați cu prezența dumneavoastră...“, până la cele familiare: „Iubitule, soțul meu va fi plecat un timp...“ Chiar dacă nu mai acceptase nici o invitație de luni de zile, ele continuau să vină zilnic.

Oftând obosit, le aruncă pe toate în șemineu. Oricum, nu răspundea niciodată. Apărea pur și simplu la evenimentele mondene, unde și când avea chef. Dar, ca o ironie a sorții, tocmai această încălcare a etichetei îi sporea popularitatea. Căci, atunci când își făcea apariția, o făcea cu măreția unui rege, fie că erau de față o mulțime de oameni, fie doar un singur „spectator“.

Aparițiile lui Julian Bellamy, de care avea mereu grijă, se numărau printre deliciile aflate la mare căutare, precum castanele prăjite, cu ocazia Crăciunului, sau orgasmele simultane. Nici prea rare, ca să nu devină mitice, și nici chiar la ordinea zilei, ca să nu devină plictisitoare. Întotdeauna satisfăcătoare, iar uneori sublime. Per ansamblu, o experiență unde nimeni nu putea să mimeze ambivalența.

Cu excepția lui Julian, firește. El mima ambivalența cu multă artă.

Era un talent pe care i-l împărtășeau și servitorii casei. Când Julian intră în dormitor, valetul său îl întâmpină din spatele paginilor unei gazete sportive.

— Bună dimineața, domnule.

— Bună dimineața, Dillard, îl salută el, pe un ton sec. Te rog, nu te deranja! Valetul îi răspunse cu un mormăit nedeslușit. Baia mea e gata? îl întrebă apoi.

— Cred că da, îi răspunse valetul, răsfoind paginile ziarului.

Dillard era cel mai neisprăvit și mai inutil valet din Londra. În mod normal, Julian le cerea oamenilor aflați în serviciul lui să dea dovadă de competență și să fie eficienți, dar când venea vorba de servitorii săi personali, făcea o excepție. În casa lui, indolența și lipsa de curiozitate constituiau un criteriu de angajare. Julian îl ținea pe Dillard doar de fațadă. Bine, nu pentru *fațada* lui. Deși rolul de valet presupunea ca acesta să aibă grijă de stăpânul său sub toate aspectele – baie, bărbierit, ținute vestimentare etc. –, Julian prefera să se ocupe singur, până în cele mai mici detalii, de înfățișarea sa, lăsând în grija servitorilor doar spălatul rufelor, călcatul lor și lustruitul încălțămintei.

Se așeză pe o bancă și își scoase cizmele.

— Mă duc la culcare, îi spuse el lui Dillard, punând încălțările deoparte. Nu vreau să fiu deranjat. Ai grijă să-mi lustruiești cizmele până diseară!

Valetul îi răspunse cu un alt mormăit.

Julian îl lăsă să citească ziarul în continuare și se îndreptă spre camera unde se afla garderoba lui. Era o încăpere mare, care fusese cândva dormitor. El o transformase însă în depozit de haine, mobilând-o cu etajere și oglinzi. Își aruncă haina murdară în șemineu și se dezbrăcă până la piele. După ce făcu în grabă o baie și se bărbieri, își puse pe el un halat de mătase cu modele orientale.

Își alese apoi cu multă grijă veșmintele pe care avea să le poarte în seara aceea. Puse deoparte, pentru a fi călcată, o vestă nouă, în nuanțe rubinii, împreună cu o haină de un albastru-închis, cu borduri arămii, și o pereche de pantaloni de culoarea antracitului. Din cele șaisprezece pălării, alese una elegantă, din fetru, de culoare albastră, împodobită cu o bandă roșie. Combinația de culori era revoltătoare. Dar voia să atragă atenția în seara aceea, poate mai mult decât de obicei.

Deși se împotrivise inițial propunerii lui Lily, își spuse până la urmă, după ce chibzuise îndelung, că ideea ei de a-și face apariția în lumea mondenă nu era deloc absurdă, ba dimpotrivă, avea chiar potențial. Investigațiile sale nu duceau nicăieri. Iar retragerea lui din viața publică îi oferise dușmanului său un sentiment de autosatisfacție.

Încercând să-l ucidă pe Julian, cineva îl omorâse, în

schimb, pe Leo – acesta era un fapt incontestabil. Dacă Julian voia să-i facă dreptate lui Leo, atunci trebuia să-l atragă din ascunzătoarea sa pe ticălosul care îi luase viața prietenului său, iar acest lucru îl putea face doar dacă juca rolul momelii.

Va începe, așadar, cu petrecerea din seara aceea, apoi își va relua vizitele prin cluburi. Totul în termeni cordiali și prietenoși – chiar dacă asta însemna să stea cu botul pe labe în prezența lui Morland. Va fi cuminte și docil pe parcursul celor trei seri pe care i le promisese lui Lily. Dar imediat ce-și va relua locul în fruntea listei de invitați, iar pretendenții la mâna lui Lily se vor înghesui s-o ceară de soție... Julian Bellamy își va întinde capcana.

Deocamdată însă, Julian Bellamy avea să se ducă la culcare.

Odată ajuns în dormitorul său luxos, încuie ușa în urma lui și rămase apoi în așteptare. După câteva minute, convins fiind că nimeni nu-l pândea din umbră, străbătu covorul cu modelul grecesc al labirintului și, ocolind patul cu baldachin și draperii din catifea stacojie, ajunse în fața unei biblioteci din colțul cel mai îndepărtat al camerei. Trase de un mâner ascuns într-un cotlon de pe cel de-al treilea raft și făcu un pas în spate, în timp ce o ușă se deschise în fața lui.

De cealaltă parte a peretelui fals se afla o încăpere mică și îngustă ce aparținea clădirii din spate.

Cămăruța adăpostea un raft pe care se odihneau mai multe cămăși albe scrobite, câteva lavaliere și niște pantaloni în nuanțe neutre, frumos împăturiți. Patru haine – una gri, una de un cenușiu-închis, una neagră și una de un albastru-închis – atârnau, prinse de niște umerașe din alamă. Alături se aflau și două pălării.

Lăsându-și halatul în dormitor, intră în cămăruța tainică și închise ușa după el. Julian Bellamy își încheiase rolul.

Acum intra în scenă James Bell.

Capitolul 4

Domnul James Bell nu angaja valeți. Nici bucătari, nici majordomi, nici măcar un lacheu. Doar o servitoare, care venea să facă curățenie de două ori pe săptămână. Era o femeie sărmană și necăjită, neștiutoare de carte, care nu-și băga nasul unde nu-i fierbea oala.

Domnul Bell era însă un stăpân generos. El îi dădea servitoarei o sumă de trei ori mai mare decât se cuvenea în mod obișnuit, iar pe funcționarii săi îi trata regește. Le plătea salariile la timp, oferindu-le anual creșteri salariale și bonusuri de Crăciun. Angajații bine plătiți nu pun întrebări și nici nu se plâng.

Domnul Bell locuia în camerele de deasupra birourilor sale și ducea o viață excentrică. Deși nimeni nu-i punea la îndoială dăruirea cu care își făcea treaba, funcționarii nu știau niciodată când își făcea apariția în birouri. Se zvonea că suferea frecvent de migrene. Uneori, când veneau dimineața la muncă, îl găseau deja la biroul său, adâncit în registrele contabile. Alteori, ca și acum, apărea la serviciu abia după ora prânzului. Acest program dezorganizat îi obliga pe angajați să fie mereu prevăzători și atenți.

Domnul Bell purta haine obișnuite, care nu ieșeau cu nimic în evidență, dar bine croite. Își pieptăna părul negru cu cărare pe mijloc și îl dădea cu pomadă, lipindu-l de pielea capului. „Cusurgiu“, l-ar putea descrie unii. „Plictisitor de moarte“, ar putea spune cei mai puțin binevoitori. Rar era văzut ieșind în lume fără pălărie și fără ochelarii pe care îi purta tot timpul.

Lentilele erau din sticlă, firește, nu cu dioptrii. Julian nu purta ochelari ca să vadă. Ci ca să nu fie *văzut*.

Iar deghizarea se dovedise perfectă, căci juca deja acest rol

de câțiva ani.

Era miezul zilei când intră în birourile funcționarilor prin ușa din spate. Îi găsi pe cei opt angajați aplecați, ca de obicei, deasupra birourilor așezate pe două rânduri. Aceștia se ridicară cu toții în picioare și îl salutară într-un glas:

— Bună ziua, domnule Bell.

El le răspunse dând din cap.

Băieții însărcinați cu rolul de curieri îi aruncară priviri vinovate din colțul în care, până atunci, jucaseră zaruri. Julian se hotărî să treacă cu vederea mica lor infracțiune. Cel puțin deocamdată. Le va da de lucru de nu-și vor mai vedea capul de atâta muncă.

— Întoarceți-vă la treburile voastre! le spuse, retrăgându-se în biroul său – un loc izolat, situat în spatele sălii, prevăzut cu o fereastră înaltă, de unde putea supraveghea strada, dar și cu draperii menite să-i ofere intimitate.

Pe plăcuța de pe ușă stătea scris cu litere aurii: „J. Bell. Administrator, Aegis Investments“.

Din câte știau angajații lui, domnul Bell administra banii mai multor investitori bogați. Acești investitori anonimi – aristocrați care, se spunea, nu-și puteau știrbi reputația asociindu-și numele cu breasla negustorilor – își băgaseră averile în diverse afaceri, în special în fabricile de lână și în cele textile din nord, dar și în afacerile cu proprietăți din marile orașe ale Angliei. Domnul Bell controla și administra operațiunile acestor investiții cu ajutorul funcționarilor săi și al unui secretar personal, întocmind cu regularitate rapoarte, pe care le trimitea superiorilor săi.

În realitate, domnul Bell nu avea superiori, iar investitorii erau, de fapt, unul singur: el însuși. Julian deținea nu doar fabricile din nord și imobilele din Bristol, Oxford, York și alte orașe, ci și clădirea care găzduia birourile companiei Aegis Investments, împreună cu locuințele din spate. Era, fără doar și poate, un om extrem de bogat. Iar taina acestei averi imense era doar unul dintre numeroasele secrete pe care le păzea cu strășnicie.

Dacă anumiți oameni puternici ar afla modul în care reușise să strângă o asemenea avere impresionantă și ce avea de gând să facă cu ea...

Știa prea bine ce l-ar aștepta, nu-i așa? Acei oameni ar

angaja niște călăi să-l acosteze pe o stradă întunecată și să-l bată până la ultima suflare.

Un fior îl străbătu din cap până în picioare, gândindu-se la Leo și la chipul lui desfigurat.

Thatcher, secretarul său, îl urmă în birou, fluturând un vraf de hârtii.

— Corespondența de dimineață, domnule.

— Ce conține?

— Un raport privind fluctuația prețurilor la vopseaua indigo, răspunse Thatcher, răsfoind scrisorile. O epistolă din partea Societății de Binefacere pentru Oamenii Sărmani și Merituoși, care ne roagă să reînnoim contribuția generoasă a investitorilor. Contractul de închiriere a proprietății din Dover. Și corespondența trimisă de fabrici.

— Dă-mi-le pe acestea, iar celelalte lasă-le pe registrul de încasări! După aceea, poți pleca.

Thatcher făcu ce i se ceru, ca întotdeauna.

Julian rupse sigiliul de ceară și citi în fugă scrisoarea. El le cerea acum fabricilor să-i trimită, de două ori pe săptămână, raportul, pe care îl citea întotdeauna înaintea celorlalte scrisori. Muncitorii aveau moralul ridicat – îi raporta agentul său –, iar producția mergea bine.

Toate veștile erau bune. După revoltele muncitorilor izbucnite la începutul anului, supraveghease cu multă atenție activitatea fabricilor. Eforturile venite din afară de a băga zâzanie printre lucrătorii lui n-avuseseră prea mult succes. Și nici nu era de mirare – muncitorii lui aveau cele mai mari simbrii din industria textilă din regiune, iar Julian făcea tot ce-i stătea în putință să le ofere siguranța locurilor de muncă. Vizitase personal fiecare fabrică în parte ca să le spună angajaților că munca lor nu va fi înlocuită cu noile mașinării moderne.

Investește arătându-le puțină bunăvoință muncitorilor și vei culege roadele unei producții constante – era principiul după care Julian se călăuzea în afaceri. Nu înțelegea de ce nu adoptau acest concept și ceilalți proprietari de fabrici. Dar avea numai de câștigat din pierderile lor. Reputația de care se bucurau fabricile lui, clădită pe o producție constantă, de cea mai bună calitate, era sursa multor contracte militare extrem de profitabile. Pe parcursul ultimului deceniu, mai bine de jumătate din soldații înrolați în armata britanică porniseră la luptă în uniformele

croite din lâna companiei Aegis. Iar când căzuseră în luptă, rănile le fuseseră pansate cu fețe croite din țesăturile Aegis.

Acum, când războaiele se încheiaseră, economia Angliei se afla în declin. Dar cei bogați aveau încă bani de cheltuit. Domnul James Bell se preocupa să aprovizioneze atelierele celor mai buni negustori de textile, postăvari și tapițeri din țară cu materiale și țesături ce purtau semnătura companiei Aegis. Între timp, Julian Bellamy impunea tendințele în modă, asigurându-le astfel negustorilor afaceri permanente.

Îl chemă din nou pe Thatcher.

— Uite! îi spuse el, punându-și semnătura pe contractul de închiriere înainte de a i-l înmâna peste birou. Cu asta am terminat. Spune-le celor de la Societatea de Binefacere că vom reînnoi contribuția, iar celor de la depozite să le trimită orice surplus de materiale!

— Da, domnule. Și încă ceva – croitorii așteaptă afară.

— Bine. Spune-le să poftească!

Schwartz și Cobb intrară în birou, încărcați de schițe și modele. Salutându-i scurt din cap, Julian le făcu semn să-i arate ultimele desene. Julian n-o mințise pe Lily, cel puțin în privința asta. Ajunsese *târziu* la întâlnirea cu croitorii lui. Scandalos de târziu. Schițele și modelele din fața lui reprezentau apogeul unui an întreg de pregătiri și strategii, iar oamenii săi erau gata de luni de zile să treacă la fapte. Proiectele mai aveau nevoie doar de acordul lui final, înainte de stabilirea planului de producție. Ceva îl făcuse totuși să dea mereu înapoi. Ba schițele nu erau corecte, ba vopselele nu erau bune, ba prețul lânii era prea ridicat... Șovăia, dintr-un motiv sau altul, să-și dea acordul.

Încetează!

Șovăia dintr-un *singur* motiv. Unul singur.

Lily.

Parfumul ei de rozmarin îi îmbăta simțurile, iar amintirea genelor ei bogate îi tulbura gândurile. Își stăvili cu greu vâltoarea emoțiilor. Nu, nu aici. Nu putea să se gândească la ea aici. Indiferent de aventurile nocturne ale lui Julian Bellamy, domnul James Bell nu avea timp pentru femei.

Și nici unul din ei nu-și putea permite să se gândească la dragoste.

— Am spus o minciună cumplită astăzi, zise Lily,

îmbrățișându-și cu putere gazda în salonul de recepție al ducelui de Morland. De fapt, am spus mai multe minciuni, mărturisi ea.

— Serios? o întrebă Amelia, eliberându-se din îmbrățișarea ei. Nu prea îți stă în fire să faci asta.

— Așa e. Clătinând cu tristețe din cap, Lily o strânse pe prietena ei de braț cu un gest rugător. Am venit să-ți cer ajutorul, Amelia. Trebuie să transform minciunile în adevăr. Măcar o parte din ele.

— Abia aștept să aflu despre ce e vorba. Nu mi se întâmplă prea des să fiu implicată în intrigi clandestine. Dar mai întâi, trage-ți sufletul și bea niște ceai!

Inima care îi bătea frenetic în piept îi spunea că nu avea timp de pierdut. Dar n-ar fi avut nimic de câștigat dacă ar fi răspuns invitației Ameliei printr-o bădărănie. Iar astăzi, trebuia să-i ceară o favoare covârșitoare.

Amelia o conduse spre două fotolii franțuzești așezate în dreptul unei ferestre înalte, cu perdele din dantelă. Pe o măsuță situată între cele două fotolii se aflau un serviciu de ceai și un platou cu aperitive. Casa era întruchiparea rafinamentului și a bunului-gust, lucru cât se poate de firesc, dacă ținem seama de talentul înnăscut al Ameliei de a administra gospodăria. Când Lily se așeză pe fotoliu, era cât pe ce să alunece de pe tapițeria de mătase, așa era de moale și de fină.

— Ce vânt v-aduce în oraș? întrebă Lily, în timp ce prietena ei turna ceaiul. Am crezut că o să rămâneți în Cambridgeshire până la nașterea bebelușului.

Amelia puse un cubuleț de zahăr în ceașcă și amestecă.

— A fost dorința lui Spencer să ne întoarcem la Londra. Când o să mi se apropie sorocul, vrea să fiu cât mai aproape de cei mai buni doctori și specialiști, spuse ea, ridicând din umeri și oferindu-i lui Lily ceașca de ceai. Nu contează că este proprietarul celei mai mari ferme de cai din Anglia și a adus pe lume sute de mânji. Când e vorba de copilul lui, devine un pachet de nervi.

— Asta dovedește încă o dată cât te mult te iubește. În ciuda firii autoritare a ducelui, Lily bănuise de la bun început că va fi un soț surprinzător de blând pentru Amelia. Și se părea că avusese dreptate. Nu mă pricep prea bine la treburile astea, spuse Lily, dar mi se pare că ești întruchiparea sănătății. Și nu doar a sănătății, ci și a împlinirii adevărate.

Amelia *radia* de fericire prin toți porii – de la chipul

surâzător, până la abdomenul ușor bombat. Lily simți atunci un fior de invidie. Poate că acesta era motivul real pentru care se izolase de prietenele ei de-a lungul anilor. Ele se căsătoriseră, rând pe rând, și deveniseră apoi mame. Chiar dacă îl adorase pe Leo și ținea la independența ei financiară, Lily își dorea și ea uneori să aibă ce aveau prietenele ei.

— Mă simt bine, îi răspunse cu modestie Amelia, luând în mână ceașca de ceai. Nu mai am grețuri. Sunt mult mai norocoasă decât multe alte femei aflate în aceeași situație ca mine.

Luară o înghițitură de ceai.

După ce lăsară cești cuțele pe farfurioare, Lily se uită nerăbdătoare la prietena ei, așteptând ca aceasta s-o ia la întrebări. Trecură astfel câteva clipe. Aruncă o privire neliniștită spre orologiul care marca implacabil trecerea timpului, devenind tot mai îngrijorată odată cu fiecare mișcare a pendulului.

— Ei bine... spuse ea, dregându-și glasul.

— Da? îi răspunse Amelia, ridicând din sprâncene și zâmbindu-i cu blândețe. Uitase oare de mărturisirea pe care i-o făcuse Lily, sau făcea pur și simplu pe mironosița? Exact în clipa în care Lily se întreba dacă trebuia s-o ia de la început, Amelia își aminti deodată de spusele prietenei sale. O, da! exclamă ea, lăsând ceașca pe farfurie ca să-și agite mâinile prin aer. Ai spus o minciună, sau chiar mai multe, și acum ai nevoie de ajutorul meu. Îmi pare nespus de rău, draga mea, continuă ea, aplecându-se în față pe scaun. Cred că sarcina e de vină. Îmi întărește unghiile, dar îmi slăbește memoria. Spune-mi, te rog, cu ce pot să te ajut!

— E vorba de Julian, îi răspunse Lily, ușurată. Este încă obsedat să-i găsească pe ucigașii lui Leo, lăsând la o parte orice altceva. Bântuie străzile toată noaptea. Abia dacă mai mănâncă sau dacă doarme vreun pic. Își neglijează prietenii și refuză toate invitațiile. Calcă pe urmele lui Leo, și eu nu știu cum să-l împiedic. O să-l urmeze în curând în mormânt. Poate că e o idee copilărească, dar mă tot gândesc că... dacă aș putea să-l atrag din nou în societate... poate că ar redeveni vechiul Julian, vesel și nepăsător.

— Continuă! o îndemnă Amelia, dând din cap.

— De dimineață, ne-am cam... certat. În cele din urmă, i-am smuls o promisiune. A acceptat să mă însoțească la trei evenimente mondene. I-am spus vrute și nevrute – că vreau să

mă bucur din nou de viață și că mă gândesc la măritiș, când, de fapt, tot ce-mi doresc cu adevărat este să-l feresc pe Julian din calea pericolelor. Și pentru că nu voiam să mai tărăgănez lucrurile prea mult, i-am spus că primul eveniment va avea loc în seara asta.

— Înțeleg, spuse Amelia.

Nu, nu înțelegea încă.

— Aici am mințit, continuă Lily, mușcându-și buza. I-am spus că tu și Spencer organizați un dineu.

— Un dineu? În seara asta? întrebă Amelia, uitându-se la ceas. O, Doamne! Dar e deja două și jumătate.

Lily o apucă de mâini pe prietena ei.

— Știu că e un deranj extraordinar, cu atât mai mult cu cât te afli într-o stare extrem de delicată. Dar crede-mă că doar gândul înspăimântător ca lui Julian să i se întâmple ceva m-a făcut să-ți propun asta. Nu trebuie să fie ceva grandios. Și, în plus, te voi ajuta și eu cu tot ce pot – mâncare, băutură, servitori...

— Meniul și servitorii nu sunt o problemă. Am oameni suficienți și provizii din belșug. Dar nu prea știu cum să trimit invitațiile într-un timp atât de scurt... spuse Amelia, cu o grimasă pe chip. Apoi, trebuie să vorbesc și cu Spencer. Urăște petrecerile.

— Poate ar trebui să-i explici care este motivul.

— Să-i spun că trebuie să organizeze o petrecere ca să-i salveze viața lui Julian Bellamy? spuse Amelia, clătinând din cap. Iartă-mă, dar nu cred că argumentul ăsta îi va înmuia inima. Doar știi foarte bine că Spencer și domnul Bellamy nu se plac deloc.

— N-ai putea să-l convingi altfel? întrebă Lily, cu o strângere de inimă.

— Am armele mele de convingere, spuse Amelia, cu o privire seducătoare. Dar, din păcate, el nu e singurul motiv de îngrijorare, continuă ea, afișând o expresie gravă pe chip. Apoi, își trase scaunul mai aproape și adoptă un ton confidențial: Îmi pare rău, Lily. Crede-mă că aș vrea să te ajut! Dar ora târzie și șovăiala soțului meu nu sunt singurele obstacole. Ce-ți voi spune acum va trebui să rămână între noi, ai înțeles?

Lily dădu din cap, încurajând-o să continue.

— Vorbește mai rar, te rog! îi spuse ea, concentrându-se cu atenție asupra buzelor prietenei sale.

— N-am venit singuri la Londra. Îți mai amintești vara

trecută, pe care am petrecut-o cu toții în Briarbank și...

Amelia își întoarse dintr-odată capul, de parcă ar fi strigat-o cineva.

Lily privi peste umărul Ameliei. O fată stătea în pragul ușii. Era Claudia Dumarque, verișoara și pupila ducelui de Morland. Claudia era extrem de ciudată – un amalgam de răzvrătire și sensibilitate –, dar Lily punea acest lucru pe seama vârstei ei fragede. Împlinise cincisprezece ani, sau, cel puțin, atât știa Lily că avea vara trecută când fuseseră cu toții la casa Ameliei din Gloucestershire. Poate că făcuse deja șaisprezece ani. Indiferent de vârsta exactă, era foarte tânără.

Și era însărcinată. Având o burtă imensă.

Lily rămase cu gura căscată.

Când intră în cameră, Claudia îi spuse ceva Ameliei. Rochia largă pe care o purta se umfla și se lărgea și mai mult în timpul mersului. Probabil că sorocul îi era aproape.

— N-am știut că ai musafiri, spuse fata, oprindu-se în fața lor. Îmi căutam... Se opri în loc, cu ochii ațintiți asupra lui Lily. Schiță un zâmbet timid, ce-i făcu gropițe în obraji. O, Doamne, Lady Lily, nu sunt fantomă! Sunt doar însărcinată. Lily închise gura, simțind cum obrajii îi iau foc. O privise pe sărmana fată ca pe o ființă târâtoare ce-și făcuse apariția printr-o crăpătură din pereți. N-ai apucat să-i spui? o întrebă ea pe Amelia.

— Nu încă, îi răspunse Amelia, cerându-i iertare lui Lily din priviri.

Lily își reveni, în cele din urmă, din șoc.

— Îmi pare bine să te revăd, Claudia, spuse ea, îmbrățișând-o – atât cât îi permise burta imensă – și sărutând-o ușor pe obraz. Ești bine, nu?

O întrebare cât se poate de stupidă! Ce răspuns ar putea să-i dea? Avea cel mult șaisprezece ani și era însărcinată, fără să fie căsătorită – nu avea cum să se simtă prea bine.

— Da, dată fiind situația...

— Vrei să bei un ceai cu noi? o întrebă Lily, făcându-i semn să se așeze lângă ele.

— Nu, mulțumesc. Mă duc să mă odihnesc puțin. Îmi căutam cartea, dar probabil că am lăsat-o sus. Vă rog să mă iertați, Lady Lily, spuse ea, salutând-o din cap fără să mai facă o reverență.

— Stai puțin! îi spuse Amelia lui Lily, făcându-i semn cu

mâna s-o aștepte.

Lily se așează din nou pe scaun, iar Amelia o însoți pe tânăra ei pupilă. Urcară împreună treptele impunătoare, în timp ce Claudia se rezema cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă de umărul Ameliei.

Dezlipindu-și privirea de la ele, Lily își turnă încă o ceașcă de ceai. Nu voia să mai fie surprinsă holbându-se cu gura căscată.

După câteva clipe, Amelia își ocupă din nou locul în fața lui Lily.

— Așadar... spuse ea.

— Așadar...? repetă Lily.

Dar odată ce începu să-și depene povestea, Amelia își descătușă și vâltoarea sentimentelor. Din păcate însă, lui Lily îi era tot mai greu s-o înțeleagă, căci povestea se derula într-un ritm amețitor, cu turnuri de fraze și cascade de cuvinte. Deși nu reușise să înțeleagă tot ce-i spusese prietena ei, Lily prinsese esența: Claudia fusese sedusă de unul dintre dascălii săi. Iar comportamentul ei ciudat din vara aceea petrecută la Briarbank fusese, se părea, consecința sarcinii ei nedorite. Sărmana fată își ascunsese condiția de ochii tuturor.

În cele din urmă, povestea Ameliei începu să se desfășoare într-un ritm ceva mai lent.

— *Am venit*, așadar, la Londra ca să fim într-adevăr cât mai aproape de cei mai buni specialiști, dar nu pentru mine. Sarcina mea a decurs bine până acum, dar Claudia a suferit episoade de sângerări, însoțite de dureri. Cel puțin aici, putem apela la cei mai buni doctori.

— O, Doamne! exclamă Lily, încercând să perceapă toate informațiile. Ce situație dificilă!

— Claudia este țintuită în casă. Până acum, am ținut totul secret. Ni s-a părut cel mai chibzuit lucru, de vreme ce nu știm încă dacă va păstra sau nu copilul.

Lily se întrebă pentru o clipă dacă Amelia se referea la varianta ca tânăra mamă să-și dea pruncul unei familii adoptive sau la posibilitatea de a da naștere unui copil mort. Poate că se referea la amândouă, își spuse ea.

— Mi se pare că mi-ai spus că nu ți se întâmplă prea des să fii implicată în intrigi clandestine.

— În ultimul timp, mi se *întâmplă* cam des, răspunse Amelia, ridicând din umeri. În Cambridgeshire, sărmanul

Spencer înnebunea de griji, dar se refugia în grajduri, printre caii săi. Acum, este țintuit într-o casă din Londra, departe de refugiul său, împreună cu două femei însărcinate, dintre care una este bolnavă... Nu e ușor nici pentru el. Așa că ideea organizării unui dineu nu e printre cele mai bune.

— Da, firește. Înțeleg prea bine.

— Ești dezamăgită, spuse Amelia, împletindu-și degetele cu cele ale lui Lily și strângându-i-le ușor.

— Nu, chiar deloc, minți Lily cu seninătate. Era doar o idee, și încă una proastă. O s-o facem altă dată. O să-i trimit un bilet lui Julian în care o să-i spun că dineul din seara asta s-a amânat.

„Și sper să nu-l găsesc mort a doua zi de dimineață."

Închise ochii și văzu cum pete roșii îi înotau printre pleoapele închise. În aceleași nuanțe stacojii ca și sângele lui.

Când Amelia îi puse o mână pe braț, într-un gest de îmbărbătare, Lily nu-și mai putu stăvili lacrimile, care îi brăzdau obrajii în cascadă. Începu apoi să plângă în hohote pe umărul Ameliei.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dar îmi fac griji pentru el. De dimineață, chiar înainte de ivirea zorilor, un negustor ambulant l-a adus în pragul casei noastre. Se prăbușise pe stradă și sângera, iar pentru o clipă... Toate temerile cu care se luptase în acele ore ale dimineții îi cotropeau sufletul cu și mai multă violență. De data aceasta însă, capitulă în fața durerii cumplite ce-i mistuia sufletul, lăsând-o pe prietena ei să-i aline inima frântă și să-i șteargă șuvoiul de lacrimi. Când reuși să-și stăvilească emoțiile, Lily spuse: Pentru o clipă, am fost convinsă că a murit. La fel ca Leo.

— Draga mea, zise Amelia, cu ochii în lacrimi, oferindu-i o batistă. Acum e bine? Domnul Bellamy?

— Da, îi răspunse Lily, ștergându-și ochii. A avut doar o rană superficială, pe care a căpătat-o într-o îmbulzeală în timpul unui meci de box. Frecventează cu încăpățânare toate sporturile astea sângeroase. Ori de câte ori se organizează vreo luptă – între oameni sau animale – se duce s-o vadă, în speranța că îi va găsi pe ucigașii lui Leo. Mă tem însă că va fi și el ucis. Au trecut deja cinci luni. Nu înțeleg de ce nu renunță.

— Se simte responsabil. Asta ne-a spus în noaptea aceea. Ar fi trebuit să fie cu Leo și crede cu tărie că, dacă ar fi fost lângă

el, ar fi împiedicat comiterea crimei.

— Crede cumva că are exclusivitate de drepturi în ceea ce privește regretele? întrebă Lily, printre suspine. Nu-și dă seama că și pe mine mă macină în fiecare zi aceleași remușcări? Ar fi trebuit să-l rog să rămână acasă, îmi spun mereu. Ar fi trebuit să insist să ia trăsura familiei în locul unei birje. Ar fi trebuit să-l însoțesc în noaptea aceea. Nu contează că sunt o femeie cu o constituție firavă. Dacă aș fi fost cu Leo pe aleea aceea întunecată, m-aș fi luptat cu asasinii lui cu toate armele pe care le aveam la dispoziție – mânie, putere, dinți sau unghii. Aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință să-l salvez pe fratele meu, chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi dau viața pentru el. Un hohot de plâns îi scăpă printre buze, iar Amelia o strânse de mână. Și acum, continuă Lily, am senzația că îl privesc pe Julian rătăcind pe aceeași alee pe care Leo și-a pierdut viața. De data asta însă, totul se întâmplă mult mai lent – asta este singura diferență. Iar eu sunt obligată să urmăresc totul de la distanță și să văd neputincioasă cum se apropie de pericol cu fiecare pas pe care îl face. Indiferent cât de tare îl strig, nu-mi răspunde. Iar azi-dimineață... În dimineața aceea, totul se schimbase. Îi ținuse în brațe trupul fără vlagă, simțind cum sângele i se prelingea printre degete. Și totul culminase cu sărutul lui deznădăjduit... Care transformase probabilitatea pericolului în certitudine. Refuza să stea cu mâinile în sân și să-l privească pe Julian cum se îndrepta spre propria pieire. De data aceasta, se va lupta cu toate puterile ei, își spuse Lily, încleștându-și mâinile în pumni. Înainte de moartea lui Leo, continuă ea, Julian își trăia viața din plin, distrându-se ca nimeni altul. Îi plăceau balurile, teatrul, cluburile și compania prietenilor lui. Trebuie să-l atrag din nou în această lume, ca să-l fac să-și amintească tot ce pierde. De vreme ce petrecerea din seara asta nu va mai avea loc...

— Stai! spuse Amelia, cu fermitate. Petrecerea va avea loc. Vom avea grijă să aibă loc.

— Vorbești serios? întrebă Lily, plină de speranță. Cum rămâne însă cu ducele? Și cu Claudia?

— Lasă totul în seama mea! Claudia va rămâne în camera ei. Dar trebuie să te previn că meniul va fi cât se poate de simplu. Și nici nu-ți pot promite că Spencer va fi un amfitrion prea amabil.

— Asta nici nu mai contează. Poate că ar fi mai bine dacă

el și Julian ar sta în camere separate, spuse ea, strângându-i mâna prietenei sale. Nici nu-ți pot spune ce înseamnă gestul tău pentru mine.

— Plăcerea e de partea mea. Îmi place să dau petreceri, dar nu am ocazia s-o fac prea des. Pe cine ai vrea să invit?

Lily căzu pe gânduri.

— Știu că s-ar putea să fie greu, ținând seama de răstimpul scurt pe care îl ai la dispoziție, spuse ea în cele din urmă. Dar crezi că ai avea șansa să găsești vreun grup de celibatari buni de însurătoare?

— Cu cine crezi că vorbești? întrebă Amelia, izbucnind în râs. Cu nici cinci luni în urmă, îngroșam rândurile fetelor bătrâne, fără nici un pretendent.

— I-am promis lui Julian că, dacă va accepta să mă însoțească la evenimentele mondene, voi lua în calcul și varianta căsătoriei. N-am nici cea mai mică intenție să mă mărit și nici dorința de a le da speranțe false domnilor sau de a le atrage atenția... Sună cumplit ce spun, nu-i așa?

— Cam așa ceva, îi răspunse Amelia, cu un licăr vesel în ochi. Stai să văd dacă am înțeles bine! Vrei să găsesc niște marionete masculine care să ocupe locurile la masă. Aceștia trebuie să fie prezentabili și buni de însurătoare, dar și flămânzi sau foarte singuri, ca să vină la petrecere într-un timp atât de scurt, nu-i așa?

— Ei bine... spuse Lily, ridicând din umeri, da.

Amelia zâmbi și o bătu pe Lily ușor pe umăr.

— Draga mea, se pare că astăzi ai noroc.

Capitolul 5

Albastrul era culoarea serii.

Scrutând cu privirea salonul familiei Morland, Lily observă că invitații purtau veșminte în toate nuanțele de albastru. Rochia ei simplă era croită din mătase indigo, culoare potrivită pentru o persoană în doliu. Amelia purta o rochie splendidă, din satin, în tonalitățile florilor de saschiu. Nuanțele strălucitoare ale faldurilor îi scoteau ochii în evidență. Ducele stătea lângă soția lui și o ținea lejer de după talie, fracul lui impecabil părând negru, deși, la o privire mai atentă, Lily bănui că era de un albastru-închis.

Văzu apoi, printre invitați, cinci ofițeri din Marina Regală, îmbrăcați în ținuta oficială. Peste tot unde își întorcea privirea, vedea cum vipușțile și nasturii aurii captau lumina candelabrului, strălucind ca niște steluțe pe cerul bleumarin.

Din păcate, mai lipsea o singură nuanță pentru ca tabloul să fie desăvârșit – tonalitatea albastră de cobalt ce-i definea ochii lui Julian. Amânaseră deja cu o jumătate de oră punerea mesei, iar el încă nu venise. Lily pendula între teama pentru viața lui și dorința de a-l răni cu mâna ei. Cum putea s-o abandoneze în felul acela? Nu înțelegea oare ce provocare extraordinară avea să fie pentru ea seara aceea? Nu mai fusese de luni de zile la un dineu unde invitații îi erau complet necunoscuți. Și niciodată fără Leo. Pretutindeni în jurul ei conversațiile înmugureau, înfloreau, se ofileau și se stingeau, dând naștere unor noi subiecte de discuție. Se simțea complet pierdută în jungla bogată a conversațiilor. Din privirile încărcate de regrete ale Ameliei, Lily înțelegea că prietena ei ar fi vrut s-o ajute mai mult. Dar, din păcate, îndatoririle ei de gazdă o împiedicau să-i fie mereu alături.

Lily trebuia, așadar, să se descurce singură.

Dar nu asta îi spusese oare cu insistență lui Julian? Că se descurca singură? Și asta avea să și facă.

Îndreptându-și umerii și schițând un zâmbet politicos, Lily începu să caute un chip familiar. Ofițerul cu părul blond, care stătea la fereastră, era Michael d'Orsay, unul dintre cei cinci frați ai Ameliei. De la băiatul ciufulit, al cărui păr refuza să se așeze în vreun fel, așa cum îl cunoscuse Lily în Gloucestershire, ajunsese acum căpitan de rangul trei.

— Mă bucur nespus de mult să te revăd, îi spuse ea. Ce noroc extraordinar că vaporul vostru tocmai s-a întors! Și ce bine că ți-ai adus și prietenii!

Ce idee minunată avusese Amelia să-i invite! își spuse apoi în gând. Unde altundeva decât în Marina Regală ai fi putut să găsești un grup de tineri respectabili și buni de însurătoare, dornici de petrecere, după șase luni petrecute pe mare?

— Și mie îmi pare bine să te revăd, îi răspunse el, cu o expresie gravă pe chip. Îmi pare rău pentru Leo.

— Îți mulțumesc. Știu că tu înțelegi prea bine durerea pierderii unui frate.

Hugh d'Orsay își pierduse viața la Waterloo.

— Da. Dar moartea lui Leo... a survenit pe neașteptate. O adevărată tragedie.

Tristețea îi învălui chipul, făcându-l să pară mai bătrân decât cei douăzeci și opt de ani pe care îi purta pe umeri. Dintre toți frații d'Orsay, ea și Leo se simțiseră mai apropiați de Michael, pentru că toți trei erau de aceeași vârstă. El și Leo fuseseră împreună la Eton.

Lily nu voia să-i ignore sentimentele lui Michael, dar nu putea să vorbească acum despre Leo. Indiferent cât de rar își făcea apariția în societate, se întâmpla adesea să întâlnească pe cineva pentru care moartea fratelui ei să reprezinte o noutate. Ori de câte ori avea senzația că suferința începuse cumva să i se ostoiască, apărea cineva care răsucea din nou cuțitul în rană. Iar persoana respectivă voia să vorbească despre fratele ei și să-i deplângă moartea timpurie – lucru cât se poate de firesc, de vreme ce fratele ei se bucurase de dragostea și aprecierea celor din jur –, dar aceste discuții îi sfâșiau de fiecare dată sufletul lui Lily. În seara aceea, n-ar mai fi putut să facă față unui nou val de durere.

Scrută salonul cu privirea, încercând să găsească orice

altceva care să-i abată gândurile negre. Și îl găsi. Toată tristețea păru să se spulbere brusc în fața unui zâmbet provocator. Acesta îi aparținea unui ofițer înalt și bine făcut, acoperit din cap până în picioare cu trese și vipuști aurii. Nu era un bărbat extraordinar de chipeș, dar nu era nici slut. Avea niște ochi inteligenți și jucăuși.

Și se îndrepta direct spre ea.

Lily simțea fiori prin tot trupul.

— Le-ai spus prietenilor tăi despre infirmitatea mea? îl întrebă ea în șoaptă pe Michael.

El clătină din cap, cerându-i iertare din priviri.

— Ar fi trebuit s-o fac? N-am știut dacă...

Înainte ca ea să-i răspundă, se și treziră cu ofițerul lângă ei.

— D'Orsay, spuse el, cu ochii ațintiți asupra lui Lily, văd că ai de gând s-o ții toată noaptea alături de tine pe această doamnă încântătoare. Va trebui, așadar, să fac uz de rangul și autoritatea mea.

Lily își fixase privirea asupra buzelor lui Michael. Îi era greu să deslușească numele oamenilor, pentru că ele nu aveau legătură cu un anume context.

— Lady Lily Chatwick, aș vrea să-ți fac cunoștință cu superiorul meu, domnul comandat...

La naiba! Îl ratase. Îl chema Merriman? Sau poate Barryman? În timp ce comandantul făcea o reverență în fața ei, Lily îi analiza cu atenție ținuta. Poate că avea numele gravat pe o cataramă sau pe teaca sabiei. Dar nu era oare mai rău să fii prins holbându-te la cineva decât să nu-i știi numele?

— Mă bucur să vă cunosc, domnule comandant, îi răspunse ea, oferindu-i mâna.

Măcar îi cunoștea rangul. Slavă Domnului că știa ierarhia militară!

Și slavă Domnului că Amelia îi sări în ajutor câteva clipe mai târziu, când ea și ducele se apropiară de grupul lor!

Amelia o luă pe Lily de braț, trăgând-o deoparte.

— Nu cred că pot să mai amân masa prea mult. Să-l așteptăm în continuare pe domnul Bellamy?

— Nu, îi răspunse Lily, oftând dezamăgită. N-o mai amânăm.

Pe chipul ducelui de Morland se citea nemulțumirea.

— Îl urăsc pe omul ăla, spuse el, golind un pahar de whisky.

Lily se simțea îngrozitor. Știa că ducelui nu-i plăceau petrecerile, iar ea îl obligase să organizeze un dineu – și încă într-un răstimp atât de scurt. Iar oaspetele de onoare – sau, mai degrabă, de *dezonoare* – nici nu se deranjase să-și facă apariția.

Amelia își invită oaspeții la masă. Lily se trezi deodată alături de comandant, care îi oferi brațul într-un iureș de cuvinte al căror înțeles rămase criptic pentru Lily. Ea se mulțumi să-i zâmbească și să-i răspundă dând din cap, rugându-se cu ardoare ca el să nu-i fi mărturisit că suferea de vreo boală grea sau să-i fi povestit despre arta culinară a canibalilor dintr-un ținut uitat de lume.

Când intrară în sufragerie, Amelia își pofti invitații să ia loc la masă, arătându-le, fiecăruia în parte, unde să se așeze. Ducele ocupă, firește, locul din capul mesei, iar Amelia se așeză lângă el, în partea stângă, urmată de Michael. Comandantului îi reveni locul de onoare din partea dreaptă a ducelui. Lily se așeză lângă el, având-l în față pe Michael.

— Șase domni și doar două doamne, spuse Amelia. Balanța este cât se poate de dezechilibrată. Un punct în minus pentru mine ca amfitrioană.

— Raportul este mult mai favorabil decât suntem noi obișnuiți pe mare, îi răspunse Michael.

Comandantul îi spuse ceva, dar Lily își întoarse capul prea târziu. Îi pierduse din nou replica.

Michael îi observă nedumerirea și îi explică:

— Bunul nostru comandant spune că tu și sora mea sunteți de-a dreptul încântătoare, astfel încât prezența voastră compensează lipsa altor doamne și echilibrează balanța.

— Asta până la sosirea domnului Bellamy, spuse Lily, zâmbind.

Dacă avea să sosească. Gândul o făcu să arunce o privire spre scaunul neocupat din dreapta ei. Absența lui îi dezechilibra și ei balanța. Privea locul gol cu disperare și mânie, de parcă Julian s-ar fi putut materializa din țesătura de damasc, dacă Lily își dorea asta cu ardoare. Îi promisese că va veni. Își dăduse cuvântul.

Dezlipindu-și privirea de la scaunul lui, le aruncă un zâmbet abia schițat celor trei tineri locotenenți care stăteau în

celălalt capăt al mesei. Ei încetară să se mai uite cu tristețe la farfuriile goale și îi zâmbiră la rândul lor. Erau atât de tineri și atât de flămânzi. Nici unul dintre ei nu avea mai mult de douăzeci de ani. Când făcuse cunoștință cu ei, ceva mai devreme, se împiedicaseră practic unul de altul, dornici să-i strângă mâna. Acum, după ce îi salută din cap, ei îi răspunseră cu toții, vorbind și râzând unii cu ceilalți.

Dar Lily pierdu din nou tâlcul vorbelor lor.

Pe sub masă, își strânse mâinile în pumni, copleșită de frustrare. Niciodată nu i se întâmpla asta în compania lui Julian. Reușea mult mai ușor să-i citească cuvintele de pe buze, poate pentru că era extrem de expresiv. Nu prindea chiar toate cuvintele, dar înțelegea întotdeauna ce voia să spună. Julian părea să știe ce să facă. Atunci când stăteau de vorbă, se așeza mereu în fața ei, nu vorbea niciodată prea repede și nici cu subînțelesuri și își repeta spusele chiar înainte ca ea să-l roage să facă asta.

Dar Julian avea un avantaj în fața tinerilor ofițeri. Știa că Lily era surdă.

Ea se hotărî brusc și trecu iute la fapte, pentru a nu se răzgândi. Punându-și mâinile pe masă, se ridică în picioare. Bărbații se uitară unii la alții, apoi își împinseră scaunele și se ridicară și ei în picioare, așa cum cerea eticheta.

— Nu, vă rog, le spuse Lily, făcându-le semn să rămână pe scaune. Vreau să vă spun ceva, dar nu va dura mai mult de câteva clipe. Rezistă impulsului de a-și duce mâna la gât, sperând că lecțiile de oratorie pe care le urmase în trecut se vor dovedi acum salutare. Vechii mei prieteni știu acest lucru, dar nici pentru cei noi nu este o noutate... Mi-am pierdut auzul acum câțiva ani, în urma unei febre puternice. Sunt surdă. Dispoziția oaspeților se schimbă pe loc. Admirația cu care o priviseră până atunci se preschimbă, într-o clipită, în pură curiozitate. La fel ca vizitatorii unei grădini botanice, care treceau de la un mănunchi de trandafiri roz, de o frumusețe rară, la niște plante carnivore din Amazonia. Invitații o priveau cu toții cu gura căscată și cu capetele aplecate într-o parte. Lily trase adânc aer în piept, apoi continuă: Pot să citesc cuvintele de pe buze, dar mi-este greu să înțeleg conversațiile purtate în grupuri. Tot ce vă rog este ca – atunci când vreți să vorbiți *cu* mine – să stați cu fața spre mine și să rostiți cuvintele cât mai clar cu putință. Dacă vreți doar să

vorbiți *despre* mine, atunci... o puteți face, fără teama că v-aș putea auzi. Un ofițer cu părul roșcat începu să chicotească, apoi își duse mâna la gură, înăbușindu-și chicotelile. O expresie îngrozită i se citea în ochi. Nu e nici o problemă, îl liniști ea, așezându-se pe scaun. Puteți să râdeți. Am spus-o ca pe o glumă. Nu e cazul să umblați cu mănuși în preajma mea, doar ca nu cumva să-mi răniți sentimentele.

Comandantul îi atinse ușor mâna, ca să-i atragă atenția.

— Dar noi suntem ofițeri în Marina Regală. Este datoria noastră să vă protejăm. Am da dovadă de o grosolănie crasă dacă vreunul dintre noi v-ar vorbi pe la spate, spuse el, adresându-li-se apoi locotenenților: Dacă vreți să vorbiți – cu oricine de la această masă – vă veți ridica în picioare și veți sta cu fața spre Lady Lily. Și aveți grijă să vorbiți pe rând!

— Domnule comandant, spuse Lily, nu este nevoie să fiți atât de drastic.

— Poate că nu. Dar s-ar putea să fie amuzant, îi răspunse el, făcându-i cu ochiul în timp ce își luă paharul gol de vin. Îi vom pune la încercare pe tinerii noștri ofițeri. Apoi, aplecându-și capul într-o parte, îi întrebă cu glas tare: Domnilor locotenenți, care dintre voi dorește să bea vin?

Lily își întoarse capul la timp ca să-i surprindă pe cei trei tineri ofițeri schimbând priviri frenetice. În cele din urmă, locotenentul cu părul roșcat se ridică în picioare, cu fața spre Lily, și spuse:

— Eu aș bea, bucuros, niște vin, domnule.

Un alt ofițer se ridică și el în picioare.

— Dacă îmi permiteți, domnule, dumneavoastră și gazdele noastre de seamă, și eu aș vrea niște vin.

Cel mai tânăr dintre ei, un băiețandru cu părul vâlvoi, în stilul promovat de Julian, se ridică, zâmbind, în picioare și spuse simplu:

— Și eu.

Apoi se așeză din nou pe scaun.

Lily izbucni în râs, mai mult de nervi decât de amuzamentul situației.

Comandantul își atinse mâneca de a ei și, privind-o cu un licăr vesel în ochi, strigă cu o voce puternică:

— Domnilor ofițeri! Roșu sau alb?

Cel cu părul roșcat preluă din nou inițiativa și răspunse:

— Roșu. Desigur, adăugă el, zâmbindu-i lui Lily.

— Alb, spuse cel de-al doilea.

Al treilea sări în picioare și răspunse cu patos:

— Și alb, și roșu, dacă se poate.

Ofițerii izbucniră în râs, clătinând masa și farfuriile sub imperiul veseliei lor debordante. Lily îl văzu pe duce privind scena încruntat.

Amelia îi întâlni privirea. „Te deranjează?“ o întrebă ea tacit.

Lily clătină din cap. Jocul era puțin cam teatral, iar comandantul își exercita, fără îndoială, autoritatea, ca să-și impresioneze publicul. Ea prefera însă să-i interpreteze ideea regizorală ca pe un gest de respect, nu de bădărănie. Poate că, în dorința lui de a sacrifica mândria ofițerilor, voia s-o ajute să se simtă în largul ei, iar orice situație stânjenitoare sau glumă spusă pe parcursul mesei să-i vizeze pe ei, nu pe ea.

După ce vinul se revărsase din belșug în pahare, servitorii începură să aducă supiere și platouri cu bunătăți.

— Sper că nu vă deranjează dacă vom lua masa *en famille*, spuse Amelia. Se pare că, într-un fel sau altul, suntem cu toții rude sau prieteni apropiați.

Oaspeții încuviințară din cap. Dar nimeni nu mai scoase vreun cuvânt. Lily se temea că ordinul comandantului „de a vorbi numai din picioare“ avea să stăvilească orice conversație interesantă.

În timp ce servitorii așezau șervetele în poala invitaților, ea își luă inima în dinți și i se adresă comandantului:

— Pot să vă întreb unde locuiește familia dumneavoastră, domnule comandant?

— În Somersetshire. Tatăl meu este baronet. Eu sunt al treilea fiu. Un pierde-vară, trebuie s-o spun, căci m-a trimis în armată de la vârsta de șaptesprezece ani.

— Se pare că v-ați făcut repede remarcat pe câmpul de luptă, de vreme ce ați ajuns la un rang atât de înalt.

— Domnul comandant este extrem de modest, interveni Michael. Și-a dovedit curajul în timpul luptelor din Chesapeake Bay de acum trei ani. Se afla acolo ca să ardă din temelii orașul Washington.

— Serios?

Dar nimeni nu-i mai răspunse. Amelia se ridică în picioare,

și toți domnii de la masă îi urmară exemplul. Ofițerii izbucniră în râs, dar veselia lor se transformă, în curând, în uimire și admirație.

O privire aruncată în grabă spre ușă îi confirmă suspiciunile.

Sosise Julian. În *stilul* său grandios. Se îmbrăca întotdeauna bine, dar în seara aceea se întrecuse pe sine. Fiecare detaliu al înfățișării sale – fiecare nasture, manșetele sau cutele lavalierei – era atât de bine pus la punct, încât uniformele militare ale ofițerilor păreau doar niște zdrențe.

Făcu o plecăciune adâncă în fața gazdelor sale.

— Îmi cer iertare pentru întârzierea mea, spuse el, aruncându-i în treacăt lui Lily o privire criptică. Am fost reținut.

Ducele îl salută din cap, vădit iritat. Amelia făcu prezentările, iar oaspeții se așezară din nou la masă.

— Ai sosit la timp, îi spuse Lily, arătându-i scaunul gol de lângă ea.

Ce ciudat! Prezența lui Julian ar fi trebuit să-i stârnească un val de ușurare. Dacă era acolo, atunci nu mai bântuia pe străzi, în căutarea pericolelor. Și dacă era acolo, atunci avea un „tălmaci“, care o va ajuta să comunice mai ușor cu cei din jur. Îl așteptase întreaga seară.

Dar când se apropie de ea, luându-i mâna într-a sa și înclinându-se în fața ei – fără să-și desprindă de la ea ochii de un albastru intens –, Lily nu se simți deloc ușurată, ci părea copleșită mai degrabă de o neliniște soră cu teama. Pământul i se îngusta parcă sub picioare, devenind subțire cât o funie, pe care se clătina nesigură, în timp ce căuta cu disperare să ajungă de la un capăt la celălalt. Totul era ametitor.

Când Julian își ocupă locul la masă, iar servitorul îi turnă vin în pahar, Lily se trezi scrutându-l cu privirea și descoperind detalii pe care până atunci nu le observase. Unghiile bine îngrijite. Părul proapăt tăiat din spatele urechii. Crestăturile roșii de sub maxilar – rezultatul bărbieritului excesiv. Parfumul, suav și masculin, al săpunului de bărbierit, creat din esență de santal, îi îmbăta simțurile, iar ea i-l absorbea lacomă, cu fiecare respirație.

Oare urechile lui avuseseră întotdeauna această formă pătrată? De ce nu i le observase până acum?

Și de ce le observa *acum*?

Julian își întoarse brusc capul spre ea, iar ochii li se întâlniră. Lily tresări, stânjenită pentru că o prinsese țintuindu-l cu privirea. El ridică, întrebător, din sprâncene. Dar ea nu știa ce să-i răspundă.

— Domnule comandant, spuse Lily, înghițind cu greu în clipa în care se întoarse spre el. Ne povesteați despre arderea din temelii a orașului Washington.

— Da, răspunse comandantul, pufăind ușor. Am ocupat Capitoliul pentru douăzeci și șase de ore, înainte de a fi obligați să ne retragem. Am făcut însă parte din grupul care a dat foc Casei Albe. Când am intrat acolo, „gazdele“ ne așteptau cu masa pusă. Ospitalieri, nu-i așa?

— Vorbiți serios? întrebă Amelia.

— O, da. Am găsit înăuntru o masă întinsă pentru patruzeci de persoane. Astfel, înainte de a da foc clădirii, ne-am așezat la masă și ne-am înfruptat din bunătățile lui Madison[1]. Trebuie să vă spun însă, Alteță, că bunătățile acelea nu se compară nici pe departe cu ospățul regal pe care ni-l oferiți în seara asta, adăugă el, cu un zâmbet pe buze, arătând cu mâna spre panoplia de fripturi și legume gătite în tot felul de sosuri.

Amelia îi mulțumi, îmbujorându-se toată la față.

Din capul mesei, ducele îi aruncă soției sale o privire plină de admirație și de mândrie.

— Să bem pentru sănătatea ei! spuse el, ridicând paharul. În cinstea Alteței Sale, ducesa de Morland!

— În sănătatea Alteței Sale! strigară ofițerii într-un glas, ridicându-se cu toții în picioare.

Apoi, își ocupară din nou locurile și începură să bea lacomi din paharele de vin.

— Ce entuziasm debordant! spuse Julian, încruntându-se nemulțumit. Este cumva o tradiție în Marina Regală?

— Domnul comandant le-a cerut ofițerilor săi să se ridice în picioare când vorbesc, ca să-mi fie mai ușor să înțeleg discuțiile, îi explică Lily. Drăguț din partea lui, nu-i așa? spuse ea, rugându-l din ochi s-o aprobe.

Lucru pe care el nu-l făcu.

— „Drăguț“ nu e tocmai cuvântul potrivit.

Ofițerul din mijloc se ridică în picioare.

— Dacă îmi permiteți, domnule Bellamy, este o onoare să vă cunosc, spuse el.

Sinceritatea lui o făcu pe Lily să zâmbească. Farmecul lui Julian îi atrăgea ca un magnet pe tinerii din generația ofițerilor, care, practic, îl idolatrizau.

După ce primul ofițer se așeză pe scaun, se ridică în picioare și cel cu părul roșcat.

— Pe mare, obișnuim să spunem glume și povești amuzante. Cele mai bune vă au pe dumneavoastră în prim-plan.

— Cele mai deochiate, vrei să spui, interveni și ofițerul cu părul scurt și vâlvoi, sărind de pe scaun și ignorând astfel ordinul de a vorbi pe rând. Imitați-l pe Prinny[2]! Sau pe Byron, dacă vreți!

Lily știa că Julian era renumit pentru talentul său de a imita vocile oamenilor. Era înzestrat, se pare, cu o abilitate uluitoare – reușea să reproducă cu exactitate glasul unui individ, după ce-l auzea o singură dată. Prietenii lui Leo se distrau de minune pe seama acestui talent al lui Julian, dar pentru ea rămânea un mister.

Atacând păstrăvul prăjit din farfurie, Julian refuză, clătinând din cap.

— Nu acum.

Dar tânărul ofițer nu se lăsă descurajat prea ușor.

— Vă rugăm, domnule, insistă el, sărind din nou în picioare. V-am văzut acum un an, împreună cu unchiul meu, înainte de a pleca pe mare. Și de atunci, le tot povestesc camarazilor mei despre talentul dumneavoastră...

— Stai jos! îi porunci Julian, îndreptând spre el cuțitul de filetat pești. Și rămâi pe scaun! Și voi la fel! O insultați pe Lady Lily.

Tânărul se prăbuși pe scaun, roșu la față ca racul. Lily își simțea și ea obrajii încinși. Ei bine, cam asta era! Julian îi redusese pe ofițeri complet la tăcere. Nu vor îndrăzni să se împotrivească ordinului comandantului lor de a vorbi numai din picioare și nici nu se vor încumeta să-i stârnească mânia lui Julian.

Ea îi oferi o porție de cartofi, profitând de ocazie ca să-l întrebe în șoaptă:

— Ce faci?

— Încerc să te protejez, îi răspunse el, acceptând farfuria cu un gest mânios.

Ea își stăvili dorința de a riposta.

Tăcerea se așternu în salon preț de câteva clipe, timp în

care invitații se năpustiră asupra bucatelor din farfurii, fiind prea ocupați ca să mai poarte vreo conversație. Dar nici măcar meniul delicios al Ameliei nu reuși să le pună prea mult timp lacăt la gură.

— Veți pleca în curând la țară, Lady Lily? o întrebă comandantul, atingându-i mâna. Sau vă veți petrece iarna în capitală?

— Voi rămâne aici, la Londra, îi răspunse ea. Îl aștept pe vărul meu – noul marchiz – să sosească în curând din Egipt. Dar dumneavoastră? Cât veți mai rămâne pe uscat?

— Cel puțin câteva luni, îi spuse el, cu un zâmbet seducător pe buze. Poate că drumurile noastre se vor mai întâlni.

— Poate, îi răspunse ea, îndreptându-și ochii spre Julian, ca pentru a-i cere încuviințarea.

Acesta avea privirea ațintită asupra mâinii comandantului, care îi atingea în continuare încheietura lui Lily.

Da, comandantul își îngăduise această libertate, dar nu era un gest atât de grav încât să stârnească o asemenea furie nemăsurată. Julian îi privea mâna cu intensitate, de parcă voia s-o taie în bucăți și să-i sfâșie fiecare mușchi în parte la fel ca un măcelar – și poate chiar cu instrumentele acestuia.

Lily își retrase ușor mâna și își luă paharul de vin, din care începu să bea câte o înghițitură, din dorința de a schimba subiectul. În tot acest timp, simțea cum Julian răspândea prin toții porii lui o încordare aproape palpabilă. Îi venea să plângă de disperare. De ce era mereu atât de mânios? Nu vor mai putea niciodată să fie prieteni ca odinioară?

După ce servitorii strânseră masa, Amelia își invită oaspeții în salonul de recepție.

— Pentru că balanța noastră nu este deloc echilibrată în această seară, le propun domnilor să savureze vinul în prezența noastră și să discute în voie, fără teama de a jigni sensibilitatea delicată a femeilor. Ești de acord, Lily?

— Da, firește.

— Minunat! Ne vom distra pe cinste în timpul jocurilor de societate!

Oaspeții se ridicară cu toții de la masă, înviorați, se pare, de perspectiva de a savura un vin de calitate, cu atât mai mult ofițerii, pe care Julian îi pedepsise fără milă. Și deși ducele părea îngrozit de perspectiva jocurilor de societate, Lily spera că

atmosfera generală se va însenina puțin câte puțin.

Din păcate însă, în momentul în care ieșiră din cameră, comandantul îi oferi în grabă brațul. Lily nu avea cum să-l refuze fără să-l jignească. Ea îl imploră din priviri pe Julian.

— Du-te înainte! îi spuse el, evitându-i compania în favoarea ducelui. Trebuie să stau puțin de vorbă cu Morland. Între patru ochi.

Ducele încuviință din cap, dornic, fără îndoială, să scape de jocurile de societate. El și Julian rămaseră în urmă, apoi intrară într-o cameră alăturată.

Lily oftă adânc. Spera ca Julian să stea de vorbă în adevăratul sens al cuvântului. Nu să împroaște cu noroi, și nici să împartă pumni și palme. Dar indiferent cât își dorea prima variantă, știa că nu o putea exclude nici pe a doua.

Nici nu intră bine în biroul lui Morland, că Julian simți nevoia de a-i trage un pumn.

— A trecut ceva timp, Bellamy, spuse ducele, desfăcând, cu un gest teatral, dopul unei carafe de coniac.

Julian încercă să-și păstreze cumpătul. Privea cu atenție cum lichidul de culoarea chihlimbarului se revărsa în pahar.

— Nu atât cât mi-aș dori, îi răspunse el.

— Aș fi tentat să-ți dau dreptate, replică ducele, umplându-și și el paharul, dacă nu mi-ai datora anumite explicații.

Julian își încleștă maxilarul. Nu-i datora nimic acestui individ.

— Bănuiesc că te referi la căutările asasinilor lui Leo.

— Am plătit în avans costurile acestei investigații. Câteva mii de lire. Și cred că asta îmi oferă dreptul de a cere niște explicații. Dar, mai întâi, spuse Morland, făcându-i semn să se așeze pe un scaun, hai să vorbim despre cai!

— O, da! La naiba cu prietenul nostru ucis! Caii au mereu întâietate.

— Când m-am întors în capitală, m-am dus să-l văd pe Osiris, spuse ducele, ignorându-i comentariul. Imaginează-ți ce șoc am avut când nu l-am găsit în grajdurile lui!

— L-am mutat, îi răspunse Julian, pe un ton morocănos. Nu asta ai vrut? Mi-ai înșirat o întreagă listă de nemulțumiri legate de grajdurile în care stătea.

— Întocmai.

— Și...?

— Și noile grajduri sunt mult mai bune, îi răspunse ducele înainte ca Julian să apuce să-i răspundă. Dar încă nu sunt așa cum ar trebui să fie.

Nenorocitul naibii! Morland ar fi preferat, fără doar și poate, să-și verse sângele albastru decât să-i facă vreo concesie lui Julian.

— Vreau în continuare să duc armăsarul în Cambridgeshire, spuse el. Vorbim despre un cal de curse extrem de valoros. Grajdurile mele sunt cele mai bune. Acolo e locul lui Osiris.

Julian dădu pe gât paharul de coniac. Firește. În concepția ducelui, nici un alt grajd nu era demn de calul ăla. Un nobil pursânge merită un cal pursânge – așa gândea Morland. Ei bine, Julian îl disprețuia din tot sufletul, cu toată vița lui nobilă și titlurile sale aristocratice. Acesta era și motivul pentru care își croia drum prin înalta societate britanică, cucerindu-i pe tinerii aristocrați cu farmecul său inegalabil: să spulbere tagma lorzilor de teapa lui Morland, să-și bată joc de ei, să-i umilească și să-i ruineze. Sau – și mai plăcut – să le pună coarne.

Din fericire pentru Morland, nici chiar Julian n-ar fi decăzut atât de mult încât s-o seducă pe Amelia, o femeie altruistă și generoasă. Asta dacă ar mai fi avut chef să seducă pe cineva în ultimul timp, lucru care nu se mai întâmplase de mult.

— Mai trebuie să-ți reamintesc oare că dețin șapte la sută din dreptul de proprietate asupra calului? îl întrebă Spencer.

— Nu, nu mai e cazul.

Cele zece jetoane de alamă, care ofereau dreptul de a deveni membru în Clubul Armăsarilor, nu puteau fi nici cumpărate, nici vândute; puteau fi doar câștigate sau pierdute la jocuri de noroc. Acest lucru oglindea firea nepărtinitoare a lui Leo. Ce alt nobil ar înființa un club deschis oricui, indiferent de avere sau circumstanțe? Nu era nevoie decât de un dram de noroc. Căci, în ciuda faptului că Leo avea obârșie nobilă, nu se considerase niciodată superior față de semenii săi.

Deși, parcă printr-o ironie a sorții, chiar le fusese superior. Până și ducelui de Morland. Clubul fusese, timp de ani de zile, o sursă de distracție și veselie, până în clipa în care Morland îl distrusese cu încercările sale disperate de a pune mâna pe toate cele zece jetoane, ca să dețină în exclusivitate dreptul de

proprietate asupra calului. Ducele deținea, așadar, în prezent, șapte din cele zece jetoane de alamă. Julian și lordul Ashworth erau singurii membri care mai rămăseseră în club.

— Nu ți-ai făcut bine socotelile, spuse Julian, lăsând paharul deoparte și strecurându-și mâna în haină. Pentru că eu dețin acum două jetoane, continuă el, scoțând din buzunarul de la piept o fisă subțire de alamă. Pe o parte, avea imprimat un cap de cal, iar pe cealaltă, o coadă de cal. Asta i-a aparținut lui Leo, spuse el, ținând jetonul între degetul mare și cel arătător. L-am câștigat de la Ashworth în Devonshire.

— Ce vânt te-a purtat în Devonshire?

— Îți mai amintești de prostituata care a găsit trupul lui Leo? Cea pe care am descoperit-o vara trecută?

— Când ne-am întâlnit ultima oară, îi răspunse ducele, dând din cap, aveai de gând s-o iei la întrebări.

— Și asta am și făcut. Am găsit-o, am interogat-o și apoi am dus-o în satul liniștit al lui Ashworth, din Devonshire, din motive de siguranță.

— Din motive de siguranță? Dar de ce avea nevoie de protecție?

După un scurt moment de ezitare, Julian se hotărî să-i povestească totul lui Morland. Chiar dacă îl detesta, avea nevoie de el. Sau, mai degrabă, Lily avea nevoie de el. Și dacă era vorba despre Lily, nu mai încăpea loc de șovăială.

— În noaptea în care și-a găsit sfârșitul, Leo a agățat o prostituată în Covent Garden, pe care a invitat-o să-l însoțească la meciul de box. Apoi, au mai zăbovit o vreme pe stradă... negociind locul unde să... înțelegi tu.

— Îmi închipui, îi răspunse Morland, cu o grimasă pe chip. Poți să mai sari peste detalii.

Și asta și făcu Julian, încântat. Nu-i plăcea să și-l imagineze pe Leo petrecându-și ultima noapte din viață în compania unei târfe. Julian fusese șocat să audă că prietenul lui agățase o prostituată. Femeile ușoare nu erau genul lui Leo.

— Înainte de a pleca, i-a acostat un bărbat, continuă el.

— Cel care îți semăna?

— Da. Iar din spusele prostituatei, se pare că Leo îl cunoștea. Cei doi s-au dus să vorbească după un colț al străzii. Fata a auzit o ceartă, apoi s-a lăsat tăcerea. Urmată de zgomotul unor lovituri. Când a dat colțul, a văzut cum doi tâlhari îi băteau

fără milă pe Leo și pe străin. Julian dădu pe gât paharul de coniac. Lichidul îi arse gâtlejul, dar nu era nici pe departe atât de greu de înghițit cum era adevărul. Își drese glasul și continuă: Nu i-a văzut bine pe atacatori. I-a descris ca pe două gorile bine făcute, îmbrăcate în haine sărăcăcioase. Unul din ei era chel, spune ea, iar celălalt părea scoțian, după accent. A reușit să-i pună pe fugă cu țipetele ei, dar Leo și tovarășul lui erau deja grav răniți. Prostituata s-a dus să ceară ajutor, dar până a reușit să găsească o birjă, străinul misterios se făcuse deja nevăzut. Doar pe Leo l-a găsit zăcând pe caldarâm. L-a adus la mine acasă, iar restul poveștii îl cunoști. S-a stins pe drum.

— Cine era tovarășul lui Leo?

— Asta voiam să știu și eu. L-am căutat cu disperare și am făcut investigații serioase săptămâni de-a rândul. Identificarea străinului se dovedise o misiune mult mai grea decât și-ar fi imaginat Julian. De vreme ce el impunea tendințele în modă, foarte mulți tineri îi semănau. I-am aflat, în cele din urmă, numele. Cred că îl cunoști și tu. Peter Faraday. A fost membru al Clubului Armăsarilor.

— Îmi amintesc, spuse ducele, umplând din nou paharele. I-am câștigat jetonul la un joc de noroc, cu câteva nopți înainte de moartea lui Leo.

— Imediat *după* moartea lui, Faraday a fugit din Londra, retrăgându-se într-o căsuță izolată din Cornwall. Am crezut că am găsit răspunsul și că Faraday era nemulțumit din pricina faptului că pierduse, sau avea o nevoie disperată de bani. M-am gândit că l-a atras pe Leo într-o ambuscadă. Am pornit, așadar, împreună cu Ashworth, spre Cornwall, luând-o cu noi și pe prostituată, ca să-l identifice. Dar când am ajuns la ascunzătoare lui Faraday... continuă Julian, oftând din rărunchi, am descoperit că omul era complet invalid. Abia dacă mai putea să meargă – și asta după două luni de la atac. A susținut că el și Leo stăteau de vorbă când s-au trezit atacați pe neașteptate de doi indivizi.

— Și îl crezi?

— Ashworth crede în nevinovăția lui, îi răspunse Julian, ridicând din umeri. Spune că nimeni nu și-ar produce, cu bună știință, niște răni atât de grave, chiar dacă ar vrea să-și acopere implicarea într-un asasinat. Eu sunt însă ferm convins că Faraday ascunde ceva. Indiferent dacă a fost o ambuscadă sau un accident, nu ne spune tot ce știe. Julian luă jetonul și începu să-l

lovească ritmic de brațul scaunului. Ancheta a ajuns acum într-un impas, adăugă el.

— Jetonul ăla ar trebui să fie al meu, spuse Morland cu ochii ațintiți asupra fisei din mâna lui Julian. Ți-am semnat un ordin de plată pentru această investigație, cu condiția ca jetonul să ajungă la mine.

— Ești incre...

— Las-o baltă! îl întrerupse ducele, cu un gest de indiferență. Nu-mi pasă ce crezi despre mine. Eu vreau doar ce-i mai bun pentru armăsarul ăla. *Ai putea* să înlesnești lucrurile și să accepți faptul că Osiris merită să se bucure de o bătrânețe tihnită și confortabilă pe proprietatea mea. Dar pentru că nu vrei să faci asta, sunt obligat să te scot dator.

— Nu am nici o datorie față de tine, îi ripostă Julian.

El puse jetonul deoparte și scoase din buzunarul de la piept al hainei o hârtie împăturită, pe care o desfăcu și i-o oferi lui Morland.

— Asta nu este... spuse ducele, încruntându-se.

— Ba da. Este ordinul tău de plată. Nu am scos niciodată banii din cont. Morland îl privea nedumerit. Am efectuat o anchetă completă, continuă Julian. Am angajat spioni și investigatori și am scotocit fiecare colțișor din oraș. Dar am făcut totul pe cheltuiala mea.

— Și atunci de ce-ai mai acceptat asta? îl întrebă ducele, arătându-i ordinul de plată.

— Ca pe o garanție. A nevinovăției și bunei tale credințe. M-am convins acum de aceste lucruri, mărturisi el, fără tragere de inimă.

— Nici nu ți-a trebuit mult s-o faci, „doar“ cinci luni, spuse Morland, pe un ton sec. Cred că am stabilit ca restul sumei care ar mai fi rămas după toate aceste investigații să ajungă la Lily.

— Nu vrea să-i ia. Crede-mă că am încercat s-o conving!

— Prea bine atunci, răspunse ducele, împăturind hârtia și rupând-o în bucăți înainte de a o arunca în foc.

— Trebuie să-i acorzi în continuare ajutorul tău, spuse Julian, aplecându-se spre duce, cu coatele rezemate pe genunchi.

— Cred că te referi la ceva anume.

— Povestea nu se termină aici, spuse Julian, dând din cap. Faraday a emis o teorie referitoare la motivele pentru care indivizii ăia i-au atacat pe el și pe Leo în noaptea aceea fatidică.

Iar dovezile vin în sprijinul acestei ipoteze.

— Și care ar fi aceasta? întrebă Morland, aplecându-se spre Julian, vădit interesat.

Julian ezită ușor. Nu vorbise cu nimeni despre asta de când se întorsese din Cornwall.

— Atacul m-a vizat, de fapt, pe mine. Cineva vrea să mă vadă mort.

În timp ce rostea cuvintele, simțea cum încordarea din umeri începe să-i dispară încetul cu încetul. Ciudat cum recunoașterea pericolului iminent și a eventualității unei morți apropiate era însoțită de un sentiment de ușurare! Dar așa era. Și asta îl ajuta să-și pună sufletul pe tavă. Nu reușea însă să vorbească atât de fățiș cu prea mulți oameni. Cei care îi deveniseră confidenți erau Leo și Lily. Unul era mort, iar celălalt nu trebuia să afle nimic despre toate astea.

— Doar unul singur? îl întrebă Morland, batjocoritor. Aș fi pus rămășag că sunt mult mai mulți.

— La naiba! Treaba e cât se poate de serioasă, spuse Julian, ridicându-se de pe scaun și pășind pe marginea aurie a covorului. Leo a murit și... Glasul i se frânse în clipa în care revăzu cu ochii minții chipul desfigurat al lui Leo. Imaginea îl bântuia chiar și acum. Leo murise prea repede, astfel că rănile-i sângerânde nici nu mai apucaseră să capete aspectul unor vânătăi sau contuzii. În urma loviturilor primite, trăsăturile îi erau complet desfigurate. Îl bătuseră atât de crunt, că nu mai avusese nici o șansă de scăpare. Leo murise, și asta doar din vina mea, își reluă el firul gândurilor. Ai dreptate, am foarte mulți dușmani. Asta e problema. Dacă ar fi doar unul singur, aș ști unde să-l caut. Dar sunt prea mulți oameni care au ceva împotriva mea, iar unele întâmplări s-au petrecut cu mult timp în urmă. Nu putea să bată la ușa dușmanilor săi și să-i întrebe: „Îți cer iertare de deranj, dar aș vrea să știu dacă tu ești cel care mi-a descoperit adevărata identitate și îmi vrea acum moartea“. Își masă, gânditor, tâmplele cu o mână. Dacă vreau să-i găsesc pe ucigașii lui Leo, va trebui să-l descopăr pe cel care i-a angajat. Și asta înseamnă că va trebui să-l provoc, să-l scot cumva din văgăuna lui.

— *Să-l scoți* din văgăuna lui? Nimic din toate astea n-are sens. Au trecut cinci luni de la moartea lui Leo. Dacă cineva ar vrea cu adevărat să te ucidă și a dat greș, nu crezi că ar fi trebuit până acum să mai încerce o dată să-ți dea lovitura de grație?

Pentru că Julian îi întâmpină cuvintele cu o tăcere sfidătoare, Morland îi ceru scuze, ridicând din umeri: Nu m-am exprimat cum trebuie. Nu stăpânesc bine arta comunicării.

— Da. Am observat și eu asta.

— A mai atentat cineva la viața ta? continuă ducele.

— Din câte știu eu, nu, recunoscu Julian.

— Și atunci, de ce ești atât de convins că tu ai fost ținta atacului?

— Este singura explicație plauzibilă. Momentul ales, metoda folosită, apoi asemănarea dintre mine și Faraday. Acesta susține că ultimele cuvinte ale lui Leo au fost: „Spune-i lui Julian!“, îi explică el, înjurând încet în barbă. Cu ultimele puteri, rănit de moarte, Leo a reușit să *mă* prevină că cineva îmi vrea răul.

Leo se dovedise, până la ultima suflare, un prieten loial și altruist. Și ce-i oferise Julian în schimb? Minciuni. Numai minciuni, și o pasiune necuviincioasă pentru sora lui. Ce prieten jalnic îi fusese!

— Asta nu dovedește nimic. Era grav rănit, iar tu erai cel mai bun prieten al lui. În orice moment de restriște, nu este firesc ca ultimul său gând să se îndrepte la cineva ca tine? spuse Morland, ridicându-și mâinile într-un gest împăciuitor. Ascultă-mă! Leo a fost ucis de niște tâlhari de drumul mare. A fost un atac înfăptuit la întâmplare de doi bandiți mărunți, nu de niște asasini plătiți. Aceasta a fost, de la bun început, cea mai simplă explicație, și rămâne ipoteza cea mai credibilă. Este o tragedie. Dar tu trebuie să renunți la cruciada asta și să mergi mai departe.

— *Nu pot*. Nu ai cum să înțelegi. Și nici Julian nu avea cum să-i explice. Bănuia că Morland avea niște cunoștințe vagi legate de originile lui deloc ilustre. Dar ducele nu cunoștea amănunte. Cineva însă le știa. Cinci luni de așteptare reprezentau un răstimp cu totul nesemnificativ, după atâta amar de vreme. Va veni un timp, spuse el, poate mai curând decât îmi imaginez, când va trebui să dispar. Dacă va fi o hotărâre voluntară sau nu, n-am de unde să știu. Dar când se va întâmpla asta, trebuie să-mi promiți că vei avea grijă de Lily.

— Firește, îi răspuse ducele cu uimire. Amelia este bună prietenă cu Lily. Îi vom oferi ajutorul de care va avea nevoie.

— La naiba cu ajutorul tău! Trebuie *s-o protejezi* în adevăratul sens al cuvântului, insistă Julian, arătând mânios cu

mâna spre sufragerie. Mai bine decât ai făcut-o ceva mai devreme.

— La ce te referi?

— Știi foarte bine la ce mă refer. La „delfinii“ ăia bine dresați de la masă.

— Dar n-a fost... începu ducele, ridicând o sprânceană.

— Pe dracu' n-a fost! Ca să nu mai vorbim de comandantul ăla dezgustător, Merriwin, care făcea ce făcea și o tot mângâia pe încheietura mâinii!

— *O mângâia?* Dar nici nu m-am gândit că...

— Da, exact, asta e și problema. Ți se întâmplă rar să gândești, îl mustră Julian pe Morland, amenințându-l cu degetul, copleșit de emoțiile pe care cu greu și le putea stăvili. Asta este casa ta. Iar Lily este oaspetele tău. Cum de le-ai permis acelor... maimuțoi de marinari să-și bată joc de ea, chiar în fața ei?

— Nimeni nu și-a bătut joc de Lily, îi răspunse Morland, pe același ton sec. Tu ești cel care a jignit-o.

— Eu? *Eu* am jignit-o?

— Da. Prin felul în care o tratezi, de parcă ar fi un copil de care trebuie să ai grijă. Lily este o femeie inteligentă, fără să fie atât de fragilă cum o faci tu să pară. Se descurcă foarte bine și singură. Se descurca de minune și în seara asta. Până să vii tu. Din clipa aceea, a fost tot timpul tristă.

Adevărul spuselor lui Morland îl reduse pe Julian la tăcere. Ducele avea dreptate. Când intrase în salon, Lily avea pe buze un zâmbet larg, dar când se așezase pe scaun lângă ea, o simțise încordată ca un arc. Nu-i zădărnicise avansurile lascive ale ticălosului de Merriwin, lucru care *ar fi trebuit* să-i umple inima de speranță, la gândul că ea nu respingea ideea căsătoriei, dar care, în schimb, îi răvășise sufletul de mânie. Iar privirea sfâșiată de durere pe care i-o aruncase atunci când el le ceruse ofițerilor să stea jos...

Străpunge-mi inima, sărmane pumnal!

În adâncul sufletului, Julian știa că Lily era o femeie inteligentă și capabilă să se descurce singură, care nu avea nevoie de ajutorul lui. Dar când se afla în preajma ei, argumentele lui logice prindeau aripi și zburau care-ncotro, lăsând loc unei gelozii posesive și unei dorințe exagerate de a o ocroti.

— Ei bine, măcar nu va mai trebui să mă suporte prea mult, spuse el, frecându-și chipul cu o mână.

Apoi, se ridică în picioare, cu gândul să plece din cameră.

— Ce știe Lily? întrebă ducele.

— Despre ce? Despre aventura fratelui ei cu o târfă ordinară? Despre Faraday? Despre dușmanii mei?

— Despre sentimentele pe care le nutrești față de ea.

Atunci, pumnalul îi străpunse inima atât de tare, încât ajunse în plexul solar. Era atât de uimit, că nici nu mai putea să nege. Morland știa?

— Firește că știu, continuă ducele. Și chiar dacă n-aș fi observat eu însumi acest lucru, este un secret atât de bine „păzit“, încât îl cunoaște toată Anglia. Nu sunt expert în probleme sentimentale.

— Nu mai spune! îi răspunse Julian, cu mâna pe clanță și cu privirea țintuită asupra tocului ușii. Păstra numeroase secrete de atâta amar de vreme. Cum de nu reușise să-l păstreze și pe acesta? Iar dacă Morland îi intuise sentimentele, oare Lily bănuia și ea ceva? Cum să nu, după sărutul acela stupid și dezastruos? „Trei nopți“, își spuse în gând. Trebuia să mai îndure – cumva – doar *trei nopți*. Nu știe nimic, răspunse el, în cele din urmă, pe un ton categoric. Lily nu știe nimic din toate astea. Și nici nu va afla vreodată.

---

1 James Madison (1751–1836), cel de-al patrulea președinte al SUA (n.tr.)

2 Porecla regelui George al IV-lea al Angliei (n.tr.)

Capitolul 6

— Ai păduchi!

Ofițerul cu părul roșcat scutură din cap și încercă din nou, trecându-și degetele prin păr, cu gesturi afectate, și aruncându-și capul pe spate de mai multe ori.

— Mimezi o lăptăreasă! strigă cel mai tânăr dintre ofițeri, sărind în picioare.

Compatriotul său îi aruncă o privire ucigătoare, adoptând apoi o nouă strategie. Își băgă degetele mari la subraț, își scoase pieptul în față și începu să meargă țanțoș prin cameră, dând din cap înainte și înapoi.

— Un cocoș? spuse Michael.

Ofițerul îl încurajă prin gesturi. „Nu e răspunsul corect“, părea să-i spună, „dar te apropii“. Își băgă din nou degetele în păr, ciufulindu-l cu ardoare până când îl făcu să-i stea vâlvoi în creștetul capului. Părea o corcitură între Julian Bellamy și un cocoș.

O, dar asta și era!

— Un filfizon! strigă Lily.

Cu un zâmbet larg pe buze, ofițerul cu părul roșcat își atinse nasul cu degetul, apoi făcu o plecăciune și ieși din joc. Toată lumea râdea cu poftă, dar cei trei tineri ofițeri râdeau aproape isteric. Lily bănuia că veselia lor debordantă era un soi de balsam pentru mândria lor rănită, că interpretarea lor caricaturală le oferea ocazia să se răzbune pe cel care îi umilise fără milă la masă, cu puțin timp în urmă. Oare retragerea lui Julian din viața mondenă îi știrbise farmecul personal? Sau, pur și simplu, nu-i mai păsa ce se întâmplă?

Stând lângă ea, comandantul îi atinse din nou mâna.

— Bravo, Lady Lily! N-ați vrea să ne faceți favoarea să

interpretați și dumneavoastră un rol?

— Ca să fiu sinceră, șaradele nu reprezintă punctul meu forte, îi răspunse ea, clătinând din cap.

— Atunci, spuneți-ne ce jocuri v-ar amuza?

Ea ezită un timp, căci nu se omora după jocurile de societate.

— Ce-ați zice să jucăm niște cărți?

Comandantul se ridică în picioare și le ordonă tinerilor ofițeri să pregătească decorul pentru o partidă de cărți.

Lily se ridică și ea de pe scaun și se îndreptă spre fereastră, dornică să evite discuțiile încinse ce s-ar fi putut ivi între cinci bărbați obligați să rearanjeze mobila. Și, în aceste clipe de respiro, gândul îi zbură – *din nou* – la Julian. Nu reușea să-și desprindă gândurile de la el. Încă de dimineață, inima îi bătea în piept, pompând sânge în venele amândurora. Poate dacă l-ar vedea în aceeași camera cu ea, n-ar mai avea palpitații.

Michael se apropie de ea, cu o expresie gravă pe chip.

— Gândul îmi fuge mereu la el.

— Serios? întrebă Lily, întrebându-se ce motive ar avea Michel să se gândească atât de mult la Julian.

— Îmi este atât de greu... să accept că nu mai e printre noi. „Leo! Se referă la Leo, prostuțo.“ Pentru prima oară de luni de zile, Lily *nu* se mai gândise la fratele ei. Aș vrea să fi participat și eu la funeralii, continuă Michael. Nu l-am mai văzut de doi ani.

— Nu v-ați văzut acum două veri? Dar poate că ai fost plecat pe mare în luna iulie a acelui an.

— Acum două veri? spuse Michael, dând din cap. Nu eram pe mare atunci. Eram în Plymouth. Dar n-am avut ocazia să-l văd pe Leo. N-ați fost împreună în Gloucestershire?

— Nu în iulie. El a fost... începu Lily, mușcându-și limba. Îmi pare rău, dar cred că încurc eu lucrurile.

În anul acela, Leo participase în luna iulie la o reuniune cu foștii săi colegi de la Eton. Nu voia să-l facă pe Michael să se simtă prost pentru că fratele ei nu-l invitase și pe el. Dar *de ce* nu-l invitase și pe Michael? Doar fusese cel mai bun prieten al lui Leo, în școală. Nu avea nici un sens, decât în cazul în care...

Decât în cazul în care nici Leo *nu* participase la reuniunea cu vechii săi colegi de la Eton. Decât în cazul în care fusese în altă parte, în acea perioadă.

Camera începu să se învârtă cu ea. Fragmente din

scrisorile lui Leo îi veniră în minte.

Când închid ochii noaptea, îmi imaginez că suntem din nou acolo. Stăm întinși în iarba înaltă. Cerul senin ne veghează de sus. Soarele scaldă, în lumina lui caldă, picăturile de rouă de pe pielea noastră. Degetele tale se împletesc cu ale mele. Râdem ca niște copii de ciocârliile care se zbenguie pe cer într-un ritual de împerechere.

Și apoi, tu te întorci încet spre mine și îmi dai la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

Ne sărutăm, iar gândurile copilărești își iau zborul.

Lily reveni cu picioarele pe pământ. Comandantul stătea în fața ei.

— Mergem? o întrebă el, oferindu-i mâna și arătându-i cu un gest din cap masa de joc.

— O! exclamă ea, ridicându-se în picioare. Da, firește.

Se așezară să joace whist. Ea, Amelia, Michael și comandantul ocupară prima masă; cei trei ofițeri se așezară la cealaltă, punând în locul celui de-al patrulea jucător un scaun gol, ce avea să joace rolul „personajului-marionetă“.

Lily făcea echipă cu Michael, permițându-i comandantului să se așeze în stânga ei. În vreme ce Amelia amesteca pachetul de cărți, Lily încerca să-și adune gândurile și să se concentreze. Era bună la jocurile de cărți, și cu atât mai mult la whist. Abia aștepta să-și dovedească talentul în seara asta.

Dar nu reușea. Gândurile îi zburau care-ncotro. Partenerii ei de joc îi atraseră de câteva ori atenția că era rândul ei să pună o carte jos. Comandantul începea să-și piardă răbdarea. Maxilarul lui încleștat și expresia ursuză de pe chip erau mai expresive decât toate cuvintele la un loc. Era evident că se plictisise de ea. Se mai întâmplă. Oamenii de teapa comandantului sunt, la început, plini de solicitudine și de entuziasm, considerând discuțiile purtate cu o femeie surdă ca pe un joc de societate. Dar în momentul în care realizează că jocul nu se mai sfârșește, iar la orizont nu se prefigurează nici perspectiva unei recompense... atunci se plictisesc și renunță să mai depună vreun efort.

Ca să fim sinceri, Lily nu era o companie prea plăcută în seara aceea. Gândurile îi zburau neîncetat la conversația purtată cu Michael și la vraful de scrisori pe care le găsise ascunse în sertarul biroului lui Leo. Crezuse mereu că între ea și fratele ei nu existau secrete. Dar se înșelase.

Ce îi ascundea? Sau, mai degrabă, pe cine ascundea?

Și unde naiba era Julian? Îi promisese *s-o însoțească* la trei evenimente mondene, nu doar să vină s-o umilească și apoi să se facă nevăzut, lăsând-o să se descurce singură cu prietenii îndurerați ai lui Leo. Ca să nu mai pomenim de comandanții Marinei Regale, care își pierdeau ușor răbdarea și nu mai reușeau să-și stăpânească mâinile.

Chiar dacă știa că era nedrept din partea ei, voia să arunce pe umerii lui Julian toată incertitudinea și stângăcia de care dăduse dovadă în seara aceea, dar și teama ce-i mistuia sufletul. Se simțea atât de obosită... obosită să fie mereu supărată pe el. Printre lacrimile ce-i împăienjeneau vederea și degetele ce-i tremurau, abia mai reușea să distingă numerele de pe cărțile de joc.

— Vă cer iertare, spuse ea, lăsând cărțile pe masă și ridicându-se de pe scaun. Cred că trebuie să ies să iau puțin aer. Când ceilalți bărbați dădură să se ridice și ei în picioare, ea le făcu semn să rămână la locul lor. Citind îngrijorarea în ochii Ameliei, Lily încercă s-o liniștească cu un zâmbet larg pe buze. Nu vă ridicați, vă rog! Mă întorc imediat.

„Doar alături de Julian, pe care sper să-l aduc, vrând-nevrând, înapoi."

Aranjându-și faldurile rochiei, adoptă mina unei învingătoare, nu a unei învinse. Da, *putea* să facă față singură acestor încercări. Dar prefera să le înfrunte alături de Julian.

Când începuse oare să joace un rol atât de crucial în viața ei?

Se întoarse cu spatele la masa de joc, vrând să iasă din cameră.

Apoi, se opri. Căci îl văzu pe Julian îndreptându-se spre ea.

Când privirile li se întâlniră, amândoi încremeniră pe loc. El îi zâmbi, încântat de această coincidență. Ea strânse din buze. Apoi, dădură amândoi din cap, reușind cu greu să-și stăvilească râsul. O întreagă conversație, purtată în tăcerea unei clipe, fără povara cuvintelor. Lily îi citi în ochi toleranța și răbdarea după care ea tânjea cu atâta ardoare. Imbolduri ciudate îi dădeau ghes. Cea mai puternică era dorința de a alerga spre el și de a-i cuprinde gâtul cu brațele, sperând – cu respirația întretăiată și cu inima bătându-i frenetic în piept – că și el o va lua în brațe.

Dar înainte de a-și descătușa pornirile nestăvilite,

acoperindu-se amândoi de ocară, Julian își desprinse brusc privirea de la ea și își ațintă ochii asupra partenerilor ei de joc. Lily îl văzu albindu-se la față, apoi înroșindu-se de mânie. Buzele lui rosteau cuvinte clare și tăioase. Cuvinte ce nu-i erau adresate ei, ci cuiva aflat în spatele său.

— Ce naiba ai spus?

O, Doamne! Comandantul făcuse, probabil, vreun comentariu, atunci când ea plecase de la masă. Un comentariu răutăcios, pe care ea nu avea cum să-l audă. Și firește că Julian nu putea să lase nepedepsită o replică de acest gen. Buzele i se subțiară, mânioase și amenințătoare. Iar degetele i se încleștară în pumni.

Avea de gând să bată pe cineva. Și asta cât mai curând cu putință.

Lily îi ținu calea. Nu era totul pierdut – lucrurile mai puteau fi încă salvate. Dacă se prefăcea că habar nu avea ce se petrecea în jurul ei, atunci toată lumea va face la fel.

— Domnule Bellamy, spuse ea ușor, tocmai mă duceam să iau puțin aer. N-ați vrea să-mi arătați grădina? îl întrebă ea, luându-l de mână sau, mai degrabă, de încheietură, de vreme ce își ținea degetele încleștate în pumn.

El privea dincolo de ea, spre locul unde se afla comandantul.

— Ești un ticălos. Și să nu-ți imaginezi că ea nu știe asta!

— Julian! îi șopti ea disperată. Hai să ne plimbăm prin grădină! Acum!

De data aceasta, nu mai așteptă încuviințarea lui. Adunându-și puterile, pe care nici nu știa că le avea, Lily îl zgâlțâi cu forță până îl făcu să-și îndrepte privirea asupra ei. Îi cuprinse brațul cu mâna, imobilizându-l lângă ea. El se crispă pentru o clipă, parcă neștiind ce să facă. Dar când ea făcu un pas înainte, Julian o urmă. Slavă Domnului! Ieșiră, astfel, împreună din cameră, lăsându-i în urma lor pe jucători și pe comandantul lor.

Dar nu ajunseră până în grădină.

Lily îl trase după ea în prima cameră pe care o găsi liberă – o încăpere aflată de cealaltă parte a coridorului – și, după ce se convinse că nici un servitor nu se afla prin preajmă, închise ușa în urma lor. Aceasta era, probabil, camera de zi a Ameliei, căci era înțesată cu mobilă menită să-ți ofere liniște și confort, nu să redea moda nobiliară. Mesele erau presărate de coșulețe pline cu

ustensile de tricotat și croșetat, dar și cu obiecte rare și ciudate, ce creau o atmosferă îmbietoare și primitoare. Ferestrele erau acoperite cu draperii din catifea plușată. Era locul ideal pentru o conversație între patru ochi.

— Ce-a fost toată povestea asta? îl întrebă Lily în șoaptă, întorcându-se spre el.

— Nimic, îi răspunse Julian, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Comandantul a făcut, probabil, vreo remarcă răutăcioasă, convins fiind că nu o voi auzi. Trebuie să fi fost destul de grosolană, dacă ți-a stârnit mânia în asemenea măsură. Julian clătină din cap, refuzând să răspundă, și făcu vreo câțiva pași, în încercarea de a înlătura încordarea pe care o simțea în brațe. Lily își încrucișă mâinile la piept. Pentru că era frig în cameră și pentru că simțea nevoia unei îmbrățișări calde, pe care Julian nu părea dispus să i-o ofere. Vrei să ghicesc? Ia să vedem!... Jucam whist, când eu am decis să ies și să iau aer, descompletând astfel echipa. S-au văzut nevoiți, așadar, să apeleze la „jucătorul-marionetă“, nu-i așa? continuă ea, zâmbind. Da, e cât se poate de logic. Au înlocuit o marionetă cu alta. La asta s-a referit comandantul, nu-i așa?

Pentru că Julian nu făcu nici cel mai mic efort s-o contrazică, Lily bănui că se apropiase de adevăr. Un chicotit nervos îi scăpă printre buze.

— Cum poți să râzi? o întrebă el.

— Și de ce să nu râd? îi răspunse ea, ridicând o mână. Mă distrează ridicolul situației. Căci sunt doar surdă, nu și fără minte. Nu am cum să neg însă faptul că am jucat îngrozitor în seara asta. El o privea uimit. Lily își simțea obrajii încinși. Limba i se împleticea în gură, încercând să-și găsească cuvintele. Este mai ușor să râzi, continuă ea. Trebuie să privești lucrurile astea cu mult umor, căci, altfel, îți este cu neputință să înduri viața. Iar dacă vrei să mă însoțești în societate, va trebui să iei și tu în râs aceste mici neplăceri. Oamenii nu înțeleg. Unii cred că, odată cu auzul, mi-am pierdut și mințile. Alții țipă la mine până se înroșesc la față, încercând să se facă auziți, de parcă volumul vocii ar fi de vreun folos. Iar alții devin atât de consternați când aud de infirmitatea mea, încât mă ignoră cu totul. Comandantul este un țărănoi înfumurat, trebuie să recunosc. Dar nu poți să-ți dai frâu

liber mâniei ori de câte ori vreunul dintre ofițerii aceia tineri încearcă să-mi vorbească.

— Dar te insultau.

— Asta rămâne la latitudinea mea să hotărăsc. M-am săturat să gândești în locul meu. Mai întâi, susții că nu pot să locuiesc singură. Apoi, constat că nu pot să port o conversație simplă la masă, fără o intervenție brutală din partea ta. Și acum îmi spui că nici măcar nu știu ce e în capul meu? Am crezut că suntem prieteni, Julian, dar un prieten adevărat nu mi-ar aminti tot timpul de limitele mele. Ar avea încredere în mine și *m*-ar ajuta să cred că tot ce vreau să realizeze este posibil.

— Lily, spuse el cu glas domol, firește că am încredere în tine, dar...

— Dar ce? Nu există loc pentru *dar* în propoziția asta. Nu poți să-mi spui că ai încredere în mine, *dar*... Fie ai încredere orbește în cineva, fie nu ai deloc. Oftând lung, făcu vreo câțiva pași prin cameră, încercând să-și stăpânească emoțiile și să-și regăsească încrederea de sine. Să cazi pradă autocompătimirii era un lucru mult mai grav decât să devii obiectul compătimirii celor din jur. După nouă ani, infirmitatea ei nu mai constituia un motiv de lamentare. Doar nechizuința oamenilor o mai întrista uneori. Aceste mici neplăceri din seara asta nu reprezintă nimic, Julian, continuă ea. Oprindu-se lângă o masă, începu să mângâie gânditoare capul unui câine de porțelan. Odată – spuse ea, plimbându-și degetele pe urechea bibeloului –, la un an după ce m-am îmbolnăvit, am primit o scrisoare de la Beatrice, mătușa mamei mele. Își exprima regretele profunde pentru năpasta ce se abătuse asupra mea. Considera că era datoria ei creștinească de a-mi spune că pierderea auzului reprezenta o pedeapsă divină. Pentru că eram prea frumoasă și prea mândră. Acum, când sănătatea fizică îmi fusese compromisă, spera că îmi voi îndrepta inima spre iluminarea spirituală.

Lily nu se mai gândise de ani de zile la scrisoarea aceea – cel puțin, nu în mod conștient. Dar era evident că rana din sufletul ei nu se vindecase niciodată, ci continuase să supureze fără încetare. Oamenii o consideraseră oare prea mândră, în anul debutului ei în societate? Dar nu fusese mândră. Cel puțin, nu ostentativ. Poate doar timidă. Iar unii îi interpretaseră reticența drept vanitate. Reproșurile mătușii Beatrice o făcuseră pe Lily să se simtă atât de stânjenită, încât nu pomenise nimănui, nici

măcar lui Leo, de scrisoarea aceea. Habar nu avea de ce îi povestea acum totul lui Julian.

Julian îi cuprinse brațele cu mâinile lui calde și puternice. Când ea își ridică privirea spre el, Julian îi vorbi clar și răspicat:

— Beatrice, mătușa mamei tale, era o ticăloasă fățarnică și proastă.

Exact asta voia Lily să audă. De aceea îi și povestise totul lui Julian. Leo nu i-ar fi spus niciodată *așa ceva*. Era mult prea tolerant, și, în plus, mătușa Beatrice îi dăruise primul lui ponei.

— Da, așa e, îi răspunse Lily, dând din cap, copleșită de resentimentele adunate de atâta amar de vreme.

— De parcă bolile survin din vina cuiva sau din voința divină.

— Dar dacă nu este nici vina mea și nici a lui Dumnezeu, cine sunt atunci vinovații? întrebă ea, profitând de făgașul pe care îl luase discuția lor. Doctorul? Părinții mei?

— Nimeni, firește, îi răspunse el, luându-i mâna de pe capul câinelui de ceramică și ținându-i-o într-a lui. Senzații ciudate și tulburătoare îi străbăteau brațele. N-a fost vina nimănui, continuă el. Uneori, nu ai pe cine să acuzi pentru lucrurile rele pe care îți este dat să le trăiești.

— Exact, spuse ea, simțind acum fiori prin tot trupul. Ca și în cazul lui Leo. Nu ai întotdeauna pe cine să acuzi pentru întâmplările nefericite din viața ta.

— Nu e același lucru. Și o știi prea bine. În cazul unei crime, există întotdeauna un vinovat. Prin definiție.

— Dar...

Julian îi lăsă mâna și se îndreptă spre șemineul nefolosit, rezemându-și un picior de grătarul căminului și un braț de policioara de deasupra, cu privirea țintuită asupra pumnului strâns.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea, îndreptându-se spre el.

— Păi, asta și facem.

— Nu, mă refer la... începu ea, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer. La naiba! Sperase să evite discuția asta. De la moartea lui Leo, Julian devenise cumplit de protector, ocrotind-o cu o grijă exagerată. Acum se părea că și ea se molipsise de aceeași boală. Gândul îi zbura tot timpul la el, iar atingerile lui îi provocau fiori din cap până în picioare. Poate că – dacă aveau să stea de vorbă – încordarea dintre ei avea să dispară. Încă de când

a murit fratele meu, continuă ea, încerc să găsesc răspunsul la întrebarea: Cine sunt eu, fără Leo? Juca un rol crucial în viața mea și, în multe privințe, existența mea își regăsea valoarea doar dacă era corelată cu a lui. În *prea* multe privințe. Încerc să dezleg acum acest mister. Dar, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, o altă întrebare nu-mi dă pace. Îmi vine în minte ori de câte ori suntem împreună. Iar răspunsul s-ar putea să fie și motivul pentru care ne certăm atât de mult în ultimul timp.

— Și care ar fi această întrebare? spuse el, privind-o cu o expresie impasibilă.

Neliniștea îi provoca un nod în gât. Adunându-și toată voința, își stăvili emoțiile și îi întâlni privirea.

— Cine suntem *noi*... fără Leo?

Ochii lui Julian îi trădau o panoplie de sentimente greu de deslușit, dar Lily nu îndrăzni să-i scruteze prea mult. Își ațintì, în schimb, privirea asupra gurii lui, așteptând ca el să-i răspundă. Cât timp îl privi, observă conturul încântător al buzelor sale. Ample și senzuale, ușor curbate la colțuri. Printr-o simplă mișcare a maxilarului, putea să dezvăluie un surâs fermecător, un zâmbet jucăuș sau o grimasă răutăcioasă. Probabil că săruturile lui erau un adevărat deliciu, dacă nu se afla sub efectul somniferelor sau sub imperiul durerii. Lily își plimbă limba peste buze ca să și le umezească. O, Doamne, era cumplit! „Concentrează-te asupra cuvintelor lui, Lily!“

Am devenit prieteni prin intermediul lui Leo, continuă ea. Iar acum, după dispariția lui, e firesc să ne punem... întrebarea asta.

— Și ai găsit răspunsul?

— Știu ce nu suntem. Nu poți fi înlocuitorul lui Leo. Nu am nevoie de un frate surogat, care să mă supravegheze tot timpul.

— Nu vreau să fiu fratele tău, îi răspunse el, cu o grimasă ușoară pe chip.

— Nu am nevoie însă nici de un protector. Am douăzeci și opt de ani, nu mai sunt o fetiță.

— Sunt conștient de asta.

— Și atunci, de ce ai devenit atât de protector, chiar despotic uneori? Îmi ceri să mă căsătoresc, iar apoi îmi alungi toți pretendenții care îndrăznesc să-mi atingă mâna. Nici nu rosti bine întrebarea, că Lily intui răspunsul – atmosfera încinsă dintre ei era un indiciu revelator. Continuă însă să-și depene firul

gândurilor în speranța că vorbele ei o vor aduce cu picioarele pe pământ. Tu... spuse ea, atingându-i pieptul cu mâna. Ce greșeală! Era prea puternic și solid. O treceau din nou fiorii. Te simți vinovat și obligat să mă aperi, iar eu... continuă ea, punându-și mâna pe pieptul moale și fremătător, palpitând odată cu fiecare bătaie a inimii. Iar eu mă simt singură și debusolată. Amândoi am devenit sensibili și emotivi, și amândoi căutăm răspunsuri, iar eu aș vrea... Își lăsă ochii în pământ, pentru că nu voia ca Julian s-o întrerupă. Trebuia să-și ducă gândul până la capăt. Aș vrea să nu punem niciodată la îndoială prietenia noastră. Înțelegi ce vreau să spun? Certurile noastre necontenite și grija pe care ți-o port îmi sfâșie inima. Doar pentru că Leo a murit nu înseamnă că totul trebuie să se schimbe între noi. Vreau să fim din nou cum eram cândva.

Lily se opri, cu ochii în pământ și cu respirația întretăiată, întrebându-se din ce motiv aceste ultime cuvinte i se păreau false.

El o apucă de umeri, obligând-o să-și ridice privirea.

— Nu se poate, Lily. Nu mai putem să fim cum am fost cândva. S-au schimbat prea multe lucruri.

— Dar eu vreau ca totul să fie la fel. De ce nu putem să rămânem prieteni?

— Pentru că... începu el, strângând-o de umeri. Gestul lui o înfioră din nou, înfierbântându-i sângele prin vene. Lily, doar n-o să-mi spui că nu știi despre ce este vorba.

Nu, nu putea să-i spună asta. Glasul tainic al feminității îi oferise de mult răspunsul. Și, cu toate astea...

— Vreau s-o spui cu glas tare.

Julian o trase spre el, incitându-i simțurile.

— Pentru că te vreau, Lily, așa cum un bărbat dorește o femeie. Dintotdeauna te-am vrut, îi mărturisi el, strângând-o cu putere.

Ea rămase fără suflare în brațele lui, devenind tot mai conștientă de atingerea trupului lui. Apoi de al ei. Ea avea o constituție zveltă și mlădioasă. Oamenii o tachinau adesea, spunându-i că era atât de slabă, că o bătea vântul. Dar acum, în brațele lui, își simțea consistența trupului – îi simțea greutatea, căldura și formele.

— Între noi a existat întotdeauna o stare de încordare, îi spuse el. Știu că o simți și tu. Spune-mi că o simți!

O, da, o simțea! Încordarea, atracția, pasiunea. Le simțea

pe toate. Și mai simțea ceva – o umflătură proeminentă ce i se lipea de abdomen, manifestarea fizică a dorinței masculine. Descoperirea n-o făcu deloc să dea înapoi, timidă. Ba, dimpotrivă, pentru prima oară de luni de zile, se simțea puternică și îndrăzneață.

Julian o scrută cu privirea, pierzându-se în ochii ei, apoi zăbovi asupra buzelor sale. Ea îl privi cu intensitate în timp ce el rosti, clar și răspicat, silabele numelui ei: „Lily“.

Ce previziune avuseseră părinții ei atunci când îi puseseră acest nume! Litera „l“ era printre cele mai ușoare de citit de pe buzele oamenilor. Forma numelui i se păruse însă întotdeauna ușor absurdă. Cu atât mai mult atunci când era însoțit de titlul nobiliar: „Lady Lily“. Doi „l“ erau deja prea mult, iar trei sunau ridicol. Felul în care oamenii își împleticeau limba sub imperiul celor trei litere „l“ îi stârnea adesea râsul.

Dar când Julian îi rostea numele, nu părea s-o facă vreodată în derâdere. Nicidecum. Îi conferea, în schimb, conotații ușor... *obraznice*. Senzuale, dar nu absurde. Întotdeauna îi plăcuse să-și vadă numele pe buzele lui.

„Întotdeauna.“

Cuvântul îi pătrundea în suflet, unde își găsea... imediat locul. Simțea aceeași bucurie ca în momentele în care – după ore întregi petrecute în fața registrelor contabile – descoperea cei șase șilingi ce nu păreau trecuți în registru, și asta deoarece încurcase, într-o coloană, cifra șapte cu cifra unu. În sfârșit, totul căpăta sens – toate certurile, toate neliniștile și senzațiile ciudate pe care le simțea ori de câte ori o atingea. Acesta era și motivul pentru care Julian o sufoca, aproape, cu grija lui exacerbată, dar și motivul pentru care Lily intrase în panică la vederea sângelui ce i se prelingea printre degete. Faptul că o dorise întotdeauna în acest fel. Și, în adâncul sufletului ei – lucru de care nu fusese niciodată pe deplin conștientă până acum –, și ea îl dorise mereu.

Acesta era răspunsul. Cine erau ei, fără Leo?

Erau doi oameni care *se doreau* cu pasiune.

Iar acum erau doi oameni care urmau să se sărute.

Capitolul 7

Lily se aplecă spre el, nerăbdătoare să-l cuprindă în brațe, să-i dea de înțeles că și ea îl dorea cu aceeași ardoare. Știa că, atunci când își vor contopi buzele, trebuia să închidă ochii, dar nu putea. Așa că privea, cu sufletul la gură, cum gura lui se apropia de a ei. Și, în clipa în care începu să-i dezmierde buzele cu respirația lui...

Julian tresări. Și făcu un pas înapoi.

Rămasă fără un punct de sprijin, Lily se dezechilibră, gata să cadă. Abia reuși să se agațe de marginea policioarei de deasupra șemineului, ca să nu se prăbușească la pământ. Se clătină, confuză, cu respirația întretăiată, neștiind unde să se uite. Interpretase oare greșit tâlcul cuvintelor lui sau poate chiar întreaga situație? Câtă umilință putea să înghită într-o singură seară?

În cele din urmă, neștiind ce să facă, se uită la Julian, cerându-i din priviri o explicație.

— O, Doamne! Ești însărcinată, spuse el.

Poftim? Gândurile îi zburau haotic prin minte, nevenindu-i să creadă ce „auzea“. Îi simțise, e adevărat, dovada palpabilă a virilității lipită de pântec... Dar nici un bărbat nu putea fi *atât* de potent.

Își dădu apoi seama că Julian nu vorbea cu ea.

Lily se întoarse ușor, ținându-și o mână pe piept. În colțul camerei, o zări pe Claudia, pupila ducelui, care își făcea, timid, apariția din spatele draperiilor de catifea.

— Ești însărcinată, repetă Julian, îndreptându-se spre ea.

— Așa spun și doctorii, îi răspunse Claudia, punându-și o mână pe abdomenul proeminent.

— Știai de asta? o întrebă el pe Lily.

— Au ținut totul secret, îi răspunse ea, clătinând din cap. Astăzi am aflat și eu. Crede-mă că habar nu aveam că se ascundea după draperii! continuă Lily, întorcându-se spre Claudia. Am avut impresia că vei rămâne în camera ta.

— Da, așa e, îi răspunse ea, mușcându-și buza. Ar fi trebuit să rămân în camera mea. Dar am vrut să trag cu ochiul la petrecere.

La ofițerii din Marina Regală, își spuse Lily. Dar era firesc ca aceștia – băieți tineri și frumoși – să-i stârnească interesul Claudiei.

— Când ați intrat aici, continuă ea, m-am ascuns. Voiam să aștept până urma să plecați din cameră... În final, am considerat că e mai bine să-mi dezvălui prezența decât s-o ascund, spuse ea, cu obrajii îmbujorați.

Claudia îl privi pe Julian cu teamă în ochi, lucru care o făcu pe Lily să se întrebe dacă fata nu credea cumva că, prin apariția ei, o proteja astfel pe Lily. Ar fi fost un gest încântător din partea ei, dacă n-ar fi fost zadarnic. Ca să nu mai spunem și complet nedorit. Ea își îndreptă privirea spre Julian, dar el făcea tot ce-i stătea în putință să i-o evite, analizând, în schimb, cu multă atenție, modelele covorului. Lily se îndoia însă de faptul că frustrarea lui era consecința cercurilor împletite, în nuanțe de crem și auriu, ce împodobeau covorul. Nu, era supărat pentru ceea ce făcuse. Regreta cele petrecute între ei. Sau, mai degrabă, ceea ce *aproape* că se petrecuse.

— Ar fi bine să te duci în camera ta acum, o îndemnă Lily pe Claudia.

Fata încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

— Vă rog să nu-i spuneți ducelui că am coborât din camera mea! zise ea, oprindu-se în prag. Și v-aș ruga, de asemenea, să nu povestiți cuiva despre... asta, continuă ea, cuprinzându-și abomenul cu mâna. Vă promit, la rândul meu, că nu voi sufla un cuvânt despre ce s-a întâmplat aici.

— Nu s-a întâmplat nimic aici, spuse Julian, prinzând-o de cot.

— Exact asta spun și eu, zise Claudia, uitându-se când la Lily, când la Julian. Nu aveți de ce să vă temeți. Știu foarte bine să păstrez un secret.

Fata părăsi apoi camera, iar Julian se prăbuși într-un fotoliu, îngropându-și fața în mâini. Gestul lui îi spulberă lui Lily

și ultima fărâmă de speranță că ar putea să reia episodul de acolo de unde îl lăsaseră.

— Dumnezeu știe ce-și închipuie copila aia că a văzut, spuse el, dezvelindu-și chipul.

— Dar *ce*-a văzut? întrebă Lily, care nu știa nici ea prea bine ce se întâmplase. Julian, putem să...

— Trebuie să plec, spuse el, sărind în picioare. Trebuie să mă duc undeva.

— Nu, protestă ea, îndreptându-se spre el. Te rog să nu pleci! N-o să mai pot dormi dacă te știu singur pe străzi.

— N-ar trebui să-ți pierzi somnul din cauza mea.

— N-am ce face în privința asta.

Și așa și era, căci nu avea ce să facă – nu putea să adoarmă, copleșită de griji și de gândul că nu știa nimic de soarta lui. Îl voia în pat, alături de ea. Cum de nu înțelesese asta mai devreme?

În timp ce se apropia de el, vedea cum respirația îi devenea tot mai sacadată, iar pieptul îi tresălta într-un ritm extrem de rapid. Dacă și-ar fi strecurat mâna pe sub vesta lui, i-ar fi simțit inima bătându-i la fel de frenetic cum îi bătea și ei. Aici însă, similitudinile luau sfârșit. Căci, dacă i-ar fi pus mâna pe piept, i-ar fi descoperit mușchii puternici și pielea încinsă, tipic masculină. Avea oare păr pe piept? se întrebă ea. Părea ciudat să crezi că nu știa. Știa însă prea bine că era un bărbat chipeș – o știuse mereu. Dar până acum se concentrase numai asupra afinităților lor și a lucrurilor pe care le aveau în comun.

De data aceasta, când îl privea pe Julian, vedea... și *altceva*. Diferențele. Contrastele demne de explorat. Cu fiecare clipă care trecea, devenea tot mai conștientă de masculinitatea primitivă pe care el o degaja prin toți porii prin hainele elegante și expresiile frivole. La rândul ei, feminitatea care o caracteriza nu rămânea impasibilă în fața masculinității lui, care îi incita simțurile și o făcea să se înroșească până în vârful urechilor. Lucrurile mergeau chiar și mai departe – buzele, sânii sau muntele lui Venus reacționau și ele în fața virilității lui. Lily le înțelegea prea bine reacțiile. Nu pricepea însă ce legătură aveau genunchii, care refuzau s-o mai susțină.

Ea întinse mâna spre el în speranța că Julian o va ajuta să deslușească misterul acestor trăiri.

— Julian...

El îi prinse mâna într-a lui și îi duse degetele la buze cu un

gest cât se poate de virtuos.

— Gazdele și oaspeții ne vor observa lipsa, spuse el, eliberându-i mâna. Și se face târziu. O să-l rog pe Morland să te trimită acasă cu trăsura lui.

— Dar n-am putea să...

— Ai avut dreptate, m-am purtat urât cu ofițerii. O să mă revanșez față de ei. O să-i introduc în cluburi și în alte cercuri asemănătoare. Depunând un efort evident de a-și recăpăta sângele rece – sau de a o evita –, își aranjă vesta și își trecu degetele prin părul răvășit. Nu mă mai duc la meciuri de box sau la alte spectacole sângeroase, îți promit.

Dezamăgirea i se cuibări în suflet, dar Lily nu știa cum să i se împotrivească. Nu acesta fusese oare scopul ei atunci când aranjase această serată? Să-l convingă pe Julian să-și reia viața socială pe care o iubise cândva – să frecventeze iar cluburile și teatrele și să se bucure de compania prietenilor săi? Putea să considere, așadar, că misiunea ei fusese încununată cu un succes răsunător.

Gândurile îi fremătau însă sub imperiul multor întrebări fără răspuns, iar emoțiile îi înfierbântau sângele prin vene. Julian îi spusese că nu voia doar o simplă prietenie. Și atunci, ce-și dorea mai precis? Trupul ei? Afecțiunea ei?

Dar *ea* ce mai voia de la el?

— Treci mâine pe la mine? îl întrebă Lily.

După o scurtă ezitare, Julian încuviință din cap.

— Dacă vrei.

— Da, vreau. Din tot sufletul.

Poate că, astfel, avea să primească și niște răspunsuri.

Când Julian sosi la conacul Harcliffe a doua zi de dimineață, o găsi din nou pe Lily la biroul din biblioteca lui Leo. Își ținea capul aplecat deasupra unui registru deschis, scoțându-și la iveală gâtul alb și grațios ca al unei lebede. Contrastul dintre poziția elegantă a gâtului și unghiul pe care îl forma cotul atunci când înmuia penița în călimară... îi stârni o dorință nimicitoare, ce pustia totul în calea ei.

Renunțând de această dată să mai folosească reflexia luminoasă a oglinzii, intră în cameră și se apropie de ea. Lily era atât de adâncită în munca ei, încât îl zări abia în clipa în care ajunse lângă ea. Dar nici atunci nu-și ridică privirea. Încremeni

însă pe scaun, cu penița în mână. Doar respirația trăda faptul că era conștientă de prezența lui în cameră.

Aștepta. Voia să vadă dacă o va atinge.

Iar el o atinse. Îi puse mâna pe umăr, acolo unde șalul se contopea cu rochia.

— Bună dimineața, îl salută ea, ușor absentă, zăbovind o clipă asupra însemnărilor ei, înainte de a lăsa pana în călimară. Oftând prelung, își înclină capul spre stânga, întinzându-și gâtul mlădios. Apoi, îl înclină spre dreapta. Stau de prea mult timp în poziția asta, spuse ea. Am înțepenit de tot.

Cum putea să reziste unei asemenea invitații ? Julian îi dădu la o parte șalul delicat și începu să-i maseze umerii cu blândețe, poposind cu degetul mare la baza gâtului. Lucrase într-adevăr prea mult. Mușchii cumplit de încordați refuzau să se relaxeze sub atingerile sale. Dar, în timp ce îi masa umerii, încordarea începea, încetul cu încetul, să dispară.

Ea gemu încet de plăcere, incitându-i și mai tare simțurile.

— O, da! spuse ea, suspinând. Acolo e așa de bine!

Lily nu era singura care se confrunta cu această rigiditate stânjenitoare. Julian își strecură mâna peste clavicula ei. Plăcerea devenea amețitoare, căci puțin mai jos, decolteul ispititor îi scotea la iveală pielea albă ca zăpada.

Aici, panta urma un făgaș extrem de primejdios.

Dar Julian făcu exact ceea ce ar face orice om care s-ar apropia de marginea unei prăpăstii. Se apropie și el periculos de mult și își aruncă privirea dincolo de marginea genunii.

Priveliștea era răvășitoare. Colinele delicate și moi ale sânilor ei străjuiau o vale abruptă și fermecătoare. Julian văzuse, mângâiase și își odihnise capul pe cele mai fine și mai rafinate țesături din lume – catifele, mătăsuri și blănuri somptuoase ce proveneau din toate colțurile continentului. Dar toate păleau în fața perfecțiunii desăvârșite a sânilor lui Lily Chatwick. Nici una nu se putea asemăna cu podoabele ei statuare. Comparațiile erau de prisos. La fel cum și metaforele „tare ca stejarul, ca fierul sau ca granitul“ n-ar fi reușit să-i descrie starea de excitație.

— Nu poate fi a ta, spuse el cu voce tare. Nu așa, adăugă Julian, desprinzându-și brusc mâna de pe trupul ei.

Ea își întoarse capul spre el, întinzându-se.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea, privindu-l apoi, cu nerăbdare în ochi. Ei bine...?

— Ei bine... Dornic să-și ascundă propria nerăbdare și dorințele mistuitoare, Julian trase un scaun și se așeză în fața ei. Bună dimineața. Ți-am adus ceva, spuse el, așezând cadoul pe birou.

Îl ținuse într-o mână în tot acest timp, iar conținutul pachetului devenise cumplit de agitat.

Lily nici nu voia să audă de cadouri.

— Julian! spuse ea. Chiar ai de gând să te prefaci că aseară nu s-a întâmplat nimic?

Acesta încremeni brusc. Și el își pusese această întrebare. Dacă voia, putea să nege totul. Cu puțină fanfaronadă și diversiune, putea s-o facă să creadă că îi interpretase greșit vorbele și faptele. Putea s-o convingă că *nu*-și pierduse mințile după ea și că mărturisirea pasiunii lui pentru Lily fusese doar un moment de slăbiciune, nimic mai mult. Cu puțin noroc, putea să-i dea de înțeles că, în clipa în care fuseseră întrerupți, *nu* avusese deloc de gând s-o sărute pentru a doua oară în aceeași zi.

Dar astăzi, scrutându-i chipul încântător, descoperi că nu putea să mai suporte alte minciuni.

— Nu, îi răspunse el, n-am de gând să fac asta.

De ce să nu-i dea de înțeles că, încă din ziua în care se întâlniseră, Julian nutrea o atracție extrem de puternică față de ea? Lily nu era proastă. Și-ar da imediat seama, ca și el, că relația lor ar fi sortită eșecului de la bun început. Prea mulți factori îl împiedicau să dea curs dorinței sale – perioada ei de doliu, statutul lor social și sentimentul de decență, care îl tot bântuia în ultimul timp. Ca să nu mai pomenim de faptul că, în nici două săptămâni, Julian Bellamy va dispărea de pe scena lumii mondene a Londrei. Într-un fel sau altul.

De ce să nu-i spună, așadar, că îi răvășise viața?

— Deci, începu ea, bătând darabana cu degetele pe birou, mă dorești.

— Da.

— Și așa a fost dintotdeauna.

— De la bun început.

— Iar aseară, continuă Lily, încetând să mai bată darabana, când te-ai înfuriat pe comandantul...

— Merriwin. Comandantul Merriwin.

— Da, exact. Așadar, când te-ai înfuriat pe el, n-ai făcut-o mânat de dorința de a mă apăra sau pentru că m-ai considerat o

femeie slabă.

— Nu. Am făcut-o din gelozie. O reacție masculină instinctivă, pe care ar fi trebuit s-o reprim, îi răspunse el, aplecându-se spre ea. Am încredere în tine, Lily. Știu că ai fi reușit să-i faci față comandantului sau altor zece bărbați ca el. Eu sunt cel care a dat dovadă de slăbiciune, nu tu.

— Bun, spuse ea, rezemându-se de spătarul scaunului căptușit cu piele, care scârțâi sub greutatea ei. Totul este extrem de edificator.

— Serios?

— Da, firește. Așa se explică foarte multe lucruri, îi răspunse Lily, îmbujorată la față. Iar, pe de altă parte, mă simt și măgulită. Sau, cel puțin, încrezătoare. Începeam să cred că sunt singura femeie din Londra care *nu* ți-a stârnit interesul.

El simți o strângere de inimă. Nimic – dar absolut *nimic* – nu l-ar fi putut face pe Julian să regrete cu mai multă ardoare viața aventuroasă pe care o dusese decât o făcuseră cuvintele ei, căci mărturisirea admirației și a pasiunii lui pentru Lily o făcuse să conchidă că și ea era una dintre numeroasele lui cuceriri. O concluzie complet greșită, dar... și convenabilă în același timp.

— Pentru că suntem la ceasul sincerității, continuă ea, privind într-o parte, trebuie să recunosc că și eu te consider un bărbat atrăgător. Bănuiesc că nu e nimic surprinzător în asta. Și cred că, astfel, mă încadrez și eu în mulțimea ta de admiratoare, spuse ea, cu un zâmbet pe buze.

— Am stabilit, așadar, că suntem doi oameni atrăgători, îi răspunse el, urmând făgașul pe care i-l oferise Lily. Ea încuviință din cap. Și că fiecare din noi îl consideră atrăgător pe celălalt.

— Așa cum este și firesc, spuse ea, rezemându-și capul în mâini. Este cât se poate de logic. Mă bucur că am avut această discuție. Tu nu?

Julian rămase, pentru o clipă, fără cuvinte. Asta era tot? Nu zău?! El își recunoscuse pasiunea pentru ea, iar Lily îi mărturisise că nutrea și ea fanteziile ei nevinovate, și apoi... aveau să abandoneze cu totul acest subiect? Oare era chiar atât de simplu? N-ar mai crede asta dacă l-ar fi văzut puțin mai devreme cum trăgea cu ochiul, în speranța că va zări un crâmpei din sânii ei fermecători.

— Păi... ba da, îi răspunse el, în cele din urmă. Și eu mă bucur.

— Minunat! Și ce mi-ai adus aici? îl întrebă ea, privind încruntată forma rotundă, ca o cupolă, a cadoului acoperit cu o pânză, ce trona pe birou.

— Un dar. Toate fetele bătrâne ar trebui să aibă așa ceva, îi răspunse el, dând la o parte, cu un gest teatral, pânza ce ascundea surpriza.

— Nu se poate! exclamă ea, cu ochii mari cât cepele. O, Julian!

— O, Julian! O, Julian! repetă papagalul, dând aprobator din cap.

— Vorbește? întrebă Lily. Ce spune?

— Se pare că a făcut o pasiune pentru numele meu. Sau pentru felul în care îl pronunți tu.

— O, Julian! strigă pasărea, agitându-și penele de un albastru verzui. O, Juuuulian!

„O, da, minunat! Grozavă idee, n-am ce spune!“

Julian scoase din buzunar o pungă cu nuci.

— Uite! spuse el, oferindu-i punga lui Lily. S-ar putea să-i fie foame.

Lily puse câteva nuci în palmă și îi oferi una papagalului printre zăbrelele coliviei. Izbucni în râs în clipa în care pasărea își suci capul ca să apuce fructul cu ciocul ei încovoiat.

— De unde l-ai luat?

— Am pierdut un rămășag.

— *Ai pierdut* un rămășag?

— Da. Flăcăul ăsta este în vârstă și a avut numeroși stăpâni de-a lungul timpului. Primul proprietar a murit de mult. Se pare că un avocat l-a adus aici din Jamaica, în urmă cu foarte mulți ani.

— Vinovat, vinovat! strigă papagalul, zbârlindu-și penele. Își aplecă într-o parte capul rotund și roșu, apoi îl îndreptă din nou. Vă mulțumesc, asta e tot.

— Ce spune acum? întrebă Lily, oferindu-i încă o nucă.

— Mi-a comunicat sentința. Dar cred că e incompletă. Nu m-a condamnat încă la moarte. Inteligentă pasăre! își spuse Julian. Adevărul era că i se făcuse milă de sărmana înaripată. De-a lungul anilor, fusese pasată de la un stăpân la altul. Așa cum era obiceiul în cazul anumitor pariuri, cel care pierdea rămășagul rămânea cu papagalul. Se părea însă că nimeni nu-l voia, iar Julian începea să înțeleagă acum motivul. Glumele lui păreau, la

început, amuzante, dar puteau deveni rapid o sursă de necazuri. Nu trebuie să-l păstrezi, îi spuse el lui Lily. Ți l-am adus... ca dar de împăcare. Am simțit că îți datorez asta. Și cum înotai în flori de dimineață....

— Înotam în flori? Ce vrei să spui?

— N-ai fost în salonul de oaspeți?

— Lucrez aici de azi-dimineață, îi răspunse ea, clătinând din cap. I-am spus lui Swift că nu sunt acasă pentru nimeni, în afară de tine.

Un zâmbet larg apăru pe buzele lui Julian. O să se distreze de minune. Se ridică în picioare, luă colivia într-o mână și i-o oferi pe cealaltă lui Lily.

— Vino cu mine! o invită el, străbătând coridorul spre salon.

— O, Doamne! exclamă ea când intră în cameră.

Din colivia lui, papagalul scoase un fluierat de admirație.

Salonul conacului Harcliffe era, ca toate saloanele de oaspeți, o încăpere imensă. Asemănătoare cu cele din palate. Iar astăzi era plin până la refuz de aranjamente florale grandioase. Trandafiri, orhidee sau nemțișor – toate împodobeau sala cu frumusețea și parfumul lor. Supremația o dețineau însă crinii[3]. Crini de toate soiurile și culorile acopereau fiecare colțișor și firidă din cameră.

— Cu papagalul și cu toate florile astea, salonul arată ca o junglă veritabilă, spuse Lily, privind pasărea, care se agita frenetic în cușcă. Dă-i drumul! Probabil că se simte ca la el acasă. Julian se supuse și, lăsând colivia pe podea, deschise ușița. Pasărea nu se urni însă din loc. Lily se așeză în genunchi în fața coliviei și încercă să convingă pasărea să iasă afară. Hai, papagalule! Explorează camera!

— Vinovat, vinovat! țipă papagalul agitat. Vă mulțumesc, asta este tot.

— Poate că e speriat, acum că se află într-un loc necunoscut, spuse Julian, ajutând-o pe Lily să se ridice în picioare.

— S-ar putea. Trebuie să avem răbdare, îi răspunse ea, întorcându-se de jur împrejur ca să privească florile exotice. Apoi, izbucni în râs. Toată lumea mi-a trimis crini. Oare chiar sunt cu toții lipsiți de imaginație?

— Poate că da. Dar au, fără îndoială, bun-gust.

Julian îi întinse o tipsie de argint plină cu invitații și bilete aduse personal de autorii lor.

Lily răsfoi corespondența în treacăt.

— Nu-mi imaginez cum s-a răspândit vestea atât de repede.

— Serios? Julian știa însă prea bine. Căci el o răspândise. După ce plecase aseară de la conacul Morland, îi plimbase pe ofițeri prin toate cluburile, sălile de jocuri și teatrele din Londra, antrenându-i tot timpul în discuții cordiale despre Lady Lily Chatwick. Despre frumusețea, eleganța, virtutea și jovialitatea ei, dar, mai ales, despre faptul că putea fi cerută în căsătorie. Am avut dreptate, continuă el. Domnii se înghesuie să te pețească.

— Nu știu dacă sunt cu adevărat interesați de asta. După absența mea atât de îndelungată de pe scena mondenă, cred că am devenit acum o ciudățenie.

Julian nu știa cum s-o contrazică, deoarece îi împărtășea întru câtva părerea. Dar în momentul în care oamenii vor avea șansa să-i descopere inteligența, farmecul și frumusețea, curiozitatea se va transforma în interes.

— Ar trebui să onorezi anumite invitații, spuse el, alegând din grămadă un plic ce îi era familiar. Ai putea să începi cu asta.

Lily desfăcu plicu și îi citi iute conținutul.

— O reuniune găzduită săptămâna viitoare de lordul și Lady Ainsley la conacul Shelton. Știai de ea?

El încuviință din cap. Primise deja invitația cu multe săptămâni în urmă. Reuniunea va fi ultimul eveniment monden de amploare înainte ca majoritatea familiilor aristocrate să se retragă la țară, unde își vor petrece Crăciunul. Toate numele sonore de pe scena aristocrației lonodoneze vor fi prezente la această întrunire, dovedindu-se, astfel, cel mai bun prilej pentru Lily de a-și încuraja pețitorii, înainte de sfârșitul anului.

— Ar trebui să mergi și tu, spuse el. Fără umbră de îndoială.

— Doar *eu*? Nu amândoi? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— Ba da, îi răspunse el, în cele din urmă. *Amândoi*, firește, ar trebui să mergem.

De ce îi era atât de greu să rostească acest cuvânt? Folosirea termenului „amândoi“, care îi plasa laolaltă, i se părea cumva... un gest nechibzuit. La fel ca prezența lui alături de Lily

într-un spațiu mic, întunecat și închis. Nu avea de unde să știe ce se putea întâmpla.

— O, Julian, ai grijă!

El reuși să se ferească în ultimul moment din calea papagalului, care îi trecu razant pe deasupra capului.

— O, Julian! strigă pasărea, aterizând pe un candelabru nefolosit. O, Juuuulian!

— N-ai vrea să mai taci? îl întrebă el, țintuindu-l cu privirea.

— Cred că îl voi păstra, spuse Lily, râzând. Seamănă atât de mult cu tine – chipeș și ciufulit. Înveșmântat în culori vii și strălucitoare. Exact copia ta, continuă ea, cu un licăr vesel în ochi. Poate că o să-i dau numele tău, de vreme ce îi place atât de mult cum sună.

Julian nu știa ce răspuns să-i dea. Măcar unul politicos.

— Ar trebui să mergem la această reuniune, spuse el, în cele din urmă, arătându-i invitația cu degetul.

— A trecut atâta timp de când n-am mai dansat, îi răspunse ea, căzând pe gânduri. Nici nu știu dacă îmi mai amintesc pașii.

— Nu trebuie să dansezi deloc dacă nu vrei. Poți să invoci doliul ca pretext. O să-i alung pe cei care vor insista.

— Iar te erijezi în rolul gardianului meu. Nu vreau să invoc nici un pretext și nici să mă aperi de cei care mă vor invita la dans. Vreau să dansez, spuse ea, pe un ton hotărât. Măcar câteva runde. Aseară, n-am fost deloc pregătită. M-am simțit copleșită. De data asta însă, vreau să le demonstrez tuturor că nu sunt cu nimic mai prejos.

— Înțeleg.

Mai mult decât atât, voia să-și dovedească ei însăși.

Și era un lucru cât se poate de firesc. De ce să n-o facă? La fel ca papagalul, care sărea acum de pe un candelabru pe altul, Lily stătuse și ea ferecată în colivia rutinei și a suferinței.

Era înzestrată cu un suflet generos și blând, nefiind sortită să ducă o viață solitară. Dar, prin insistența cu care îi insufla ideea căsătoriei, Julian nu făcuse altceva decât să-i ofere și mai multe motive ca să se retragă în spatele meterezelor de apărare. Dacă voia cu adevărat să fie prietenul ei și să-i asigure un viitor fericit – dacă voia s-o vadă *măritată* –, nu trebuia s-o mai protejeze cu atâta ardoare, ci s-o lase să prindă aripi și să zboare.

Lily nu avea nevoie de protecția lui. Ci de încrederea lui. De șansa de a se avânta în înălțimi.

Dacă putea să-i dăruiască acest lucru, atunci aceasta ar fi cea mai mare împlinire a vieții lui.

Lily își puse mânile în șold și începu să certe papagalul, cu un zâmbet pe buze.

— Coboară de acolo, obraznicule! Apoi, întorcându-se spre Julian, îl întrebă: Am lăsat nucile în birou?

El îi răspunse dând afirmativ din cap.

— Să trimit un servitor să le aducă?

— Nu, nu. Lasă-l să zboare!

Da, își spuse el în gând în timp ce o privea jucându-se cu pasărea neascultătoare, Lily avea nevoie de încredere. Iar faptul că îi mărturisise atracția pe care o nutrea față de ea fusese primul pas. Ar fi trebuit să se gândească la asta cu mult timp în urmă. Nimic nu conferă mai mult farmec unei femei decât conștientizarea propriei frumuseți și a dorințelor pe care le stârnește în sufletul bărbaților. Observa deja anumite diferențe în ținuta ei – o ușoară ondulare a șoldului, modul răutăcios în care își îndoia degetul arătător sau poziția subtilă a umerilor, care îi scotea sânii în evidență. Era conștientă de trupul ei așa cum nu mai fusese nicicând. Dacă avea să facă progrese atât de rapide, până săptămâna viitoare, toți bărbații din Londra îi vor sta la picioare.

Iar realitatea crudă a acestui fapt îl va transforma pe Julian într-o fiară mistuită de gelozie. Dar, de dragul lui Lily, va trebui să se abțină și să-și încătușeze gândurile și sentimentele în propria colivie.

— O să mă ajuți, așadar? îl întrebă ea deodată. Să învăț câteva dansuri pentru acest eveniment monden? Doar pentru scurt timp. Poate mâine sau...

— Nu, îi răspunse el. Lily clipi nedumerită. Nu mâine și nu doar pentru scurt timp, continuă Julian, luându-i mâna într-a lui, cu un zâmbet pe buze. Vom începe chiar acum. Și vom exersa cât va fi cazul. Și apoi, la petrecere, le vei demonstra tuturor că nu ești cu nimic mai prejos decât alte fete, Lily.

---

[3] „Lily“ înseamnă „crin“, în engl. în orig. (n.tr.)

Capitolul 8

Doamne, ce bine că avea un scop! Fizic, palpabil. Chiar dacă acest scop însemna doar să mute o parte din mobilă și să strângă covorul în timp ce papagalul îl tachina de undeva de sus.

Julian o conduse spre pianul din colțul salonului. După ce dădu la o parte de pe capacul pianului un aranjament de crini, își plimbă mâna peste suprafața lucioasă din lemn. Era o bijuterie rară. Net superioară față de instrumentele la care învățase să cânte în tinerețe. Nu urmase nici măcar un curs de pian și nici nu avusese ocazia să exerseze prea mult. Dar după câteva ore petrecute în fața claviaturii – testându-i clapele, studiind intervalele muzicale și învățându-i mecanismul –, cântase cu o lejeritate ieșită din comun, de parcă numai asta ar fi făcut toată viața. Auzea o melodie în minte, iar degetele o transpuneau pe loc într-o suită de note muzicale.

Unii spuneau că era un har divin. Julian știa însă că talentul lui era doar consecința auzului său extrem de fin și bine antrenat – tot el era responsabil și pentru abilitatea lui de a reproduce cu exactitate vocile umane. Încă din fragedă pruncie, Julian fusese nevoit să stea cu urechile ciulite. Stătuse mereu la pândă, *mereu* în stare de alertă. Viața lor depindea de asta.

— Julian, îi spuse ea în timp ce el se așeză în fața pianului, știi că nu avem nevoie de muzică. Eu, cel puțin, mă descurc și fără.

— Nu mai spune! o contrazise, scuturându-și degetele. Cu ce-ai vrea să începem?

— Cu un cadril? Cred că balurile debutează și acum cu acest stil de dans, nu-i așa?

El îi răspunse dând afirmativ din cap.

— Pune-ți palmele pe capacul pianului! Poți să te și sprijini

de el, dacă vrei. Ea se supuse. Acum închide ochii! Lily îl ascultă și de această dată, schițând un zâmbet. El o privea, cu respirația întretăiată. O, Doamne, Lily, ești atât de frumoasă, încât îmi sfâșii sufletul numai când te privesc!

Ea nu reacționă, firește. Julian știa prea bine că nu avea s-o facă. Dar, din motive obscure, continua s-o pună la încercare. Era un sentiment extrem de ciudat. Așa făcea și când era copil – o punea pe mama lui la încercare, făcând pe la spatele ei comentarii dintre cele mai bizare: „Fii cu ochii în patru! E un elefant în cameră“. Lăsând amintirile deoparte, Julian începu să apese pe clapele pianului, cântând câteva acorduri din *Le Pantalon*, prima figură dintr-un șir ce alcătuia cadrilul. Când se opri, Lily deschise ochii.

— Ce-ai simțit? o întrebă el.

— Am avut o senzație oarecum neplăcută, ca și când m-ar fi gâdilat ceva până în vârful urechilor.

— Dar ai recunoscut ritmul? Poți să-ți imaginezi pașii? Ea încuviință din cap. Hai încă o dată! spuse el. Lily închise din nou ochii, iar Julian interpretă același fragment muzical, adăugând de această dată câteva note în plus. Ea bătea darabana cu degetele pe ritmul muzicii. Încă o dată! insistă el. Acum însă nu mai închide ochii! Julian cântă întreaga bucată muzicală, menținând contactul vizual cu Lily în timp ce repetau mișcările: Unu, și doi, și întoarcere... și tot așa. Când ajunse la sfârșitul șirului de figuri, se ridică în picioare și îi oferi mâna. Ești gata să încerci?

Dând aprobator din cap, Lily îi luă mâna și se îndreptară împreună spre mijlocul camerei, unde se așezară unul în fața celuilalt.

Prima încercare luă sfârșit înainte de a începe. Făcură o reverență adâncă și elegantă, dar când ridicară capul, dădură cu ochii de papagal, care stătea pe podea între ei și îi privea uluit, răsucindu-și capul dintr-o parte în alta. Lily izbucni în râs în timp ce Julian alungă pasărea.

O luară de la capăt, reușind de această dată să execute mișcările de dans pe ritmul unui mic fragment muzical.

În timp ce exersau figurile, prietenul lor înaripat îi ajuta, prin intervențiile sale, să treacă peste momentele de stânjeneală. Peste cele mai multe dintre ele. Nu peste toate. Căci anumite figuri de dans le cereau dansatorilor să se țină de mâini și să se învârtă în cerc, menținând tot timpul contactul vizual cu

partenerul lor. La fiecare încercare, Julian se pierdea în ochii ei fermecători, uitând ritmul și încurcând pașii de dans. Repetă mișcările de câteva ori până reuși, în cele din urmă, să le execute cu succes.

Mica lor victorie îi umplea sufletul de bucurie lui Lily, care privea încântată cum talentul lor de dansatori ieșea, încetul cu încetul, la iveală. Folosind această metodă, reușiră să execute, în final, toate figurile cadrilului. Mai întâi, Julian se așeza la pian și interpreta melodia, iar Lily o „asculta“ cu mâinile. Apoi, încercau să execute pașii, bucurându-se mai mult sau mai puțin de succes, în funcție de poznele papagalului.

După ce cuceriră cadrilul, Julian îi propuse să încerce un dans popular, care se bucurase de un succes nebun în sezonul trecut.

— Este ultimul răcnet al modei, îi explică el. Îl vor include, fără doar și poate, pe lista dansurilor de societate.

— N-am avut ocazia să-l învăț, spuse Lily, mușcându-și, îngrijorată, buza de jos. Dar putem să încercăm. Totul se dovedi însă un dezastru. Deși ritmul era simplu, figurile erau extrem de complexe. Julian încercă să execute și dansul partenerei, și pe cel al partenerului, dar nu putea să joace ambele roluri în același timp. Când Lily ră, pentru a patra oară concomitent, pașii de intrare, capitulă înfrântă, ridicându-și mâinile în aer. Îmi pare rău, spuse ea, dar nu-l voi învăța niciodată. Îți pierzi timpul de pomană.

— Nu e adevărat.

— Nu reușesc să-l prind, insistă ea, vădit descumpănită. Popular sau nu, va trebui să stau pe tușă la dansul ăsta.

— Nu fi supărată! îi spuse el, apucând-o de coate ca s-o imobilizeze. O să încercăm din nou mai târziu sau poate mâine. În fiecare zi, dacă e nevoie. Și o să vezi că, într-un grup, totul ți se va părea mult mai ușor. Te vei putea inspira de la dansatorii care te vor încadra de-o parte și de alta. Ea îl privea cu bărbia tremurândă, iar el se simțea copleșit de frustrare. Nu din cauza ei, ci din cauza neputinței lui de a-i descifra misterul acestui dans. De a-i descifra toate misterele din lume. Lily, îi spuse el, e doar un dans. O să te descurci. *Nimic* nu-ți stă în cale. Poți să faci tot ce-ți dorești.

— Nu avem destul timp la dispoziție, îi răspunse ea, oftând și eliberându-se din strânsoarea lui. Va trebui să mă limitez doar

dansurile pe care le cunosc, chiar dacă nu mai sunt la modă. Asta, dacă le voi putea recunoaște după muzică. Totul e zadarnic.

— Nu, nu e adevărat. Voi afla dinainte ordinea dansurilor și le voi nota.

— Cum o să afli?

— Foarte simplu, îi răspunse el, fără alte explicații. Câteva monede strecurate concertmaestrului vor rezolva problema. Poți să ții lista ascunsă în mănușă, continuă el. Vom găsi soluții în funcție de fiecare situație în parte, și îți vom rezerva cei mai buni parteneri.

— Mai sunt și valsurile, spuse ea. Voi reuși să execut bine un vals alături de un partener competent. Trebuie doar să-i urmez pașii.

— Exact, îi răspunse el. Vom avea grijă să ai ca partener o persoană cunoscută. Care este și un bun dansator. Morland ar fi o alegere ideală.

— Sau tu.

El tăcu pentru o clipă, împietrit la gândul că ar putea s-o țină strâns în brațe sub privirile întregii aristocrații londoneze.

— Sau eu.

— Vrei să încercăm? îl întrebă ea, privind pianul.

— Firește.

Julian se așeză din nou în fața instrumentului muzical. De data aceasta, degetele îi zăboviră pe claviatură, dezmierdând clapele de fildeș, în timp ce se întreba ce să cânte. În cele din urmă, închise ochii și lăsă degetele să hotărască. Ele începură să dea viață unui vals lent și melodios. Nici nu-și mai amintea unde îl auzise. Poate în „interpretarea“ vreunei tabachere muzicale austriece, acționate automat printr-un mecanism ce reproducea anumite melodii? Valsul avea un ritm vienez. Odată ce notele prinseră viață, Julian se lăsă purtat pe aripile cântării sale, capitulând în fața frumuseții și a feeriei muzicale.

Când își ridică, în cele din urmă, privirea, câteva clipe mai târziu, după ultimele acorduri ale valsului, o văzu pe Lily cum îi privea, fascinată, mâinile.

— Întotdeauna mi-a plăcut să te văd cântând la pian, îi spuse ea. Să-ți citesc pasiunea în ochi.

Cuvintele ei îl lăsară fără grai. Așa că se ridică, în tăcere, de pe scaun și îi oferi mâna.

Se îndreptară amândoi spre mijlocul camerei, iar ea îi

puse, șovăitoare, mâna pe umăr. Palma lui își găsi repede locul printre omoplații ei. Aroma proaspătă de talc a lui Lily îi îmbătă simțurile lui Julian. Ea îl scruta cu ochii ei căprui, înecându-l în nuanțele profunde și bogate ale privirilor sale. Dacă nu i s-ar fi părut puțin cam copilăresc, le-ar fi comparat cu tonalitățile zahărului ars – la fel de întunecate și de dulci.

În locul complimentelor, el îi zâmbi încurajator și admirativ. Apoi, o luă, pe neașteptate, la dans. Icnetul pe care îl scoase, uimită, îl înfioră mai mult decât ar fi trebuit. Îi plăcea să-i simtă în brațe trupul cald și mlădios. Îi plăcea felul în care pluteau amândoi în pași de dans, cu trupurile contopite, de parcă erau unul singur. Ea se abandonase în brațele lui, lăsându-l s-o conducă pe ringul de dans, iar el o ajuta să-și ia zborul cu încredere.

— Dansezi minunat, îi spuse el, după câteva runde executate prin cameră. Nu ai de ce să te temi. Vei stârni admirația tuturor celor prezenți la reuniune.

Așa se va și întâmpla, va avea el grijă de asta.

— Este suficient pentru astăzi, îi spuse ea, oprindu-se pe loc. El încercă s-o mai învârtă o dată, dar ea rămase neclintită. Îi trase, în schimb, mâinile, ce i se împleteau cu ale ei, în spațiul îngust dintre piepturile lor. Bun! Avea nevoie de bariera asta. Căci Lily se afla prea aproape de el, iar Julian voia s-o tragă și mai aproape. Inima îi bătea într-un ritm amețitor – mult mai rapid decât cel al valsului lor. Îți mai amintești noaptea în care ne-am cunoscut? întrebă ea.

El își stăvili râsul. Dacă își amintea noaptea în care se cunoscuseră? Firește că își amintea. Ar fi putut să-i spună și ziua când se întâmplase asta, și ocazia cu care o făcuseră, cât de cald fusese în seara aceea, dar și nuanța rubinie a vestei pe care o purtase atunci. Își amintea și acum modul în care Lily își împletise părul și îl prinsese cu agrafe la ceafă, dar și cei paisprezece nasturi, înveliți în mătase, ce-i încheiau rochia la spate. Își amintea și clipa în care văzuse pentru prima oară zâmbetul lui Lily Chatwick. Își amintea *totul*.

— Ai putea să-mi reîmprospătezi memoria, spuse el.

— Ne-am întâlnit aici, acasă. Cu ocazia petrecerii aniversare a lui Leo.

— Era și petrecerea ta aniversară.

— Așa este, dar oaspeții erau prietenii lui. Era noaptea în

care a înființat clubul acela ridicol, cel închinat armăsarului Osiris. Îți amintești acum? El încuviință din cap. M-ai urmărit toată seara. Pe tot parcursul conversațiilor purtate la masă, ba chiar și după aceea, în timp ce ne savuram băuturile... Nu ți-ai desprins nici o clipă ochii de pe mine.

— Simțeam o atracție puternică față de tine. Nu ți-am mărturisit asta? Ești o femeie frumoasă, Lily. Întotdeauna m-am simțit atras de tine.

— Nu părea doar o simplă atracție, îi spuse ea, cu capul înclinat într-o parte, privindu-l dintr-un alt unghi. Mă urmăreai cu privirea unui prădător, în seara aceea. Cred că mintea ta plăsmuia fantezii în care eu jucam rolul principal.

— Pof...? îngăimă el, cu respirația întretăiată, neputând să conteste adevărul.

— O, da, îi spuse ea, schițând un zâmbet subtil. Am intuit asta. Ai venit după mine când am ieșit din cameră, îți mai aduci aminte? Înainte de a merge să mâncăm, m-am dus să văd dacă servitorii așezaseră masa, iar tu m-ai urmărit. Cu o îndrăzneală extraordinară, continuă Lily, îmbujorându-se și ațintindu-și privirea asupra reverului său. Ai uitat, sunt convinsă. Pentru tine a fost doar un flirt ca oricare altul. Dar pentru mine era ceva cu totul nou – nu mi se întâmpla asta în fiecare zi.

— Ar fi trebuit să devină o obișnuință.

— Da. Asta mi-ai spus și atunci. Te-am întrebat dacă aveai nevoie de ceva și mi-ai răspus că nu, continuă Lily, surâzătoare. Zâmbetul tău arogant îmi tulbura mințile, chiar dacă acum îl cunosc atât de bine. Te-am întrebat, fără ocolișuri, de ce mă urmărești. Și mi-ai răspuns că...

— Te-am întrebat de ce te miri, răspunse el, intrând în jocul ei. Când o femeie frumoasă iese dintr-o cameră, speră ca un bărbat ca mine să vină după ea.

— Exact, spuse Lily, lovindu-l ușor cu mâna pe umăr. Și eram atât de mânioasă.

— Ba nu. Erai cât se poate de încântată.

— Nu e adevărat, îi răspunse ea, aruncându-i o privire sfioasă printre genele lăsate. Poate doar puțin. Am crezut că vei încerca să mă săruți, dar n-ai făcut-o.

— Nu.

Julian nu săruta niciodată o femeie după un simplu flirt. Prefera s-o lase să fiarbă în suc propriu, să se întrebe ce *s-ar fi*

putut întâmpla dacă ar fi fost sărutată. El descoperea astfel că, la următoarele întâlniri, devenea mult mai receptivă.

— N-ar trebui să recunosc acest lucru, spuse ea, dar eram convinsă că vrei să mă seduci.

— Poate că asta și voiam, răspunse el, prudent. Intenționam să seduc foarte multe femei.

— Știu prea bine. O *știam* și atunci, și cu toate astea... perspectiva mi se părea cu atât mai tulburătoare. N-am închis un ochi toată noaptea. Nu știam cum voi reacționa când ne vom vedea din nou. Îmi concepeam tot felul de scenarii în care te mustram și te refuzam politicos, dar... Ezită ușor, apoi înghiți în sec. Dar un glas lăuntric îmi spunea să nu te refuz.

— Lily... spuse el, făcând un pas înapoi.

Ea îl ținu însă de mână, împiedicându-l să se retragă.

— Dar n-a fost nevoie să te refuz. Căci situația nu s-a mai repetat niciodată. Când ne-am revăzut, ai fost prietenos și politicos. Chiar fermecător. Dar nu m-ai mai urmărit niciodată ca atunci. Ce s-a schimbat?

— Nu s-a schimbat nimic.

— Ceva s-a schimbat, fără doar și poate. Din vina ta? Sau a mea?

— Din vina nimănui.

Cum ar putea să-i explice? Una era ca Lily să-i cunoască, în linii mari, reputația, și alta să știe că, în toți acei ani, făcuse tot ce-i stătuse în putință să le seducă pe soțiile nobililor englezi doar pentru că era măcinat de ură. Și, de vreme ce marchizul de Harcliffe nu era însurat, Julian se mulțumea și cu sora lui geamănă. Dar, după seara petrecută în casa lor, unde fusese primit cu brațele deschise, în ciuda diferențelor de clasă, se trezise pe neașteptate membru fondator al celei mai noi, mai ciudate și mai elitiste societăți londoneze: Clubul Armăsarilor. În acele câteva ore – prețioase, de altfel –, îi creaseră impresia că acolo era *locul* lui. Și asta în condițiile în care Julian – un copil bastard, crescut pe străzi – nu crezuse vreodată că își avea locul undeva în lume.

Cred că am ajuns să te plac prea mult ca să te seduc, îi mărturisi el, în cele din urmă.

— Cuvintele tale ascund, probabil, un compliment, spuse Lily, cu un farmec timid. Poate că, dacă le voi analiza cu atenție, îl voi descoperi.

Julian nu voia s-o jignească, dar nu vedea nici o altă cale mai bună de a pune capăt acestei discuții decât printr-o ieșire bruscă din scenă.

— Îmi pare rău, dar am niște treburi de care trebuie să mă ocup fără întârziere, spuse el. Nu era o minciună, căci ar fi trebuit să ajungă de mult la birou. Exersăm și mâine.

— Stai puțin! Ce era să facă? Rămase pe loc. Dacă trebuie într-adevăr să fac asta, spuse ea, luând o scamă imaginară de pe mâneca lui... adică să particip la acest eveniment monden, unde ar trebui să atrag atenția peților... mă văd nevoită să exersez mai mult decât dansurile. El o privea încruntat, așteptând alte explicații. Mi-am pierdut talentul de a flirta. Atât cât mai aveam. Nici nu mai știu când m-a sărutat cineva ultima oară, continuă ea, aruncându-i o privire vinovată. Bine... asta dacă nu punem la socoteală întâmplarea de dimineață, dar acela nu cred că poate fi numit sărut.

— Corect, răspunse el.

Doamne, Dumnezeule, n-o să uite niciodată „povestea“ aia?

Lily continua să vorbească, rostind cuvintele în cascadă.

— M-am gândit, așadar, că... de vreme ce ai vrut cândva să mă seduci... și m-ai considerat mereu atrăgătoare... poate că nu te-ar deranja... să mă săruți acum. El o privea încremenit. Îi ceruse, cumva, prin tot șuvoiul acela de cuvinte, s-o sărute? Înțelesese oare bine? Îmi cer iertare, spuse ea apoi, mă port ridicol. El încuviință din cap. Da, complet ridicol. Lily trase adânc aer în piept și începu din nou, privindu-l în ochi în timp ce vorbea. Își schimbase acum întreaga ținută. Nu mai părea o fetișcană copleșită de emoții, ci o femeie stăpână pe sine, care voia să poarte o conversație ca între adulți. Julian, spuse ea, vreau să fiu cât se poate de explicită. Într-un mod stânjenitor și complet juvenil, îți ofer șansa să mă săruți. Doar o singură dată, fără alte promisiuni sau regrete. Fără să fii sub influența somniferelor, adăugă ea, aproape în șoaptă. Și fără să fim întrerupți.

Îi scrută buzele cu privirea, așteptându-i răspunsul. Julian își ațintă și el ochii asupra gurii ei. Buzele-i trandafirii, cărnoase și senzuale îi tremurau ușor, căci – în ciuda rugăminții sincere pe care i-o adresase fățiș, fără alte ocolișuri – se temea de reacția lui.

Și era foarte bine că se temea. Voia un sărut? Dar el nu se mulțumea doar cu atât. Se simțea mistuit de impulsuri. Nu doar

de simple fantezii nevinovate, ci de dorințe pătimașe, de o forță răvășitoare. Dacă ar ști ce gânduri îi treceau atunci prin minte, ar fugi mâncând pământul. Pendula între dorința de a o ține în brațe, protejând-o de o lume întreagă, și dorința de a-i sfâșia hainele și de-a o silui fără milă. De-a o poseda chiar acolo, pe podea, și apoi de-a zace lângă ea, bucurându-se de goliciunea trupului ei.

„Zău așa? Chiar acolo, pe podea?“

Da, la naiba! Atât era de depravat. Voia s-o vadă pe Lily – o femeie elegantă, cu origini nobile, a treisprezecea în linia dinastică regală – stându-i goală în brațe și gâfâind de plăcere pe parchetul ceruit. Ea îi cerea doar un sărut, dar pentru el, un sărut nu era suficient.

Și Julian tremura acum, căci și el era puțin speriat.

La un moment dat, în timpul discuției lor, el îi eliberase mâna și acum stăteau față în față, cu brațele atârnându-le pe lângă trup. Nici măcar nu se mai atingeau. I-ar fi fost extrem de ușor să plece.

La fel ca la vals. Un pas înapoi și...

— Un singur sărut, Julian. Doar acum. Pentru că el șovăia în continuare, Lily îl întrebă, cu amărăciune în glas: Ai de gând să mă refuzi?

El închise ochii. Apoi oftă. Și îi deschise din nou.

După aceea rosti un singur cuvânt, căci numai atât putea.

— Nu.

Nu mai era nimic de făcut. Decizia venise parcă de la sine. Îi cuprinse mijlocul cu brațul și o trase spre el. Cu cealaltă mână, îi rezemă capul, aplecându-i-l ușor, astfel încât să se afle într-un unghi perfect.

Căci, de această dată – la naiba! – avea să facă totul cum trebuie.

Capitolul 9

Lily știa totul despre Julian Bellamy. Era un desfrânat prin excelență, un seducător fără scrupule, un crai îndrăcit și un ticălos fără seamăn.

Cine și-ar fi imaginat că va fi atât de greu de sărutat?

Sărutul de ieri-dimineață se dovedise un dezastru. Apoi, momentul lor de tandrețe de la conacul Morland fusese întrerupt brusc... Lily spera că cea de-a treia încercare se va transforma într-o adevărată feerie. Toată dimineața așteptase ca Julian să flirteze cu ea. Îl implorase aproape să danseze împreună. Purtase conversația pe făgașuri mai mult decât revelatoare.

Se hotărâse, în cele din urmă, să ia taurul de coarne. Îl mânase însă cu atâta stângăcie, încât aproape că o zdrobise cu „coarnele“ sale. Acum nu mai conta nimic din toate astea. Pentru că acum îi simțea brațul în jurul taliei, iar capul i se odihnea în mâna lui puternică. Îi citise pe buzele-i senzuale răspunsul negativ, iar în priviri îi vedea dorința. O voia cu ardoare, asta îi spuneau ochii lui albaștri. Și de data aceasta, era hotărât s-o aibă cu orice preț.

Buzele lui se contopiră cu ale ei, iar ea închise ochii.

Da, cea de-a treia încercare se va dovedi o feerie.

Cea de-a treia încercare se va dovedi o *magie*.

O sărută cu pasiune, apoi cu blândețe. Poate cu prea multă decență, ceea ce nu-i era deloc pe plac. Lily devenea tot mai nerăbdătoare, dorindu-și din ce în ce mai mult. Dar el nu se grăbea, refuzând să cedeze în fața gemetelor ei tânguitoare.

Continua s-o sărute lent și duios, conducând-o cu tandrețe spre arta desăvârșită a sărutului. La început, îi sorbi buza de jos, apoi pe cea de sus. Își plimbă limba de jur împrejurul gurii ei, până când o făcu să suspine de plăcere.

Își strecură limba printre buzele ei, iar ea îl primi încântată. La început, încercă să rămână nemișcată, căci așa i se părea firesc să facă. Îl poftise înăuntru, astfel că trebuia să-i înlesnească explorările. Dar, pentru că limba lui se juca neastâmpărată cu a ei, nu mai putea să stea încremenită pe loc. Îi cuprinse gâtul cu brațele și se cuibări la pieptul lui.

Lily nu avea prea multă experiență în arta sărutului, dar, privind lucrurile din prisma ei, Julian i se părea extrem de... talentat.

Sărutul lui era presărat cu mirodenii asortate cu o dulceață aparte, astfel că își strecură mâna în părul lui și îl trase mai aproape de ea, pentru a-i savura „ingredientele“. Cum era posibil să-l cunoască atât de bine, dar abia acum să-i afle „gustul“? El continua să-i exploreze adâncurile cu limba, iar ea i-o cuprinse cu buzele, sorbindu-i-o ușor.

El gemu de plăcere. Atingându-i pieptul cu mâna, Lily simți vibrațiile melodice ale sunetului. Reverberațiile acestuia îi înfiorau coardele inimii și i le făceau să cânte cu măiestria unui pianist, dând naștere unei arii lente și senzuale, presărate cu accente burlești. Ei dansau pe aripile muzicii, mișcându-și buzele și șoldurile într-un ritm constant.

Trupul i se înfiora amețitor sub imperiul acestor trăiri și senzații mistuitoare. „Abia aștept să le povestesc prietenelor mele ce experiență minunată am trăit“, și-ar fi spus, poate, o altă femeie. „Abia aștept să-i povestesc lui Julian ce experiență uluitoare mi-a oferit“, își spunea, în schimb, Lily. Îi venea să râdă, copleșită de ironia situației. Dar nu îndrăznea încă să-i destăinuie gluma și nici să-i aducă vorba de laudă care l-ar fi făcut să se umfle în pene. Se temea că va spulbera vraja, căci...

Căci...

Julian își strecura ușor mâna pe spatele ei, dezmierdându-i șoldul și poposind apoi în jurul posteriorului ei. Îi cuprinse o fesă cu palma și i-o strânse cu tandrețe, obligând-o să se ridice în vârfurile picioarelor și să se lipească și mai mult de el. Sărutul căpăta acum alte valențe.

Lily îi simțea pieptul puternic și abdomenul plat. Îi plăcea să i se cuibărească în brațe și să vadă cum formele ei feminine se contopeau cu trupul lui vânjos. Bărbăția lui, excitată și impresionantă, pe care i-o simțea lipită de abdomen, îi incita și mai mult dorințele. Sânii i se treziseră la viață, iar sfârcurile

excitate se luptau să se elibereze din strânsoarea corsetului. Semănau cu niște muguri roșii, dornici să iasă la lumină și să se bucure de atenție. De atenția *lui*. Căci ar ști cum să-i aline.

Și în timp ce el îi savura dulceața gurii, explorându-i tot mai mult adâncurile, ea se zvârcolea în brațele lui, încercând să-și ostoiască durerea sânilor. Zbaterile ei îi încinseră și mai tare flacăra pasiunii. O flacără întunecată și mistuitoare. Pe care o simțea între picioare.

Aceasta... aceasta era o pasiune răvășitoare. O dorință animalică.

Ce nu avea să se mai sfârșească, dacă lucrul acesta ar fi stat în puterile lui Lily.

Poate că nu era versată în situații de acest gen, dar nu era nici naivă, nici puritană. Știa prea bine ce înseamnă starea de excitație. Simțise, de multe ori, o atracție fizică față de un bărbat. Dar nu trăise niciodată o experiență ca aceasta, unde apropierea și posibilitatea se împleteau armonios, dând naștere unei alchimii ciudate, ce transforma dorința vagă într-o *pasiune* imperioasă și incontestabilă.

Respirația, senzațiile trupești sau bătăile inimii... toate instinctele primare se canalizau asupra unui singur scop. Iar Lily se agăța de el cu ambele mâini.

Până când Julian puse capăt vrăjii. Desprinzându-și gura de a ei și dându-i drumul pe neașteptate.

Ea se clătină, pierzându-și echilibrul. El o prinse de umeri și o susținu cu brațele. Ajutând-o să rămână în picioare. Dar ținând-o și la distanță. Ea îi privea, uluită, încercând să-și recapete suflul.

El se aplecă spre ea ca să-i atragă atenția.

— Lily... îngăimă Julian, cu privirea plină de regrete. Lily, îmi pare...

— Taci! îi spuse Lily, închizând ochii, sfidătoare, și încleștându-și mâinile în pumni. Nu-mi spune că îți pare rău! Mie nu-mi pare. N-aș putea să regret vreodată ce s-a întâmplat între noi. A fost extraordinar, Julian. Nu m-am mai simțit de mult – poate de *ani de zile* – atât de plină de viață. Și dacă ai de gând să-ți ceri iertare pentru asta... să-mi arunci tot felul de prostii... să-mi spui că mă placi atât de mult, încât trebuie să mă privezi de atențiile pe care le reverși cu generozitate asupra întregii populații feminine din aristocrația londoneză... continuă ea,

pufnind pe nas... atunci mai bine taci!

O altă femeie, mult mai cumpătată și mai rațională, i-ar fi fost recunoscătoare lui Julian pentru că reușise să-și țină poftele în frâu. *Era* un adevărat compliment faptul că el o plăcea și o respecta atât de mult, încât să respingă ideea de a o seduce. Că, în ciuda atracției pe care o nutrea pentru ea de foarte mult timp, prețuia atât de mult prietenia lor, încât își stăvilea dorințele. Nu voia ca Lily să devină o altă cucerire întruchipată printr-o altă jartieră etalată în sala de biliard de la club. Înțelegea prea bine asta. Era o dovadă a decenței sale. Știuse mereu că, în adâncul sufletului său, era un om decent. Doar că... acum avusese ocazia să-i savureze pentru prima oară latura *indecentă*.

Și îi plăcuse – poate chiar prea mult.

Deschise, în cele din urmă, ochii. Și îl văzu afișând pe buze un zâmbet timid.

— Lily, am vrut doar să-ți spun că... îmi pare rău, dar simt pe umăr un papagal.

Ea își aruncă privirea spre dreapta și văzu cum pasărea vinovată, cocoțată pe mâneca impecabil croită a lui Julian, își sucea capul de colo-colo și, întinzându-și ciocul, scoase un țipăt strident.

Lily își duse mâna la gură și izbucni într-un râs isteric. Râse cu poftă până îi dădură lacrimile – lacrimi provocate mai mult de un sentiment de ușurare și mai puțin de comicul situației.

— Afurisită pasăre mai ești! îngăimă ea, în cele din urmă. O adevărată pacoste pe capul nostru!

— Vrei să-l iau?

— Nu, nu. Căci seamănă și mai mult cu tine.

— Minunat! spuse el. Apoi, cu gesturi tandre și cuvinte blânde, reuși să convingă pasărea să coboare de pe umărul lui și i se așeze pe mâna întinsă. Pe urmă, îl băgă în colivie și închise ușa. Când se întoarse din nou la Lily, observă că avea o expresie gravă pe chip. Lăsând acum gluma la o parte, Lily, știi foarte bine că nu se poate întâmpla nimic între noi.

— Dar s-a întâmplat deja.

— Nimic mai mult, spuse el, oftând.

— Ți-am cerut doar un sărut, Julian. Ne-am împărtășit un singur sărut. Dacă totul se va limita la asta, voi înțelege prea bine. Nu-ți cer decât... să nu ștergi cu buretele ce s-a întâmplat. Să nu te prefaci că n-a existat, continuă ea, apucându-l de mână. Și nu

pleca! Sau, dacă trebuie într-adevăr să pleci, ia-mă cu tine! Nu vreau să rămân singură. Am stat prea mult timp singură. Am putea să mergem undeva... La teatru, de exemplu. Ce zici de asta?

— La teatru? repetă el, vădit uluit.

— Da, îi răspunse ea. Ideea prindea tot mai mult contur în timp ce vorbea. Da, vreau să merg la teatru. Am citit în ziare că se joacă o piesă de-a lui Molière la Drury Lane. Mi-ar plăcea s-o văd. N-am mai fost de ani de zile la teatru.

— Și atunci, de ce vrei să mergi acum?

— Pentru că vreau, pur și simplu. Și trebuie să mă însoțești. Am făcut un târg, Julian. Mi-ai promis trei nopți.

— Ți-am promis trei evenimente mondene.

— Teatrul *este* și el un eveniment monden, îi ripostă ea. Unul care credeam că îți place.

Sinceră să fie, teatrul nu o fascinase niciodată prea mult pe Lily, și cu atât mai puțin după ce-și pierduse auzul. Dar știa că nu putea să rămână singură acasă în seara aceea, întrebându-se pe unde umbla Julian și dacă era teafăr și nevătămat... Și apoi, când ar fi adormit, visele i-ar fi fost bântuite de sărutul lui. De vreme ce nu avea cum să născocească o altă petrecere în doar două zile, teatrul rămânea cea mai bună variantă.

— Leo avea întotdeauna o lojă la Drury Lane, spuse el, în cele din urmă. Dacă n-ai împrumutat-o altcuiva, bănuiesc că este încă goală.

— O, Doamne! exclamă ea, simțind un nod în stomac. Nu pot să stau în loja lui Leo. Nu mi se pare corect. Voi atrage toate privirile și vom deveni – și eu, și el – subiect de bârfă. Gândul îmi stârnește fiori.

— Vrei să caut altă lojă?

— Nu, nu. Vom fi oricum ținta tuturor privirilor. Și nici nu vom scăpa de bârfe. Oamenii se vor întreba de ce nu stau în loja lui Leo, continuă ea, cu răsuflarea întretăiată. Nu era o idee prea fericită, la urma urmei. Pe de altă parte, își reluă ea firul gândurilor, nici nu înțeleg nimic din loja aia. Se află într-un unghi ciudat – prea sus și prea departe de scenă. Acesta este și motivul pentru care am renunțat să mai merg la teatru cu ani în urmă. Mi-ar plăcea să stau pe locurile rezervate oamenilor de rând.

— Lily, ești fiica unui marchiz. Nu ești un om de rând.

— Uneori, chiar mi-aș dori să fiu.

El scrută camera cu privirea, zăbovind asupra pianului

scump, asupra portretelor cu rame de argint de pe pereți și a candelabrului suflat cu aur de deasupra lor.

— Nu ți-ar plăcea.

Lily simți cum obrajii îi iau foc sub mustrarea lui blândă. Deși nu vorbea niciodată despre trecutul său, ea bănuia că Julian nu fusese mereu atât de bogat cum era acum. Spre deosebire de el, Lily se bucurase întotdeauna de o viață plină de belșug și privilegii. Ea și Leo învățaseră, încă de la o vârstă fragedă, să-și conștientizeze avantajele. Auzea și acum în minte litania mamei lor: „Să-i fiți recunoscători lui Dumnezeu, să vă purtați cu smerenie în fața prietenilor și să fiți darnici cu cei năpăstuiți de soartă!“

— Îmi cer iertare, îi spuse ea, copleșită de frustrare, simțindu-se mică și insignifiantă. N-am vrut să par arogantă.

Julian îi puse mâna sub bărbie și îi înălță capul spre el.

— Nici n-ai fost. Poate doar puțin descumpănită, îi spuse el, adâncindu-și privirea în ochii ei. Este chiar atât de important pentru tine? Să petreci o seară la teatru?

Ea îi răspunse dând din cap. Da, *era* extrem de important, din motive pe care nu le înțelegea.

— Dacă vrei să mă însoțești.

— Acum trebuie să plec, îi spuse el, respingându-i protestele printr-un gest al mâinii. Dar mă întorc la ora șapte. Să fii gata până atunci! Fă-ți o coafură cât mai simplă cu putință și pune-ți cea mai modestă rochie pe care o ai în garderobă!

— Dar nu așa m-aș îmbrăca pentru o seară la teatru.

— Exact.

— O, Julian! exclamă ea, bătând din palme. Ne deghizăm?

— Nu. Absolut deloc. Tu nu mergi deloc la teatru, Lady Lily Chatwick, îi spuse el, făcându-i cu ochiul în timp ce se retrăgea spre ușă. O femeie de rând o să meargă în locul tău.

Julian făcu apoi o reverență și plecă, lăsând-o singură pe Lily într-un vârtej de gânduri și sentimente. Avea la dispoziție o zi întreagă ca să-și aleagă ținuta, în timp ce încerca să găsească răspunsul la întrebarea: Dacă o femeie de rând avea să meargă în seara aceea la teatru...

Cine o va însoți?

— Domnul James Bell. La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Când Julian se întoarse în seara aceea la conacul Harcliffe, Lily îl întâmpină la intrare. El își scoase pălăria și se înclină adânc în fața ei. Atât de adânc, încât ochelarii uzi de ploaie îi alunecară pe vârful nasului, iar când se ridică, îi împinse înapoi cu degetul. Un gest tipic pentru un funcționar, își spuse el.

Lily își înăbuși hohotele de râs.

— Nu se poate. Nu-mi spune că ești tu!

— Nu știu ce vreți să spuneți, îi răspunse el, cu o mină serioasă pe chip. Sunt un funcționar modest, după cum bine vedeți. Și cumplit de surmenat, după o zi obositoare la birou, astfel că simt nevoia să petrec o seară odihnitoare la teatru.

Rolul pe care îl juca se apropia prea mult de realitate, lucru care îl făcea extrem de nervos. Își asumase un risc fără precedent, venind aici direct de la birou, fără să-și schimbe ținuta. Dar aceasta era o seară importantă pentru Lily. Pe parcursul prieteniei lor, îl auzise de multe ori pe Leo plângându-se de faptul că nu reușea s-o convingă pe Lily să meargă la teatru. Astăzi, după atâta amar de vreme, ea îi *ceruse* s-o însoțească la un spectacol. Și voia să stea într-un loc care să-i permită să înțeleagă ce se întâmplă pe scenă. Merita măcar atât. În rolul lui Julian Bellamy, n-ar putea s-o însoțească niciodată pe Lady Lily Chatwick în sala de teatru din Drury Lane, într-un loc cât mai apropiat de scenă, unde s-ar fi amestecat cu oamenii de rând. Ar atrage atenția tuturor. Iar reputația ei ar avea de suferit – asta în cel mai fericit caz.

Dar în rolul lui James Bell... s-ar putea să treacă neobservați.

— Dacă vreți să mă însoțiți, domnișoară, îi spuse el, dregându-și glasul, am rezervat două locuri în rândul al doilea, la spectacolul din sala teatrului Drury Lane.

— Nu mai spune! exclamă ea, dând întrebătoare din cap. Nu-mi vine să cred cât de reușită e transformarea ta. Ți-ai pieptănat părul, iar hainele pe care le porți... îngăimă ea, arătându-i pantalonii de un cafeniu-deschis și haina maro, dar și cizmele simple, lipsite de podoabe. Purta o ținută simplă, fără accesorii decorative. Ea îl scrută cu privirea, ațintindu-și, în cele din urmă, privirea asupra chipului său. Și ochelarii ăștia!

— Nu arăt ca un șoarece de bibliotecă? o întrebă el, strâmbând din nas și uitându-se pieziș.

— Nici pe departe. Ești mai chipeș ca oricând. El îi ignoră

comentariul printr-un gest indiferent al mâinii și trecu pragul în holul de la intrare. Vorbesc cât se poate de serios, spuse ea, cu un licăr vesel în ochi. Nu ți-am spus niciodată că am o slăbiciune pentru bărbații cu ochelari?

El nu-i răspunse. Căci, deși o privea prin sticla ușor mată a ochelarilor, aceștia nu-i știrbeau priveliștea uluitoare pe care ea i-o oferea.

Lily arăta uluitor, făcându-te să exclami, nu „Ce surpriză plăcută!“, ci „Ajutor, cineva m-a lovit în moalele capului și acum am halucinații!“ Purta o rochie diafană de culoarea piersicii, cusută, se pare, cu un fir subțire și invizibil, ca de eter, și presărată cu un număr alarmant de perle și briliante. Iar croiala ei... Ei bine, dacă decolteul ar fi fost cu un milimetru mai jos, Julian era convins că ar fi avut plăcerea – el și oricare alt trecător de pe stradă – să-i zărească areola din jurul sfârcurilor.

Perspectiva îl lăsă fără suflare.

— Asta *nu* e cea mai modestă rochie pe care o ai în garderobă, reuși el, în cele din urmă, să îngaime. De fapt, nu cred că te-am văzut vreodată purtând o rochie care să se îndepărteze atât de tare, cum o face aceasta, de definiția cuvântului „modest“.

— Știu, îi răspunse ea. Asta e și ideea. *Toate* rochiile mele sunt modeste. În ultimul timp, am purtat numai ținute cernite – negre, cenușii sau în nuanțe de un albastru-închis. Chiar și înainte de a purta doliu, veșmintele mele erau cât se poate de simple. De aceea, ținuta pe care am ales-o acum reprezintă deghizarea perfectă, continuă ea, învârtindu-se pe loc. Faldurile rochiei aruncară prin cameră o strălucire aparte. Este cumplită, nu-i așa? O țin în dulap de ani de zile. N-am purtat-o niciodată.

— Numai că nu e o alegere prea fericită. Vei atrage toate privirile la teatru.

— Poate că vor privi rochia, dar nu și pe posesoarea ei, spuse Lily, desfăcând un evantai de culoarea fildeșului și ascunzându-și chipul în spatele lui.

Scrutând-o cu mai multă atenție, văzu deodată că își prinsese părul în creștetul capului, lăsându-și buclele să-i cadă libere peste urechi.

— Ce coafură e asta? o întrebă el. Lily, ar fi trebuit să arăți ca o femeie de rând, nu ca o femeie...

— Ușoară? De ce nu? îi ripostă ea, ridicând din sprâncene cu un gest de cochetărie. Un funcționar modest, surmenat de

muncă, așa cum este domnul Bell, merită să se delecteze și el uneori cu anumite delicii, nu-i așa?

O, nu! *Nu* vor juca rolurile astea. Sub nici o formă.

— Du-te și schimbă-te! îi spuse el.

Ea puse evantaiul deoparte, dezvăluindu-și tristețea de pe chip.

— Știi cât mi-a luat să mă îmbrac? Mare minune dacă mai prindem ceva din piesă!

Julian își lăsă capul în pământ și își duse mâna la frunte.

— Holling! strigă el.

Bătrâna servitoare veni cu greu, târșâindu-și picioarele – poate ca să ascundă faptul că, în tot acest timp, stătuse de cealaltă parte a ușii.

— Da, domnule Bellamy. Pot să vă ajut cu ceva?

— Holling, ai cumva o pelerină de iarnă? Una simplă și practică.

— Nu, domnule. Pelerina mea este din blană de hermină tivită cu mătase, îi răspunse ea, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Nu zău, Holling! îi răspunse el, aruncându-i o privire sfredelitoare. Te dai plină de duh. Las-o baltă, te rog, și adu-mi pelerina! Stăpâna ta are nevoie de ea.

— Da, domnule, îi răspunse servitoarea, făcând o reverență și ieșind din foaier.

O clipă mai târziu, se întoarse cu o mantie grea de lână, închisă la culoare, o nuanță între griul-închis al cărbunelui și culoarea unturii de vacă.

— Perfect! spuse el, luând pelerina din mâinile lui Holling și punând-o iute pe umerii grațioși ai lui Lily.

Din cauza conformației diferite a trupurilor lor, Julian reuși s-o acopere cu mantia aproape de două ori.

În timp ce îi lega șnurulețele și îi îndoia marginile, înfășurând-o strâns ca pe o mumie egipteană, Lily își țuguie buzele, îmbufnată.

Când îi trase și gluga pe cap, ea își privi încruntată ținuta lipsită de formă, ce semăna cu un cocon de lână.

— Semăn cu un cartof copt.

— O, da! Foarte delicios și sănătos.

— Și cumplit de diform.

— Hai să mergem atunci! Ne așteaptă roaba unui negustor ambulant.

În ciuda mâniei sale, „cartoful copt“ izbucni în râs. Pentru că nu-i putea oferi brațul, Julian o înghionti ușor, îndemnând-o să pornească la drum. Lily îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

— O să-mi plătești pentru asta, o auzi el mormăind.

— Fără îndoială, îi răspunse apoi, cu un surâs pe buze. Se distră și mai tare când o surprinse pe Holling zâmbind, la rândul ei. Ce-ai pățit, Holling? Ești bolnavă? Ea clătină din cap. Atunci, ești supărată din cauza papagalului?

— Nu, domnule. Bine, poate sunt puțin supărată din cauza lui, dar... îngăimă bătrâna, pufnind pe nas și ștergându-și ochii. Îmi pare rău, domnule Bellamy. Dar n-am mai văzut-o de mult pe stăpâna mea distrându-se, asta-i tot.

Draga de Holling! Julian se bucura că femeia se afla în slujba lui Lily. Acum însă regreta faptul că pasărea se dovedea o pacoste pentru sărmana servitoare.

— O să se distreze în seara asta, o asigură el. Voi avea eu grijă de asta.

Știa cum să le facă pe femei să se simtă bine – acesta era apanajul lui. *El* însă nu se va distra în seara aceea – de asta era la fel de sigur. Sărutul lor îi bântuise gândurile toată ziua. Și așa se va întâmpla mereu de acum încolo. Și rochia ei, o, Doamne!...

Holling răsuci și ea cuțitul în rană, sporindu-i și mai tare remușcările atunci când îi spuse:

— Vă mulțumesc, domnule. Este o ținută cu totul neconvențională, dar cred că răposatul Lord Harcliffe – odihnească-se în pace! – nu s-ar împotrivi.

Oftând cu amărăciune, Julian își luă rămas-bun, atingându-și cu mâna borul pălăriei. Leo nu s-ar împotrivi? Se îndoia din tot sufletul.

Capitolul 10

Ajunseră mult după ridicarea cortinei, așa cum plănuise Julian. Era mai bine să intre în sală în timpul spectacolului, când publicul privea fascinat scena, uitând să mai iscodească în stânga și în dreapta.

Birja îi lăsă lângă una din intrările secundare. Acest lucru îi ajuta să-și păstreze anonimatul – teatrul avea intrări separate în funcție de clasa socială a spectatorilor. Membrilor aristocrației și nobilimii, care vedeau reprezentațiile teatrale din loji, le era rezervată intrarea cea mai grandioasă. Servitorii lor urcau o scară modestă și abruptă spre locurile pe care le ocupau la galerie. Iar oamenii de rând, care își cumpăraseră bilete la parterul teatrului – negustori și cărturari însoțiți uneori de soțiile lor, dar cel mai adesea de amante –, intrau în sală prin acest pasaj.

Julian plăti biletele la intrarea în pasaj. Cam pe la jumătatea tunelului, Lily se opri, refuzând să mai facă vreun pas.

— Nu mă mai clintesc de aici până nu-mi desfaci legăturile pelerinei, insistă ea, țuguindu-și buzele ca să-și sufle de pe frunte o buclă rebelă. Aceasta se mișcă ușor în bătaia suflului ei, dar nu se urni din loc. E ridicol, spuse ea. Trebuie să-mi folosesc mâinile.

După un moment de ezitare, în care analiză pericolele inerente pe care le-ar fi întâmpinat dacă avea să-i dea, cu mâna lui, la o parte șuvița neascultătoare, Julian capitulă. Îi desfăcu toate legăturile, cu excepția celor de la gât. Atunci, ea își înlătură singură bucla obraznică, dezvăluindu-și pentru o clipă strălucirea rochiei de culoarea piersicii.

— Nu-ți da jos pelerina! o sfătui el, înfășurând strâns mantia în jurul umerilor ei, în cazul în care ea nu i-ar fi înțeles vorbele din cauza luminii slabe din pasaj. Și nici gluga.

Lily încuviință dând din cap.

Când ajunseră în sală, Julian îi căută cu privirea pe cei doi băieți pe care îi plătise ca să le țină locurile ocupate. Îi găsi în mijlocul celui de al doilea rând, privind cu gurile căscate un număr de dresaj canin condus de un bărbat cu mustață. Văzându-le uimirea și fascinația cu care priveau spectacolul, Julian rămase pe loc, căci nu voia să le spulbere bucuria. Dar când cel mai tânăr din ei îl zări, îi făcu semn cu cotul prietenului său și amândoi eliberară imediat locurile, dornici să-și primească șilingii promiși. Indiferent cât de mult le plăcea spectacolul, își voiau cu și mai multă ardoare banii – și mâncarea pe care aceștia le-o asigurau.

Julian le dădu fiecăruia în parte câte o monedă de cinci șilingi. Cunoștea prea bine gustul foamei. La vârsta lor, s-ar fi aruncat în foc pentru o monedă de șase penny. Aceasta era o adevărată mană cerească, oferindu-le, lor și mamei lor, câte trei porții de supă. Poate chiar patru pentru ei și două pentru ea, căci punea întotdeauna mai mult în farfuria lui. Cu o monedă de cinci șilingi ar fi mâncat câteva săptămâni la rând.

În timp ce câinii își încheiau numărul de dresaj și părăseau scena, Julian înlătură amintirile triste ale unei copilării petrecute într-o sărăcie lucie și o împinse ușor pe Lily să-și ocupe locul pe scaunul căptușit cu catifea. Un jongler îmbrăcat în costum de arlechin ocupă scena pentru câteva minute. După ce-și încheie numărul, luminile se stinseră în sală.

Când se ridică cortina, semn că piesa avea să înceapă în curând, Lily se aplecă spre Julian, mângâindu-i urechea cu respirația ei caldă în timp ce îi șopti:

— Îți mulțumesc.

Apoi se retrase la fel de repede cum se și aplecase spre el, lăsându-și însă brațul să se atingă ușor de al lui. Alte amintiri îi invadară acum gândurile lui Julian – cele din anii adolescenței, când își dorea cu ardoare să atingă în treacăt pielea unei femei, să-și îmbete simțurile cu parfumul ei dulce sau să-i zărească un crâmpei din glezna învelită în ciorapi. Îi era cu neputință acum să mai simtă euforia acelor clipe adolescentine. Din cauza numeroaselor sale aventuri din ultimii ani, devenise blazat și chiar plictisit când venea vorba de femei, în general.

Cu Lily însă, lucrurile stăteau total diferit. O simplă privire a ei se putea transforma fie într-un spin înfipt în inima lui, fie într-un balsam ce-i alina sufletul rănit. Iar când rostea fie și

numai o silabă, simțea cum sunetele ei mătăsoase îl prindeau pentru totdeauna în mrejele lor. Nimic nu-i provoca o plăcere mai mare decât s-o vadă fericită. Iar mulțumirile ei, șoptite la ureche, îi dădură de înțeles că eforturile lui nu fuseseră în zadar. Poate că noaptea aceea îi răsplătea toate suferințele îndurate de-a lungul timpului.

Gâtuit de emoție, își îndreptă privirea asupra ei. Lily stătea cu capul ridicat și privea fascinată jocul actorilor de pe scenă. Lumina felinarelor din decor i se reflecta în ochi, conferindu-le o strălucire aparte. Gluga îi căzuse puțin pe spate, dezvăluindu-i buclele negre și buzele întunecate, ușor depărtate. Privea spectacolul absorbită cu totul.

Julian însă nu auzi nici un cuvânt din piesă.

*

— Doamne, dar n-ai auzit nimic din tot ce s-a întâmplat pe scenă? îl întrebă Lily, luându-l de braț în drum spre ieșirea din clădirea teatrului. Spectatorii se înghesuiau în toate părțile, obligându-i să stea cât mai aproape unul de celălalt. Cum să nu-ți faci o părere?

— Ce părere poți să-ți faci despre o comedie? Fie te amuză, fie nu.

— Dar nu e adevărat. O comedie poate să atingă o gamă largă de tematici și să aibă nenumărate semnificații. Să luăm, de exemplu, personajul lui Tartuffe și rolul lui de impostor...

Cuvintele lui Lily rămaseră suspendate în aer în clipa în care un spectator grăbit dădu în fugă peste ea. Ea se împiedică, gata să cadă, dar Julian o prinse de cot, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Apoi, se așeză în fața ei.

— Te simți bine? o întrebă el.

Nu prea știa ce să-i răspundă. Ochii lui albaștri, ce trădau grija față de ea, îi înmuiau din nou genunchii. O, Doamne, cu privirea asta le seduce, probabil, pe femei, spunându-le din ochi: „Suferința ta este și a mea. Dacă vreo durere nu-ți dă pace, eu ți-o voi alina. De-mi spui că te doare degetul mare de la picior, voi bate tot drumul până la Shropshire, ca să adun ierburi tămăduitoare“. Poate că și Sir Walter Raleigh o privise în același fel pe Elisabeta I înainte de a-și așterne mantia peste noroiul de pe drum, pentru ca regina să nu-și murdărească încălțările. Lily era convinsă de asta.

— Da, mă simt bine, îi răspunse ea, în cele din urmă. Îți mulțumesc mult.

— Ți-a ieșit părul de sub glugă, îi spuse el, arătându-i fruntea.

Cu un gest nervos al mâinii, Lily își trase gluga de lână peste cap, acoperindu-și buclele. Dacă printre spectatori se aflau și oameni din anturajul ei, era puțin probabil ca aceștia să acorde atenție mulțimii de la parterul teatrului. Și chiar dacă ar fi făcut-o, șansele ca vreunul dintre ei s-o recunoască, în toată îmbulzeala aceea, erau extrem de mici.

Ieșiră prin același pasaj prin care intraseră. Afară, noaptea era rece și întunecată. Părea să burnițeze ușor. Uneori, o rafală tăioasă de vânt pătrundea prin pelerina groasă a lui Holling.

— Vom găsi pe undeva o birjă, spuse el.

În ciuda burniței înțepătoare, Lily nu încerca să-și ascundă chipul sub glugă, ci își ținea capul sus și ochii larg deschiși. Șuvoiul de oameni care ieșea de la teatru urma un drum cu totul diferit față de cel pe care mergea ea în mod obișnuit. O luară amândoi pe o stradă îngustă, străjuită de prăvălii mici. Scăldați în lumina felinarelor cu ulei, vânzătorii ambulanți încercau să-i atragă, oferindu-le nuci prăjite și plăcinte aburinde, tutun de prizat pentru domni și flori pentru doamne, dar și balade pentru îndrăgostiți.

O țigancă, îmbrăcată în fuste colorate, ce căra un coș plin cu flori proaspăt culese, îi atrase atenția lui Lily. Ochii ei misterioși, învăluiți parcă într-o perdea de fum, promiteau să-i spună povești pline de aventuri și dragoste. Când Lily trecu pe lângă ea, bătrâna țigancă întinse palma și ridică o sprânceană.

Lily îl trase pe Julian de braț, oprindu-l pe loc.

— Hai să ne aflăm viitorul! El o privea vădit uluit, în timp ce oamenii își vedeau mai departe de drumul lor. Hai, te rog! insistă ea. De ce nu?

— Pentru că este târziu, și foarte frig, și plouă. Iar dacă o să stăm la taclale cu toți vânzătorii ambulanți de pe stradă, îți prezic că o să răcești.

— Dar am o pelerină extrem de călduroasă, îi răspunse ea, zâmbind îngăduitoare. Lily știa că era târziu, iar vremea devenea tot mai aspră. Tremura ca varga în coconul ei de lână. Îi era greu să accepte ideea că seara avea să se sfârșească atât de repede. După această noapte, avea s-o mai însoțească doar la un singur

eveniment monden. Înlătură iute gândul din minte, căci îi zugrăvea în culori mult prea plastice singurătatea și pustiirea. Își scoase, pe sub pelerină, mănușa din mână și îi întinse palma ghicitoarei. Dă-i niște bani, te rog! îi spuse apoi lui Julian.

El o prinse de mână și, întorcându-i-o cu palma în sus, îi spuse tăios:

— Dacă vrei să-ți cunoști viitorul, o să ți-l spun eu.

— Oh! exclamă ea, cu respirația întretăiată, sub imperiul atingerii lui.

Julian își plimbă un deget învelit în mănușa din piele de căprioară pe deasupra liniilor ce-i străbăteau palma. Deodată, noaptea nu i se mai păru atât de friguroasă.

— Vei avea o viață lungă, spuse el, urmând linia ce pornea de la baza degetului mare și ajungea până la marginea palmei. O să te bucuri de fericire și de o sănătate de fier, continuă el, prefăcându-se că îi analizează mâna cu atenție. Zece... Ba nu, unsprezece...

— Ani?

— Copii.

— Unsprezece copii?! exclamă Lily, izbucnind în râs. Doamne, Dumnezeule! Cu cine?

— Cu soțul tău, firește. O să ai un soț respectabil, credincios și demn de încredere.

Burnița îi udase ochelarii, astfel că Lily nu reușea să-i distingă expresia ochilor.

— Pare cumplit de plictisitor, îi răspunse ea, tachinându-l. Este cumva funcționar? El îi lăsă mâna, copleșit de un sentiment de stânjeneală, ce puse stăpânire pe amândoi. Ai putea măcar să-mi cumperi o floare, insistă ea.

Julian scoase o monedă din buzunar și o aruncă în coșul țigăncii, din care luă apoi un singur trandafir presărat cu stropi de ploaie.

— Poftim! spuse el, oferindu-i trandafirul înfășurat într-o panglică argintie. Sutele de flori care te așteaptă în salon se simt deja foarte singure.

— Trandafirul ăsta e cel mai frumos dintre toate, îi răspunse ea, ținându-l în mâna fără mănușă.

Apoi își continuară drumul.

Lily zări în fața lor mai multe birje. Erau prea aproape. Nu putea să-l lase încă să plece. Se opri brusc în drum.

El o privi din nou, confuz.

— Lily, vrei ceva anume?

Nu-și mai găsea cuvintele. Ce-ar putea să-i spună? Nici ea nu știa ce voia – cu atât mai puțin să-și îmbrace dorințele în cuvinte. Timp. Voia timp. Ca să-l petreacă împreună cu el și să exploreze această atracție încântătoare și palpabilă ce lua naștere între ei, cât și semnificația ei.

— Julian, când mi-ai citit viitorul în palmă... El dădu din cap, înghițind în sec. Ai văzut cumva pe unde am putea să luăm masa? Mi-e o foame de lup.

— Sunt convins că Holling îți va....

— Nu, nu. Nu vreau să aștept atât de mult. Sunt lihnită de foame. Trebuie să existe pe aici, pe undeva, vreun local unde iubitorii de teatru pot găsi ceva de mâncare.

— Există, fără îndoială. Dar nici unul nu e potrivit pentru tine.

— Pentru mine? întrebă ea, zâmbind. Dar ai uitat că sunt o femeie de rând, domnule. Iau tot timpul masa în aceste localuri. În stânga ei, o vitrină din sticlă cu plumb arunca pe caldarâm stropi de lumină gălbuie. Lily își aruncă privirea înăuntru, prin ușa deschisă. În aer, aromele de grăsime se împleteau cu mirosurile înțepătoare de alcool. Ce zici de localul ăsta? Este birt? Sau berărie?

— Puțin din amândouă, și nu numai, îi răspunse Julian, încruntându-se. De cauți ceva anume, „Locul pierzaniei“ ți-l va oferi.

— Minunat! Abia aștept să mă înfrupt din gustul pierzaniei, îi răspunse ea.

Lily îi lăsă brațul și păși înăuntru pe ușa deschisă, convinsă fiind că o va urma.

Capitolul 11

Și Julian o urmă, desigur. Ce-ar fi putut să facă?

Prinzând-o din urmă la intrare, o apucă de cot și o întoarse spre el. Ea se clătină pe tocurile înalte. Julian se gândi pentru o clipă s-o ia în brațe, s-o pună pe umăr și s-o ducă cu forța de acolo. Dar imaginea îi plăcea mult prea tare.

— Nu, spuse apoi – ei sau lui însuși, nu știa nici el cu siguranță.

— Dar nu arată așa de rău, îi răspunse ea, scrutând încăperea cu privirea. Hai să rămânem!

Julian se uită și el de jur împrejur. Lily avea dreptate – nu arăta atât de rău. Localul era înțesat cu mese, scaune, bănci și, ici-colo, cu câte un scaun prevăzut cu spătar înalt și drept. Aproape jumătate dintre mese erau ocupate de clienți – cupluri sau grupuri de bărbați care stăteau de vorbă. Mulți dintre ei țineau în mână programul spectacolelor teatrale.

— Prea bine, spuse el, resemnat. Hai să luăm masa aici!

Și asta pentru că – sincer să fie – nu voia s-o ducă acasă. La teatru, stătuse tot timpul cu teama în suflet că nobilii, care priveau piesa din lojile lor, ar fi putut oricând să-i descopere. Dar într-un loc ca acesta, nu avea de ce să se teamă. Putea să-și imagineze că Lily era iubita lui, iar Julian era... el însuși. Voia să se desfete cu iluzia sincerității, chiar dacă o va face doar pentru scurt timp.

Alese o masă micuță în colțul cel mai îndepărtat și mai izolat din cameră. După ce se așezară, o servitoare își croi drum spre ei.

— Aveți friptură de vacă? o întrebă Julian.

— Da, domnule. Avem și pulpe de berbec, și o plăcintă delicioasă de pește.

— Dar friptura de vacă este într-adevăr de vacă? Adică, e chiar veritabilă?

— Julian! îl mustră Lily.

— N-ai de unde să știi ce-ți servesc în localuri ca astea, îi răspunse el, ridicând o sprânceană. Adu-ne două fripturi! îi spuse apoi fetei. O bere pentru mine și o bere de molid pentru doamna mea.

— Bere de molid, bombăni Lily. Dar ce sunt eu – o fetiță de doisprezece ani? continuă ea, atrăgându-i atenția fetei printr-un gest al mâinii. Adu-mi niște vin, mulțumesc!

Apoi, așteptară în tăcere, scrutând încăperea cu privirea sau uitându-se unul la celălalt. Când ochii li se întâlniră, el se înroși pe neașteptate la față. Doamne, Dumnezeule, se comporta ca un adolescent!

— M-am gândit ce nume să-i pun papagalului, spuse ea apoi.

„Nu Julian, te rog! Nu Julian!“ Nu-i surâdea deloc ideea ca – după ce avea să dispară din viața ei – să lase în urma lui un „moștenitor“ înaripat. Cel mai bine ar fi fost să-l uite cu totul.

— O să-i spun Tartuffe.

— Bună alegere, spuse el, râzând ușurat. O hotărâre înțeleaptă.

După câteva minute, servitoarea le aduse fripturile și băutura.

— Vreau să te întreb ceva de mai mult timp, spuse ea, tăind o bucățică de friptură. Am tot amânat subiectul, dar în seara asta mă simt mult mai îndrăzneață. Aici, nu are cine să ne audă, continuă ea, sorbind cu lăcomie din vin și ațintindu-și apoi privirea în pahar. Vinul mă ajută să-mi iau inima în dinți.

Julian se întreba ce punea oare la cale. Îi era și teamă să afle.

— Fratele meu avea... Avea pe cineva drag?

— La ce te referi?

— Știi tu... îi răspunse ea, îmbujorată la față. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și nici nu vreau detalii. Vreau doar să știu dacă Leo avea o relație de lungă durată. O persoană care depindea financiar de el. Aș vrea să-i dau o parte din avere, dar trebuie să fac asta înainte de întoarcerea vărului meu în Anglia.

— Nu știu, îi spuse el, clătinând încet din cap.

Și acesta era adevărul, lucru pentru care se simțea extrem de fericit. Acesta era unul dintre subiectele despre care n-ar fi vrut, pentru nimic în lume, să discute cu Lily.

Petrecuse multe nopți alături de Leo la club, unde descântaseră nenumărate pahare de băutură, dar după ce își luau rămas-bun, fiecare pleca pe drumul lui. Nu intrau niciodată în detalii personale. Julian evitase să-l descoasă pe Leo în privința *aventurilor sale amoroase*, pentru că nici el nu voia să abordeze acest subiect. Leo era un om loial, care se călăuzea după principii cât se poate de ferme. Deși Julian avea motivele lui pentru care seducea femeile în ritmul amețitor în care o făcea, nu se simțea prea mândru de asta. Nu i-ar fi făcut cinste, așadar, dacă ar fi vorbit cu Leo despre cuceririle sale. Deși nu-l întrebase niciodată în mod explicit, bănuise mereu că Leo avea o iubită pe care o întreținea, confortabil, undeva în Londra. De aceea, vestea că Leo abordase, în noaptea morții sale, o prostituată din Covent Garden îl luase cu totul prin surprindere pe Julian. Nu stătea în firea lui Leo să facă așa ceva, astfel că Julian nici nu mai știa ce să creadă.

— Îmi pare rău, spuse el. Dacă avea într-adevăr pe cineva, eu nu-i cunosc numele.

— Aha! Am vrut doar să știu, îi răspunse ea, luând o înghițitură din paharul cu vin.

În timp ce Lily se delecta cu licoarea bahică, Julian începu să se relaxeze ușor, încântat că scăpase cu bine din această discuție. Tăie o bucată mare de friptură și o băgă în gură doar ca să împiedice alte întrebări.

Lily împunse, gânditoare, friptura din farfurie.

— Mă gândesc să-mi iau un iubit, spuse ea. Cuvintele ei îl făcură pe Julian aproape să se înece cu bucata de carne. Ce-ai pățit? îl întrebă ea, ridicând din sprâncene. Oamenii fac asta tot timpul. Și *tu* o faci tot timpul. Eu de ce n-aș face-o?

Julian i-ar fi putut oferi nenumărate motive, dar îi era cu neputință să rostească vreun cuvânt din cauza fripturii pe care nu reușea s-o înghită. Așa că se mulțumea s-o asculte în tăcere.

— Știu ce vei spune, continuă ea. Că ar trebui să mă mărit. Dar eu nu vreau asta, Julian. Vreau *să trăiesc* cu adevărat. Sărutul nostru de astăzi a fost o adevărată feerie. M-a trezit cu totul din amorțeala mea. Și nu așa cum o fac primele raze de soare. Ci scăldată brusc în lumina orbitoare a soarelui de amiază. Toată lumea se bucură din plin de viață, pe când eu am dormit în tot

acest timp. Lily puse pe masă cuțitul și furculița. Pelerina îi alunecase puțin pe spate, dezvăluindu-i umerii statuari și o parte din mâneca translucidă a rochiei de culoarea piersicii. Începu să-și plimbe degetul pe marginea paharului de vin, cu un gest seducător. Da, adăugă ea. Cred că este o idee minunată să am și eu un iubit.

Dumnezeule! Ce făcuse oare?

Lily era o femeie senzuală. Julian fusese întotdeauna conștient de asta. Acum, îi deschisese și ei ochii. Această conștientizare a propriei senzualități ar fi fost un lucru cât se poate de benefic, dacă ar fi fost canalizat spre atragerea unor pretendenți buni de însurătoare. Dar în loc s-o plaseze în preajma unor domni demni de rangul și statutul ei, el o adusese la teatru. Și acum luau masa într-un local sordid, a cărui clientelă devenea tot mai dubioasă, cu fiecare clipă ce trecea.

Era un idiot. Trebuia s-o scoată de acolo. Imediat ce va reuși să înghită nenorocita aia de friptură. Drăcia naibii! Cu ce Dumnezeu hrăneau vacile – cu cauciuc? Mesteca friptura cu atâta furie, că abia își mai stăpânea lacrimile de frustrare.

— Nu poți să faci asta, îngăimă el, luptându-se cu bucata de carne și clătinând din cap pentru a-și sublinia cuvintele.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut permisiunea, ripostă ea, rezemându-și bărbia în palmă, cu un zâmbet sfios pe buze. Ce s-a întâmplat? Nu crezi că domnii mă vor considera destul de atrăgătoare?

El își dădu ochii peste cap și întinse mâna după halba de bere. Ea știa prea bine că nu acesta era motivul împotrivirii sale.

Lily îl privea printre genele-i dese, care îi umbreau ușor privirea. Își țuguiase, bosumflată, buzele presărate cu stropi de vin.

— Dumnezeu ne dăruiește o singură viață, Julian. De acum înainte, am de gând să profit de fiecare clipă în parte.

Dând pe gât paharul de bere, reuși să înghită și ultima îmbucătură. În sfârșit!

— *Dumnezeule mare!* spuse el, trântind halba pe masă. Ducă-se naibii ideea lui de a o ajuta să prindă aripi și să zboare! Trebuia să preia de-ndată controlul. În primul rând, nu mai bei vin, îi ordonă el. Apoi, va trebui să uiți de iubiți. Iar acum, aranjează-ți pelerina, pentru că plecăm!

Dar Lily nu-i prinsese cuvintele. Căci nu se uita la el. Ci la

peretele de lângă ea.

— Simți vibrațiile astea? îl întrebă apoi, punându-și mâna pe suprafața netedă a zidului. Cântă o muzică, nu-i așa?

El îi răspunse dând din cap. Cânta *într-adevăr* o muzică, ce răzbătea din localul alăturat. Acordurile viorii se auzeau de câtva timp, dar intensitatea și volumul sunetelor luaseră brusc amploare. Un ropot de pași se alătură acum instrumentelor, zdrăngănindu-le vesela și tacâmurile de pe masă.

— Dansează, spuse ea, uimită. Mesenii dansează, continuă ea, sărind brusc în picioare. Hai și noi!

O luă iar înainte, fără ca el să se poate împotrivi. Înjurând în barbă, Julian aruncă pe masă câteva monede și porni după ea. O prinse din urmă pe stradă, în fața localului învecinat, și o apucă de mijloc.

— Lily, nu putem să dansăm aici.

— Dar nu vezi? îl întrebă ea veselă, privind dincolo de el, spre oamenii care dansau în tavernă. E același dans popular pe care mi l-ai arătat mai devreme și pe care n-am reușit să-l învăț.

Julian îi urmări privirea. Înăuntru, mai multe cupluri băteau din picioare, se învârteau și băteau din palme într-un ritm vesel și rapid. Era, într-adevăr, același dans popular pe care îl exersaseră împreună în salonul ei de oaspeți, dar pe care Lily nu reușise să-l învețe.

— Îl *simt*, Julian, spuse ea, atingând cu mâna vitrina, care vibra în ritmul muzicii. Îl simt prin tot corpul, până în oase. Trebuie să mă lași să încerc.

— Ăsta nu e un loc pentru o doamnă.

— Dar nu știe nimeni că sunt o doamnă.

Lily îl prinse apoi de mână și îl trase după ea, luându-l prin surprindere. Cizma îi alunecă pe caldarâmul umed și, încercând să-și recapete echilibrul fără să-și desprindă mâna dintr-a ei, se împiedică, gata să cadă. Când se dezmetici complet, se trezi deja înăuntru, printre ceilalți dansatori.

Și Lily dansa frumos. Așa cum îi spusese și el în timpul lecției lor de dans, ea învăța mult mai ușor pașii, privindu-le pe celelalte dansatoare. Scoțându-și gluga din cap, le urmărea cu atenție, furând pașii de la ele și imitându-le mișcările. Acest lucru îi permitea lui Julian s-o privească îndelung, fără teamă. Îi admira plăcerea cu care se arunca în luptă, curajul cu care îmbrățișa orice provocare. La un moment dat, greșind pașii, îi ceru scuze,

cu zâmbetul pe buze, bărbatului de lângă ea, îmbrăcat în verde – iar Julian era ferm convins că acesta ar fi fost încântat ca Lily să-l calce pe picioare toată noaptea. De fapt, toți bărbații din sală și-ar fi dorit s-o aibă ca parteneră la următorul dans.

Dar când muzica încetă, Lily nu le oferi această ocazie. Se întoarse la Julian, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Chiar dacă gestul ei era zadarnic, îl făcea să se umfle în pene de mândrie.

Lily se lipi de el, încercând să-și tragă sufletul.

— Cum m-am descurcat?

— Ai fost uluitoare, îi spuse el, citindu-i satisfacția în ochi.

Avea obrajii roșii și fruntea presărată cu broboane de sudoare.

— Nici nu-mi mai aduc aminte când m-am distrat ultima oară atât de tare.

— Nici eu, îi răspunse el.

Și ce surpriză extraordinară trăia acum! Căci îi promisese lui Holling că va face tot ce-i va sta în putință ca s-o ajute pe Lily să se distreze, fără să se gândească vreo clipă că și el va avea parte de această distracție. În timp ce dansau, se simți... descătușat și lipsit de griji. Aproape că și uitase semnificația acestor cuvinte, căci nu-i mai defineau de mult stările sufletești.

Și cât era de frumoasă, o, Doamne! Își dorea cu disperare s-o atingă. Făcu un mic compromis, jucându-se cu o buclă rebelă din părul ei. Șuvița se întinse, senzuală și voluptuoasă, printre degetele lui. Ea îl privea cu o expresie galeșă și cu buzele țuguiate, ce implorau, parcă, un sărut – un sărut lasciv și pătimaș, în care un bărbat s-ar putea pierde pentru totdeauna.

Și timpul părea să se fi oprit în loc. Încremenit.

Și spulberat.

O voce din spatele lui îi provocă fiori reci pe șira spinării, prefăcându-l în stană de piatră.

— Domnule Bell! spuse glasul invizibil, de la câțiva pași distanță. Domnule Bell, dumneavoastră sunteți?

„Ei, drăcia naibii!“

Instinctul de conservare reprezintă o forță uluitoare. Julian nu stătu nici o clipă pe gânduri, întrebându-se care dintre angajații sau partenerii lui de afaceri îl recunoscuse. Nu se mai gândi nici la cele două identități ale sale, care în seara aceea puteau intra în conflict, și nici la vreun răspuns inteligent și evaziv, care ar fi salvat situația.

Nu se gândi deloc. Trecu direct la fapte.

— Hai să plecăm de aici! îi spuse el lui Lily.

Îi cuprinse apoi mijlocul cu brațul, o răsuci pe loc și o împinse spre mulțimea de dansatori.

— Domnule Bell! strigă din nou vocea, de data asta mult mai aproape. Domnule Bell, eu sunt!

Naiba să-l ia! Era Thatcher, secretarul lui de la Aegis Investments. I-ar recunoaște vocea dintr-o mie, iar el l-ar recunoaște pe Julian printre mii de oameni. Fusese atât de preocupat ca Lily să se piardă în anonimat, încât nu se mai gândise să-și ascundă și el identitatea. Prostul naibii! Se înjură în gând pentru generozitatea cu care își plătea angajații, oferindu-le astfel ocazia de a-și cheltui banii prin crâșme. De acum înainte, îi va plăti lui Thatcher un salariu de mizerie.

Cineva îl atinse cu mâna pe umăr.

Julian își răsuci capul.

— Domnule Bell, chiar *dumneavoastră* sunteți, spuse Thatcher, cu un zâmbet larg pe buze. Vă invităm la masa noastră, dacă vreți. Îmi permiteți să vă fac cinste – dumneavoastră și doamnei care vă însoțește...

— Lua-te-ar naiba, Thatcher! Nu acum, îi răspunse el, scrâșnind din dinți și smucindu-și brațul. Apoi, își croi drum în direcție opusă. Lily nu auzise discuția dintre el și Thatcher. Nu știa nimic din tot ce se întâmplase, iar Julian nu avea de gând să-i dezvăluie ceva. Pe aici! îi spuse lui Lily, trăgând-o după el spre ușa din spatele camerei, care dădea pe un coridor îngust.

Trecură în fugă printr-o bucătărie mică și înțesată de oameni, și apoi printr-o cămară prevăzută cu o ușă dosnică.

Ieșiră într-o alee. Când Julian o trase în grabă după el, Lily se împiedică de pragul înalt, gata să cadă. Julian o ajută să-și recapete echilibrul, cuprinzându-i cu brațele trupul delicat, și își continuară drumul până când aproape se izbiră de un zid de cărămidă.

Cu respirația întretăiată, el aruncă o privire peste umăr ca să vadă dacă nu-i urmărise cineva. O rază de lumină, ce răzbătea prin ușa deschisă, ajungea pe aleea întunecată. Julian scrută împrejurimile cu inima bătându-i frenetic în piept.

Nu era nimeni, slavă Domnului!

— Bărbatul acela, în costum maro, te cunoștea? îl întrebă ea, răsucindu-i-se în brațe. Este vreun prieten de-al tău?

— Nu.

La naiba! Nu acesta era răspunsul corect, ci: „Despre ce bărbat vorbești? N-am văzut pe nimeni“.

— Atunci, de ce ne-a urmărit? Și de ce m-ai adus aici? îl întrebă ea, tremurând, cu ochii ațintiți spre cer. Poate că ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

— Nu, se împotrivi el, țintuind-o pe loc cu brațele sale vânjoase. Nu se poate.

— De ce nu? îl întrebă ea, cu ochii mari și iscoditori.

Trebuia s-o facă. Trebuia să-i explice de ce o adusese aici și să pună capăt tirului de întrebări ce-i stăteau pe buze. Era singura cale.

Își lăsă capul spre ea și îi mângâie buzele cu ale sale.

— Sărută-mă! Sărută-mă, Lily! îi spuse el, dezmierdându-i ușor gura cu a lui. Atingerile sale suave, ca umbra unui sărut, o făcură să se topească în brațele lui. Un suspin de plăcere îi scăpă printre buze. Sărută-mă, Lily! repetă el, în șoaptă, continuând s-o tachineze cu vârful limbii. Nici un alt cuvânt n-ar fi putut să-i redea sentimentele așa cum o făcea jocul lui senzual. Spune-mi că mă vrei! Sărută-mă!

Julian șovăi ușor, lipindu-și fruntea de a ei. Respirațiile li se contopeau printre buzele înfierbântate. Voia s-o sărute din nou. Și nu doar atât. Voia mai mult – tot mai mult. Doamne, cât de mult o *dorea*! Dar dacă lucrurile aveau să meargă mai departe, s-ar fi întâmplat și din voința ei, nu doar din a lui.

„Sărută-mă!“ o implora el în tăcere. „Pe mine, cel adevărat. Cel căruia nu-i pasă de cluburi, de petreceri sau de moda actuală. Cel care se gândește tot timpul la tine, întrebându-se unde ești, ce faci sau încotro îți zboară gândurile. Cel care nu-și dorește altceva în viață decât să se întoarcă acasă la tine, după o zi de muncă, și să te asculte cu nesaț, înainte de a ne explora iubirea în pat. Sărută-mă, pe mine, cel adevărat!“

Arcuindu-și gâtul, Lily își atinse ușor buzele de ale lui. Apoi se retrase. Jucându-se, așa cum se jucase și el.

— Asta e, murmură el, înnebunit de dorințele pe care cu greu și le stăvilea. Continuă jocul atingerilor timide, mângâindu-i obrazul și buzele cu respirația lui fierbinte. Vreau mai mult, îi spuse el.

Iar ea îi îndeplini dorința într-o clipă – o clipă binecuvântată –, când atmosfera din jurul lor părea dintr-odată

încărcată, ca înainte de declanșarea unei furtuni, sau când noaptea părea să se fi încălzit brusc sub imperiul unei revelații. Căci Julian intuia ce avea să se întâmple.

Și cu toate astea, nu se aștepta să se întâmple atât de *repede*.

Lily îi cuprinse deodată gâtul cu brațele. Luat pe nepregătite, Julian făcu un pas înapoi. Ea se agăță de umerii lui și, ridicându-se pe vârfuri, îi dărui un sărut pătimaș și fierbinte. El deschise buzele, iar ea își strecură limba înăuntru, explorându-i adâncurile cu o pasiune inocentă și îndrăzneață.

Sincer să fie, era mai mult decât surprins.

Dar nu se plângea.

O lăsă să se joace în voie, încercând din răsputeri să-și stăvilească dorințele-i nebune pe care ea i le stârnea cu atingerile suave ale limbii sale. Cât de delicioase erau aceste mângâieri! Gustul vinului se împletea cu dulceața ei, din care Julian se înfruptase puțin mai devreme în ziua aceea. Dar acest sărut era presărat cu ingrediente noi. Hotărârea înlocuia acum curiozitatea. Îl săruta nu doar ca să-și satisfacă propriile pofte, ci și ca să i le incite pe ale lui.

Și o făcea al naibii de bine. O dorea cu o ardoare mistuitoare, pe care nu o mai cunoscuse vreodată. Energia și vâltoarea nebună a sângelui, ce le zvâcnise prin vene în momentul evadării lor, urmau acum un nou făgaș – în loc să se risipească, ele i se canalizau, cu toată forța, în vintre. Iar Julian nu mai putea să gândească; acționa doar din impuls. O sărută cu aceeași pasiune răvășitoare, încleștându-și mâinile în țesătura grea de lână a pelerinei și strângând-o pe Lily cu putere la piept.

— Stai puțin! îi spuse ea, desprinzându-și buzele pecetluite de ale lui și făcând un pas înapoi. Începu apoi să-și desfacă legăturile pelerinei. N-o mai suport, adăugă ea.

— N-o da jos! O să răcești.

Își întoarse mâna cu palma în sus și câteva picături de ploaie i se adunară în căușul mâinii.

— O să mă încălzești tu.

Pelerina îi căzu pe caldarâmul ud și murdar. În clipa în care o văzu pe jos, Julian își dădu seama că nu se mai putea face nimic pentru veșmântul servitoarei. „Îmi pare nespus de rău, dragă Holling.“

— Nu mă vede nimeni, spuse ea. Nimeni, în afară de tine.

Nestematele și perluțele incrustate printre faldurile rochiei îi străluceau în bătaia razelor de lumină. Vreau să mă vezi. Căci o port doar pentru tine, continuă Lily, plimbându-și mâinile pe deasupra corsajului, a sânilor și a șoldurilor. El gemu, mistuit de dorință și plăcere. Ei bine? Cum arăt?

„Năucitor.“ Nici nu-și mai găsea cuvintele.

— Asemenea celei mai frumoase și mai strălucitoare stele de pe cer, pogorâte pe pământ, îngăimă Julian, în cele din urmă, reușind cu greu să rostească cuvintele.

Ea se apropie de el, râzând.

— E prea întuneric. Nu-mi dau seama ce spui, dar îmi place cum mă privești. Îmi străpungi, parcă, rochia cu privirea și vezi ce se ascunde dincolo de ea, spuse Lily, luându-i mâna și așezându-i-o pe mijloc. Hai, explorează-mi trupul cu mâinile!

Și Julian se supuse, plimbându-și mâinile pe tot trupul ei. Alunecând apoi pe talia-i de viespe, mâinile i se odihniră pe șoldurile rotunde și zăboviră în jurul sânilor senzuali și obraznici, pe care îi cuprinse în căușul palmelor.

Și o sărută cu pasiune. Cu o pasiune nimicitoare, aproape violentă, care o făcu să-și dea capul pe spate. Julian se temu pentru o clipă că o rănise, apoi o auzi însă suspinând de plăcere sub atingerile limbii lui neastâmpărate. Ea îi răspundea la fel, dăruindu-i aceleași desfătări pe care i le oferise și el. Își strecură după aceea degetele prin părul lui și îi zgârie cu unghiile pielea din spatele urechilor, conferindu-i un nou val de plăcere, ce se îngemăna cu durerea. O să rămână cu un semn – dovada faptului că imaginația nu-i jucase feste.

O, Doamne, totul era aievea! Totul se întâmpla aievea... cu adevărat... *în sfârșit*...

Se aplecă spre ea și îi atinse gâtul cu buzele, savurând parfumul pielii ei încinse. Îi simțea pulsul fremătător în timp ce îi rostea numele în șoaptă:

— Lily! *Lily!*

— Te-am mințit mai devreme, îi șopti ea, printre suspine și icnete de plăcere. Când am spus că vreau un iubit, mă gândeam la tine.

— Nu pot să fac asta, îi răspunse el, plimbându-și limba pe maxilarul ei.

Prostii! Căci o făcea deja, și avea să o facă și mai mult, dacă ea avea să-i ofere un mic stimulent.

Și stimulentul nu întârzie să apară. Și nu era deloc mic.

— Mă gândesc tot timpul la tine. Cât e ziua de lungă. Ieri, de exemplu, n-am reușit să-mi desprind gândurile de la tine. De când ne-am sărutat pentru prima oară. Nu mai reușesc să mă concentrez. Nu-mi mai găsesc liniștea. Când închid ochii, te văd numai pe tine. Și tot ce simt e parfumul tău, spuse ea, sărutându-i tâmpla, apoi obrazul. Nu știu ce mi se întâmplă, dar am *nevoie* de toate astea, Julian. Am nevoie de tine.

Doamne, Dumnezeule! Toată viața așteptase să audă cuvintele astea, ce descătușau acum în sufletul lui un izvor de pofte și dorințe. Nu-l mai putea stăvili. Nu-i mai stătea în putință s-o facă. Poate că reușea să jongleze cu două identități, dar la baza fiecăreia stătea doar un om. Un om care avea să obțină acum tot ce-și dorea – și o dorea pe Lily de atâta amar de vreme. Puterea lui de rezistență se topise ceva mai devreme, când plecase din salonul ei de oaspeți – măcar acolo mai exitau anumite impedimente: prezența servitorilor, lumina zilei, fantasma lui Leo și un papagal neastâmpărat, agățat de candelabre. Aici, pe această alee întunecată, erau doar un bărbat și o femeie, reduși la un statut primordial. Doi anonimi. Lascivi și senzuali.

Nimic nu-i mai punea aici stavilă.

Perspectivele îi învolburau gândurile. Putea să fie a lui, măcar pentru o noapte. Să-i satisfacă curiozitatea și să-și ostoiască propriile dorințe. Doar acum. Putea s-o protejeze de eventuale consecințe – era un as în metodele de prevenție. Dacă avea să sufere cumva de mustrări de conștiință, nu trebuiau să aibă neapărat raporturi intime. Nu avea nevoie de ele, ca să-i ofere extazul suprem.

Dumnezeule, imaginile pline de viață și culoare pe care gândul i le stârni... îl făcură să geamă de plăcere.

Dar unde s-o ducă? Nici un loc nu părea potrivit. Doar era vorba de *Lily*. Nu putea s-o ducă în casa lui Julian Bellamy – scena atâtor aventuri clandestine. Nici camerele modeste ale lui James Bell nu erau o alegere prea fericită. O cameră de hotel? Prea mulți ochi iscoditori. O trăsură? Prea sordid.

— Hai să mergem acasă! îi spuse ea, intuindu-i dilema. Mă conduci acasă, apoi rămâi la noi. Nimeni nu va observa. Numănui nu-i va păsa.

Acasă la ea. Acasă la Leo. Nu, imposibil. I se părea revoltător – la fel de revoltător ca și când ar fi scuipat pe

mormântul fratelui ei.

— Swift o să mă omoare.

Ea i se aruncă în brațe, izbindu-l cu spatele de zidul din cărămidă și așezându-i-se călare pe picior. Plăcerea nimicitoare pe care o simți în clipa în care Lily îi atinse cu coapsa bărbăția excitată îi întunecă mintea. O prinse cu mâinile de spate și o legănă în așa fel încât pelvisul ei se atingea de al lui. Era bine, incredibil de bine, dar încă nu-i domolea setea. Avea nevoie de mai mult. Trebuia să fie cu totul a lui. Trebuia să existe un loc în care s-o ducă.

Ea îi atinse urechea cu limba. El își stăvili cu greu un geamăt de plăcere.

Aici! O vor face aici!

— Ticălos lacom ce ești!

Strigătul, ce venea din capătul străzii, îl făcu să încremenească. Lily, care nu auzise nimic, continua să-și plimbe limba de jur împrejurul urechii lui, împiedicându-l să gândească. Îi urmărise oare cineva din tavernă? Sau erau unii de pe stradă?

— Hei, tu, fătucă! strigă bărbatul. Dă-ne și nouă ceva!

Julian simți cum stomacul i se întoarce pe dos. Nu doar din cauza aluziilor potrivit cărora Lily ar fi fost o târfă ieftină, la serviciile căreia Julian se pregătea să apeleze, ci pentru că bărbatul vorbea cu accent scoțian.

Erau mii de scoțieni la Londra. Mii!

Cu toate acestea, Julian o dădu la o parte pe Lily și își suci gâtul, încercând să deslușească siluetele întunecate care se ascundeau în ceață – doi bărbați puternici și bine făcuți. Când se pregăteau să se facă nevăzuți, trecând de colțul străzii, pe sub lumina slabă a felinarului, Julian zări pentru o clipă capul pleșuv al unuia din ei.

„Doi bărbați. Bine făcuți, amândoi. Unul scoțian, celălalt chel.“

Hristoase! După toate căutările sale zadarnice... Oare asasinii lui Leo îi ieșiseră, în sfârșit, în cale?

Capitolul 12

Lily habar nu avea ce se întâmpla. Din îmbrățișarea pătimașă în care se contopise cu Julian doar cu câteva clipe în urmă, se trezi brusc în picioare, în timp ce Julian o luase la goană pe stradă.

Era oare posibil ca sărutul ei să-l fi pus pe fugă? Nu, nu se putea să fi fost atât de *rău*.

Porni după el și îl prinse din urmă la capătul aleii.

— Julian... El îi făcu semn să tacă din gură, uitându-se după colțul clădirii. Ce e? îl întrebă ea în șoaptă. Ce s-a întâmplat?

Întrebarea ei era în zadar, căci, în întuneric, îi era cu neputință să-i citească răspunsul pe buze. Și el știa la fel de bine acest lucru, așa că nici nu-i mai răspunse. O apucă însă de mână și o trase după el pe stradă. Înaintau cu pași repezi, ascunzându-se printre umbrele ce străjuiau aleea îngustă. Lily zări, la o oarecare distanță în fața lor, doi bărbați care mergeau alene pe drum, cu aroganța unor oameni care băuseră prea mult. Julian părea să-i urmărească. Din motive pe care ea nu le înțelegea.

Se lupta din răsputeri să mențină pasul cu el, alunecând pe caldarâmul umed, cu condurii ei de seară complet incomozi. S-ar fi descurcat mult mai bine desculță. La un moment dat, își prinse tocul între despărțiturile pietrelor de pavaj și își suci glezna, scoțând un țipăt de durere.

Cei doi bărbați din fața lor se opriră pe loc.

Apoi, făcură cale întoarsă.

Deși nu știa cine erau acești oameni și nici nu înțelegea de ce îi urmăreau, Lily intui însă un lucru: ea și Julian nu trebuiau să fie văzuți.

Julian era de aceeași părere, căci, luând-o în brațe, se ascunseră iute la adăpostul întunecat al unei uși din fața unei

prăvălii. O ancoră în colțul cel mai îndepărtat al firidei, așezându-se între ea și pericolele ce-i pândeau în întuneric. Îi acoperi gura cu mâna, ca s-o reducă la tăcere.

Ochii îi înotau în lacrimi în timp ce încerca cu disperare să respire pe nas. Parfumul – înțepător și tăios – al mănușii lui din piele îi invada simțurile. Nu reușea să inspire destul aer. Instinctul de a se zbate era nimicitor.

Lily încercă să-și stăvilească spaima, spunându-și că cel care o împiedica să respire era Julian. *Cunoștea* prea bine mâna care aproape o înăbușea. Cu degetele sale lungi și dibace, îl văzuse cântând la pian, amestecând cărțile de joc sau scriind scrisori, cu multă ușurință și eleganță. Dar niciodată până atunci nu realizase cât de puternice erau.

Trecură câteva clipe – lungi și apăsătoare. Chinul nu părea să se mai sfârșească. Habar nu avea ce se întâmpla pe stradă. Pentru că nu putea să surprindă nici voci și nici zgomote de pași, nu avea cum să-și dea seama dacă bărbații aceia se îndepărtau sau îi urmăreau. Nu știa nici măcar ce fel de oameni erau. Niște bețivi inofensivi? Sau niște tâlhari primejdioși? Julian n-ar fi putut să-i spună nimic. Nu-i distingea nici expresia facială, darămite să-i mai și înțeleagă cuvintele pe care le-ar fi rostit. Dar bătăile frenetice ale inimii lui și respirația sacadată cu care îi mângâia obrazul nu reușeau să-i liniștească freamătul lăuntric. Erau în pericol, sau, cel puțin, asta credea Julian.

Ce naiba se întâmpla?

În cele din urmă, după alte minute chinuitoare, el se aplecă spre ea și îi mângâie obrazul cu degetele învelite în mănușa fină și moale ca untul. Eliberându-i gura din strânsoarea mâinii sale, îi acoperi apoi buzele cu ale lui.

Îi dăruia un sărut. „Îmi pare rău“, părea să-i spună.

Desprinzându-și buzele din pecetea sărutului, o apucă de umeri și o țintui de ușa ferecată.

„Stai aici!“ îi ordonă prin gesturi.

Ținând-o în continuare de mână, făcu un pas înapoi și scrută strada în lung și în lat.

— Ne-au văzut? șopti ea. Au plecat?

El o bătu ușor pe umăr, spunându-i astfel să rămână pe loc. Apoi, făcu doi pași pe stradă. Un felinar îndepărtat îi scălda profilul frumos într-o lumină aurie. În timp ce-l privea, inima ei începu să-i bată mai rar. Era încă înspăimântată. Dar, pe de altă

parte, se simțea copleșită de un sentiment de ușurare, pentru că se afla aici, alături de el, împărtășindu-i teama și destinul. Nu mai petrecea noaptea singură acasă, întrebându-se pe unde umbla Julian. Soarta lui devenea și soarta ei. Dacă o năpastă avea să se abată asupra lui, atunci se va abate asupra amândurora.

Julian scoase un oftat de ușurare. Deocamdată, soarta părea să le surâdă.

Întorcându-se spre ea, îi întinse mâna. Lily i-o cuprinse într-a ei.

Porniră apoi la drum, luând-o în direcție opusă față de drumul pe care veniseră. Ținând-o strâns lângă el, Julian impuse un ritm lent, de parcă mergeau la plimbare. Trecură de o clădire, apoi, oprindu-se pe loc, sub lumina unui felinar, o întoarse cu fața spre el.

— Ești teafără? Te doare... piciorul? o întrebă apoi, scoțându-și haina.

— Nu. Mă simt bine.

— Bun. Atunci, hai să grăbim pasul! Și păstrează tăcerea! îi spuse el, punându-i haina pe umeri și pornind din nou la drum.

Ea îl opri pe loc, în lumina felinarului.

— Julian, ce se întâmplă? Unde mă duci?

— Într-un loc sigur.

Atât și nimic mai mult. Își continuară după aceea drumul, cu pași repezi, trecând pe lângă alte clădiri, străbătând o alee îngustă, ieșind într-o stradă mai mare și cotind, apoi, de nenumărate ori, când la dreapta, când la stânga. Lily nu recunoștea nici străzile, nici locurile și, din cauza rutei ocolitoare pe care o urmau, nu avea nici cea mai vagă idee unde mergeau. Încerca să-și facă puțin curaj, îmbătându-se cu căldura și parfumul hainei lui, căci era definitiv pierdută.

În cele din urmă, se apropiară de o cafenea. Ușa era deschisă, dar ferestrele erau întunecate. O femeie cu o bonetă din dantelă albă pe cap alunga un bărbat cu mătura, ca pe un maldăr de zdrențe ce duhneau a bere.

— Ho! protestă bărbatul, încercând să evite un alt atac din partea hangiței cu mătura. Gata, plec! Nu e nevoie să fii atât de agresivă.

Femeia îi arătă cu coada măturii un carton lipit de ușă, pe care scria: „Închis“.

După alți câțiva pași, femeia îi zări apropiindu-se de

cafeneaua ei. Cu o privire încruntată, le arătă din nou cu mătura ce stătea scris pe ușă: *Închis*.

Julian înainta însă cu pași fermi și hotărâți. Dându-i drumul lui Lily, se îndreptă spre hangiță, gesticulând cu ambele mâini.

Femeia încremeni și îl scrută cu privirea.

Julian își scoase pălăria ca s-o ajute să-l identifice mai ușor.

Hangița rămase neclintită. Apoi, își aruncă mătura în stradă și o luă la fugă spre el. Julian se clătină sub atacul ei violent, dispărând printre volanele și dantelele sale scrobite.

Lily icni, înspăimântată. Cine și-ar fi imaginat că Julian va scăpa de „gorilele“ cu care se întâlniseră mai devreme, doar ca să piară sufocat la pieptul unei hangițe bătrâne, cu o bonetă din dantelă pe cap? Se repezi să-l salveze. Poate că mătura se va dovedi o armă redutabilă...

Dar, când se apropie mai mult, văzu că femeia nu-l atacase pe Julian. Ci îl îmbrățișase. Când îl eliberă, în cele din urmă, din strânsoarea ei, Julian i-o arătă pe Lily printr-un gest al mâinii. Lily o salută din cap, iar femeia îi răspunse la fel, schițând un zâmbet pe chipul brăzdat de lacrimi. După ce își șterse ochii cu un colț al șorțului, deschise ușa cafenelei și îi pofti pe amândoi înăuntru.

Ce ciudat! își spuse Lily. Julian și hangița se cunoșteau foarte bine. Și pe tot parcursul îmbrățișării lor – atât cât putuse Lily să-și dea seama – nu schimbaseră nici măcar un cuvânt.

Nici când intrară în cafenea, nu rostiră vreo vorbă. Cel puțin, nu cu buzele sau cu limba. Căci Julian și hangița comunicau doar prin gesturi, prin mișcări rapide și clare din mâini, pe care Julian începu să le traducă prin cuvinte doar după câtva timp, cerându-i iertare lui Lily din priviri.

— Este prietena mea, îi spuse el bătrânei, însoțindu-și cuvintele de gesturi pe care Lily nu le înțelegea, dar care îi stârneau uimirea. Vreau s-o ții aici. Să ai grijă de ea. Hangița ridică, întrebătoare, din sprâncene. Nu prea mult, îi răspunse Julian. Poate câteva ore.

— Câteva ore? exclamă Lily, atrăgându-i atenția. Cum adică? Doar n-o să mă lași aici.

— Trebuie, îi răspunse el, trăgând-o deoparte. Trebuie să-i găsesc pe oamenii aceia care ne-au ieșit în cale.

— De ce?

— Pentru că ei s-ar putea să fie asasinii lui Leo.

— Poftim? Cum ai ajuns la concluzia asta...?

— Înfățișarea lor se potrivește descrierii unui martor, îi răspunse el, clătinând, nerăbdător, din cap. Nu am timp să-ți explic acum. Dar nu pot să-i las să-mi scape printre degete. E șansa pe care o aștept de luni de zile, Lily. De cinci... luni... de zile, spuse el, rostind cuvintele cât mai clar cu putință. Ochii îi străluceau în întuneric, într-o nuanță intensă de albastru cum Lily nu mai văzuse vreodată. Rămâi aici, indiferent ce se va întâmpla! Aici, vei fi în siguranță.

O, da, firește, *ea* va fi în siguranță. Dar ce se va întâmpla cu el? Singur, în întunericul nopții, pe urmele unor oameni ciudați și primejdioși...

— Nu pleca! îl rugă ea, prinzându-l de braț. Nu mă lăsa singură aici!

— Lily, nu pot să te iau cu mine. Este prea periculos. Vei fi în siguranță aici.

— Dar... cum de ești atât de convins?

El ezită ușor. Apoi, răspunse simplu:

— Aici am crescut. Uluită, Lily îi eliberă brațul din strânsoarea mâinilor sale. Rămâi aici! îi porunci el, cuprinzându-i chipul în palme. O privea cu atâta intensitate, de parcă ar fi vrut s-o țintuiască cu privirea de zid. Stai aici! Indiferent cât va dura. Mă întorc după tine. Ai înțeles?

Ea îi răspunse dând din cap. Nu-i oferea alternativă.

— Așteaptă puțin! Ia-ți haina! îi spuse Lily, dând-o jos de pe umeri și aruncându-i-o lui Julian. E frig afară.

Un cuvânt îi scăpă printre buze. Analizându-i chipul încruntat, Lily înțelese că aruncase o înjurătură. Apoi, își strecură mâna prin părul ei și o trase cu putere spre el, sărutând-o cu aceleași buze cu care rostise blasfemiile de mai devreme.

Era un sărut pătimaș și nimicitor. Mult prea scurt.

Până reuși Lily să-și tragă sufletul, Julian se făcu nevăzut, cu haină cu tot.

*

Un ceainic apăru în fața ei.

Lily își ridică privirea și dădu cu ochii de chipul rotund al hangiței. „Mai vrei ceai?“ o întrebă ea, în tăcere, ridicând din sprâncenele-i stufoase și cărunte, ce-i dispăreau sub boneta din

dantelă albă.

Învelindu-se strâns cu o pătură, Lily îi zâmbi cu căldură și clătină din cap. Abia dacă luase vreo înghițitură din prima ceașcă pe care i-o oferise. Pe masă, lângă ceașca de ceai, se afla o farfurie cu bucate de care nici nu se atinsese. De când îi fusese adusă, bucata de brânză proaspăt tăiată căpătase o crustă tare pe margini.

Câte ore trecuseră de când stătea acolo? Nu mai era mult până la ivirea zorilor. Ca să-și stăvilească spaima, Lily puse mâna pe suprafața din lemn a mesei, ce devenise, după ani îndelungați de folosință, netedă și lucioasă ca sticla. Tăblia rece și solidă a mesei îi domoli bătăile frenetice ale inimii.

Julian va veni după ea. Doar îi promisese.

O, Doamne! Ce va face însă dacă el nu se va mai întoarce?

Nu se simțise nicicând mai neputincioasă ca acum. Nu știa nici măcar unde era. Dacă se va hotărî unde să se ducă – să pornească după Julian sau să se întoarcă acasă –, cum avea să ajungă acolo? Să plece pe străzi și să ia o birjă? Nu făcuse asta niciodată. Apelase întotdeauna la ajutorul servitorilor sau al prietenilor. Poate că ar trebui să-i trimită vorbă Ameliei. Dar ce să-i spună în mesaj?

Bătrâna se așeză la masă în fața ei. Voia oare să încerce să poarte o conversație cu ea? Acest lucru se va dovedi o adevărată încercare, dacă hangița nu putea să citească de pe buze.

— Îți mulțumesc, spuse Lily. Pentru tot. Femeia începu să gesticuleze rapid, iar Lily clătină din cap. Mi-e teamă că nu înțeleg limbajul semnelor. Nu l-am învățat niciodată.

Femeia nu-și putea ascunde uluirea. De parcă Lily tocmai îi mărturisise că era analfabetă sau nu știa să socotească.

Știa, firește, de existența unui limbaj al gesturilor. În primul an, după ce se îmbolnăvise, profesorul ei îi arătase un alfabet al comunicării prin semne. Dar Leo nu fusese prea încântat, astfel că, după acest experiment eșuat, Lily refuzase să mai învețe alte sisteme de comunicare. Cu cine le-ar fi folosit?

Poate doar cu Julian, care se părea că le cunoaște. De unde învățase acest limbaj? De ce nu-i mărturisise și ei? Era complet bulversată.

Gazda ei luă de pe un raft o tăbliță și o bucată de cretă și, așezându-se din nou pe scaun, se apucă să le folosească pe amândouă. Când îi arătă tăbliță, Lily citi cu voce tare:

— Anna, spuse ea, ridicând privirea. Tu ești Anna? Așa te cheamă?

Când femeia îi răspunse, dând aprobator din cap, Lily întinse mâna, rugând-o să-i dea tăblița.

Anna i-o oferi, împreună cu bucata de cretă, iar Lily își scrise cu grijă numele pe ea, adăugând apoi dedesubt: „Îți mulțumesc“.

Zâmbind, Anna începu să gesticuleze frenetic, spunându-i, printr-un gest universal, că „nu e nevoie să-i mulțumească“. Luă apoi din nou tăblița și scrise câteva cuvinte. În acest răstimp, Lily sorbi puțin din ceaiul rece și prea dulce.

După câteva clipe, Anna îi întinse tăblița.

— „Prietenii lui Jamie sunt bine-veniți“, citi Lily cu voce tare, privind nedumerită și încruntată tăblița. Știa că Anna nu putea s-o audă. Dar întrebarea îi scăpă oricum printre buze: Dar... dar cine e Jamie?

O vibrație ciudată îi atrase atenția. Ceașca de ceai se clătina violent pe farfurioara ei. Se prăbușise oare vreun obiect greoi sau cineva trântise vreo ușă? Când își ridică privirea, dădu cu ochii de Julian. Avea hainele îmbibate de apă și își pierduse pălăria. Șuvițele ude și încâlcite de păr i se lipeau de frunte. Arăta ca naiba și nu părea deloc în apele lui. Dar era acolo – întreg și nevătămat –, atât cât putea Lily să-și dea seama. Era *în viață.*

— Eu, îi spuse el. Eu sunt Jamie. La mine se referă.

— Putem să vorbim aici, spuse Julian, luând-o pe Lily de mână și conducând-o pe o scară îngustă. Ai grijă să nu te lovești la cap! îi atrase el atenția, lovindu-și ușor creștetul capului, ca să-și sublinieze cuvintele.

Știa că Lily voia niște explicații. Și, după nebunia nopții trecute, nu i le putea refuza. Dar nu puteau să stea de vorbă în bucătărie. Se iveau deja zorii, iar lăptăreasa avea să-și facă în curând apariția. Peste foarte puțin timp, oamenii se vor apuca de treburile zilnice... Iar pentru o discuție ca asta, aveau nevoie de intimitate.

Era timpul să-i spună adevărul. Sau măcar o parte din el. Lily știa prea bine că proveneau din locuri cu totul diferite pe harta societății britanice. Ce nu știa însă era faptul că îi despărțea o prăpastie adâncă. În dimineața asta, îi va descrie, în termeni cât se poate de clari, imensitatea hăului peste care nu vor putea

niciodată să treacă.

Ajunseră într-o mansardă înghesuită, prevăzută, sub cornișe, doar cu un singur ochi de geam și mobilată cu un scaun șubred, din stuf.

— Stai aici! îi spuse el, dezbrăcându-se de haina udă.

Scoase apoi, dintr-un colț al încăperii, o ladă veche, pe care o întoarse cu fundul în sus și se așeză pe ea, în bătaia razelor de soare ce pătrundeau prin ferestruică, și cât mai departe de Lily, în măsura în care îi permitea spațiul îngust. Cam la o depărtare de un metru. Nu era o distanță prea mare, dar trebuia să-i fie de ajuns. Indiferent ce nebunii îi trecuseră aseară prin minte, nu se vor putea materializa niciodată. O expusese unor primejdii inimaginabile – o etalase în fața unor oameni pe care n-ar fi trebuit să-i întâlnească niciodată și o dusese în locuri unde n-ar fi trebuit să pună vreodată piciorul. Leo plătise cu viața doar pentru că Julian îi era prieten. Nu o va lăsa și pe Lily să sufere din cauza aceluiași privilegiu îndoielnic.

— Vino mai aproape! îi spuse ea. Vreau să te văd mai bine. Nu m-am lămurit încă dacă ești teafăr și nevătămat.

El clătină din cap. „Nici nu se punea problema.“ Doar se convinsese, de câteva ori în ultimele zile, că îi era cu neputință să-i opună rezistență ori de câte ori se afla în preajma ei.

— Nu sunt rănit. Doar ud până la piele.

— Minunat! Atunci, vei cădea răpus de pneumonie, spuse ea, oferindu-i pătura. Măcar învelește-te cu asta!

— Păstreaz-o tu! îi spuse el, clănțănind din dinți.

— Julian, bănuiesc că vom purta o discuție destul de lungă. Nu pot să te urmăresc, dacă tremuri în halul ăsta. Dacă vrei, am putea să ne învelim împreună, adăugă ea, înclinându-și capul într-o parte.

Julian acceptă pătura fără prea multă mândrie. Petrecuse o noapte cumplit de rece, și nici în mansardă nu era prea cald.

— Și ce s-a întâmplat? îl întrebă ea apoi. I-ai găsit, în cele din urmă?

— Da, i-am găsit. Dar nu erau asasinii lui Leo, îi răspunse Julian, oftând istovit.

Îi urmărise ore întregi. Îi privise bând, mâncând, urinând pe alee și bând apoi din nou. Seara culminase cu câteva clipe de desfrâu în brațele aceleiași prostituate apatice. Înțelesese din conversația lor – atât cât reușise să tragă cu urechea – că abia

sosiseră la Londra. Era prima lor aventură în capitală, lucru dovedit și de faptul că se rătăciseră prin St. Giles. Escapada prin Londra a celor doi scoțieni se încheiase într-un mod deloc plăcut, căci realizaseră, mult prea târziu, că prostituata cea apatică fugise cu banii lor. Nu le va fi de nici un folos faptul că le dăruise blenoragia ca recompensă.

Și așa se spulberase și speranța lui că îi găsise pe ucigașii lui Leo. Va trebui, așadar, să revină la planul inițial: să-l scoată, sau să-i scoată, din vizuina lui, sau a lor, pe cel, sau cei, care i-au angajat.

Lily își dădu jos pantofii și își îndesă picioarele sub ea, ascunzându-le sub faldurile translucide ale rochiei sale. În ciuda frigului ce-i pătrunsese până în oase, Julian simți un fior înfierbântându-i sângele prin vene și încălzindu-i trupul pe sub pătura aspră.

— Slavă Domnului! spuse ea. Mă bucur că n-ai dat de ei.

— Nu-ți dorești ca asasinii fratelui tău să fie descoperiți?

— Ba da. Dar nu vreau s-o faci *tu*. Nu vreau să umbli singur și neînarmat pe străzi, în toiul nopții. Dacă misterul morții lui Leo va fi deslușit cu prețul vieții tale, atunci prefer să rămână o taină nedezlegată. Pot să trăiesc foarte bine și cu acest mister, îi spuse ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Lui Julian nu-i plăcea deloc faptul că o lăsase să se zbată în vâltoarea grijilor și a temerilor pentru el, dar îl încânta gândul că îi păsa atât de tare de soarta lui.

— Și acum, spuse ea, pufnind pe nas, că a venit vorba de mistere... Ce este locul ăsta? Cum adică ai crescut aici? De ce îți spune Anna „Jamie“ și cum de știi limbajul semnelor?

— E o poveste lungă.

— Atunci, poți să începi s-o depeni, îl îndemnă ea, aplecându-se spre el, cu privirea țintuită asupra buzelor sale. Dar încet, te rog!

— Mama... începu el, înghițind cu greu. Mama s-a născut complet surdă. Provenea dintr-un sat izolat, din Kent, unde surzenia e o infirmitate des întâlnită. Și verișoara ei s-a născut la fel, fără auz.

— Ce ciudat! Toți într-un singur loc? Mă întreb care o fi cauza.

— Mulți oameni învățați și-au pus aceeași întrebare ca tine. Se pare că se moștenește din generație în generație. Este un

fenomen atât de răspândit, încât toată lumea cunoaște limbajul semnelor, chiar și cei care aud, îi explică el, rezemându-se cu cotul de pervazul ferestrei și începând să se relaxeze, odată ce firul poveștii se depăna. Când mama era mică, era la modă să faci acte de caritate pentru cei afectați de surzenie. Sunt convins că ai auzit de Școala lui Braidwood[4]?

— Și profesorii mei de retorică s-au format acolo, îi răspunse ea, dând din cap.

— Eforturile considerabile pe care le-a depus în slujba surdomuților au impus o modă, obligându-i pe oameni să-și ajute semenii afectați de această infirmitate. Astfel, mamei mele și verișoarei ei li s-a propus să lucreze ca servitoare, aici la Londra, în casa unui lord bogat. Salariile promise reprezentau o adevărată mană cerească pentru două fete de la țară.

— Au acceptat, așadar? interveni Lily.

— Da. Au acceptat posturile. Erau tinere și temătoare, dar se aveau una pe cealaltă. Cel puțin, la început. După câteva luni de la venirea lor la Londra, verișoara mamei s-a îmbolnăvit și a murit.

— Nu se poate! Ce cumplit!

— Mama a avut parte de o soartă și mai tragică. Nu învățase nici să scrie, nici să vorbească, și nu cunoștea pe nimeni la Londra. Stăpânii ei erau oameni în vârstă și decenți, dar fiul lor... El a profitat... continuă Julian, simțind un gust amar în gură. Stăpânii profită adesea de servitoarele lor, dar gândește-te puțin la situația ei! Nu i se putea împotrivi. Și nici nu putea să ceară ajutorul cuiva. Chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiesc că l-ar fi primit.

— Ce-a făcut? întrebă Lily, cuprinzându-și trupul cu brațele.

— A supraviețuit, așa cum a putut. Când menajera a descoperit, în cele din urmă, că era însărcinată, stăpânii au aruncat-o în stradă, fără să-i ofere vreo recomandare. Eu am venit pe lume câteva luni mai târziu. Mama mi-a dat viață într-o magazie părăsită.

— Singură?

— I-a fost frică să ceară ajutor. Se temea că îi vor lua pruncul, iar ea va sfârși închisă într-un azil de săraci sau de nebuni. Temerile nu-i erau neîntemeiate.

— A dat dovadă de mult curaj.

— Da, așa este.

Julian fusese un sprijin pentru mama sa, după ce crescuse. Știa însă că ea și-ar fi putut ușura viața dacă l-ar fi lăsat la o casă de copii. Dar n-o făcuse. Și, astfel, se avuseseră mereu unul pe celălalt. Iar de cele mai multe ori, asta fusese toată averea lor.

— De ce nu s-a întors acasă, la familia ei?

— Nu avea nici bani și nici cum să călătorească. Și se simțea acoperită de ocară. Îi era rușine, continuă el, trăgând adânc aer în piept, ca să se liniștească. Ăsta sunt eu, Lily – rezultatul fricii, al violenței și al rușinii. Bastardul unui nobil afemeiat. Un copil din flori, născut la marginea orașului. Și crescut în niște condiții din care până și un șobolan ar încerca cu disperare să scape. Nu aveam nimic. Nici mâncare. Nici casă. Nici haine. Mama lucra când putea, iar eu cerșeam și furam atunci când ea nu lucra. În restul timpului, muream de foame. Ca o voce din vremuri străvechi, glasul foamei îi stăruia și acum în urechi. Îi simțea ghearele nimicitoare ca întotdeauna. Nu mâncase nimic de aseară, de când se luptase să înghită cele câteva îmbucături de friptură. Așa făcea și înainte de moartea lui Leo – sărea peste mese, uneori pentru o zi sau chiar mai multe. N-o făcea dinadins, dar nu-și permitea să uite senzația de foame – senzația burții goale, care îi umbrise întreaga copilărie. Pe când aveam nouă ani, continuă el, am auzit de locul acesta. O cafenea ai cărei proprietari și angajați erau numai oameni surdomuți. Am adus-o pe mama aici, iar proprietarul – răposatul soț al Annei – a luat-o în slujba lui ca spălătoreasă de vase. Eu duceam mesaje și încărcam cărbuni cu lopata, spuse el, ațintindu-și ochii asupra tavanului înclinat. Ne-au lăsat să stăm în mansarda asta. Aveam chiar și un pătuț, exact acolo, îi arătă Julian podeaua de sub scaunul ei. Primul pat adevărat din viața mea. Iar noaptea mă culcam cu burta plină. Pentru prima oară, după atâta amar de vreme, mama avea o slujbă permanentă și prieteni cu care putea să comunice. Era fericită. Și eu eram fericit. Abia mult mai târziu, când am crescut, mi-am dat seama de ce privilegii ar fi trebuit să ne bucurăm de la bun început și cât de adânc și-au pus amprenta asupra sănătății mamei mele anii îndelungați pe care i-am trăit într-o sărăcie lucie. Am înțeles, în cele din urmă, suferința covârșitoare pe care i-a provocat-o ta... Se opri, căci nu putea să rostească cuvântul.... pe care i-a provocat-o bărbatul care m-a procreat.

— Suferință pe care ți-a provocat-o și ție. Știi cine era?

El clătină din cap.

— Știu doar că a murit. E tot ce mi-a spus când am crescut mai mare și am început să pun întrebări. Fiul foștilor ei stăpâni a murit la scurt timp după ce am venit pe lume, lăsându-și tatăl fără moștenitori. Când a murit și bătrânul, câțiva ani mai târziu, titlul nobiliar a revenit unei rude îndepărtate. Mama a vorbit cu executorul averii, luându-mă și pe mine cu ea, în speranța că vor ajunge la o înțelegere și i se vor acorda niște drepturi.

— Bănuiesc că i-au fost refuzate. El încuviință din cap. Julian... spuse Lily, aplecându-se spre el.

— Nobilii, continuă el, ignorându-i simpatia din glas, veneau în fiecare zi la cafeneaua asta. Era chiar un loc de întâlnire la modă pe vremea aceea. Ani de zile le-am netezit cutele ziarelor, le-am lustruit cataramele pantofilor și le-am șters scuipatul de pe podea. Și o priveam pe mama cum devenea tot mai slăbită, cu fiecare iarnă care trecea.

— Până când a murit? Dând scurt din cap, Julian îi evită privirea, ațintindu-și ochii într-un punct mort. Câți ani aveai pe atunci?

— Paisprezece. Avea paisprezece ani – era pe jumătate bărbat și un prost desăvârșit. Și nici nu i-am stat alături când s-a întâmplat. Eram în închisoare când s-a îmbolnăvit.

— În închisoare? repetă ea, cu ochii mari cât cepele. La paisprezece ani? Dar ce-ai făcut?

Julian clătină din cap. Erau atâtea lucruri pe care Lily nu le știa despre el. Și nici nu avea să le știe.

— Am intrat în conflict cu cine nu trebuia. Detaliile nu mai contează acum. Ce contează este faptul că n-am putut să fiu alături de mama. Nu avea bani puși deoparte. Astfel că a fost depusă într-un mormânt nemarcat dintr-un cimitir al săracilor. Hotărât să-și stăvilească orice izbucnire emoțională, își îndesă pumnul în gură. Mi-a dăruit viață într-o magazie prăfuită, iar eu am lăsat-o să moară singură.

Începu să tremure, învelit în pătură. Nu de frig și nici de foame, ci de furie. Trăia cu această mânie în suflet, de parcă i-ar fi fost o soră geamănă. Furia era o entitate de sine stătătoare, înzestrată cu curaj, memorie și putere trupească. Își impunea propriile dorințe.

Lily se ridică de pe scaun și se îndreptă spre el, lăsându-se

în genunchi în fața lăzii pe care stătea Julian. Ușor șovăitoare, îi cuprinse cu degetele pumnul fremătător. Simțindu-i atingerea, un icnet îi scăpă printre buze. Nu putea să-i respingă mângâierile. Atât de generoase și de calde.

Îi scoase cu blândețe pumnul din gură, ca să-i poată citi cuvintele de pe buze.

— Te rog să nu-ți ascunzi gura, îi spuse ea. Trebuie să înțeleg ce spui.

Pătura îi alunecă de pe umeri, iar răcoarea din cameră îi liniști freamătul lăuntric ca un duș rece.

— După moartea ei, continuă Julian, mi-am găsit de muncă pe unde am putut. La un moment dat, am lucrat un timp într-un atelier de croitorie. Acolo, l-am văzut pentru prima oară pe Beau Brummel[5]. Știi că este fiul unui secretar? El reprezintă crema societății englezești, și întreaga aristocrație britanică se înclină în fața lui. Într-o zi, m-am hotărât să fiu și eu ca el. Voiam să am tot ce au lorzii. Tot ceea ce ar fi trebuit să am, prin drepturi legale. Voiam să le iau totul – banii, statutul social, femeile. Voiam să răstorn scara valorică și să le stârnesc invidia, continuă el, reprimându-și cu greu mânia. Îi uram atât de mult, Lily. Îi uram pe toți cu o pasiune nebună. Ea se apropie și mai mult de el. Îi simțea parfumul suav al părului – un parfum scump și mult prea rafinat pentru un loc atât de modest ca acesta. Nu trebuie să mă compătimești, îi spuse el. Căci mă refer la prietenii tăi. La familia și la compatrioții tăi. Mi-am dedicat toți anii aceștia dorinței mele de a mă răzbuna, de a le lua tot ce puteam. M-am înscris în cluburile lor, i-am jumulit de bani, m-am culcat cu soțiile lor și mi-am bătut joc de ei cât de mult am putut. I-am obligat să se îmbrace în culori stridente și respingătoare. Totul din ură și din sete de răzbunare.

— Și ai păstrat totul pentru tine. Nu ne-ai spus nimic – nici mie, nici lui Leo.

— Da. Ani de-a rândul.

Lily își mușcă buza de jos, în timp ce îl privea cu intensitate. Avea ceva în minte, dar Julian nu-și dădea seama despre ce era vorba.

Ea își întinse ușor mâna spre el. Julian rămase fără suflare. Îi atinse cu blândețe obrazul, chiar sub colțul ochiului. El își flutură genele, din instinct, dar și copleșit de suferința dulce pe care i-o provoca atingerea ei.

Lily își retrase apoi mâna și o scrută cu privirea. O privi și el și văzu ceva strălucitor pe degetul ei.

O, la naiba! Plângea?

Ea își uni degetele, strivind, astfel, lacrima. O singură lacrimă. Una singură. Asta nu însemna că plângea. După o noapte plină de întâmplări uluitoare și o dimineață încărcată de mărturisiri tulburătoare, vărsarea unei singure lacrimi era o dovadă extraordinară de stăpânire de sine. Un lucru cu adevărat brav. Nu-i așa?

Și apoi, stratul de praf din mansardă era cât degetul. Lacrima putea să fie la fel de bine consecința unei simple iritații oculare. Dar asta fusese tot. Căci, după ce clipi, nici o altă lacrimă nu mai apăru. Minunat!

Își împărtășise povestea tragică a vieții. Își înfrânase lacrimile. Și evitase declanșarea unei crize.

Asta, până când o văzu pe Lily clipind cu furie și pufnind pe nas. Poate că praful o deranja și pe ea.

— Îmi pare rău, îi spuse Lily, cu teamă în glas. Îmi pare nespus de rău, dar cred că o să izbucnesc în plâns.

— O, nu! îi spuse el, cuprins de spaimă. Nu, te rog! o imploră Julian, ridicându-i cu degetul bărbia tremurândă. Lily, nu merit lacrimile tale.

— Dar nu mi le pot stăvili, îi răspunse ea, cu glas tremurător.

Și lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii, în șuvoaie, ajungându-i până la bărbie. Umerii i se zgâlțâiau sub imperiul hohotelor violente de plâns, iar ea se aplecă spre el, până când se rezemă cu fruntea de pieptul lui.

Julian își ridică mâinile în aer, într-un gest de apărare sau poate de capitulare. Ce era să facă? Putea să-i respingă alinările, dar nu putea să nu-i ofere mângâierile lui.

Și, astfel, făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Exact ceea ce își dorea de atâta amar de vreme. Încă din noaptea morții lui Leo.

O cuprinse cu brațele și o trase spre el.

Și o ținu strâns la piept.

---

4 Thomas Braidwood (1715–1806), profesor scoțian pentru persoanele cu deficiențe de

auz (n.tr.)

5 Beau Brummel, pe numele adevărat George Bryan Brummel (1778–1840), a fost fiul secretarului personal al lordului North; o figură emblematică în perioada de regență a Angliei, un arbitru al modei masculine și prieten al prințului regent, viitorul rege George al IV-lea. (n.tr.)

Capitolul 13

Lily îl iubea. Îl iubea pe Julian.

Nu putea să conteste acest lucru și nici să-l definească. Nu știa dacă, astfel, vor rămâne prieteni, sau vor deveni iubiți, sau cu totul altceva. Știa doar că, în ciuda originilor, a păcatelor sale și a minciunilor pe care i le spusese, Lily ținea la el – îl *iubea* – și nu putea să rămână stană de piatră în timp ce Julian îi povestea că se născuse sub stigmatul rușinii, crescuse în mizerie și își pierduse mama pe când era doar un copil. Nu putea să rămână impasibilă, cu inima împietrită și sufletul de gheață.

Tremura, copleșită de teama pe care el nu o recunoștea. Vărsa lacrimile pe care el refuza să le descătușeze. O ținea lipită de el, într-o strânsoare ca de menghină, iar ea îl trase și mai aproape de trupul ei, zdrobindu-și pieptul de al lui – vrând, parcă, să-i smulgă durerea din inimă.

Deși nu voia să pună capăt îmbrățișării lor, trebuia s-o facă, deoarece Julian începuse să vorbească, iar ea trebuia să-l înțeleagă. Astfel, îl îndepărtă ușor, punându-i mâinile pe umeri.

— Stai puțin! îi spuse ea, plimbându-și degetele pe obrazul lui. Ia-o încet! Căci, altfel, mă pierzi.

— Da, știu, îi răspunse el, oftând și închizând ochii. Și nici n-ai fost vreodată a mea.

— Julian, te rog!

Cum să interpreteze cuvintele lui? Căuta indicii în trăsăturile chipului său, scrutându-i expresia ironică a frunții sau încleștarea maxilarului, ce-i conferea o înfățișare gravă.

El se așeză pe jos alături de ea. Stăteau amândoi pe podea, cu picioarele sub ei, jucându-se în voie cu mâinile, fără să-și dea seama ce fac – aranjau tivurile hainelor sau își plimbau degetele printre crăpăturile din podea. Lumina se strecura printre

lambriurile ce acopereau pereții. O nouă zi prindea putere și contur. Nu o mai puteau ignora prea mult timp.

— Și ce se întâmplă acum? îl întrebă ea.

Care era drumul pe care îl vor urma de acum înainte? Atâta timp cât vor merge împreună, nu-i păsa prea mult unde vor ajunge.

— Plec din Londra, îi răspunse el.

— *Pleci*... din Londra? repetă ea cu respirația întretăiată. Când?

— Nu știu exact. În curând.

Nu trebuia să intre în panică, își spuse ea în gând. Bărbații pleacă tot timpul din Londra. Trebuie să rezolve multe lucruri și să se întâlnească cu foarte mulți oameni. Să cumpere cai și să facă investiții.

— Când te întorci? îl întrebă apoi, pe un ton indiferent.

— Nu mă mai întorc.

Cât de crud putea să fie! Vărsase un izvor întreg de lacrimi pentru Julian, iar el îi spunea acum că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

— De aceea, trebuie să te măriți, continuă el. Nu pot să mai rămân să am grijă de tine, iar gândul că ești singură nu mi-ar da pace.

— Și ar trebui să mă bucur că nu te voi mai vedea niciodată?

— Da, dacă știi ce e mai bine pentru tine, spuse el, gesticulând cu mâna și stârnind un nor de praf. Spui mereu că, în spatele imaginii mele de drac împielițat, se ascunde un om decent. Dar nu este adevărat. Este doar o impresie, Lily. Ți se pare că sunt așa, pentru că, în preajma ta, devin un om mai bun.

Poate că intenția lui, atunci când îi spusese aceste lucruri, fusese aceea de a conferi cuvintelor sale conotații măgulitoare sau romantice, dar dăduse greș. Căci o idee cumplită încolți în mintea lui Lily.

— Spui asta din cauza mamei tale? Pentru că și ea era surdă la fel ca mine? Acesta este motivul pentru care, în ciuda faptului că te simți atât de... Ezită ușor, căci nu știa cum să-și îmbrace gândul în cuvinte. ... atât de legat de mine, îți reprimi sentimentele?

— *Nu*, nici vorbă de așa ceva. Crede-mă când îți spun asta! insistă el, scrutând-o din cap până în picioare, cu o expresie

senzuală pe chip. Când mă aflu în preajma ta, nu mă gândesc deloc la mama.

Lily strânse din buze, sperând că Julian spunea adevărul. Se înfiora la gândul că ar fi putut să întruchipeze o figură maternă pentru el.

— Aveți anumite trăsături în comun, continuă el. Generozitatea, loialitatea, curajul. Îți recunosc, în mod firesc, aceste calități, și ți le admir. Dar nu există asemănări fizice între voi. Iar dacă vorbim despre surzenie, eu sunt cel mai în măsură să observ diferențele. Mama s-a născut surdă. Tu ți-ai pierdut auzul în urma unei boli. Este un lucru cu totul diferit. Dacă îți spun că pianul e dezacordat, tu înțelegi foarte bine ce vreau să spun, chiar dacă nu-l auzi. Mama n-ar fi înțeles asta. Dar ea și Anna, ca și toți cei de aici, și-au dezvoltat mult mai bine celelalte simțuri, ajungând să observe anumite lucruri extrem de subtile, cărora noi nu le-am acorda niciodată atenție. Dacă asta te ajută, spuse el, cu un zâmbet pe buze, ei nici nu te consideră una de-a lor. Se vor purta frumos cu tine, dar asta numai pentru că suntem împreună.

Lily își aminti uimirea de pe chipul Annei atunci când îi mărturisise că nu cunoștea limbajul semnelor, cât și mesajul pe care îl scrisese pe tăbliță: „Prietenii lui Jamie sunt bine-veniți“.

— Jamie... acesta este, așadar, numele tău?

— Nu neapărat, îi răspunse el, clătinând din cap. Așa mi-au spus cei de aici. Când am crescut, am preferat să mi se spună Julian.

— Atunci, acesta e numele tău real.

— Nu, îi răspunse el, clătinând din nou din cap. Nu prea cred.

— M-ai zăpăcit de tot.

— Mama era neștiutoare de carte. Abia dacă recunoștea literele alfabetului. La botezul meu, n-a reușit să se înțeleagă cu preotul. Copleșit de frustrare, el a ales un nume la întâmplare. L-a scris în registru și i l-a arătat mamei, dar ea n-a înțeles decât prima literă a cuvântului – J.

— Deci, nu-ți cunoști nici măcar numele de botez?

— Ba da, firește că îl cunosc, spuse el, formând cu ambele mâini litera J și apoi lovindu-și ușor pieptul de două ori. Acesta e numele meu, îi explică Julian, traducându-i gestul în cuvinte.

Ochii îi înotau din nou în lacrimi. Cu fiecare clipă care

trecea în această mansardă înghesuită, Lily realiza că știa prea puține lucruri despre el. Și acum, s-ar putea să nu mai aibă niciodată șansa să le afle.

— Mi-aș fi dorit s-o cunosc pe mama ta.

— Și eu mi-aș fi dorit asta, îi răspunse el, trecându-și mâna prin păr. Aș vrea ca multe alte lucruri să fi fost cu totul diferite.

— Hai să le schimbăm atunci! Povestește-mi totul de-a fir a păr! Indiferent de greutățile cu care te confrunți, vom găsi împreună o soluție.

— Nu putem să schimbăm lumea, Lily. Iar greutățile sunt aici, între noi. Tu ești de sorginte nobilă, iar eu te-am adus într-o mansardă prăfuită și înghețată, unde te-am făcut să plângi. Aseară, am fost cât pe ce să te deflorez pe o alee întunecată și împuțită.

Serios? Aseară, chiar i-ar fi răpit virtutea, acolo, pe stradă? Gândul îi repugna și o încânta deopotrivă.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva aseară... nu mi-aș fi iertat-o niciodată. Nu trebuie să-ți mai aduc aminte cum l-am pus pe Leo în pericol și ce s-a întâmplat după aceea.

O, nu, nu *din nou*!

— Julian, nu sunt chiar atât de neprihănită ca să mă șocheze ce s-a petrecut aseară. Îmi asum propriile fapte. Leo a participat de bunăvoie la meciul acela de box. Nu ai de ce să te învinovățești pentru soarta de care a avut parte.

— Cum de ești așa de sigură? o întrebă el, cu ochii scăpărând scântei. Ar fi trebuit să fim împreună în seara aceea. Am dușmani, Lily. Poate că cei care i-au luat viața sperau să mă ucidă, de fapt, pe mine.

— E o adevărată nebunie ce spui. Nu-mi imaginez de ce ar vrea cineva să te omoare.

— Nici n-ai cum s-o faci. Am avut grijă să-ți ascund motivele. Și să fiu al naibii dacă ți le voi expune acum!

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, clătinând din cap. Recunoști că ești un ticălos fără seamăn și fără scrupule, cu origini umile, cu un istoric încărcat de fapte dubioase, cu pofte carnale nesățioase și cu o sete nebună de răzbunare. Dar știi unde să te oprești, când vine vorba de *mine*?

— Da. Acesta ar fi singurul lucru decent pe care l-aș face în viața mea – să te las în pace.

— Atunci, ești cu adevărat un ticălos fără seamăn.

Realizezi oare cu câtă superioritate mă tratezi în felul acesta? îl mustră ea, pufnind, mânioasă. Te porți cu mănuși în preajma mea. Pentru că sunt atât de pură, de delicată și de surdă, devii o persoană mai bună alături de mine. Am devenit obiectul norocos al scrupulelor tale. Între timp, tu te distrezi pe cinste cu toate femeile pe care nu le respecți. Poate că *ar trebui* să-ți urmez exemplul și să mă mărit. Dacă m-aș căsători cu vreunul dintre lorzii pe care îi urăști cu atâta fervoare, poate că atunci te vei culca și cu mine.

„O, Doamne!“ Cuvintele acelea ieșiseră oare cu adevărat din gura ei?

Julian simțea cum obrajii îi luaseră foc. Îi evită privirea, uitându-se în altă parte.

Da, chiar ea le rostise.

— Julian, îmi cer iertare. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

— Nu, nu trebuie să-ți ceri iertare. O merit cu vârf și îndesat. Ai dreptate, Lily, *sunt* un ticălos fără pereche. Și mă bucur că ai început să înțelegi, pentru că asta ușurează lucrurile.

— Ce anume ușurează? Ce facem noi aici?

— Ne luăm rămas-bun. Lily își stăvili un hohot de plâns și își îngropă apoi fața în mâini. Încearcă să înțelegi! îi spuse el, implorând-o din priviri și dându-i mâinile la o parte de pe față. Acum, am două țeluri în viață: să-i fac dreptate lui Leo și să-ți ofer ție siguranță. Iar după povestea de aseară, trebuie să înfrunt realitatea. S-ar putea ca primul țel să nu mi-l împlinesc niciodată. În ceea ce îl privește pe cel de al doilea... s-a adeverit de nenumărate ori că nu pot să-ți stau prin preajmă fără să-ți pun în pericol sănătatea, sau virtutea, sau poate chiar pe amândouă.

— Nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie de virtutea mea, protestă ea, ștergându-și lacrimile.

— Mie îmi pasă. Și chiar foarte mult. Este realmente inestimabilă. Și ție ar trebui să-ți pese, spuse el, stârnindu-i râsul. Un lucru de neiertat – s-o facă să râdă într-un moment ca ăsta! Spui că vrei un iubit, Lily, continuă el, dar nu e adevărat. Crede-mă pe cuvânt, căci te cunosc foarte bine și știu la fel de bine ce vorbesc. Întâlnirile secrete, bârfele și disprețul pe care le-ai avea de înfruntat dacă am fi descoperiți... totul ar cântări ca o povară pe umerii tăi. Povestea nu s-ar sfârși deloc bine.

La naiba! Lily știa în adâncul sufletului ei că Julian avea, probabil, dreptate. Nu era făcută pentru aventuri amoroase

clandestine.

El se ridică în picioare, scuturându-și praful de pe pantaloni.

— Și pentru că tot a venit vorba de „descoperiri“, ar trebui să plecăm. Hai să mergem, te conduc acasă! spuse el, oferindu-i mâna.

Ea îl privea, înmărmurită. Viitorul, ce i se prefigura acum fără Julian, i se părea sumbru și pustiu ca un ținut lipsit de viață.

— Reuniunea organizată de lordul și Lady Ainsley va avea loc săptămâna viitoare. Ai spus că mă vei însoți, Julian. Mi-ai promis trei evenimente mondene. Până acum, mi-ai oferit doar două. Îmi ești dator cu încă unul. *Mi-ai promis*, insistă ea.

Era un argument pueril și artificial, dar era singurul pe care îl avea la îndemână. Nu putea să-l lase să plece fără să-l mai vadă măcar o singură dată.

— Da, așa e, îi răspunse el, adâncit în gânduri. Prea bine atunci.

— O să vii? îl întrebă ea, luându-l de mână, cu un suspin de ușurare.

— O să vin, îi răspunse el, ajutând-o să se ridice în picioare. Nu pot să te însoțesc, dar îți promit că o să vin. De fapt, e o idee foarte bună. În seara aceea, îți vei face cel de-al doilea debut pe scena aristocrației londoneze. Iar eu îmi voi lua rămas-bun într-un stil grandios.

Câteva zile mai târziu, Lily stătea din nou în studioul lui Leo. Octombrie se îngemăna deja cu noiembrie. Întoarse o altă foaie din registrul ce stătea deschis pe birou. O pagină goală.

Își înmuie pana de scris în călimară și trasă o linie verticală pe mijlocul paginii, împărțind-o astfel în două coloane. Într-una scrise „Argumente pro“, iar în cealală „Argumente contra“. Lily se simțea ca o școlăriță, dar nu știa ce altceva să facă. Registrele o ajutau întotdeauna să vadă lucrurile cu mai multă claritate.

Lista contraargumentelor era cel mai ușor de completat.

„Este un mincinos“, scrise ea. „Și un ticălos, autorul unor fapte dubioase. Are dușmani, și ei de sorginte dubioasă. Periculoși, probabil. S-a culcat cu jumătate dintre femeile aristocrației britanice.“

Bine, asta era puțin cam exagerat. Lăsându-le la o parte pe

fetele foarte tinere și pe doamnele vârstnice... și ținând seama de programul lui foarte încărcat și de stabilirea, deloc ușoară, a întâlnirilor clandestine, dar și de faptul că unele doamne nici nu veneau vreodată la Londra... Oare de câte jartiere ai nevoie ca să împrejmuiești o sală de biliard? Tăie cuvântul „jumătate“ și scrise în locul lui „o zecime“.

Îi oferea o oarecare consolare.

„Este un copil nelegitim, cu origini umile.“

Se simțea cumplit chiar așternând pe hârtie aceste cuvinte, dar era un fapt de necontestat. Nimeni din aristocrația londoneză nu trăia cu iluzia că Julian era de viță nobilă. Nici nu-l acceptaseră cu adevărat în rândurile lor – îi tolerau însă originile obscure doar pentru că era un individ amuzant, care știa să se facă plăcut în societate. Dacă detalii despre copilăria și ascendența lui în ierarhia socială ar ajunge la urechile lor, ar fi imediat marginalizat. De aceeași soartă ar avea parte și ea, dacă s-ar stabili că între ei ar exista vreo legătură. I-ar plăcea să spună că nu-i păsa, dar nu putea s-o facă. Părinții ei și Leo se bucuraseră de foarte mult respect printre semenii lor. N-ar fi vrut să le păteze numele.

Nici trecutul lui Julian petrecut într-o sărăcie lucie nu putea fi trecut cu vederea. Nu pentru că acest lucru i-ar fi știrbit din admirația pe care Lily o nutrea față de el, ci pentru că nici Julian nu putea să-l uite.

Privi lista, care părea mult prea scurtă. Ar fi putut să adauge toate înșelăciunile și minciunile lui, cât și numele tuturor iubitelor sale... În final însă, mai scrise un singur rând: „Au mai rămas secrete încă nedezvăluite. Cel mai probabil, neplăcute“.

Își îndreptă apoi atenția spre cealaltă coloană. Penița îi tremură deasupra paginii. Nu se punea problema că n-ar fi știut cu ce să înceapă. Nici vorbă de asta. Ci, dacă ar fi început, nu știa când avea să se mai oprească. Nu putea să aștearnă pe hârtie fiecare împrejurare în care o făcuse să zâmbească, să râdă sau să-și schimbe părerea, când îi alinase sufletul sau îi redase încrederea de sine. Și nici nu putea să încredințeze paginii albe de hârtie toate trăirile ce-i bântuiau sufletul – cu atât mai puțin pe cele indecente.

„Îl iubesc“, scrise ea. Pentru că acesta era adevărul. Cu fiecare zi ce trecea, devenea din ce în ce mai sigură și conștientiza tot mai mult sentimentele pe care le trăise în tot acest timp. După

o clipă, adăugă: „Și cred că și el mă iubește“.

Privi îndelung verbul „a iubi“. Alcătuit din patru litere modeste, descria o trăire de o intensitate uluitoare. Oare dragostea putea să echilibreze balanța? Lily nu era prea sigură. Barzii care cântau iubirea în stihurile lor spuneau că dragostea cucerește totul în calea ei, spulberând piedici și hotare. Poate că, la început, așa și este. Dar, pe termen lung, Lily știa că lucrurile nu stăteau mereu așa.

Julian cunoștea semnificația dragostei. Nu era doar un desfrânat fără minte, dornic să se piardă la sânul femeilor, deoarece, în copilărie, nu avusese parte de afecțiunea mamei sale. Nicidecum. Știa prea bine ce însemna iubirea, iar cu frumusețea, inteligența și farmecul lui, nici nu i-ar fi fost greu să găsească femei care să-l iubească. Nu pornise însă în căutarea dragostei, căci preferase, în schimb, să bea până la fund din cupa răzbunării.

Se pare că nici Leo nu găsise împlinirea în brațele iubirii.

Lily cedă din nou ispitei și, luând cârligul pentru chei, căută cheița din alamă ce descuia sertarul tainic al biroului lui Leo. Se simțea vinovată ori de câte ori băga cheița în broască – în primul rând, pentru că descoperea lucruri extrem de intime, și în al doilea rând, pentru că simțea cu ardoare suferința ce se ascundea dincolo de rândurile așternute pe hârtie.

Scoase din sertar vraful de scrisori. De acum, le știa deja pe dinafară. Una dintre epistole îi bântuia necontenit gândurile – ultima, din maldărul de scrisori. O netezi cu degetele tremurătoare, iar ochii îi căzură asupra unui paragraf cunoscut.

În ultimul timp, mă gândesc adesea la ochii tăi și mă întreb dacă îți dai seama cât de frumoși sunt. Mă îndoiesc că există vreo oglindă care le-ar putea reda profunzimea. Dar poate că tu îi vezi oglindindu-se în ochii surorii tale. Nu am de unde să știu cât de mult se aseamănă cu ai tăi, și nici nu cred că voi avea vreodată ocazia s-o fac. Pentru asta, ar trebui să ne faci cunoștință, și știu că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Crezi că m-ar plăcea? Știu că am găsi măcar un lucru în comun. Acum însă te necăjesc, și nu e corect să fac asta.

Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am spus ultima oară.

Dacă ai ști cât urăsc să scriu aceste cuvinte – „ultima oară“!

Dar atunci s-a întâmplat – ultima oară – nu-i așa? Pustiul din suflet îmi spune asta. Blestemat să fie sentimentul onoarei ce ți s-a înrădăcinat atât de adânc în suflet! Smulge-ți-l din inimă! Căci, atunci, te vei întoarce la mine.

Dar poate că atunci, de te vei întoarce fără el, poate că nu te voi mai iubi cum te iubesc acum.

Și te iubesc. O, da, te iubesc. Să nu uiți asta!

De fiecare dată când citea scrisoarea, ochii i se umpleau de lacrimi. De fiecare dată.

Fratele ei se îndrăgostise de o persoană nepotrivită sau inaccesibilă și își ascunsese dragostea de ochii tuturor. Chiar și de ea. Iar acum, această persoană plângea, undeva, singură, pierderea lui Leo, și asta pentru că fratele ei nu considerase de cuviință să le facă cunoștință. Ar mai fi luat oare aceeași decizie dacă ar fi știut cât de puțin mai avea de trăit?

Ce sfat i-ar da acum lui Lily?

Ea râse amar. Mai avea oare vreo importanță ce hotărâre lua ea? Putea să facă oricâte liste și tabele voia, dar dacă Julian era hotărât să plece, avea să o facă, indiferent de voința ei. Putea să i se ofere pe tavă fără pic de rușine, riscând să înfrunte oprobriul public, pentru ca, în final, răsplata să-i fie distrugerea *și* singurătatea.

Mai avea un singur lucru de adăugat în registru. Dar nu știa în ce coloană să-l adauge.

„Mi-e teamă că voi sfârși singură.“

Susținea de luni de zile că nu voia să se mărite. Dar alternativa – ani îndelungați de celibat și singurătate – începea să se contureze, sumbră, la orizont. Se vedea petrecându-și fiecare zi în compania unei servitoare cu părul cărunt și a unei duzini de pisici. Nici prezența unui papagal pictat în culorile curcubeului n-ar fi reușit să înveselească tabloul cumplit de mohorât.

Clătinând cu putere din cap, rupse pagina din registru și o aruncă în șemineu. Putea să filosofeze după bunul-plac. Totul avea să se limpezească însă abia după ce îl va revedea pe Julian.

Mâine avea să-l vadă din nou. Cuvântul îi provocă fiori de bucurie și speranță, făcându-i inima să-i bată cu putere în piept.

O, dar stai – poate că ceea ce simțea nu era ritmul inimii ei, ci zgomotul pe care îl făcea Tartuffe, cocoțat pe stinghia lui. Pasărea o anunța de fiecare dată când cineva se afla la ușă – era

mult mai eficientă decât toate oglinzile la un loc. Lily își întoarse privirea și îl văzu pe Swift stând în pragul ușii.

— Vă rog să mă iertați, îi spuse majordomul, făcând o plecăciune în fața ei. Ați primit un pachet.

Din spatele lui, își făcu apariția un lacheu, care căra o cutie mare și dreptunghiulară. Deasupra cutiei, se afla un plic sigilat. Lily le mulțumi servitorilor și, după ce aceștia plecară, luă plicul în mână. Știa că era de la Julian. Nu-l mai văzuse din dimineața aceea petrecută în cafenea, dar îi trimitea scrisori în fiecare zi. În primul mesaj, pe care i-l expediase chiar în după-amiaza aceea, o întreba cum se simte. Ea îl asigurase că se simțea bine și îl întrebase, la rândul ei, de sănătate. A doua zi, Julian îi ceruse detalii, prin aceleași mijloace epistolare, referitoare la culoarea rochiei pe care o va purta la petrecere. Ea îi răspunsese că nu se hotărâse încă, dar îi promisese că îl va înștiința imediat ce se va hotărî asupra culorii ținutei pe care o va alege pentru seara respectivă. Și corespondența continuase în felul acesta, acoperind numeroase subiecte, cu excepția celor cu adevărat importante. Ar fi putut la fel de bine să le semneze pe toate: „Julian, corespondentul tău îndrăgostit“.

Ieri, primise vizita Ameliei și a ducelui de Morland, care se oferiseră s-o ajute să exerseze stilurile de dans. Lily era convinsă că veniseră la îndemnul lui Julian. I-ar fi fost greu să spună ce i se păruse mai stânjenitor – să danseze cu ducele cel taciturn și impunător sau cu soția lui însărcinată, care trebuia să preia rolul partenerului de dans. Dar, în ciuda acestei stinghereli, Lily *exersase* asiduu pașii de dans. În joc era mândria ei.

Julian renunțase să-i mai trimită misive și vizitatori, preferând să-i ofere, în schimbă, cadouri. Pentru un bărbat atât de hotărât să *nu-i* facă curte, gesturile lui erau mai mult decât ciudate.

Deschise, mai întâi, plicul, în care găsi o listă frumos concepută pe două coloane. La prima vederea, părea cumplit de asemănătoare cu pagina din registru pe care Lily o aruncase în foc. Inima îi tresări în piept. După ce o citi însă cu atenție, văzu că nu era o listă cu argumente pro sau contra, ci o listă cu dansuri, pe prima coloană, și una cu nume, pe cealaltă. Trecându-le iute în revistă, descoperi că numele aparțineau unor domni bogați, de viță nobilă, foarte buni de însurătoare. Cam pe la sfârșitul listei, numele lui Morland era legat de un vals, iar cel al fratelui mai

mare al Ameliei, Laurent, conte de Beauvale, era asociat cu cadrilul care deschidea serata.

Un nume lipsea în mod ostentativ de pe această listă. Cel al lui Julian.

Deschise, încruntată, plicul și citi cu voce tare biletul pe care i-l scrisese. Era o prostie să citească cu glas tare, când nu era nimeni prin preajmă s-o audă – n-o făcea nici măcar pentru propriile urechi. Dar îi plăcea să-i simtă cuvintele pe buze.

— „Dragă Lily, așa cum ți-am promis, am aflat lista dansurilor de la petrecerea organizată de lordul și Lady Ainsley. Mi-am luat, de asemenea, libertatea de a-ți alege dinainte partenerii de dans.“ Da, se poate spune că ai mers cam departe, murmură ea. Drăguț din partea ta, Julian! Reluă apoi scrisoarea: „Cât privește conținutul pachetului, sunt convins că vei înțelege cui îi este adresat. De teama de a nu încălca buna-cuviință, n-am îndrăznit să trimit cadoul direct destinatarului“.

Acesta era cu adevărat un mister. La ce se referea oare? Lily desfăcu ambalajul pachetului și scoase capacul cutiei. Înăuntru, găsi o hârtie albă de mătase și un bilețel pe care era scris:

Îmi cer iertare, dar n-am găsit nimic cu blană de hermină.

Dând hârtia de mătase la o parte, scoase din cutie o pelerină groasă. Țesătura neagră era de cea mai bună calitate – pufoasă ca blănița pisicuțelor. Veșmântul era tivit cu catifea, iar gulerul era străjuit cu blană de samur. Era o pelerină menită să fie purtată, dacă nu de o regină, atunci, poate, de vreo doamnă de la curtea ei. Era însă prea mare pentru constituția firavă și zveltă a lui Lily.

Zâmbind în sinea ei, luă pelerina în brațe și porni în căutarea menajerei.

— Holling! o strigă ea pe coridor. Cred că ai un admirator.

Capitolul 14

Julian se pregătea pentru bal la fel cum un pugilist se pregătește pentru o competiție. Se odihnea bine, mânca bine și își exersa tehnicile de concentrare. Își punea la punct strategiile de atac și de apărare. În seara aceea, avea să afle adevărul – adevărul despre dușmanul său tainic și despre moartea lui Leo. Gândul îl făcea să se înfioare de nerăbdare. Dumnezeule, bomba era gata să explodeze!

Dar, mai întâi, avea să danseze. Distracția înainte de toate. Înainte de a sosi la petrecerea organizată de lordul și Lady Ainsley (cât mai târziu, firește; n-ar fi fost frumos să fie punctual), își concepuse o listă lungă de activități, care să-l împiedice să fie tot timpul cu ochii pe Lily.

Problema era că nu prea găsea un grup care să fie amator de un joc energic cu zaruri, și nici un cerc elitist de domni, cu care să poarte o discuție spirituală despre meritele artistice ale noii actrițe de la Paris, care juca pe scena teatrului din Covent Garden. Și asta deoarece toți bărbații de la reuniune se mulțumeau s-o privească, cu gurile căscate, pe Lily.

După cinci minute petrecute prin sălile de bal, Julian se declară înfrânt și li se alătură.

Lily arăta uluitor în seara aceea. Arăta bine în fiecare seară, considera Julian. Acum însă, atingea apogeul eleganței. Rochia ei, din moar, cu reflexe strălucitoare, ca de bronz, nu reprezenta ultima tendință în modă și nici nu era cea mai scumpă din salon. Felul în care își prinsese la spate șuvițele-i bogate și negre nu constituia o coafură nouă sau inovatoare. Și avea câteva rivale la titlul de cea mai frumoasă doamnă a balului. Dar, în ciuda frumuseții acestora, toți ochii erau ațintiți asupra lui Lily, iar numele ei era pe buzele tuturor. Domnilor le insufla

admirație. Iar doamnelor – invidie și motive de bârfă. Trecând pe lângă un grup de tineri fascinați cu totul de priveliștea pe care Lily le-o oferea, Julian îi auzi închinându-i versuri cumplit de proaste.

Julian, pe de altă parte, n-o ridica la rangul de muză a inspirației. De fapt, chiar o considera responsabilă pentru că abia mai reușea să respire.

Practic, îi lua răsuflarea. I-o dădea, în cele din urmă, înapoi, pentru că nu era o hoață. Dar îl făcea să plătească cu vârf și îndesat. Ori de câte ori o avea în fața ochilor, simțea cum simplul act al inspirării aerului în plămâni devenea brusc un privilegiu, și mai puțin un proces instinctiv.

Asta apropo de versuri proaste.

Pentru acest dans, îl avea ca partener pe George „Denny“ Denton, un individ jovial și bine făcut, lipsit însă de rafinament, dar pe cale de a deveni moștenitorul unei averi impresionante. Era și un dansator îngrozitor de prost. Încurca atât de mult pașii, încât propriile greșeli ale lui Lily treceau neobservate sau puteau fi puse pe seama stângăciei partenerului ei de dans. Dar, în ciuda haosului creat, cuplul râdea cu poftă, părând să se distreze de minune.

Ar duce o viață tihnită alături de un soț ca Denny, care i-ar dărui copii și care n-ar putea uita vreodată norocul extraordinar pe care îl avusese obținând mâna unei femei ca Lily. Denny era un om simplu și tandru, care câștigase cu ușurință simpatia semenilor săi.

Julian însă nu disprețuise pe nimeni așa cum îl disprețuia pe Denny.

Reușì, printr-o putere extraordinară a voinței, să-și înfrâneze invidia. Gelozia era un lux pe care nu și-l putea permite în seara aceea. Căci aceasta avea să fie noaptea triumfătoare a lui Lily, dar și noaptea în care Julian va descoperi, în sfârșit, răspunsurile pe care le căuta de atâta amar de vreme.

Ajunse într-o cameră alăturată, unde nu descoperi răspunsurile dorite, dar unde dădu pe gât o ceașcă de punci slab. Și-ar fi dorit ceva mai tare, dar trebuia să-și păstreze cumpătul, pentru că prezența lui Lily se dovedea deja extrem de primejdioasă, îmbătându-i cumplit simțurile, astfel încât nu-și putea permite să cadă pradă și aburilor alcoolului. Trebuia să se aștepte la orice. Pumni, pistoale sau cuțite.

Când se întoarse în sala de bal, dansatorii pluteau deja pe aripile unui vals.

Lily nu se afla însă printre ei.

N-ar fi trebuit să danseze acum cu Morland? Unde naiba se dusese?

Lily își stăvili reacția defensivă și îl întâmpină cu un zâmbet politicos pe buze.

— Bună seara și dumneavoastră, domnule Bellamy. Sunteți elegant, ca întotdeauna.

Acest lucru nu era nici pe departe adevărat. Căci, în ciuda mâniei sale, Julian nu era doar elegant, ci de-a dreptul răvășitor. Bănuia însă că aceste cuvinte măgulitoare nu i-ar fi făcut deloc plăcere în clipa aceea.

— Unde e ducele? Lua-l-ar naiba să-l ia!

— A plecat acasă, împreună cu Amelia, îi răspunse ea, adăugând cât mai iute cu putință, pentru a-i domoli furia: Eu le-am spus să plece. Nu vor s-o lase pe Claudia singură în toiul nopții. Și cine i-ar putea învinovăți pentru asta?

Adevărul era însă că, în momentul în care văzuse lista partenerilor ei de dans, îi scrisese imediat Ameliei. Împreună, puseseră țara la cale, asigurându-se că ea și ducele aveau să plece înainte de acest dans. Iar dacă Amelia ar fi refuzat s-o ajute, Lily ar fi turnat somnifere în băutura ducelui. Atât era de hotărâtă să petreacă acest timp alături de Julian.

— Nu-mi vine să cred că au plecat și te-au lăsat de izbeliște în felul ăsta.

— Dar nu m-au lăsat de izbeliște. M-au lăsat cu tine. Și dacă vrei, acest dans este al tău, îi spuse ea, oferindu-i mâna.

El i-o luă într-a lui.

— Cum aș putea să refuz?

În timp ce se îndreptau spre ringul de dans, Lily ar fi trebuit să simtă gustul victoriei. Dar nu se simțea deloc triumfătoare, ci cumplit de istovită. Chiar și înainte de a se îmbolnăvi, evenimentele mondene i se păruseră întotdeauna obositoare. Dansurile, conversațiile și eforturile permanente pe care trebuia să le depună ca să-și conștientizeze fiecare mișcare, fiecare cuvânt, fiecare zâmbet și respirație pentru a reda tabloul desăvârșit al originii sale aristocratice – toate o secătuiau. Chiar și atunci când se distra, se simțea, în final, sleită cu totul de puteri.

Iar chinul din această seară era de zece ori mai cumplit. Căci, peste toate acestea, se adăuga și efortul de a urmări o conversație și de a menține ritmul dansului. Uneori, amândouă în același timp.

Când Julian o luă în brațe, Lily nu-și mai dorea altceva decât să i se cuibărească la piept și să-l roage s-o ducă acasă. Dar peste ani, când își va depăna trecutul, n-ar fi vrut să se gândească că dansase cu toți domnii din sală, cu *excepția* lui Julian. Voia ca această seară să fie numai a lor.

Așa că porniră să danseze în pași de vals.

— Mă privești într-un mod straniu, îi spuse ea.

Sau, cel puțin, privirea lui o făcea să se simtă straniu.

— Serios?

— Cu ochi gravi și arzători, îi răspunse Lily, dând din cap. Suntem la o petrecere, Julian.

— Știu prea bine că suntem la o petrecere, Lily. Dacă te privesc cu o expresie gravă, nu trebuie s-o interpretezi drept nemulțumire. Ci venerație. Ești strălucitoare, și nu-mi vine să cred că trăiesc acest moment. Am senzația că realitatea îmi depășește chiar și cele mai sălbatice fantezii. Și nu știu ce-o să fac de acum înainte, îi răspunse el, adâncindu-și privirea în ochii ei, de parcă ar fi vrut, astfel, să-i spună că acesta era adevărul. Mă simt al naibii de mândru să dansez cu tine.

Lily își mută privirea în altă parte. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi izbucnit în lacrimi. Julian nu avea de unde să știe ce freamăt lăuntric îi stârneau vorbele lui. Venind din partea altcuiva, ele ar fi fost doar niște simple cuvinte măgulitoare, extrem de plăcute. Rostite însă de Julian, reprezentau un adevărat balsam pentru un suflet frânt.

— Trebuie să recunosc că și eu mă simt la fel de mândră, îi spuse Lily, încercând să confere discuției lor un ton cât mai vesel. Să sperăm că mătușa Beatrice n-o să afle!

— Mătușa ta, Beatrice, n-are decât să se bucure de micul ei crâmpei rupt din rai! Eu mă bucur din plin de seara asta, îi răspunse el, scrutând cu privirea sala de bal. Petrecerea asta îmi oferă ocazia perfectă de a-mi face ieșirea de pe scena aristocrației britanice. Toți ochii sunt ațintiți asupra noastră. Asupra ta. Aș vrea să le observi invidia ce li se citește pe chip.

Iar Lily voia ca *el* să nu mai pomenească de plecarea lui iminentă și fără întoarcere.

— Ești sigur că e vorba de invidie? îl întrebă ea.

Julian avea dreptate când spunea că toți ochii erau îndreptați asupra lor. Dar nu gelozia o citea Lily pe chipul lor, ci fascinația.

— O, da! De invidie e vorba, fără doar și poate. Admirația pe care ți-o poartă se împletește cu disprețul pe care îl nutresc față de mine, spuse el, schițând un zâmbet ironic. Cred că și-au dat seama, Lily. Cred că au descoperit cine sunt cu adevărat. Ani de zile am reușit, prin false pretenții nobiliare, să-mi croiesc drum în rândurile lor. Acum însă, când ne văd împreună... adevărul iese la iveală. Iar tabloul este cât se poate de revelator – un bastard crescut pe străzi îndrăznește să danseze cu o doamnă de viță nobilă.

— Nu cred că acesta este tabloul pe care îl văd.

Tăcerea se așternu o clipă între ei.

— Te-ai distrat în seara asta? o întrebă el, la un moment dat.

— Cred că da. Am făcut ce mi-ai cerut, Julian. Am dansat cu toți domnii de pe lista ta și am purtat conversații cu încă vreo câțiva.

— Splendid! Se distinge vreunul dintre ei în ochii tăi?

— Da. Unul singur.

— Pot să întreb cum îl cheamă? spuse el, cu maxilarul încleștat.

— Ca să fiu sinceră, nu-i cunosc numele de botez.

— Serios? Atunci, descrie-mi-l! Cred că îi cunosc pe toți domnii din sală.

Lily schiță un zâmbet. Nu-i venea să creadă că jucau acest joc.

— Prea bine, îi răspunse ea. Este înalt. Bine făcut. Un adevărat arbitru al eleganței, îmbrăcat cu o haină neagră și – continuă Lily, scrutându-l cu privirea de la brâu în jos – și pantaloni de aceeași culoare. Apoi, ridicându-și privirea spre chipul lui, adăugă: Are părul învăluit în tonalitățile întunecate ale nopții și este înzestrat cu o ironie fină și înșelătoare. Când îi văd ochii, de un albastru strălucitor, simt cum inima îmi tresaltă în piept. Zâmbetul lui îmi incită simțurile și îmi înfierbântă sângele în vene. Este cel mai bun prieten al meu. Și un dansator de excepție. Profitând de ritmul alert al muzicii, care le impunea dansatorilor o suită de răsuciri și întoarceri, Lily se cuibări în

brațele lui și începu să-i vorbească la ureche. Spera să confere glasului ei volumul ideal – nici prea încet, pentru a se putea face înțeleasă, și nici prea tare, pentru a nu fi auziți. O tonalitate ambiguă, adecvată celei mai periculoase mărturisiri. Firește că tu ești acela, îi șopti ea. Niciodată n-a fost vorba de altcineva. Iar dacă ești hotărât să mă vezi măritată, atunci va trebui să-ți asumi rolul de soț, Julian. Pentru că nu voi accepta nici un alt bărbat. Nimeni nu-mi stârnește sentimentele pe care mi le stârnești tu. Și nimeni n-o va face vreodată. Lily îl simți crispându-se sub atingerile ei. O reacție de apărare, ce o determină să meargă mai departe. Ai dreptate, continuă ea, privind, peste umărul lui, mulțimea colorată de dansatori. Toți ochii sunt ațintiți asupra noastră. Ne privesc cu o invidie fățișă, și asta pentru că au descoperit adevărul. Ne iubim – acesta este un fapt de netăgăduit.

Julian se împiedică în pașii de dans, călcând-o pe picioare. Lily își stăvili un țipăt de durere. Cel puțin, nu mai trebuia să se întrebe dacă îi auzise sau nu cuvintele. Reușiră să-și ascundă greșelile printr-o răsucire rapidă, dar totul era pierdut.

El încercă să se retragă, dorind, probabil, să-i vorbească. Ea îl împiedică însă, ținându-l strâns în brațe.

— Nu acum. Hai să ne bucurăm de frumusețea valsului!

Julian se strădui, în zadar, să păstreze ritmul dansului. Dar, în scurt timp, se văzu nevoit să renunțe. Pașii lor urmau o cadență haotică și jalnică. Încordarea pe care Lily i-o simțea în umeri începu, încetul cu încetul, să dispară, iar Julian o strânse cu putere de mână. Și, de parcă nu dansau și așa mult prea lipiți unul de celălalt, o trase și mai aproape de el.

O mângâie apoi cu degetul mare în zona omoplaților, provocându-i un val de plăcere din cap până în picioare. În ciuda faptului că atingerile sale erau aproape imperceptibile, gesturile lui erau bine gândite și cât se poate de sincere. Îi transmitea un mesaj – o mărturisire. „Și eu te iubesc.“ Ar fi putut să oprească muzica, să atragă atenția invitaților și să-și declare, în fața tuturor – în distihuri rimate – pasiunea nebună pe care o nutrea față de ea, și tot n-ar fi avut valoarea gesturilor lui tainice, ascunse sub paleta mișcărilor de dans. Acum, se simțea într-adevăr triumfătoare. Nu mai avea de trecut decât un singur obstacol – propria lui rezistență.

Lily își aplecă ușor capul, rezemându-se cu tâmpla de maxilarul lui. El îi dezmierda părul cu respirația lui, incitându-i și

mai tare simțurile.

Când dansul se va sfârși, s-ar putea ca Julian să-și renege sentimentele. S-ar putea la fel de bine să nu le recunoască nici pe ale ei. Poate nici cele mai blânde și mai tandre trăiri pe care le împărtășeau acum nu vor reuși să-i învingă amărăciunea și sentimentul de vinovăție atât de adânc înrădăcinate în sufletul lui.

Dar, în timp ce dansau, ținându-se în brațe cu multă duioșie, nu putea să conteste legătura ce exista între ei. Atâta timp cât vor mai pluti pe aripile valsului, se puteau iubi în voie, sub privirile tuturor.

Dar valsul se încheie... mult prea curând.

Se opriră cu toții pe loc. Invitații se îndreptau care-ncotro. Cuplurile de dansatori se destrămau, ca să dea naștere altor perechi, pentru următoarele dansuri. Pentru prima oară în seara aceea, profita de infirmitatea ei, prefăcându-se că nu știa ce se întâmpla în jurul ei. Nu putea să-l lase încă să plece.

Cu o ultimă mângâiere clandestină, Julian îi dădu drumul. Îi era teamă să se uite la el, căci știa că avea să îi spulbere ideea unui destin împreună doar dintr-o singură privire. Ce va citi oare în ochii lui? Dragoste? Speranță? Regrete? Tristețe?

Îndrăzni, în cele din urmă, să-i arunce o privire.

Toate cele de mai sus, și mult peste.

— Lily, începu el. Apoi se opri, neștiind cum să continue. Își înclină capul într-o parte, ca și când i-ar fi venit o idee, și începu din nou: Lily... Ochii îi alunecară într-o parte. Vine lordul Weston, spuse el, în cele din urmă. Lui trebuie să-i acorzi dansul popular.

Lily spumega de furie. La naiba cu lordul Weston și cu dansul popular! Începu să scotocească imediat prin sertărașul minții sale în căutarea unor pretexte feminine acceptabile – oboseala, o stare de amețeală, nevoia de a bea ceva răcoritor... De ce nu se gândise să-și sucească glezna în timpul valsului?

Dar înainte de a găsi o cale de a-l refuza, Julian îi oferi mâna ei lordului Weston, apoi făcu o plecăciune și dispăru. Lily se trezi dând ocol sălii de bal – într-un soi de preludiu al dansului. În tot acest timp, îl căuta pe Julian cu privirea prin toate cotloanele salonului. Inima îi tresărea ori de câte ori zărea un smoc de păr negru și vâlvoi, dar de fiecare dată dădea cu ochii de „imitatorii“ lui Julian, nu de bărbatul pe care îl căuta.

Se așeză în rândul dansatoarelor, concentrându-se asupra

pașilor de dans și acordându-i, din politețe, un minim de atenție partenerului ei. Lordul Weston era un bărbat atrăgător și amabil – Lily nu voia să pară grosolană –, dar gândurile îi zburau în altă parte. Când îi veni rândul să traverseze sala în diagonală, ratămomentul, lăsându-l pe sărmanul domn Barnaby să se încline în fața unei năluci.

Dar, în mulțimea de oaspeți din spatele lui, Lily zări, într-un colț, un grup de bărbați, iar printre ei...

Era și Julian. Când îl văzu, scoase un suspin de ușurare. Slavă Domnului!

Domnul Barnaby se întoarse la locul lui, blocându-i vederea, dar măcar acum știa că Julian era *acolo*. Nu plecase, ceea ce însemna că lupta ei era pe jumătate câștigată. După acest dans, va invoca o durere de cap sau un pretext similar și îl va ruga pe Julian s-o ducă acasă. Apoi, va trebui să-l convingă să rămână la ea. Dorințele pătimașe îi incitau simțurile, făcându-i pielea de găină. În seara asta, nimic nu va mai sta în calea lor – nici măcar hainele.

Dar mai întâi, trebuia să ducă dansul la bun sfârșit. Din fericire, acesta presupunea prezența în mijlocul sălii a unei singure perechi de dansatori odată. Celelalte cupluri dansau pe margine, schimbându-și partenerii, și apoi întorcându-se la locul lor, în timp ce perechea de pe ring traversa sala de bal, alăturându-li-se cuplurilor din celălalt capăt al salonului.

În timp ce înainta, alături de lordul Weston, spre ringul de dans, Lily își întindea gâtul, încercând să-l zărească pe Julian. Acest lucru devenea tot mai greu, căci părea înconjurat de o mulțime de oameni. Așa se întâmpla, probabil, la toate petrecerile – așa se întâmplase și la reuniunile organizate de Leo. Toți domnii și doamnele mai îndrăznețe se adunau în jurul lui Julian, sperând să-l audă spunând lucruri amuzante și să-l convingă să imite vreo personalitate a vremii.

Acum însă îl privea, măcinată de sentimente contradictorii. Pe de o parte, faptul că se afla în centrul atenției îi conferea o anumită satisfacție. La fel cum și el se simțea mândru când o vedea stârnind admirația celor din jur. Julian nu era însă doar un simplu animator de petreceri, care punea în practică trucuri ieftine. Poate, dacă și-ar dezvălui adevărata personalitate, câștigând respectul semenilor săi, și-ar putea aprecia calitățile la justa lor valoare.

Lordul Weston se îndreptă spre ea, iar Lily se învârti în fața lui, în pași de dans, cu un zâmbet îndatoritor pe buze. Când se despărțiră, un alt cuplu porni spre ringul de dans, permițându-le să facă încă un pas spre locul unde se afla Julian. Lily își ațintă din nou privirea asupra lui.

Scrutând scena cu mai multă atenție, ajunse la concluzia că nu-i plăcea ce vedea. Julian era în continuare înconjurat de oaspeți, dar expresiile de pe chipurile lor nu trădau deloc amuzamentul. Ba, dimpotrivă, păreau șocați și jigniți. Câțiva dintre ei erau de-a dreptul mânioși. Se aflau, probabil, în toiul unei discuții aprinse, și toți ochii erau ațintiți asupra lui Julian. În ciuda mâniei celor din jur, el își păstra ținuta trufașă și impasibilă. Bucurându-se, parcă, de faptul că stârnise valuri.

Ca și când *s-ar fi străduit* să stârnească valuri.

La naiba! Era rândul lui Lily și al lordului Weston să danseze în mijlocul sălii de bal. Ea înaintă spre ring, îl prinse pe Weston de mâini și îl lăsă s-o conducă în pași de dans spre celălalt capăt al salonului. Acolo, prinsă în vâltoarea dansului, nu mai putea să-și arunce privirea spre colțul unde se afla Julian. I se păru o eternitate până când își schimbă poziția și reuși să-l fixeze iar.

Descoperi cu stupoare că domnii începuseră să se împrăștie care încotro.

Iar Julian parcă intrase în pământ.

La naiba cu eticheta! Abandonă dansul și își croi drum spre locul unde îl văzuse ultima oară. Oaspeții, strânși în grupuri mici, vorbeau sau bombăneau între ei. Își închipuia că bombăneau, după frunțile lor încruntate și culoarea aprinsă a chipurilor lor. Surprinse câteva cuvinte pe ici, pe colo, menite să-i tulbure și mai tare sufletul – „parvenit nesuferit“, „niciodată“ și „marginalizat“. Chiar și amfitrionii lor, lordul și Lady Ainsley, stăteau unul lângă altul, roșii la față, evitându-și reciproc privirile.

Lily îl zări în mulțime pe fratele cel mai mare al Ameliei.

— Laurent! îl strigă ea, trăgându-l deoparte. L-ai văzut cumva pe domnul Bellamy?

— Cred că a plecat, îi răspunse el, cu o expresie tristă pe chip. Sau a fost determinat să plece.

— De ce-ar face asta? murmură Lily, adresându-și întrebarea mai mult sieși decât lui Laurent.

— Ca să evite vreun duel, probabil, îi răspunse Laurent, clătinând din cap. A făcut prostia de a înșira numele bărbaților de aici cărora le-a pus coarne.

— Dar... îngăimă Lily, având senzația că primise un pumn în stomac. Dar aventurile lui n-au fost niciodată un secret pentru nimeni.

— Toată lumea le cunoștea, dar nimeni nu vorbea despre ele. Una e să le distrezi pe doamne în alcovul personal, și alta e să faci paradă cu cuceririle tale. A dezvăluit o întreagă panoplie de relații matrimoniale destrămate. Și acum, dacă mai ține vreun pic la viața lui, Bellamy nu va mai îndrăzni să-și scoată prea curând nasul în societate. Chiar dacă va mai fi vreodată invitat undeva, lucru de care mă îndoiesc. Îți vine să crezi ce-a spus... că...

Lily îi mulțumi lui Laurent pentru informațiile pe care i le oferise și o luă la fugă. Nici nu mai avea vreo importanță ce spusese Julian – știa prea bine *de ce* spusese lucrurile acelea.

„În seara aceea, îți vei face cel de-al doilea debut pe scena aristocrației londoneze. Iar eu îmi voi lua rămas-bun într-un stil grandios.“

Laurent reacționase exact așa cum își dorise Julian. Acesta din urmă voia să părăsească societatea londoneză și să taie, irevocabil, orice legătură cu membrii ei.

Inclusiv legăturile cu ea.

Capitolul 15

Ei bine, își spuse Julian în gând, asta ar trebui să-i pună capac.

Zăbovind o clipă doar, cât să-și scoată mănușile și să-și recupereze pistolul pe care îl ascunsese sub o piatră, Julian își îndesă arma în pantaloni și porni la drum. Mergea cu pași lenți și ușori. Nu voia să fie o pradă greu de prins. La urma urmei, asta și voia – să fie prins.

Se pregătise toată săptămâna pentru noaptea asta. Descoperise cu stupoare – și dezamăgire – că nu prea avea ce aranjamente să facă pe acasă. Afacerile se dovediseră însă o provocare mult mai mare. Le dăduse de înțeles angajaților săi că avea să întreprindă o călătorie, ca să-și inspecteze fabricile. Acest lucru îi oferea un răgaz de câteva săptămâni. Dacă nu avea să se întoarcă în acest răstimp, sau poate niciodată... îi lăsase avocatului său anumite instrucțiuni. Cineva le va găsi, în cele din urmă.

În ceea ce o privea pe Lily...

Nu se putea gândi acum la Lily. Și atâta timp cât trăia bântuit de spectrul morții, nu se va putea gândi niciodată la ea. După cuvintele pe care i le spusese în timpul valsului lor – cuvinte magice și atât de greu de înțeles, de parcă le-ar fi rostit într-o limbă străină sau ar făcut parte dintr-o incantație mistică –, fusese tentat să schimbe planul cu totul. Dar era prea târziu. Lucrurile se puseseră deja în mișcare. Trebuia să-și ducă misiunea la bun sfârșit, indiferent de consecințe, dacă spera să-și făurească un viitor, cu atât mai mult un viitor împreună cu Lily.

„O să reușească“, își jură Julian în sinea lui. Dacă Lily avea să-i dăruiască iubirea ei, era hotărât să meargă până în pânzele albe și să dezlege acest mister. Va îndrepta lucrurile, va găsi

răspunsurile pe care le căuta și va repara toate greșelile comise. Se va târî printr-un ocean de cioburi, doar ca s-o mai țină o dată în brațe și s-o audă șoptindu-i acele cuvinte la ureche.

Acum însă, urechile lui surprinseră un sunet mai puțin plăcut. Ajunsese aproape de capătul clădirii când un zgomot de pași îl făcu să încremenească. Cineva tropăia pe caldarâm, mergând din ce în ce mai repede.

Nu avusese prea mult de așteptat.

Julian puse mâna pe pistolul de la șold, pregătindu-se să reacționeze. Arma nu era încărcată. Voia să afle niște răspunsuri, nu să fie acuzat de crimă. Nu avea nici cea mai mică intenție să-și împuște posibilul asasin. Nu încă.

— Julian! Julian, stai puțin!

O, *nu!* Pe toți sfinții din lume!

Se întoarse pe călcâie, cu inima frântă, și, în locul atacatorului pe care îl aștepta, o văzu pe Lily, care alerga într-un suflet spre el.

— Lily, ce naiba faci?

— Vin cu tine, îi răspunse ea, cu respirația întretăiată. Dacă ești hotărât să pui capăt vieții tale sociale, nu te pot împiedica. Dar vin și eu cu tine. Nu poți să mă lași de izbeliște.

Iisuse! Ce-o să facă acum? Julian o prinse de umeri și o dădu la o parte, privind în urma ei, să vadă dacă o urmărise cineva.

— Ne-a văzut careva? întrebă ea, înțelegându-i intenția. Asta și sper, continuă Lily, aruncându-i-se la piept și cuprinzându-i gâtul cu brațele. Pistolul căzu pe caldarâm. Compromite-mă! Nu lăsa loc de îndoială! Să ne descătușăm iubirea în fața tuturor!

El se eliberă din strânsoarea ei, ca s-o întrebe:

— Lily, ai înnebunit?

— Da, am înnebunit după tine, îi răspunse ea, dăruindu-i un sărut pătimaș și senzual.

Julian simțea cum capul i se învârtește ametitor, iar genunchii i se înmoaie. Îl dorea. Lily *îl* dorea. Și mai mult decât atât, voia să i se dăruiască.

— Un sărut nu va fi suficient, spuse ea, retrăgându-și brațele. Trebuie să facem ceva mai mult. Corsajul are o cusătură veche, care a început să se destrame, continuă ea, plimbându-și mâinile pe piept cu gesturi seducătoare. Uite, am găsit-o! Își introduse apoi degetul în gaura țesăturii și trase cu putere,

sfâșiindu-și rochia și expunându-și corsetul. Gata! Uite cum m-ai siluit, bestie ce ești! Își întoarse apoi capul, ca să privească peste umăr. Vin? îl întrebă ea.

Dumnezeule! Totul era un joc pentru ea.

— Habar nu ai ce faci. Fiecare clipă petrecută aici îți pune viața în pericol.

— De ce? Din cauza valurilor pe care le-ai stârnit înăuntru?

Da, din cauza valurilor pe care le stârnise înăuntru. Și din cauza celor pe care le stârnise toată săptămâna, în diverse locuri și împrejurări. În cluburi, făcuse nenumărate aluzii la păcatele sale din trecut. Împinsese glumele mult prea departe, dincolo de granițele decenței și ale umorului inofensiv. Anumite articole din ziare îl citau, spunând că Julian avea să scrie o biografie a vieții sale aventuroase, din care lipsea – se plângea el – o singură experiență palpitantă, un duel purtat în zori de zi, în parcul St. James.

Și, deși se îndoia că cel care îi purta sâmbetele era unul dintre soții iubitelor sale, în seara aceea le stârnise și mai tare mânia. Făcuse tot ce-i stătuse în putință să-și provoace dușmanul, oferindu-i ocazia perfectă de a trece la acțiune și de a-i da lovitura de grație. Toată Londra știa că Julian avea să participe la petrecerea organizată de lordul și Lady Ainsley, după care, avea să plece singur acasă, pe jos. Jucase până în ultimul moment rolul de momeală – nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-și deseneze o țintă pe haină.

Și acum, Lily îi sărise de gât.

Scrută strada cu privirea. Oriunde se uita, întunericul pândea amenințător. Umbrele căpătau forme înspăimântătoare și primejdioase. Fiecare foșnet și pocnet îi vesteau un pericol.

Broboane reci de sudoare i se prelingeau pe ceafă. Trebuia s-o ia cât mai repede de acolo.

Ca un semn divin, o birjă dădu colțul străzii și se îndreptă spre ei. Julian îi făcu semn să oprească și, fără să rostească vreun cuvânt, o luă pe Lily în brațe și o împinse înăuntru în timp ce trăsura încă mergea. Se gândi pentru o clipă să-i dea birjarului adresa ei și s-o trimită singură acasă, dar era posibil ca ea să-i ceară s-o lase Dumnezeu mai știe pe unde și să se întoarcă apoi exact în acest loc. În ultimele câteva zile, Lily părea să fi prins tot mai multe aripi, dincolo de curajul cu care natura o înzestrase

deja.

Așadar, singura cale prin care acest nou alter ego al lui Lily – mai îndrăzneț și mai temerar – avea să ajungă în siguranță acasă era s-o ducă el însuși. Astfel, indiferent cine *l*-ar/*i*-ar fi urmărit, Julian îi dădu vizitiului adresa și urcă alături de ea în trăsură.

Interiorul birjei era întunecat și rece ca un mormânt. Nici nu apucă să se așeze bine pe banchetă, că Lily îi căzu pe genunchi. Trăsura porni la drum, aruncându-i unul în brațele celuilalt. El o prinse de mâinile goale, ca s-o susțină. Degetele îi alunecară pe pielea ei ca de găină. Îi era frig, căci uitase să-și ia haina. Îi masă brațele de sus în jos, încercând să-i pună sângele în mișcare. Trebuia s-o încălzească cu orice preț. Căci acum, după ce îi simțise pielea încreștită de frig, nu avea cum să nu-i observe sfârcurile tari ale sânilor, ce i se lipeau de piept. În timp ce trăsura străbătea străzile pavate cu pietre, zgâlțâindu-i de colo-colo, trupul ei seducător se atingea fără milă de trupul lui încins de dorință.

— Julian, spuse ea, cu glas răgușit, ai avut dreptate ieri-dimineață. Mă cunoști atât de bine. Nu sunt făcută pentru aventuri clandestine. Nu-mi surâde deloc ideea de a ne ascunde iubirea de ochii lumii, spuse ea, plimbându-și mâinile, pe întuneric, mai întâi pe umerii, apoi pe chipul lui, și poposind, în cele din urmă, în părul lui. De ce să ne ascundem? Hai să ne afișăm dragostea în fața tuturor! Nu-mi pasă ce spun sau ce cred oamenii. Te iubesc și vreau s-o spun în fața lumii întregi.

Lui Julian îi venea să plângă. De bucurie, de frustrare. Era atât de curajoasă – frumoasa lui Lily –, iar viața era atât de nedreaptă. Nu era vina ei că își alesese un moment cu totul nepotrivit ca să-și declare iubirea în cuvinte sfâșitoare, când amândoi erau în pericol, iar el nu-i putea răspunde așa cum și-ar fi dorit. Vina era numai a lui pentru viața pe care o ducea și hotărârile pe care le luase. Nu o merita – nici pe ea, nici dragostea ei. Nu merita nici atingerile calde ale buzelor ei. Dar nu-i stătea în putință să le oprească.

— Ne *iubim,* Julian. Nu e un lucru extraordinar?

— Nu, murmură el, în timp ce ea îl sărută din nou. Nu e nimic extraordinar. Ba, dimpotrivă, e un dezastru.

Lily își plimba buzele pe maxilarul lui, apoi pe gât.

— Îmi dau seama că vorbești, și știu că încerci să

protestezi. Dar nu-ți aud cuvintele. Și pentru că trupul tău îmi spune o cu totul altă poveste, o voi asculta pe aceasta, îi spuse ea, strecurându-și mâna pe sub vesta lui și poposind pe țesătura fină a cămășii sale. Putem să luăm ca exemplu inima ta, continuă Lily.

„Da, ia-o! Ia-o și păstreaz-o pentru totdeauna!“

— Îți bate cu putere, parc-ar fi gata să-ți iasă din piept. Oare cât va mai reuși trupul tău să înfrunte acest freamăt lăuntric? Iar respirația ta... Zăbovi cu degetele deasupra gurii lui, mângâindu-i buzele cu o atingere blândă și suavă. Julian își stăvili dorința de a-i cuprinde degetele cu gura și de a i le ronțăi cu poftă. Respirația ta este atât de alertă. Ai gemut cumva? îl întrebă ea, punându-i mâna pe gât și simțindu-i laringele.

Firește că gemuse. Abia își mai stăpânea dorințele-i pătimașe. Bărbăția-i excitată îi atingea coapsa, aducându-l în pragul nebuniei.

— Iar mâinile... îți tremură ușor, continuă ea, atingându-i cu degetele mâinile lipite de bancheta trăsurii. Pentru că ești puțin înspăimântat. Dar totul e în regulă, Julian. Și mie mi-e teamă. N-aș putea să spun că îmi place întunericul. Urăsc faptul că nu pot să aud *sau* să văd. Dar știu că sunt în siguranță alături de tine.

— Nu, nu ești, Lily. Nu ești în siguranță alături de mine, nu în seara asta. Chiar acum, s-ar putea să ne urmărească cineva...

Pentru că nu-i auzi protestele, Lily își continuă monologul:

— Și deoarece nu pot să te văd pe întuneric, am ajuns la concluzia că simțul tactil te răsplătește cu vârf și îndesat. Îmi doresc să te ating pretutindeni.

Își plimbă apoi mâinile peste umerii și pieptul lui, explorându-i fiecare cotlon și ungher al trupului și poposindu-i apoi pe abdomenul încordat.

„Mai jos“, o călăuzea el, în gând. „Mai jos. Pune-ți mâinile mai jos!“

Ea făcu un lucru și mai surprinzător. Rezemându-se de spătarul banchetei, își schimbă poziția, așezându-se călare pe genunchii lui. În timp ce i se așeza comod în poală, îi gâdila urechea cu răsuflarea ei.

— Ar fi trebuit să te prind în vreun colț întunecat cu mulți ani în urmă. Știu că mă vrei, Julian. Trupul tău îmi spune asta clar și răspicat.

Nu avea cum să știe acest lucru. Nu avea cum să știe cu

câtă ardoare și pasiune o dorea. Cu câtă patimă și cruzime o dorea. Ca să-i arate o mostră din pasiunea lui răvășitoare, o prinse cu mâinile de șolduri și începu s-o legene cu pelvisul de simbolul excitat al virilității sale. Ea icni de plăcere. El gemu, dorindu-și tot mai mult. Tot mai mult din nectarul trupului ei și tot mai multe promisiuni de pe buzele ei. Tot mai mult din Lily.

Ea îi luă mâna și i-o puse pe sânul eliberat acum din strânsoarea corsajului, așezându-i degetul mare pe sfârcul plin de viață.

— Mă întreb oare ce-ți spune trupul meu? îl întrebă ea, pe un ton seducător.

Sânul i se topi, fierbinte, în căușul mâinii. Sfârcul îi opunea însă rezistență – dovada palpabilă a stării ei de excitație.

— Îmi spune că sunt pe veci pierdut, murmură el, aplecându-și capul spre sânul ei. Îmi spune că sunt un om slab, și fără scrupule, și osândit pe vecie la chinurile iadului.

Îi cuprinse sfârcul cu gura, iar întunericul se spulberă sub explozia a mii de stele. Lily icni, copleșită de uimire și plăcere. El începu apoi să-i frământe sânul cu degetele, sorbindu-i sfârcul cu buzele. Ea îl prinse cu mâna de păr, ținându-l strâns la piept, în timp ce el îi dezmierda mamelonul cu limba.

— O, da! îngăimă Lily. Da, Julian! Nu te opri!

Un suspin îi scăpă printre buze. Ea *simțea* cum sunetul îi gâdila sfârcul. Vibrațiile sale îi înfierbântau sângele prin vene. Julian strânse apoi din buze și începu să-l soarbă cu și mai mult nesaț, stârnindu-i fiori prin tot corpul, ce păreau să se reverse în zona ascunsă printre coapse. Valuri de plăcere o purtau pe crestele lor cu fiecare atingere fremătătoare a limbii lui. Era adevărat, așadar, ce se spunea despre el. Era un adevărat maestru al jocurilor depravate, unde limba și buzele dețineau rolul primordial. Iar Lily adora această depravare.

Simbolul excitat al virilității lui i se lipea de coapse, iar Lily i se răsuci în poală, în așa fel încât bărbăția lui puternică să-i atingă locul plăcerilor supreme – locul comorii ei ascunse – un loc perfect, sublim și indispensabil.

Ținând-o cu mâinile de spate, îi călăuzi mișcările, impunându-i un anumit ritm al dansului seducător. El își mișca șoldurile odată cu balansul trăsurii, într-o cadență uluitoare, ce-o făcea să plutească pe aripile unei plăceri răvășitoare.

Lily era în al nouălea cer. Și zbura tot mai sus odată cu fiecare senzație desfătătoare.

O, Doamne! Avea să... Aici, în trăsură, avea să...

— Julian!

El continuă, însă, s-o chinuie fără milă, accelerând mișcările dansului lasciv și sorbindu-i sfârcul cu și mai mult nesaț. Plăcerea devenea mistuitoare. Era prea mult, mult prea mult. Și tot nu era suficient.

Și apoi se întâmplă...

Atinse culmile extazului suprem cu o forță uluitoare, în timp ce valuri succesive de plăcere o purtau necontenit pe crestele lor. În tot acest timp, el continua să danseze ținând-o pe genunchi și sorbindu-i zbaterile pline de desfătare. Apoi, după alte câteva clipe de extaz, Lily se prăbuși, fericită, la pieptul lui.

— Julian, a fost... Nu reuși să-și ducă gândul la bun sfârșit, căci era prea istovită ca să îmbrace experiența în cuvinte. Nu știu ce-aș mai putea să spun.

Era convinsă că, în clipa în care atinsese extazul suprem, nu-și mai putuse stăvili țipetele de plăcere, dar nu mai avea putere nici măcar să roșească.

El o strânse în brațe și își croi drum cu buzele de pe sânul ei pe gât. Își contopi gura cu a ei într-un sărut lacom, explorându-i adâncurile cu limba. Amintindu-i că, în timp ce plăcerile *ei* îi fuseseră satisfăcute, ale *lui* erau la fel de nesățioase.

Își strecură apoi mâna printre picioarele ei, ridicându-i poalele rochiei, scoțându-i ciorapii și plimbându-și degetele pe coapsele ei goale și fremătătoare. Ea se ridică ușor în genunchi, invitându-l să-i exploreze comoara. Iar el nu se lăsă prea mult așteptat. I-o cuprinse cu mâna și începu să i-o dezmierde cu atingeri ușoare și blânde. Degetul lui își croi drum spre bobocul ei plin de viață și, mângâindu-i-l cu tandrețe, o făcu să plutească pe alte valuri de plăcere. Era atât de încinsă de dorință, încât el își strecură cu ușurință degetele în adâncurile ei fierbinți și ude.

De data aceasta, Julian începu să tremure de dorință și plăcere. Ea îi strânse degetele cu mușchii, dornică să-l absoarbă în adâncurile sale. Sfiala i se cuibări pentru o clipă în suflet, dar înțelese, din săruturile pătimașe și bărbăția lui fremătătoare, că îi plăcea jocul ei.

Și ea voia să-l simtă. Scoțându-și mănușile și lăsându-le să cadă în voia sorții, i se așeză din nou în poală și îi atinse cu mâna

simbolul proeminent al virilității. Îl mângâie cu o mână prin țesătura pantalonilor în timp ce cu cealaltă îi descheie nasturii, dornică să atingă și să exploreze tărâmuri necunoscute încă. El îi oferise plăceri greu de descris în cuvinte. Ea nu-i putea oferi desfătări la fel de generoase, pentru că nu avea experiență, dar era hotărâtă să încerce. Dacă va trebui s-o facă de mai multe ori, atunci așa să fie! Nu avea să fie vreun sacrificiu.

El o sărută cu lăcomie, adâncindu-și și mai mult degetele în comoara ei, în timp ce ea se lupta să-i desfacă nasturii cu mâinile-i tremurătoare. Reuși să descheie doi, apoi trei. Suficient cât să-și strecoare degetele înăuntru. Atingerea i se păru dogoritoare ca focul. Copleșită de nerăbdare, îi scoase cămașa din pantaloni. Marginile ei ascundeau o piele fină ca mătasea. Nu purta niciodată lenjerie intimă? Urât din partea lui. Îi mușcă ușor buza de jos, zâmbind în întuneric.

El tresări ușor – îl gâdila, probabil – când ea își plimbă degetele pe linia ce-i unea coapsa de trup. Urmă acest traseu până ajunse la o claie de păr asemănătoare cu a ei. Și întâlni apoi un val de căldură cum nu mai cunoscuse nicicând. Explora, curioasă, acest tărâm cu totul nou, fascinată de tușeul mătăsos al pielii lui. Îi părea o țesătură de catifea întinsă peste o bucată de oțel. Își imagina senzațiile pe care această „bucată de oțel“ – un amalgam uluitor de putere și delicatețe – i le-ar stârni în clipa în care i-ar sonda adâncurile.

Julian își desprinse brusc buzele pecetluite cu ale ei. Capul îi căzu pe spătarul banchetei. Respira cu greutate, scoțând aburi în lumina difuză ce pătrundea prin geamurile trăsurii.

Da, acesta era un exemplu revelator al puterii feminine. Nu doar al artei cu care știa să-și folosească degetele, ci și al influenței pe care o exercita asupra lui. Pentru că nu-i desfăcuse toți nasturii de la pantaloni, iar deschizătura îngustă îi restricționa accesul, Lily nu putea să-și strecoare mâna înăuntru și să-l cuprindă în căușul palmei. Dar reușea să-și plimbe mâna de sus în jos, cu atingeri ușoare și delicate, sărutându-l în același timp pe gât. Iar el zăcea acolo, incapabil să i se împotrivească.

Până când birja se opri pe loc și totul încremeni alături de ea.

Lily își rezemă fruntea de pieptul lui, râzând ușor. Poate că era mai bine ca preludiul să se încheie aici. Continuarea o vor scrie înăuntru. Poate într-un pat.

El își retrase degetele din adâncurile ei și îi aranjă cutele rochiei. Îi desprinse apoi mâna din pantalonii lui și i-o duse la gură ca să i-o sărute.

Trăsura era scăldată acum în lumina felinarelor de pe stradă, ajutând-o să-și citească numele pe buzele lui, alături de alte câteva cuvinte criptice. Alunecându-i de pe genunchi, își aranjă rochia cât putu mai bine și își îndesă sânul rebel în adăpostul corsetului. Își scoase o agrafă din păr și își prinse cu ea corsajul sfâșiat al rochiei înainte ca Julian să coboare din birjă și să-i întindă mâna.

Urcară în fugă treptele casei, ținându-se de braț. Lily mergea cu pași ușori, de parcă plutea. Nu părea să simtă treptele de piatră sub picioare. Abia aștepta să urce în dormitor și să continue de unde rămăseseră.

Când ajunseră pe ultima treaptă, Lily șovăi puțin înainte de a bate la ușă.

— De ce nu pleacă birjarul?

— Mă așteaptă pe mine, îi răspunse Julian, făcând un pas înapoi. L-am rugat să rămână.

Lily nu mai avea impresia că plutește prin aer, ci... senzația unui gol imens în stomac. Poate că imaginația îi juca feste, poate că nu-i citise bine cuvintele de pe buze, în lumina palidă a felinarelor. Doar nu voia să plece așa, pur și simplu, și s-o lase de izbelițe. Cu atât mai mult ținând seama de tot ce se întâmplase în trăsură – și, mai ales, de tot ce *nu* se întâmplase încă.

— Trebuie să plec, spuse el. Nu înțelegi ce se petrece. Cineva vrea să mă omoare.

— Cineva vrea să te omoare? repetă ea. Dar eu vreau să fac dragoste cu tine. Dumnezeule, Julian! Dintre aceste două alternative extrem de captivante, pe care dintre ele ai alege-o?

— Nu vreau să mă vadă cineva intrând aici. De aceea, trebuie să-mi iau la revedere de la tine în prag.

Lily trase adânc aer în piept, încercând să-și păstreze cumpătul.

— Julian, uită-te în jurul tău! îi spuse ea, scrutând cu privirea scuarul pustiu. Nu ne urmărește nimeni. Nu ne amenință nimeni viața. Nici un pericol nu ne pândește în întuneric – dacă nu-l cauți cu lumânarea. Nu mă părăsi în noaptea asta! Vino cu mine să facem dragoste și să petreci și tu o noapte tihnită!

— Nu pot să fac asta. Am făcut și așa prea mult. Nu pot să te implic într-o aventură sordidă.

— Dar eu vorbesc despre dragoste. Și dragostea nu e sordidă. Ți-am spus deja că nu vreau doar o simplă aventură.

— Și ce vrei? Să te măriți? îngăimă el, părând că se îneacă rostind cuvântul. Cu mine? Lily, provenim din două lumi complet diferite. Nu cred că mai trebuie să-ți reamintesc asta. Ți-am descris copilăria mea – părțile frumoase, ca să spun așa. Ai văzut totul cu ochii tăi, și asta nu mai departe de alaltăieri.

— Nu-mi pasă.

— Am mâncat resturi pe care tu nu le-ai fi aruncat nici la câini. O lună, am adunat câlți în Bridewell. Am învățat să citesc abia la nouăsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu... îmi... pasă... nici... cât... negru... sub... unghie. De nimic din toate astea.

— Altora le va păsa. Rudelor, prietenilor.

— Atunci, n-o să-mi mai pese nici mie de ei.

— În concepția ta, totul pare atât de simplu, dar nu este deloc așa, spuse el, trecându-și mâna prin păr. Nici pentru tine, nici pentru mine. Toată viața am urât până și simpla noțiune de aristocrație. Eu și nobilimea... ne disprețuim reciproc. Și acum tu îmi ceri să fac parte din ea?

Lily clipi nedumerită. Pentru o clipă, nici nu reuși să-și mai găsească cuvintele.

— Aha! îngăimă ea, în cele din urmă. Înțeleg. Problema nu este, așadar, că eu sunt prea bună pentru tine. Ci tu ești prea bun pentru mine.

— Nu, Lily. Nicidecum. Nu despre asta este vorba. Ci despre faptul că cineva l-a ucis pe Leo, și acest cineva s-ar putea să fie și pe urmele mele. Până nu voi găsi răspunsurile dorite, nu pot să-ți promit un viitor. Nu pot să-ți promit nici măcar ziua de mâine.

Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, ar fi putut să-l urască în momentul acela. Toată această neliniște permanentă își spunea cuvântul asupra stării ei de spirit. Julian nu-și dădea oare seama de asta? Nu-și va mai găsi niciodată liniștea, dacă povestea asta nu se va sfârși.

— Stai să rezum lucrurile! Acolo – spuse ea, arătându-i cu capul scuarul și împrejurimile orașului – te pândesc pericolele, misterele și violența. Și poate... spun „poate“... vreun răspuns

evaziv. În timp ce aici – îi arătă ea cu mâna ușa conacului Harcliffe –, eu îți ofer dragoste, plăcere și tihnă. Un cămin. Și, poate, într-o bună zi, o familie.

Aerul rece al nopții îi răpi suspinul și îl transformă într-un vălătuc de abur. O expresie palpabilă a ezitării lui.

Lily îl apucă de reverul hainei și îl trase spre ea, lipindu-și fruntea de a lui.

— Alege-mă pe mine! îl imploră. Alege-*ne* pe *noi!* Nu pot să mai continui în felul acesta, luându-mi tot timpul rămas-bun de la tine, fără să știu ce soartă te mai așteaptă, odată ce te-am pierdut din ochi. Dacă mă părăsești în seara asta, Julian...

O, Doamne, Dumnezeule, chiar avea de gând să spună asta? În principiu, Lily ura ultimatumurile. Îți adânceau disperarea și dorința de a apela la strategiile de manipulare. Dar Lily era *într-adevăr* disperată, nu avea cum să nege acest lucru. Și, de vreme ce toate argumentele, raționamentele și implorările se dovediseră zadarnice, manipularea părea singura variantă pe care o mai avea la dispoziție.

— Dacă pleci acum de aici, îi spuse ea, înainte de a-și pierde curajul, nu vreau să te mai văd vreodată. Niciodată.

Făcu apoi un pas înapoi, așteptându-i răspunsul. O tăcere apăsătoare se lăsă peste ei.

Toată lumea credea că, fiind surdă, Lily trăia într-o lume a tăcerii. Dar nu era deloc așa. Lumea ei era presărată cu murmure necontenite – precum cele pe care le auzise când era copilă și ascultase vuietul mării într-o scoică. Un vuiet înăbușit, ca valurile mării spărgându-se de țărm undeva în depărtare. La un moment dat, un șuierat strident, pe care îl auzea în urechea stângă, o tulburase o vară întreagă, aducând-o aproape în pragul nebuniei. În dimineața în care se trezise fără să mai audă țiuitul acela cumplit, vărsase lacrimi de ușurare. Dar chiar și după aceea, nu trăise niciodată într-o tăcere desăvârșită.

Până acum.

Există o diferență între absența sunetelor și *tăcerea* covârșitoare. Șovăiala lui Julian se încadra în cea de-a doua categorie.

După câteva momente chinuitoare, ce nu păreau să se mai sfârșească, Julian o sărută. Atât de ușor, că buzele ei începură să freamăte sub atingerea buzelor lui. După ce puse capăt sărutului, el îi cuprinse bărbia cu degetele și își adânci privirea în ochii ei.

— Domnul fie cu tine, atunci! îi spuse el, ștergându-i o lacrimă de pe obraz. Noapte bună, Lily.

Capitolul 16

Julian îi ceru vizitiului să-l ducă iute de unde îi luase cu puțin timp în urmă. Se afla acum din nou, după nici zece minute, în colțul aceleiași străzi unde se întâlnise cu Lily.

Părea neverosimil. Era oare cu putință ca interludiul lor sublim să fi durat mai puțin de zece minute? Amintirea acelor clipe îi va dăinui pentru totdeauna în suflet. Cuvintele ei lascive, ce-i dezmierdaseră urechea. Aromele îmbătătoare al trupului ei – un amestec de lămâiță, rozmarin și parfumul ei feminin. Degetele ce-i alunecaseră pe...

„Nu acum“, își spuse în gând. „Nu acum.“

Pistolul, pe care îl scăpase pe caldarâm, dispăruse, după cum era și de așteptat. Se făcuse nevăzut în noapte – sau, mai degrabă, în mâna vreunui trecător norocos. Un lucru atât de prețios și de strălucitor nu avea cum să zacă prea mult pe străzile Londrei. La câțiva pași distanță, trăsurile se înghesuiau să găsească un loc de unde să-i preia pe oaspeții care plecau de la reuniunea mondenă. Împrejurimile erau însă pustii și tăcute.

Iată-l, așadar, singur și neînarmat. Onorase prea târziu întâlnirea cu Moartea. Ce avea să se întâmple acum?

Rămase pe loc câteva minute, așteptând să vadă ce urma să se petreacă.

Pentru că nimic nu tulbura liniștea împrejurimilor, își văzu mai departe de drum.

Se întoarse acasă la el, urmând căi ocolitoare, pe diverse străzi și alei. Când ajunse în fața clădirii lui modeste din Bloomsbury, descoperi cu surprindere că nimeni nu-i ținuse calea. Zăbovi apoi, mai bine de un sfert de oră, pe prispa din fața casei . Indiferent cât încerca să surprindă pericolele ce pândeau în întuneric, ascultând cu urechile ciulite și stând cu ochii în

patru, gândurile îi zburau necontenit la Lily.

Era un om stigmatizat, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar chiar și un om stigmatizat rămânea un *om*, iar el era stigmatizat într-un mod irevocabil de Lily, de atingerile și de suspinele ei de plăcere...

De ce nu-i spusese oare birjarului să înconjoare clădirea? După alte câteva minute, ar fi ajutat-o să plutească din nou pe culmile extazului suprem. I-ar fi cunoscut intensitatea orgasmului din interior și ar fi simțit cum îi strângea degetele cu mușchii comorii sale. Strigătele ei de plăcere, împletite cu atingerea degetelor ei, l-ar fi ajutat să guste și el din desfătarea supremă. Simplul gând îi provocă un fior în vintre.

„Nu acum“, își spuse în gând. „Nu acum.“

Se ridică în picioare, își scutură pantalonii de praf și porni din nou la drum.

Se întoarse în Mayfair, în apropierea conacului familiei Ainsley, urmând un drum șerpuitor printre străduțe înguste și alei lăturalnice. Cu excepția unui cerșetor care dormea sub cerul liber, a unor negustori aflați în drum spre piață și a câtorva birje trecătoare, nimeni nu i se ivi în cale.

Și se trezi din nou în același colț de stradă, singur și de nimeni tulburat.

Își continuă drumul. Trecând pe lângă prostituatele din Covent Garden și crâșmele ieftine din St. Giles și străbătând artera principală, cunoscută sub numele de Strand. Mergea fără țintă pe străzi unde, în mod normal, nici n-ar pune piciorul în toiul nopții. Nici un om zdravăn la minte n-ar face asta. El era însă nevoit să le străbată, dacă voia să-și provoace dușmanii și să-i determine să treacă la fapte. Sau, dacă aceștia îl evitau, atunci pur și simplu își ispitea soarta.

Orele treceau implacabil. Picioarele începură să-l doară și să-i amorțească în cizme. Dar Julian continua să meargă.

Se trezi în parcul St. James, la primele licăriri ale zorilor, pe pajiștea care era martora atâtor dueluri clandestine și dezonorante. Aici, pe această câmpie, domnii din aristocrația britanică își salvau onoarea trăgând un singur glonț în aer. Pentru Julian, acest lucru fusese mereu un mister. Duelurile erau doar un simulacru al unui act de curaj. Un glonț tras spre cer, și toată lumea pleca acasă liniștită. „Cei mai buni“ bărbați ai Angliei rămâneau, astfel, teferi și nevătămați, strângeau tot mai multe

averi și făceau și mai mulți copii cu soțiile și menajerele lor. Suna bine, nu-i așa?

Nimeni nu veni însă să se dueleze cu Julian, iar el își pierduse oricum pistolul. Nu va găsi nici o satisfacție aici.

Ar putea găsi satisfacția în brațele lui Lily, îi șopti, vicleană, o voce lăuntrică.

„Nu acum“, îi răspunse el. „Nu acum.“

Își văzu mai departe de drum, gândindu-se la alte lucruri. Care este oare semnificația unei înmormântări, pe care ți-o pui singur la cale, dar nu vine nimeni să apese pe trăgaci?

Lily și Morland susținuseră, încă de la bun început, că moartea lui Leo fusese un act nesăbuit, înfăptuit la întâmplare. Oare aveau dreptate? Poate că ratase șansa întâlnirii cu posibilul său ucigaș din cauza apariției intempestive a lui Lily sau poate că, pur și simplu, nu reușise să-și atragă dușmanul din ascunzătoarea lui. Dar și cealaltă variantă era la fel de plauzibilă: poate că nu avea pe cine să scoată din ascunzătoare, pentru că nu-i purta nimeni sâmbetele. Cel puțin, nu un posibil asasin.

I-ar fi fost mult mai ușor să accepte această posibilitate, dacă n-ar fi crezut cu atâta încăpățânare în cealaltă.

Julian nu avea o destinație anume în minte – ci, mai degrabă, drumurile păreau să-l atragă într-o anumită direcție, ca un magnet. Se trezi deodată, fără să-și dea seama, într-un cartier din Whitechapel, înțesat cu depozite și magazii. Pașii îl purtară tocmai pe aleea unde Leo își pierduse viața. Mai fusese aici de câteva ori, dar numai noaptea. Se făcuse ziuă acum, iar locul părea îngust și murdar, nicidecum primejdios. Mirosea a gunoaie și a pește stricat.

Julian se uită de jur împrejur, întrebându-se ce naiba căuta acolo. Venise să-i aducă un ultim omagiu lui Leo, își spuse în gând, dar era în zadar. Leo părăsise acest loc, cu trupul și cu spiritul. Iar Julian ar trebui să facă la fel.

Se întoarse spre nord și porni spre Spitalfields. Întâlni în cale șiruri întregi de oameni săraci, care se îndreptau *en masse* spre cartierele mai bogate, unde lucrau ca spălătorese, coșari, vânători de șoareci și alte îndeletnici similare. Poate, dacă avea să se uite cu mai multă atenție, îl va zări și pe vreunul din băieții pe care îi angajase pe post de curieri.

Clopotele catedralei Christ Church vesteau o nouă zi, întâmpinându-l cu sunetele lor familiare. „Bine-ai venit acasă!“

păreau a-i spune. Primii nouă ani de viață îi petrecuse la o azvârlitură de băț de aceste clopote.

Intră în catedrală, pentru prima oară după ani îndelungați. Credincioșii își spuneau rugăciunile de dimineață, iar Julian nu voia să-i deranjeze. Rămase în spate. Aplecându-și capul într-o parte, ca să privească arcada, gândurile îl purtară spre anii copilăriei, când aceste bolte grandioase și coloane semețe transformau catedrala în cea mai mare clădire din lume, așa cum și-o imagina Julian.

Și acum, privind chipurile aspre ale sfinților, își lăsă mintea să cutreiere în voie. Iar ea îl duse la Lily.

„Lily.“ Numele ei îi insufla mai multă venerație decât orice alt psalm sau cor bisericesc. Poate că nu va afla niciodată cine îi luase viața lui Leo și nici dacă același asasin voia sau nu să-l ucidă și pe el. Știa însă că Lily îl iubea. Și mai știa că dragostea ei îl transforma în cel mai norocos ticălos din Anglia. Asta dacă avea să-i mai vorbească în dimineața aceasta. Îi plăcea însă să creadă că era prea generoasă ca să-și respecte ultimatumul, dar nu era convins pe deplin de asta. Avea o voință extrem de puternică. Dar poate că dragostea ei era și mai puternică.

Ce-ar trebui să facă pentru a avea un viitor alături de o femeie ca Lily? Nu doar o noapte de pasiuni furate, ci o viață demnă de ea?

Va trebui să comită și el o crimă. Domnul James Bell va avea parte de o moarte bruscă și tacită, iar Julian va trebui să vândă afacerile într-un mod cât mai discret cu putință. O doamnă de talia lui Lily nu putea să aibă un soț care își murdărise mâinile intrând în breasla negustorilor. Julian va regreta, fără îndoială, lichidarea afacerilor sale. Muncise ani de zile ca să clădească această nouă schemă mercantilă, iar acum trebuia să abandoneze cu totul ideea. Nu trebuia să uite nici de angajații lui... sute de muncitori și familiile lor depindeau de salariile câștigate în fabricile lui Julian. Spre deosebire de majoritatea patronilor, el le oferea simbrii decente, care să le asigure o viață îndestulătoare. Dacă avea să vândă fabricile, cine știe ce soartă îi va aștepta?

Dar lucrurile nu se reduceau doar la o simplă decizie de afaceri.

Ca să fie cu Lily, atunci trebuia să-i dedice fiecare clipă din timpul său. Trebuia să trăiască în lumea ei aristocratică, fără să se mai furișeze ziua în birourile sale clandestine și fără să mai

bântuie străzile în toiul nopții. Va trebui să dea dovadă de un comportament demn de rangul lui Lily – renunțând, așadar, la aventurile amoroase, cât și la cele bahice, petrecute prin cluburile londoneze. Idilele amoroase – ei bine, pe aceastea nu le va regreta niciodată. Căci nu plăcerea o căutase în brațele femeilor, ci răzbunarea. Dezgustător și înjositor. Se întreba cum de putea să stea într-un loc încărcat de sfințenie ca acesta fără să ardă în flăcările iadului.

La naiba! Nu era vrednic de ea – trebuia să recunoască asta. Dacă se va duce la Lily, va trebui să accepte faptul că, astfel, va trăda prietenia lui Leo.

Pe de altă parte, misterul morții lui Leo va rămâne pentru totdeauna nedezlegat. Nu va afla niciodată dacă jucase, fără să vrea, un rol în moartea prietenului său sau dacă cineva plănuise cu adevărat să-*l* omoare. Teama îi va bântui mereu sufletul. De fiecare dată când va merge pe stradă, o va face măcinat de spaima că, într-o bună zi, cineva îl va recunoaște, iar Lily va suporta consecințele.

Un viitor alături de Lily îl va obliga să renunțe la foarte multe lucruri – la afacerile sale, la principiile și averile lui, la identitatea și loialitatea pe care o nutrea față de Leo și chiar și la liniștea lui sufletească. Doar la atât! Adică la tot! Pentru totdeauna.

Corect! Dar nu avea altă șansă.

Înainte de a ieși din catedrală, Julian își lăsă capul în pământ. Rosti o rugăciune pentru mama lui și alta pentru Leo. Apoi, îl rugă pe Dumnezeu să-l ierte pentru ce avea să facă mai departe.

Camera de zi a lui Lily se lăuda cu o bibliotecă înaltă până în tavan, înțesată cu volume de cărți pe care le adunase încă de când era copilă. De la moartea lui Leo, petrecuse multe nopți albe aranjând cărțile. Poate că, într-o seară, le va sorta în funcție de numele de familie ale autorilor. Într-alta, în funcție de numele de botez ale acestora. Într-o altă noapte, le va clasifica după genul abordat: poezii, piese de teatru, romane, eseuri. Născocise nenumărate modalități de clasare a cărților. În ordine cronologică, după data publicării. În ordine cronologică, după data achiziționării lor. În ordine cronologică, după data citirii lor. După mărime. După culoarea coperților. După numărul paginilor.

Într-o noapte, copleșită de melancolie, le aranjase în funcție de numărul personajelor care mureau în fiecare dintre ele.

Aseară, după ce Julian o lăsase plângând, cu inima frântă, în pragul ușii, Lily urcase în camera de zi de la etaj și împachetase toate cărțile din bibliotecă în cufere și geamantane. Când mijiseră zorii, Lily îi întâmpinase, hotărâtă să nu se mai lase pradă unei noi suferințe. Aceea avea să fie ultima noapte în care va mai pune ordine în cărți. Deplângea moartea fratelui ei de luni de zile. Nu va mai putea îndura alte torturi sufletești.

Luă micul dejun în camerele ei. Se îmbrăcă apoi, cu ajutorul servitoarei, cu o rochie într-o nuanță de un roz-închis și își puse la gât un șirag de perle. În timp ce servitoarea îi prindea părul la spate, Lily se uita în oglindă. Doi ochi obosiți și înroșiți de plâns o priveau la rândul lor din oglindă, încadrați de un chip palid și vlăguit. Arăta cumplit, fără urmă de îndoială. Dar nici nu va arăta mai bine dacă va rămâne în casă și își va plânge de milă.

Îi spuse servitoarei să plece și încercă să-și găsească o ocupație. Ar putea, de exemplu, să plece în vizită. Dar unde anume? Amelia o va descoase, dornică să afle ce se întâmplase cu o noapte în urmă, iar Lily nu prea avea chef să discute despre asta. În ceea ce-i privește pe ceilalți... poate ar fi de preferat să mai aștepte puțin și să vadă ce vor scrie astăzi ziarele de scandal. Ea și Julian plecaseră brusc de la petrecere, dispărând împreună într-o birjă. Cine știe ce concluzii s-ar putea să fi tras iubitorii de bârfe? Nu-i păsa prea tare ce avea să spună gura lumii, dar nici nu voia să înfrunte zvonurile, fără să fie pregătită.

Să plece la cumpărături? Poate că și-ar mai schimba starea de spirit dacă ar cumpăra ceva drăguț și frivol. Poate chiar mai multe lucruri. Pe datorie. Dar – deși această strategie dădea roade în cazul altor doamne – Lily nu se bucurase niciodată de un succes similar. Înclinația ei pentru matematică o determina să facă mereu socoteli și să pună cheltuielile în balanță, alături de plăcerea obținută. Și acest lucru strica frumusețea exercițiului.

Exerciții. Da, asta era într-adevăr o idee bună. Poate că ar trebui să facă o plimbare lungă prin parc. Ar putea s-o roage pe Holling s-o însoțească. Menajera ar avea, astfel, șansa să-și etaleze în lume noua pelerină de iarnă.

— Pelerina aia... murmură Lily, înăbușindu-și lacrimile la gândul veșmântului elegant și frumos pe care i-l cumpărase

Julian. Îi stătea în fire să fie pe cât de contradictoriu, pe atât de atent cu cei din jur. Până și Holling are o pelerină ce-i va aminti de el, îngăimă ea. Dar mie ce mi-a lăsat? Două rochii distruse și virginitatea neștirbită. Un fâlfâit ușor de aripi îi distrase atenția. Îmi cer iertare, Tartuffe. N-am vrut să te ignor, îi spuse ea, îndreptându-se spre colivie și băgându-și degetul printre zăbrelele cuștii. Papagalul i-l ciuguli în joacă. Ai dreptate, continuă Lily. Nu pot să spun că nu mi-a lăsat nimic.

Dar pasărea nu se lăsa ușor consolată. Sărea de colo-colo prin colivie, bătând, agitată, din aripi. Probabil că se întâmpla ceva la parter.

Lily ieși din camerele ei și străbătu coridorul. Coborî scările, oprindu-se pe cea de-a treia treaptă de la bază. Acolo, dădu cu ochii de Julian, care stătea în foaierul de la intrare, îmbrăcat elegant și ținând în mână un sul de hârtie. Era nefiresc de palid la față. Părea gata să leșine.

— Bună dimineața, îi spuse el.

— Nu, îi răspunse ea. Nu e deloc bună. E chiar jalnică, după cum bine știi. Ți-am spus, mi se pare, aseară, că, dacă mă vei părăsi, nu voi vrea să te mai văd vreodată.

— Da, așa e.

— Și atunci, ce cauți aici?

— Sper să te răzgândești. Evident.

Lily strânse cu putere balustrada, încercând să-ți păstreze cumpătul. Da, se simțea nespus de ușurată să-l vadă în viață, chiar dacă nu era în apele lui. Dar nu mai putea să treacă din nou prin aceleași chinuri. Doar împachetase deja toate cărțile.

— Julian, nu...

— Așteaptă puțin! îi spuse el, apropiindu-se de baza scărilor. Lasă-mă să-ți spun ce am de spus! Te rog!

Lily rămase acolo unde era. Dacă voia să-și păstreze cumpătul pe parcursul acestei discuții, trebuia să mențină distanța între ei. Ca să nu mai pomenim de avantajul pe care i-l oferea înălțimea de patruzeci și cinci de centimetri.

— Îmi pare rău că te-am părăsit aseară, continuă el. Dar nu puteam să rămân. Lăsând la o parte pericolele și misterele... Lily, natura te-a înzestrat cu un caracter extraordinar. Fratele tău a fost cel mai bun prieten al meu. Nu puteam să-ți știrbesc reputația și să-i pătez memoria lui Leo, răpindu-ți virtutea în felul acela.

„În felul acela?“ Pentru asta venise el până aici? Doar ca s-o mai respingă încă o dată? Lui Lily nu-i venea să creadă.

— Cu toate acestea... continuă Julian, făcând un semn cu mâna.

Un bărbat își făcu apariția din salonul de oaspeți. Era tinerel, cu părul castaniu și cu o expresie gravă pe chip. Căra, îndesat la subraț, un volum impresionant. Swift și Holling îl urmau îndeaproape.

— Cu toate acestea... ce?

Doar nu avea de gând să i-l prezinte pe individul ăsta pe post de înlocuitor? Peștitul avea și el un rol... dar asta... asta... nici nu știa ce cuvânt să folosească, așa ceva i se părea de neconceput.

— Vreau să fac totul așa cum se cuvine. Așa cum meriți, spuse Julian. Apoi, arătându-i-l cu mâna pe bărbatul de lângă el, îi explică: Este preot. Și adăugă, indicându-i cu capul pe Swift și pe Holling: Iar ei sunt martori. Apoi, întinse sulul de hârtie pe care îl ținea în mână și i-l dădu să-l citească, spunându-i: Și asta este o autorizație specială.

— Julian, despre ce vorbești?

El se așeză în genunchi.

Camera începu deodată să se învârtă cu ea. Lily strânse cu putere balustrada.

— Julian, ridică-te în picioare!

— Căsătorește-te cu mine!

— Ce-ai spus? îl întrebă ea, privindu-l uluită.

Nu putea să tragă concluzii pripite. Trebuia să se convingă că înțelesese bine ce-i spusese. Deși nu erau multe cuvinte care să semene cu verbul „a se căsători“. Dar, ținând seama de paloarea lui cadaverică și de prezența unui preot, necesară în astfel de cazuri, trebuia să se asigure că nu se înșelase.

— Lily Elizabeth Chatwick, spuse el, pe un ton clar și solemn, îți cer să fii soția mea.

Așa carevasăzică! Înțelesese bine, așadar. Nu mai exista nici o îndoială – cuvântul „soție“ nu avea sens echivoc.

— Aici? îngăimă ea, în cele din urmă. Acum? În această dimineață?

— Da.

Înălțimea scărilor, de patruzeci și cinci de centimetri, deveni deodată amețitoare. Lily se așeză pe trepte, nemaiputând sta în picioare. Înțelegea acum de ce Julian era atât de palid.

— Nu sunt marchiz, dar am mijloacele necesare ca să te întrețin. Îți jur credință, pentru totdeauna. Poți fi sigură de asta.

Se întinse după ea și îi luă mâna într-a lui. Avea degetele reci ca gheața.

— Cum rămâne cu ucigașii lui Leo?

— Se plimbă încă liberi pe străzi. Aș da orice să nu fie așa. Dar dacă ar trebui să aleg între vânarea asasinilor și o viață alături de tine, atunci decizia o iau cu ochii închiși. Te aleg pe tine. Pe noi doi.

— Ai pus capăt căutărilor tale? întrebă ea, simțind cum speranța îi încolțește în suflet.

— Da.

— Vorbești serios? Renunți la plimbările nocturne, la sporturile sângeroase, la suspiciuni?

— Da, îi răspunse el, strângându-i mâna cu putere. Îți citesc scepticismul în ochi și știu că ești îndreptățită să-mi privești spusele cu îndoială. Dar crede-mă, Lily! Nu mi-a fost deloc ușor să te părăsesc aseară – a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Și nu cred că voi mai putea s-o fac vreodată.

Pledoaria lui ar fi trebuit s-o convingă, dar nefericirea ce i se citea pe chip părea să-i spună o cu totul altă poveste.

— Spune-mi că nu faci asta din obligație, pentru că mi-ai distrus reputația și nimeni nu-mi va mai cere vreodată mâna! Nu pot să îndur gândul că te simți obligat să faci asta.

— Nu vrei să mă simt obligat? Îmi pare rău, Lily. Dar am venit *aici* pentru că mă simt, într-adevăr, obligat, îi răspunse el, luându-i mâna și lipindu-i-o de piept ca să-i simtă bătăile frenetice ale inimii. Ea e cea care mă obligă. A hotărât că joci un rol vital în viața mea. Și mă amenință că va înceta să mai bată dacă nu vei deveni a mea, acum și aici. Așadar, răspunsul meu este da. Mă aflu aici, în genunchi, în fața ta, împins de un simț profund și incontestabil al obligației. Mai simplu spus, sunt al tău. Asta dacă mă mai vrei, încheie el, înghițind în sec.

Dacă? *Dacă* îl mai voia? Și inima ei îi bătea cu putere în piept, cerându-și propriile drepturi. Julian credea oare cu adevărat că l-ar putea refuza?

Da, realiză ea deodată. Da, asta și credea. De aceea și era atât de palid. Era înspăimântat. Chiar și după ce-i mărturisise aseară toată dragostea pe care i-o purta, Julian credea că Lily îl putea refuza în această dimineață – sau, dacă îl va accepta, s-ar

putea răzgândi, până va obține autorizația de căsătorie sau până va găsi un preot care să oficializeze ceremonia.

„O, Julian!“ Vedea totul prin prisma lui – vulnerabilitatea, suferința și rănile provocate de respingerea și disprețul celor din jur. După o viață întreagă, în care se luptase să obțină succesul, să fure plăceri și să stârnească admirația unei lumi întregi, i se părea cu neputință să creadă că merita – cu prisosință – toate aceste lucruri. Acum îi revenea ei sarcina de a-i corecta această concepție eronată.

Nici nu-și imagina o misiune mai frumoasă și mai plină de satisfacții.

— Da, îi răspunse ea, rostind cuvintele clar și răspicat, pentru a nu lăsa loc de îndoială. Da, vreau să-ți fiu soție. Pentru că Julian nu avea nici o reacție, Lily îi atinse chipul cu mâna. Julian, respiră, te rog!

Și el răsuflă, vădit ușurat. Culoarea îi reveni în obraji.

Ea îi atinse colțul gurii cu degetul, încercând să-l determine să zâmbească.

— Și vom fi atât de fericiți!

Julian nu părea însă pe deplin convins.

— Vom fi împreună.

— Da. Exact.

Capitolul 17

Ceremonia religioasă dură surprinzător de puțin.

Julian era uimit. Nu participase niciodată la vreo nuntă. Fusese invitat la nenumărate, dar prefera să-și facă apariția doar la petrecerile organizate ulterior. Își imaginase că ceremoniile religioase, cu jurămintele lor de credință, erau interminabile și plictisitoare.

Dar, în ciuda faptului că preotul oficializa slujba cu multă lentoare, rostind cuvintele încet și clar, și oferindu-i uneori liturghierul lui Lily, pentru ca ea să-i poată răspunde, nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să-i unească pe Lily Chatwick și pe Julian Bellamy în fața lui Dumnezeu și a oamenilor pentru tot restul vieții lor și, cu puțin noroc, dincolo de ea.

Ceremonia avea loc în camera de zi. După ce rostiră jurămintele de credință, Julian scoase două verighete simple, de aur. Nu erau incrustate cu pietre prețioase, dar cântăreau greu – atât ca volum, cât și ca valoare sentimentală. Credea că nimic nu-l va emoționa mai tare decât momentul în care îi va strecura pe degetul elegant și subțire verigheta de aur – asta până în clipa în care Lily îi strecură, la rândul ei, verigheta pe deget. Inelele întruchipau pecetluirea uniunii lor – reprezentau deopotrivă simbolul victoriei și al capitulării, al cuceririi miresei și al supunerii mirelui, al apartenenței unuia față de celălalt.

Trecuse atâta amar de vreme de când nu mai aparținuse nimănui.

Apoi, semnară cu toții în registru: Lily, Holling, Swift și preotul. Julian semnă ultimul. Șovăi ușor, dorindu-și ca numele pe care îl va trece în paginile registrului să fie cu adevărat al lui.

Dar mustrările de conștiință nu-și mai avea rostul acum – era deja prea târziu pentru asta.

Își scrise numele. Gata, totul se terminase.

Își privi mireasa... soția; Doamne, Dumnezeule, era *a lui* acum, iar Lily îl privi cu un zâmbet lag pe buze. Propunerea pe care Julian i-o făcuse de dimineață părea s-o fi luat prin surprindere. Dar, observând-o acum cu mai multă atenție, se întreba dacă nu cumva se așteptase la asta și se îmbrăcase special pentru această ocazie.

Frumusețea ei – la fel ca a tuturor mireselor – părea atemporală. Peste cincizeci de ani, când cineva îi va rosti numele lui Lily, Julian, ajuns la vârsta senectuții, își va aminti cu aceeași acuitate *această* imagine, din *această* zi. Indiferent de amprenta puternică pe care timpul o va lăsa asupra înfățișării ei, tabloul pe care i-l oferea în clipele acelea îi va stărui pentru totdeauna în minte. Nu doar arăta uimitor, ci și extrem de degajată și încântată să fie în pielea ei. Afișând o ținută dreaptă și hotărâtă, dar părând extraordinar de delicată și de feminină în rochia ei de un roz-închis, împodobită cu un șirag de perle. Buclele negre îi încadrau obrajii albi ca spuma laptelui și ochii bruni ca zahărul ars. La fel de ispititori și de dulci.

Și apetisantă.

— Și acum? îl întrebă ea, ținându-și mâinile la spate și legănându-se pe vârfuri.

„Și acum?“ O să-i arate el ce va urma *acum*.

După ce îi mulțumi preotului, donând parohiei o sumă generoasă de bani, Julian îl lăsă să plece.

— Oferiți-le servitorilor o masă îmbelșugată, le spuse el lui Swift și lui Holling, și apoi dați-le liber! Aduceți-ne o tavă cu ceva de mâncare și lăsați-o în capul scărilor! Și apoi, nimeni – repet – nimeni nu va mai pune piciorul la etaj, până ce nu vă chemăm noi. Nici o servitoare, nici un lacheu, nici o cameristă și nici vreun băiat însărcinat cu transportul cărbunilor pentru foc. Nici azi, nici mâine. Și nici dacă nu vom da vreun semn de viață trei zile de acum încolo. Ați înțeles? Nu aveți voie să ne deranjați pentru nimic în lume.

— Dar, domnule... începu Holling.

— *Nu* vrem să ne deranjați, o întrerupse el, pe un ton tăios.

— Cum doriți, domnule Bellamy, îi răspunse menajera, făcând o reverență.

După ce servitorii plecară, Julian traversă camera, oprindu-se la doar câțiva pași de Lily. Deocamdată, nu voia să se

apropie prea mult.

— Îmi doresc cu ardoare să-mi sărut mireasa.

— Și mireasa ta își dorește cu ardoare să fie sărutată, îi răspunse ea, schițând un zâmbet pe buzele-i trandafirii.

— Dar avem o problemă. Dacă te voi săruta aici, s-ar putea să nu mai ajungem la etaj.

— Atunci, îi răspunse ea, fluturându-și genele negre în timp ce scruta camera cu privirea, afișând o seriozitate falsă, ne putem mulțumi cu divanul.

— Altă dată, îi răspunse el, îndreptându-se spre ea și punându-i o mână pe umăr. Ai milă de nervii sărmanei Holling și încearcă să nu țipi!

Apoi, o săltă brusc în brațe, luând-o pe neașteptate. Un țipăt ușor îi scăpă printre buze. Se agăță de gâtul lui cu surprindere – și poate cu o nuanță de falsă disperare. Îi zgârie ușor ceafa cu unghiile, stârnindu-i fiori de dorință. Știa că era ușoară ca un fulg și că nu era nevoie de un tur de forță ca s-o poarte în brațe. Dar privilegiul de a-i ține trupul firav în brațe, de a o strânge cu putere la piept, de a-i contopi formele prețioase cu mușchii lui vânjoși... îl făcea să se simtă protector. Puternic. Și poate puțin sălbatic. Simțea cum se umflă în pene de mândrie. Iar sângele îi fremăta prin vene.

O purtă prin foaierul de la intrare și urcă apoi treptele spre camerele de la etaj. Revăzând cu ochiul minții ferestrele pe care le urmărise adesea din stradă, străbătu coridorul și, numărând ușile, se opri în fața dormitorului ei.

— De unde știi care este camera mea? îl întrebă ea, în timp ce el deschidea ușa cu umărul.

— Să spunem că am nimerit-o!

Străbătu încăperea din trei pași, ajunse în dormitor și se prăbușiră amândoi în pat. Un vraf de perne albe și cuverturi pufoase îi acoperiră ca un morman de zăpadă. Julian scoase din gură o bucățică de dantelă și se întoarse pe o parte, cu fața spre ea. Din cauza albului predominant și a soarelui puternic de amiază, camera era scăldată într-o lumină orbitoare.

— E cumplită, nu-i așa? îl întrebă ea, dând la o parte așternuturile albe. Am decorat-o așa pe când aveam șaptesprezece ani, și de atunci n-am mai schimbat-o.

El suflă ușor într-o pană ce zbura printre ei, apoi o privi cu un zâmbet sălbatic, ca de lup.

— O cameră neprihănită.

„Cu atât mai incitantă este perspectiva de a te silui aici, draga mea.“ Cele mai desfrânate fantezii adolescentine păreau acum să prindă viață. Va poseda o femeie de viță nobilă într-un pat imaculat, presărat cu dantelă albă; își va introduce bărbăția de origine umilă în comoara ei neprihănită și păzită cu strășnicie. Dar perspectiva era mai incitantă decât orice fantezie, deoarece Lily era a lui. Era soția lui. Iar comoara ei neprihănită și strâmtă... O, Doamne, *știa* că avea să fie strâmtă!... Virtutea ei avea să fie a lui. Nu ca să i-o răpească, ci ca să i-o păzească. Pentru totdeauna.

Era cea mai tulburătoare, mai înspăimântătoare și mai incitantă viziune pe care o contemplase vreodată. Pantalonii i se mulau peste simbolul tot mai excitat al virilității sale.

— Atunci, este potrivită. Adică, se pretează... îngăimă ea, înroșindu-se toată la față. Știi că n-am mai fost cu nimeni...

Draga de ea! Îi dădu la o parte părul de pe frunte, încercând din răsputeri să-și țină în frâu poftele carnale.

— Ești neliniștită?

— Nu. Ba da, puțin. Dar e un soi de neliniște plăcută.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. O să-ți ofer o experiență uluitoare. Impresionantă.

— Poate că ar trebui să critic aroganța acestei afirmații, îi răspunse ea, râzând, dar mă simt mai liniștită după ce mi-ai spus asta.

— Nu e vorba de aroganță. E o promisiune. O să-ți ofer o experiență minunată, insistă el, și o să-ți spun și de ce. Pentru că, dacă nu vei gusta din plin din cupa extazului suprem, mă voi opri imediat. Ai înțeles? Nu-ți voi face niciodată ceva rău.

— Ai spus un lucru demn de un soț, îi răspunse ea, dând din cap. Scoțând apoi un icnet, se ridică iute în capul oaselor. Ca și când abia atunci ar fi înțeles acest lucru, ea îl privi de sus, cu un zâmbet larg pe buze, spunându-i: Sunt *soția* ta, Julian. Sunt doamna Bellamy.

Ochii îi licăreau de fericire, făcându-i inima lui Julian să-i tresalte în piept. Nicicând nu fusese mai frumoasă.

— Nu, îi răspunse el, ridicându-se în capul oaselor alături de ea. Ești în continuare fiica unui marchiz. Ești și vei rămâne în continuare Lady Lily Bellamy.

— O, Doamne! exclamă ea, ducându-și mâna la frunte. Încă un „L“ în numele meu. Acum sunt patru.

— Prea târziu. Nu poți să mai dai înapoi.

— Ești sigur? îl întrebă ea, jucându-se cu lavaliera lui. Știi că încă nu m-ai sărutat?

El se aplecă ușor spre ea, oferindu-i răgazul de a-și șterge zâmbetul de pe chip și de a-i întinde buzele moi și senzuale. Își atinseră nasurile. Ea trase iute aer în piept. Și chiar în clipa în care el se pregătea să-și contopească buzele cu ale ei, Lily îi spuse în șoaptă:

— Te iubesc atât de mult.

El îi acoperi cu gura vorbele prețioase, absorbindu-i-le cu nesaț. Îi sorbi buzele, și apoi își strecură ușor limba înăuntru. Ea își înfipse degetele în părul lui și, în timp ce sărutul lui devenea tot mai pătimaș, un suspin de plăcere îi scăpă printre buze.

Dorința îi înfierbintă sângele prin vene ca o văpaie dogoritoare. Avea nevoie de întreaga putere a voinței ca să-și țină promisiunea pe care i-o făcuse și să n-o posede pe loc. Era hotărât să-i dăruiască o experiență cu totul uluitoare, așa cum va fi și pentru el.

Își desprinse gura din pecetea sărutului lor și începu să-i exploreze pielea din preajma urechii. Mai întâi, cu nasul, apoi cu buzele și cu limba. Era atât de gustoasă, încât nu-și putu stăvili dorința de a o mușca în joacă.

Ea scoase un țipăt strident.

El se retrase ușor.

— Te-am rănit?

— Nu, îi răspunse ea, uimită. De ce mă întrebi?

— Ai... ai țipat destul de tare.

— Serios? spuse ea, cu un zâmbet timid pe buze. Poate pentru că mi-a plăcut.

Corect. Cu greu își reprima dorința de a o poseda pe loc. Strânse în pumni dantela albă de pe pat.

— Acum, cine pare mistuit de neliniște? îl întrebă ea, plimbându-și degetele pe maxilarul lui. Aseară, în birjă, sunt convinsă că am scos tot felul de sunete. Atunci, n-ai mai fost atât de îngrijorat.

— Aseară, a fost cu totul altceva.

Aseară, nici *el* nu era același. Nu știa cum să-și îmbrace gândul în cuvinte. În trăsură, la adăpostul nopții, jucase rolul unui hoț care fura ceva ce nu-i aparținea. Astăzi, juca rolul unui mire, care tocmai făgăduise să-și ocrotească și să-și iubească

mireasa până la sfârșitul zilelor sale. Diferența era imensă... ca de la zi, la noapte.

— Hai să stabilim un cod! îi propuse ea. Să găsim un cuvânt! Dacă nu mă voi simți bine sau mă va durea ceva, voi spune cuvântul acela. Cât privește celelalte sunete pe care le voi scoate, va trebui să le conferi un sens pozitiv. Ești de acord?

El îi răspunse dând afirmativ din cap.

— Și care va fi cuvântul ăsta?

Lily căzu pe gânduri.

— Ce zici de „păianjen“?

— „Păianjen“? întrebă el, izbucnind în râs. Cine se gândește la păianjeni când se află în chinurile pasiunii?

— Nimeni, firește. Tocmai de aceea este și alegerea ideală.

— Găsește altceva, te rog, cu mai puține picioare! îi răspunse el, clătinând din cap.

— Prea bine, îi spuse ea, scrutând camera alăturată. Ce zici de „fotoliu“? Este complet inofensiv și are doar patru picioare.

— Nu cred că e o idee prea bună. Ce se va întâmpla în ziua în care mă vei ruga – și o *vei face,* fără doar și poate – să facem dragoste chiar aici, în fotoliu? Frumusețea momentului se va spulbera pe loc.

Lily ridică, dezaprobatoare, din sprâncene. Știa că o punea la încercare. O supunea unui test de temperament – când te confrunți cu o persoană extraordinar de spirituală și de inteligentă, bați în retragere sau eviți întrebarea? Julian nu-i agrea pe cei care se încadrau în prima categorie.

Iar răspunsul lui Lily întruchipa motivul pentru care o adora mai presus de cuvinte.

— Ei bine, atunci, spuse ea, desfăcându-i lavaliera, dacă așa stau lucrurile, nu prea mai avem multe variante la îndemână. Fotoliul, canapeaua, covorul, cada de baie, măsuța de toaletă, masa pe care mâncăm sau dulapul de haine – nimic din toate astea nu ne este de folos, continuă ea, desfăcându-i nodul de la lavalieră și trăgând de ea. Julian simți cum trupul îi zvâcnește de dorință. Lily atacă apoi nasturii vestei. Nici cuvinte precum „birjă“, „trăsură“, „caleașcă“ sau „landou“ nu ne sunt de prea mare ajutor. Nimic de acest fel. O, cuvinte din natură! Iarbă, pajiște, dâmb, căpiță de fân, grotă sau lac... nici ele nu ne sunt de vreun folos. Nu ne-au rămas prea multe opțiuni, Julian.

Lily își strecură mâinile prin vesta descheiată și îi atinse

ușor țesătura subțire a cămășii. Îl tachina, cu gesturile și cuvintele, incitându-i simțurile și dorințele.

— Întoarce-te cu spatele! îi spuse el, cu glas răgușit, însoțindu-și vorbele cu o mișcare a mâinii, pentru mai multă claritate.

Ea se supuse, iar el începu să-i desfacă nasturii ce-i încheiau rochia la spate.

— Ce zici de „oglindă“? îl întrebă ea, zâmbind în oglinda înaltă din celălalt capăt al camerei.

— Nebunatico! îi răspunse el, surprinzându-i privirea. Nici nu se pune problema.

Ea izbucni în râs, iar el își reluă misiunea de a-i descheia năsturașii minusculi și numeroși. Nici dacă ar fi fost o sută, nu s-ar fi plâns. De fiecare dată când îi desfăcea câte un nasture, îi săruta porțiunea de piele ce ieșea la iveală. Când își plimbă limba printre omoplații ei, o auzi gemând de plăcere și o vedea înfiorându-se din cap până în picioare.

— Stâlp de pat? spuse ea apoi, icnind în clipa în care el îi desfăcu corsajul rochiei, dezvăluindu-i corsetul și cămășuța dintr-o țesătură fină ca mătasea.

Trase cu putere de șnurulețele care refuzau să cedeze impetuozității sale. După ce îi desfăcu și legăturile corsetului, își puse mâinile pe umerii ei goi și o întoarse cu fața spre el. Își strecură mâna prin corset și îi cuprinse sânul în căușul palmei, frecându-i apoi cu degetul sfârcul excitat și plimbându-și buzele pe pielea ei albă ca laptele.

Ea își dădu capul pe spate, ațintindu-și ochii în tavan, în timp ce el o săruta și o mușca ușor de gât.

— Îmi este și teamă să-ți sugerez cuvântul „candelabru“, îngăimă ea, cu respirația întretăiată.

El scoase un chicot înăbușit.

— „Ipsos“, exclamă ea, rezemându-se de umărul lui.

— Poftim? spuse el, ridicându-și capul.

— „Ipsos“, repetă ea, cu ochii țintuiți în tavan. „Ipsos“ este cuvântul ideal. Nici jignitor, nici ambiguu.

— Prea bine, acceptă el. „Ipsos“ să fie! Apoi, îi cuprinse obrazul în mână. Lily, te ador.

Julian își frământase mintea, gândindu-se cum să-i ofere lui Lily o experiență cu totul diferită față de tot ceea ce el trăise până atunci. Voia să transforme uniunea lor într-un act unic și de

neasemuit. Scotocise prin toate cotloanele imaginației sale, încercând să găsească o poziție sexuală pe care n-o pusese încă în aplicare, chiar dacă era mult mai prudent să înceapă cu „noțiunile de bază“.

Dar cu jocurile ei, Lily îi oferise exact ce căuta. Putea să spună cu mâna pe inimă că nu vorbise niciodată în pat despre păianjeni sau ipsos.

Și, în timp ce o sărută din nou, sorbindu-i gura cu o pasiune răvășitoare, realiză că nici nu mai conta dacă o mai făcuse vreodată sau nu. Trăiau momentul cu atâta intensitate și iubire, încât nu mai era loc pentru trecutul lui sordid.

Trăiau o experiență diferită, pentru că o avea alături pe Lily.

Trăiau o experiență diferită, pentru că legătura lor era încununată de *iubire*.

Și trebuia s-o iubească, *acum*. Și apoi, din nou, mai târziu. De câte ori îl va lăsa. Îi trase în jos corsetul și cămășuța, expunându-i un sân, și își aplecă ușor capul, ca să-i tachineze cu limba sfârcul rotofei, rotund și tare, roșu ca afinele. Cuprinzându-i-l cu buzele, începu să i-l absoarbă cu nesaț. „Hai, Lily, dăruiește-mi suspinele tale!“

— Oh! gemu ea. O, Julian!

— O, Juuuulian! strigă Tartuffe.

Julian tresări, speriat, și își ridică brusc capul. Neauzind strigătul păsării, Lily alese exact același moment ca să-i ceară un sărut. Se ciocniră unul de celălalt, lovindu-și nasurile. Durerea impactului îi făcu să sară cât mai departe unul de altul. La naiba, acum chiar o rănise cu adevărat!

— Ce s-a întâmplat?

— Pasărea aia afurisită! îi răspunse el, scrâșnind din dinți și pipăindu-și nasul cu degetele, ca să vadă dacă nu cumva îi curgea sânge, în timp ce o cerceta și pe ea cu privirea, ca să descopere eventuale răni. Unde e?

— În camera mea de zi, îi răspunse ea, pe un ton jalnic, trântindu-se în pat și acoperindu-și fața cu mâinile. Poate că e gelos.

Julian se dădu jos din pat și se năpusti în salonul privat al lui Lily, luând colivia cu o mână și o pătură cu cealaltă. Cât regreta faptul că îi dăruise pasărea aceea nesuferită! Deschise apoi ușa în grabă și străbătu coridorul împreună cu papagalul.

— Aici o să stai! îi spuse el, lăsând colivia în capul scărilor. O să te găsească Holling în cele din urmă.

— Vinovat, vinovat, îl dojeni pasărea.

— Da, știu, îi răspunse Julian, scrâșnind din dinți. Nu trebuie să-mi reamintești mereu, adăugă el, pregătindu-se să acopere colivia cu pătura.

— O, Juuulian! strigă papagalul. Vinovat, vinovat! Domnule James Bell!

Inima încetă pentru o clipă să-i mai bată în piept. Încremeni, cu pătura în mână.

— Ce naiba ai spus?

— Mulțumesc, asta e tot, cârâi pasărea, întinzându-și aripile în nuanțe de albastru și verde.

— Papagal ticălos ce ești! mârâi Julian, copleșit de frustrare, trăgându-se de păr.

Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost tentat să jumulească, pană cu pană, pasărea impertinentă.

„Domnule James Bell!“ Cine îl învățase oare să spună asta? Poate că Tartuffe fusese prin apropiere când Julian venise s-o însoțească pe Lily la teatru. Drăcia dracului!

Ce prost fusese doar cu câteva clipe în urmă, gândindu-se că trecutul lui nu avea loc în viața lor! Nici nu se căsătorise bine, că viitorul ideal pe care și-l imaginase alături de Lily amenința să se năruie pentru totdeauna – și asta datorită unei păsări ramolite și guralive. Spaima i se cuibări în suflet, provocându-i broboane reci de sudoare pe șira spinării.

— Ascultă-mă cu atenție! îi spuse Julian, așezându-se în genunchi și amenințându-l cu degetul pe înaripatul obraznic. O să uiți numele ăla. Altfel, mâine, o să cer să mi se pregătească în mod special tocană de papagal.

Pasărea își înclină capul într-o parte și îl privi cu un ochi acuzator.

— Vorbesc foarte serios. Dacă nu mă asculți, vei fi în pericol – și tu, și întreaga ta specie.

Papagalul îi întoarse spatele, revoltându-se în tăcere.

— Ești o pasăre inteligentă, îi spuse el, acoperind colivia cu pătura.

În timp ce își croia drum spre camerele lui Lily, încercă să se convingă singur că nu avea motive de îngrijorare. Papagalul învățase să spună „domnule James Bell“. Dar asta nu însemna

nimic. Lily nu putea să-l audă. Iar pentru servitori, numele nu avea nici o semnificație. Pasărea avusese de-a lungul anilor nenumărați stăpâni. Iar James Bell ar fi putut la fel de bine să fie numele unuia dintre ei.

Julian zăbovi cu mâna pe clanța ușii de la dormitor, încercând să-și recapete sângele rece. Nu-i va permite unui papagal nebun să-i distrugă ziua nunții. Doar asta așteptase toată viața.

Căci aceasta era *dragostea*. Aceasta era *Lily*.

Hotărât să-și alunge toate neliniștile, deschise larg ușa. Și se opri în prag.

Căci o văzu pe Lily... complet *goală*.

Lily înlemni pe loc, cu un picior pe scărița de lângă pat, surprinsă în timp ce își răsucea ciorapul peste genunchi.

Cu excepția ciorapului pe jumătate răsucit și a perechii sale, ce-i acoperea celălalt picior, Lily era complet dezbrăcată. Iar Julian stătea în pragul ușii, fascinat de tabloul pe care îl vedea.

O, la naiba!

— Ai... îngăimă ea... Ai fost rapid.

El nu-i răspunse. Se mulțumi doar să-și încline ușor capul într-o parte. Îi scrută cu privirea fiecare părticică a corpului, *cu excepția* feței. Din fericire, piciorul îndoit și părul lung, ce-i cădea în cascadă pe umeri, îi ascundeau locurile cele mai intime. Lily nu îndrăznea să-și miște nici măcar un mușchi, temându-se că, astfel, se va expune complet. Rochia, corsetul și cămășuța zăceau aruncate pe podea.

— Voiam să mă dezbrac înainte să te întorci, îi explică ea, și să te aștept goală în pat, sub așternuturi. Am vrut să-ți fac o surpriză.

El continua să tacă, adâncit în gânduri.

Lily se înroși până în vârful urechilor. Acum, după ce îi explicase situația, spera ca Julian să-i facă favoarea de a se întoarce pe coridor și de a număra până la zece, oferindu-i răgazul de a termina ceea ce începuse. Dar el nu dădea vreun semn că ar vrea să se urnească din loc.

— Surpriza asta este mult mai bună, îi răspunse el, în cele din urmă, dând, satisfăcut, din cap. Și mai frumoasă.

Continua însă să stea neclintit.

— Ai de gând să rămâi acolo și să te uiți la mine?

— Nu pentru mult timp. Dar nu te mișca! îi spuse el, făcându-i semn și cu mâna să nu-și schimbe poziția.

Se rezemă apoi de cadrul ușii și începu să-și scoată cizmele.

„Nu te mișca!“ Ei nu, zău! Și unde ar fi putut să se ducă? Putea s-o facă pe mironosița. Să se îmbujoreze la față, să țipe și să-și ia cămășuța. Să se dea jos din pat și să se ascundă sub așternuturi.

Dar indiferent cât de vulnerabilă se simțea în goliciunea ei, nu se temea. Era conștientă de puterea pe care o exercita asupra lui. Dovada era incontestabilă – pantalonii abia dacă mai puteau să i-o ascundă. Starea lui evidentă de excitare îi dădea de înțeles că avea și el nevoile lui. Iar hotărârea pe care i-o citea în priviri îi spunea că avea și planuri.

Iar ea abia aștepta să afle care erau acestea.

Rămase, așadar, neclintită, cu piciorul pe scărița de lângă pat și cu bustul aplecat deasupra genunchiului îndoit, privindu-l cum își scotea cizmele și își arunca în grabă haina și vesta. Rămas doar în cămașă și pantaloni, se îndreptă spre ea cu pași lini și încrezători. Lily simțea cum i se face pielea de găină, văzându-l cum se apropie.

El se opri lângă ea.

— De-o viață întreagă aștept momentul ăsta.

Dorința avidă pe care i-o citea în priviri dezvăluia adevărul spuselor sale. Și acest lucru o neliniști pe Lily. Julian aștepta acest moment de-o viață întreagă. Poate că își imaginase totul în cele mai mici detalii. Dar dacă experiența reală nu avea să se ridice la nivelul așteptărilor lui? Își dorea cu ardoare să-l satisfacă. Să-i răsplătească răbdarea.

— Ai încredere în mine? o întrebă el, mângâindu-i obrazul.

— Întotdeauna.

Cu mișcări ușoare, ca de felină, Julian se strecură în spatele ei. Îi simți țesătura cămășii atingându-i pielea, apoi o văzu aruncată pe podea, alături de hainele ei. Câteva clipe mai târziu, și pantalonii avură aceeași soartă. Ea închise ochii, cu un zâmbet pe buze, știind că el nu purta lenjerie intimă.

Julian îi puse mâna pe umeri, zăbovind apoi pe brațe. O trase spre el, rezemând-o cu spatele de pieptul lui gol.

Căldura trupului său îi încălzi pielea rece ca gheața, pătrunzându-i până în adâncul sufletului. Îi înfierbântă sângele

prin vene cu atingerea lui dogoritoare, în timp ce îi masa brațele cu mâinile. Stătea cu șoldurile lipite de spatele ei, iar Lily simțea cum îi dezmierda pielea catifelată cu părul de pe coapse. O ținea prizonieră la pieptul lui. Căldura trupului său o relaxa și o incita în egală măsură. Iar Lily se topea cu totul în brațele lui.

Ea încercă să se întoarcă cu fața spre el, dar Julian o ținu cu putere, imobilizând-o.

El își plimbă apoi mâna pe brațul ei, poposind cu degetele pe claviculă. Își continuă explorarea, ajungând în preajma osului stern. Itinerariul îi purtă apoi mângâierile spre partea inferioară a sânului, lăsându-l fără suflare. Lily privea fascinată cum îi cuprinse sânul în căușul palmei, plimbându-și apoi degetul de jur împrejurul areolei sale. Sfârcul i se trezi și mai tare la viață, căutându-i cu disperare atingerile.

Dar Julian nu-i făcu pe plac, ticălosul! Își retrase degetele, ca să-i exploreze din nou pieptul. Ea își rezemă capul de umărul lui, capitulând sub imperiul valurilor de plăcere pe care el i le stârnea cu atingerile și dezmierdările lui.

Știa acum de ce n-o lăsa să se întoarcă cu fața spre el. Dacă s-ar privi unul pe celălalt, Lily și-ar concentra atenția numai asupra lui. „A spus oare ceva?“ s-ar întreba necontenit, scrutându-i chipul cu ardoare. Pierduse oare vreun indiciu sau vreun gest revelator? Stând însă cu spatele la el, o împiedica să-și mai pună întrebări, ajutând-o doar să răspundă stimulilor lui.

El începu apoi să-i mângâie gâtul cu limba, într-un dans răvășitor, ce o înfiora din cap până în picioare. Îi cuprinse maxilarul cu mâna și îi exploră buzele cu degetul mare, făcând-o să gâfâie de plăcere. Apoi, croindu-și drum printre buzele sale, începu să se joace cu limba ei. Cuprinsă de șovăială, se întrebă ce-ar trebui să facă. Să-i lingă degetul? Să i-l sugă?

Dând ascultare propriilor dorințe, își plimbă ușor limba pe vârful degetului său. Îi simți gemetele de plăcere. Dar înainte de a-și continua jocul, el își retrase degetul din gura ei și începu să-i tachineze sfârcul excitat cu vârful umed al degetului. Senzațiile erau nimicitoare.

Cine și-ar fi imaginat că extazul putea fi atât de glacial? De fiecare dată când degetul lui rece și ud îi atingea bobocul sensibil, râvnea, cu o invidie arzătoare, după viața intimă a focilor și a laponilor. Senzația uluitoare de răceală îi ațâța și mai tare dorințele, simțind în același timp cum bărbăția lui cumplit de

excitată îi înfierbânta pielea.

Simbolul virilității lui își făcea simțită prezența cu tot mai multă insistență în timp ce îi tachina acum ambele sfârcuri, sărutându-i deopotrivă gâtul și urechea. Plutind pe aripile unei plăceri mistuitoare, Lily icnea cu gura deschisă, inspirând și expirând aerul încărcat cu arome de mosc. Ea își mișca, nerăbdătoare, șoldurile, sperând să-i atragă degetele ceva mai jos. Voia să-i simtă atingerile *acolo*, între picioare.

Când Julian îi introduse două degete în gură, Lily i le sorbi de această dată cu nesaț, reușind cu greu să-și stăpânească simțurile, ce păreau să-i ia foc. I le mângâie cu limba, sorbindu-le cu și mai multă poftă, încântată să-i simtă gemetele de plăcere.

Când Julian se pregătea să-și retragă degetele din gura ei, ea își încleștă cu putere buzele, încercând să-l împiedice să pună astfel capăt „degustării“ lor. Scoase un scâncet tânguitor în clipa în care el le scoase afară. Dar suferința luă repede sfârșit atunci când îi atinse părțile intime cu degetele ude, despărțindu-i buzele cu un gest hotărât și concentrându-se asupra bobocului sensibil ce se ascundea între ele.

Ea scoase un strigăt de plăcere. Gata să se prăbușească în brațele lui, dar Julian o ținu strâns la piept și continuă să se joace cu micul ei organ, dureros de excitat. Poziția în care stătea, cu piciorul rezemat de scărița de lângă pat, îi ușura explorarea. Doar după câteva atingeri cu degetele, Lily plutea deja pe culmile extazului suprem. Coapsele îi tremurau necontrolat în timp ce se apropia de punctul culminant.

El își schimbă brusc poziția, depărtându-i picioarele cu coapsa lui puternică și vânjoasă și strecurându-și organul excitat printre coapsele ei. Începu apoi să-i mângâie comoara cu simbolul virilității sale, alternând mișcările cu dansul necontenit al degetelor.

Avea să atingă în curând apogeul plăcerii supreme.

— Julian... îngăimă ea. Am nevoie de...

El știa însă prea bine de ce avea ea nevoie. Își introduse vârful organului excitat în adâncurile ei, împingând ușor, căci nu voia s-o rănească. Doar atât cât să-i confere senzația de împlinire și satisfacție pe care și-o dorea cu atâta ardoare. Ea îl strânse cu mușchii, iar el îi mângâie cu febrilitate perluța ascunsă în adâncurile sale.

Ea începu să plutească pe aripile extazului suprem,

răvășită de plăceri nimicitoare. Nu-și mai putea stăvili tremurul necontrolat al trupului și nici țipetele dezarticulate. El împinse și mai tare, oferindu-i însă răgazul de a-l primi înăuntru și delectându-se cu extazul ei. Cotropirea adâncurilor ei îi provocă o durere copleșitoare, dar aceasta pălea în comparație cu plăcerea mistuitoare. În același fel în care senzația de răceală o făcuse să resimtă cu și mai multă intensitate căldura trupului său.

Acum îl resimțea din nou. Dogoritor și puternic. *Înlăuntrul* ei. Era cu totul al *ei* acum.

După câteva clipe, îi eliberă mijlocul din strânsoarea mâinilor lui. Se retrase apoi din adâncurile ei și o ajută să se întindă în pat. Îi îndesă pernele sub cap și îi aranjă poziția picioarelor astfel încât să-i permită să stea în genunchi între coapsele ei. După toate astea, ea mai avea încă ciorapii. Dar lui nu părea să-i pese. Dacă un bărbat ar putea să soarbă o femeie din ochi, atunci Julian o înghițea cu lăcomie.

Și ea era la fel de fascinată de trupul lui – de sfârcurile lui mici, de pieptul lin și mătăsos sau de părul negru ce-i acoperea trupul până în zonele intime.

Se sprijini într-o mână, iar cu cealaltă îi aranjă poziția șoldurilor, pregătindu-se pentru noi explorări. Avea mușchii încordați ca un arc.

— Stai puțin!

Iar el se supuse. Fără tragere de inimă. Ea își ațintи privirea în ochii lui mistuiți de dorință. Îi spunea astfel că prețul pe care îl plătea pentru fiecare clipă de așteptare era extrem de prețios, căci, în curând, avea să-și piardă mințile. Dar continuă să aștepte, pentru că asta îi ceruse Lily.

Organul lui excitat și arămiu zăcea pe abdomenul ei. Exista măcar o fațetă a personalității lui Julian pe care nu și-o putea ascunde. Când este vorba de manifestarea instinctelor primare, bărbații nu mai cunosc nici arta disimulării, nici pe cea a complexității. Această latură a soțului ei îl transforma într-un om simplu, sincer și extrem de direct. Ea voia să-l exploreze și să-l înțeleagă de la un capăt la celălalt.

Astfel, așa cum ar trebui să procedeze o doamnă în fața unei noi cunoștințe, Lily îi oferi mâna.

Și îi atinse cu degetul vârful excitat al virilității. Întregul organ începu să-i freamăte. Își retrase, uluită, mâna.

El i-o cuprinse într-a sa și îi îndoi degetele de jur

împrejurul bărbăției lui puternice, arătându-i cum să-și plimbe mâna până la bază și apoi din nou spre vârf. Julian respira sacadat, în timp ce ea îl mângâia cu prudență, explorându-i cu degetele circumferința și lungimea și rotindu-și degetul mare de jur împrejurul capului său lat. Pe mână avea stropi diafani de sânge – dovada fecioriei ei. Priveliștea îi stârnea senzații sălbatice, cumplit de incitante. Se simțea descătușată din lumea neprihănirii ei.

— Mergi mai departe! îi spuse ea, întinzându-și brațele deasupra capului și oferindu-i-se fără crâcnire.

Iar el își luă prada.

Depărtându-i coapsele cu ale lui, începu să-i exploreze adâncurile cu mișcări lente, dar puternice. Impuse un ritm constant, pătrunzând tot mai adânc odată cu fiecare mișcare în parte. În timp ce îi sonda comorile tainice, îi acoperea trupul cu sărutări fierbinți și disperate, presărate uneori cu cuvinte. Lily și-ar fi dorit să le înțeleagă pe toate. Își recunoștea numele din cauza „l“-ului dublu și înțelegea pe ici, pe colo anumite fraze și sintagme – toate învăluite în senzualitatea momentului.

„Te simți...“, înțelese ea. Apoi, mai târziu, „Nu mă pot abține să...“ Urmate de cuvinte ca „frumoasă“, „atât de udă“, „o, Doamne“ și „te iubesc“.

— Îmi place asta, îi spuse ea, plimbându-și mâinile pe spatele lui încordat și trăgându-l mai aproape de ea. Și te iubesc.

Julian acceleră ritmul dansului său, iar ea îl simți gemând cu gura lipită de gâtul ei. Cuprins de un fior puternic, pătrunse încă o dată în adâncurile ei și apoi rămase nemișcat.

Zăcea vlăguit deasupra ei. Un lucru bun, gândi Lily, căci fără greutatea lui, simțea că își va lua zborul. De fericire.

„Am devenit soție“, își spuse ea în gând. „Soția lui Julian.“

După o clipă, el se ridică în coate și, dându-i la o parte părul de față, îi sărută cu nesaț fruntea și obrajii.

— Te simți bine?

— Foarte bine, îi răspunse ea, dând din cap. Dar tu?

— Nicicând nu m-am simțit mai bine, îi spuse el, atingându-i colțul buzelor. Și îți mărturisesc asta cu toată sinceritatea, Lily. Nicicând nu m-am simțit mai bine.

Cuvintele lui îi umplură sufletul de bucurie.

Julian se răsuci într-o parte, eliberând-o de sub greutatea trupului său și o cuprinse cu brațul ca s-o țină cât mai aproape.

Ea se întoarse cu fața spre el.

— Ai vrea să mă înveți să comunic cu ajutorul limbajului semnelor, așa cum ai vorbit cu Anna la cafenea?

Abordarea bruscă a unui subiect cu totul diferit îl făcu să clipească nedumerit.

— Am învățat cândva alfabetul semnelor, continuă ea, dar nu l-am exersat niciodată prea mult.

Deși, abia după noaptea petrecută la cafenea, căutase manualul rătăcit printre sertarele biroului ei și exersase semnele pentru fiecare literă în parte, până reușise să le învețe pe dinafară.

— Firește că o să te învăț, dacă asta îți dorești, îi răspunse el, rezemându-se într-un cot. Nu trebuie să uiți că limbajul nostru pare mai degrabă un dialect. Semnele pe care le folosim noi redau, pe de o parte, limbajul locului de baștină al mamei mele și, pe de altă parte, limbajul învățat la cafenea. Ar fi de preferat să înveți codul semnelor pentru engleza standard, dacă vrei „să vorbești“ și cu altcineva.

— Am putea să le exersăm pe amândouă, îi spuse ea, plimbându-și degetul pe pieptul lui. Suntem căsătoriți acum. Avem o viață în fața noastră și nu-mi surâde deloc ideea că aș putea să pierd vreun cuvânt din ce-mi spui.

Se ridică în capul oaselor, încrucișându-și picioarele sub ea și învelindu-se cu cuvertura de pe pat.

Apoi, începu să gesticuleze, redând, cu multă grijă și într-un ritm îngrozitor de lent, anumite litere.

T...E...I...U...B...E...S...C

El îi luă, zâmbind, mâinile într-ale lui și i le sărută pe rând. Apoi, se ridică în capul oaselor, spunându-i:

— Există o modalitate prin care poți reda sfârșitul unui cuvânt. Privește cu atenție!

Lily îi urmări cu intensitate mâinile, observând mișcările subtile din încheietură și privirea piezișă pe care o arunca atunci când separa un mănunchi de litere ce formau un cuvânt.

Ș-I. E-U. T-E. I-U-B-E-S-C.

Ea clipi cu disperare, încercând în zadar să-și stăvilească lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obrajii.

El îi cuprinse bărbia cu mâna, ridicându-i capul spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lily! Nu plânge! E chiar atât de cumplit?

— Nu. Dimpotrivă, e minunat, îi răspunse ea, ștergându-și ochii de lacrimi. Îmi pare rău. Nu vreau să plâng. Ne iubim nespus de mult. Suntem soț și soție. E cea mai fericită zi din viața mea. Doar că... ne-a trebuit atât de mult ca să ne dăm seama de asta.

El o scrută o clipă cu privirea. Apoi, își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, pufnind pe nas. Ce este așa de amuzant?

— Lily, habar nu ai, îi răspunse el, scărpinându-se la ceafă, în timp ce râdea încă cu poftă. Știi că îți freci urechea stângă când ești supărată?

— Serios? Nu, nu știu. Chiar așa fac? îl întrebă ea, îndepărtându-și, stânjenită, degetele de la ureche.

— Da, chiar așa faci.

El începu apoi să vorbească, însoțindu-și cuvintele de gesturi. Nu putea să-i decodeze încă mișcările rapide, dar îi plăcea să-l privească gesticulând, la fel de mult cum îi plăcea să-l vadă cântând la pian.

— În seara în care ne-am cunoscut, îi spuse el, împlineai douăzeci și cinci de ani. Era într-o seară de miercuri, plăcută și caldă pentru luna aprilie. Purtai o rochie violetă, de mătase, împodobită cu o bandă aurie. Și mănuși albe. Aveai părul strâns în coc la spate și prins de jur împrejur cu o spirală și panglicuțe. Obișnuiai să porți adesea această coafură, dar, în ultimul timp, nu te-am mai văzut aranjată în felul acela. Ți-ai schimbat servitoarele?

— Da, în luna mai, îi răspunse ea, dând, amorțită, din cap.

— Mi-am imaginat eu.

— Dar cum de... îngăimă Lily, încruntată, neputând să-l înțeleagă. Săptămâna trecută, mi-ai spus că nici nu-ți mai amintești seara în care ne-am întâlnit.

— Meniul pe care ni l-ai oferit era inspirat din bucătăria indiană, continuă el. Friptură de miel cu mirodenii, asezonată cu sosuri condimentate și curry. M-a luat prin surprindere faptul că ai ales un meniu dintr-o bucătărie cu totul necunoscută, când majoritatea ar fi ales bucatele tradiționale. Acest lucru mi-a dat de înțeles că ești înzestrată cu spirit de aventură.

— Eu? Nu am spirit de aventură.

Lily nu era o aventurieră. Dimpotrivă, era o persoană

liniștită și cumpătată, care concepea liste și ținea evidența contabilă. Și-ar fi *dorit* să fie înzestrată cu spirit de aventură.

— Nu ești o aventurieră? o întrebă el, aruncându-i o privire piezișă. Săptămâna trecută, ai dansat în săli de bal somptuoase, dar și în taverne sordide, ai mers la teatru deghizată într-un mod scandalos și ai flirtat cu mine în trăsuri și pe alei întunecate. Dacă toate acestea nu fac dovada unui spirit de aventură, atunci nu știu cum aș putea să-l definesc. Dar să ne întoarcem la seara în care ne-am cunoscut! Ne-ai purtat pe toți, printr-o aventură culinară, în India. Cartonașele care ne indicau locul la masă erau împodobite cu elefanței. Eu îl am și acum pe al meu pe undeva pe acasă.

— Leo n-a fost prea încântat de idee, spuse Lily, chicotind când își aduse aminte cum fratele ei se făcuse roșu la față ca racul după ce gustase din sosurile condimentate. A declarat război bucătăriei hinduse și le-a cerut servitorilor să-i aducă friptură rece de vacă.

— Așa a făcut. Și deși a aruncat pe fereastră toate strădaniile tale, tu ai continuat să zâmbești, fără să faci vreun comentariu. Conversația a urmat un alt făgaș, iar tu ți-ai frecat urechea stângă. Și apoi, dintr-un motiv sau altul, mi-ai căutat privirea. Atunci, am înțeles trei lucruri. În primul rând, indiferent cât de mult îl iubeai pe fratele tău, îl considerai uneori pe Leo un pic cam plictisitor și enervant.

— Nu este adevărat, protestă ea, icnind. Pe *Leo?* Niciodată nu l-am...

— În al doilea rând, continuă el, cu aceeași hotărâre, am înțeles că ai fi negat cu încăpățânare acest lucru, chiar dacă te-ai fi aflat sub amenințarea armelor unei cete de tâlhari. Exact cum faci și acum. Și în al treilea rând – și ceea ce este și cel mai important – am înțeles că nu puteai *să-mi* ascunzi asta. Nici măcar nu-ți doreai acest lucru. Nu am cum să-ți explic motivele pentru care am tras această concluzie, dar mi-am dat seama că te înțeleg, Lily. Și am fost convins că, la un moment dat, mă vei înțelege și tu.

Lily știa prea bine la ce se referea. Și ea recunoscuse legătura dintre ei, chiar dacă o considerase doar o simplă prietenie. Își pusese întotdeauna sufletul pe tavă în fața lui, fără să simtă vreodată o urmă de teamă.

— M-am îndrăgostit de tine înainte ca servitorii să ne

servească cel de al treilea fel. Și de atunci, te iubesc cu pasiune, mărturisi el, schițând un zâmbet pe buze. Așadar, nu *mi*-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de asta. Poate cam o oră.

Vorbea serios? Știuse mereu, în tot acest timp, că era îndrăgostit de ea? Lily nu știa ce să răspundă. Simțea un nod în gât și un gust amar în gură. Dar dacă o iubise atât de mult, de ce irosise atâta timp în compania altor femei?

D-E C-E? îl întrebă ea prin gesturi sacadate.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Pentru că sunt un ticălos, îi răspunse el, ridicând din umeri. N-ai înțeles încă asta?

Dacă intenționase să spună o glumă, atunci nu era deloc una inspirată, căci lui Lily îi venea greu să râdă.

— Nu știu, îi răspunse el, în cele din urmă. Tu de ce îți freci urechea stângă când ești supărată? Poate că, la început, suferința și-a spus cuvântul, sau poate că mi-a fost teamă. După un timp, totul a devenit obișnuință. Rămase apoi tăcut pentru o clipă. Când începu din nou să vorbească, își însoți cuvintele de gesturi ample și însuflețite. Izvorau, probabil, din adâncul sufletului său. Toată viața mi-am dorit câte ceva. Când eram băiețandru, îmi doream mâncare, căldură și un adăpost deasupra capului. Îmi doream ca mama să-mi fie alături, măcar pentru încă o zi. Când am atins pragul maturității, voiam averi, respect și răzbunare. Când ne-am cunoscut în noaptea aceea, realizasem deja tot ce îmi propusesem – îmi făcusem intrarea pe scena aristocrației londoneze. Dar indiferent cât de departe ajunsesem, nu eram niciodată mulțumit. Voiam mereu tot mai mult. Mă complăceam într-o foame nesățioasă. Mă simțeam atras de tot ceea ce nu puteam să controlez. Voiam să transform tot ceea ce îmi era intangibil în identitatea și stilul meu de viață. Julian se opri pentru o clipă, apoi continuă: În noaptea în care ne-am cunoscut, am avut parte de micul nostru moment intim, când ne-am spus, printre bucatele indiene, că ne înțelegem unul pe celălalt. Atunci, am auzit un glas lăuntric spunându-mi: „Ea... Dacă o voi avea pe *ea*, nu-mi voi mai dori nimic altceva. Ea va însemna totul“. Iar perspectiva m-a speriat de moarte. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva, spuse el, arătându-i așternuturile mototolite și goliciunea trupurilor lor. În nici un caz cu tine.

Lily nu-l putea învinovăți pentru asta. Nu-l încurajase niciodată să-și facă visuri legate de ei și nici ea nu dăduse frâu

liber imaginației – considerase mereu legătura lor ca pe o simplă prietenie, ca pe o simplă afinitate. Niciodată ca pe o atracție sau ca pe o poveste de dragoste.

Poate că și ea se speriase de moarte.

O întrebare îi stăruia pe limbă. Dar nu era sigură dacă să i-o pună. La urma urmei, erau căsătoriți doar de o oră și nu era corect să-l pună într-o situație delicată. Dar nu se putea abține.

— Acum, suntem aici. Împreună. Mai însemn totul pentru tine?

— Da, fără umbră de îndoială, îi răspunse el, adâncindu-și ochii în privirea ei.

O, Doamne! Cuvintele lui erau atât de romantice și de tulburătoare, dar și înspăimântătoare în același timp. Nu era o misiune ușoră să fii totul pentru un bărbat. Cu atât mai mult cu cât acel bărbat era Julian, înzestrat cu o pasiune uluitoare pentru dragoste și abnegație.

— E corect ce spun acum? îl întrebă ea, ridicând mâinile în aer și începând să gesticuleze. T-E. I-U-B-E-S-C... Simțind apoi nevoia să înveselească atmosfera, adăugă în ultimul moment: Î-Ț-I. I-U-B-E-S-C...

El chicoti, aruncându-i o privire obraznică.

— Ce îmi iubești?

„Inima, mintea și sufletul rănit și complicat."

Creionă încet literele cu degetele și mâinile, tachinându-l fără milă. Își arcuia spatele ca să-și scoată sânii în evidență și contura semnele în dreptul sfârcului drept.

M...A...R...E

F...I...E...R...B...I...N...T...E

T...A...R...E

P...U...T...E...R...N...I...C

Lily ar fi putut continua jocul toată ziua și toată noaptea, alcătuind un șir nesfârșit de adjective. Dar înainte de a-l forma pe cel de-al cincilea, Julian o întinse pe spate, zdrobind-o cu trupul lui mare, fierbinte, tare și puternic.

Ea nu se supără că el puse astfel capăt jocului.

Capitolul 18

Clopote.

Clopote, clopote, clopote. Tot mai multe clopote. Clopote de biserică.

„O, Doamne, nu!“

Întârziase. Și mama lui întârziase. Adormise, când ar fi trebuit să asculte clopotele, iar acum era deja prea târziu pentru amândoi. Bărbatul cu părul roșcat îi amenințase cu degetul marțea trecută și țipase la ei până se înroșise la față. Dacă mama lui avea să mai întârzie o singură dată la muncă, le spusese el, o va da afară.

Nu vor mai avea bani. Vor fi nevoiți să plece din camera lor închiriată, care, în ciuda faptului că nu avea sobă, le oferise mai multă căldură decât treptele sub care se adăpostiseră ultima oară. Și poate că adăpostul de sub trepte era acum ocupat. Era un loc bun. Și totul se întâmplase din vina lui. Nu ascultase clopotele, și acum era târziu, mult prea târziu. Unde se vor duce? Ce vor mânca? Era târziu ca să mai ceară resturile măcelarului italian – acestea hrăniseră deja câinii nobililor. Nu mai putea să fure pâine din piață – era prea curând după...

Ceva îl apucă de braț. Julian se zvârcoli înspăimântat. Încercă să dea din picioare, dar nu și le putea mișca.

Deschise ochii. Razele puternice ale soarelui îl orbiră pentru o clipă, împiedicându-l să-și vadă dușmanul... așternuturile de pat încâlcite și mototolite. Nu se afla într-o cameră goală și infestată de șobolani din Spitalfields, ci într-un dormitor somptuos din Mayfair. Întârziase, fără îndoială, s-o trezească din somn pe mama lui – cu mai bine de douăzeci de ani.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și domolească inima ce-i bătea cu putere în piept.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lily, cea care îi era soție de două zile, întorcându-se spre el și rezemându-se în cot, în timp ce își freca ochii de somn.

— Nimic. Bat clopotele, îi răspunse el, ștergându-și iute de pe frunte broboanele de sudoare. Culcă-te la loc, dragostea mea!

— Bat clopotele? repetă ea, cu un zâmbet pe buze. Poate că bat în cinstea nunții noastre.

— Mă îndoiesc, îi răspunse el, râzând nervos.

Ea se încruntă, îngrijorată, iar Julian își frecă fața cu mâinile. Cu o zi în urmă, trimiseseră un scurt anunț la ziare, aducând la cunoștința tuturor faptul că se căsătoriseră și punând, astfel, capăt bârfelor. La masă, făcuseră haz, imaginându-și șocul prietenilor și al semenilor lor. Născociseră chiar și o moliftă, pe care o atribuiseră mătușii Beatrice. Dar, în ciuda eforturilor lor de a privi totul prin prisma frivolității, Julian se temea că *Lily* era îngrijorată din cauza reacției celor din jur. La naiba, și el era îngrijorat!

Ea își puse mâna pe pieptul lui Julian, simțindu-i bătăile puternice ale inimii.

— Am avut un coșmar, îi mărturisi el, în cele din urmă. Asta-i tot.

— Din cauza lui Leo, nu-i așa? spuse ea, lipindu-și obrazul de pieptul lui. Te gândești la el? Astăzi, se împlinesc cinci luni.

— O, draga mea!

Nu scandalul îi tulbura, așadar, gândurile în dimineața aceea, ci lucruri mult mai grave. Rezemându-se de speteaza patului, o trase spre el și o strânse cu putere în brațe, mângâindu-i părul lung și negru.

— Știu că nu îți este ușor, îi spuse ea, să renunți la căutări. Dar numai pentru că nu i-ai găsit tu nu înseamnă că asasinii lui Leo vor rămâne nepedepsiți. Oamenii răi sfârșesc rău. Cred cu tărie în principiul ăsta.

Julian înțelegea de ce Lily găsea consolare în acest concept. El nu-l considera însă încurajator, de vreme ce știa prea bine că el însuși se încadra în categoria „oamenilor răi“.

O mângâia cu tandrețe pe spate în ritmul dangătelor îndepărtate ale clopotelor. „Da, draga mea. Să nu încetezi să crezi în asta! Dar nu încerca să te întrebi vreodată de ce sunt aici, cu tine, în loc să fiu la închisoare, sau poate și mai rău!“

Dumnezeule mare!

„La închisoare!“

Cuvintele îl loviră, parcă, în moalele capului, iar semnificația lor îi tulbură gândurile. Cât de prost fusese! Incredibil de nătâng. Unde fusese Julian singura dată din viața lui, când prietenii și familia lui îl căutaseră în zadar? La închisoare, firește. Obligat să petreacă o lună cumplită în închisoarea Bridewell, printre oameni răi care sfârșiseră rău. Poate că acesta era motivul pentru care vânătoarea asasinilor lui Leo se dovedise zadarnică, în ciuda faptului că scotocise toate străzile Londrei. Și asta pentru că nu erau pe străzi. Erau închiși pentru alte delicte.

Doamne, totul era cât se poate de clar acum! Al naibii de clar!

Îi va scrie lui Levi Harris, cerându-i să reia investigația. Îi va spune să cerceteze cât mai repede cu putință fiecare proces în parte și fiecare registru al închisorilor din Anglia. Poate că asasinii fuseseră deja eliberați sau trimiși la eșafod – cine știe?

Perspectiva obținerii unor răspunsuri îi dansa, seducătoare, prin fața ochilor.

Îi promisese însă lui Lily că va înceta să-i mai caute. Făcuse și mai mult decât atât – îi *făgăduise* că va renunța la căutările sale.

— Dreptatea este acum în mâinile Domnului, așa cum este și firesc, îi spuse ea, jucându-se cu părul lui negru ce-i acoperea pieptul. Ne vom găsi dreptatea în fericire. Nu are rost să-ți pierzi somnul din cauza unor oameni de nimic.

El o dădu ușor la o parte și se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Clopotele bat și acum, spuse el, ascultând încruntat dangătul tânguitor al clopotelor. E ciudat. Bat de câteva minute și nu par să înceteze.

*

Datorită clopotelor, viața lor ca soț și soție urmă un făgaș cu totul neobișnuit.

Lily se așteptase să înfrunte un mic scandal, odată ce vestea căsătoriei lor ajungea la urechile tuturor. Dacă atât ea, cât și Julian s-ar fi căsătorit cu altcineva, acest lucru ar fi constituit un prilej de bucurie printre membrii aristocrației britanice. Dar căsătoria dintre Lily și Julian – încheiată în grabă și pe

neașteptate – va reprezenta, mult timp de acum încolo, un subiect de bârfă în cadrul întâlnirilor și reuniunilor mondene.

În dimineața aceea însă, când clopotele îl treziseră din somn și continuaseră să bată mult timpul după aceea, Julian coborî la parter ca să vadă ce se întâmplase și se întoarse cu o veste tulburătoare.

Prințesa Charlotte își pierduse viața în cursul nopții, câteva ore mai târziu, după ce adusese pe lume un prunc mort.

Moartea ei cufundă toată Anglia într-o jale adâncă. Ziarele relatau doar veștile legate de pregătirile de înmormântare și condoleanțele trimise de membrii regalității din întreaga lume. Petrecerile se anulau, iar teatrele își închideau porțile. Londra nu mai știa să râdă. Nimeni nu mai acorda atenție căsătoriei unei femei de viță nobilă cu un ticălos fără seamăn.

Soarta le juca tuturor o festă. Căci, în timp ce lumea era prea ocupată să deplângă moartea prințesei Charlotte, Lily și Julian sărbătoreau fiecare clipă de viață în spatele ușilor închise ale conacului Harcliffe.

Lily împărtășea, firește, șocul și durerea unei țări întregi, provocate de moartea timpurie a prințesei. După ce află cumplita veste, petrecu toată dimineața în brațele vânjoase ale soțului ei. Și pentru că se înrudea cu familia regală, avea să participe, fără îndoială, la ceremonia funerară. Dar pentru că ultimele cinci luni le petrecuse deplângând moartea lui Leo, părea să-și fi epuizat izvoarele de tristețe. Se afla în luna de miere și nu avea de gând să-și umbrească fericirea.

Cu fiecare zi – cu fiecare oră – care trecea, legătura lor devenea tot mai puternică. Nu vorbeau despre nimic nou. Majoritatea discuțiilor lor analizau ultimele evenimente sau abordau subiecte despre care vorbiseră cu ani în urmă. Le priveau însă dintr-o perspectivă cu totul nouă, dar și cu un sentiment de uimire. Ca niște hoți care descoperiseră în toiul nopții o ladă plină de comori, și acum îi admirau conținutul la lumina zilei. Degetele lor se mișcau necontenit în timp ce vorbeau, privind cu extaz nestematele prețioase și colierele masive din aur.

Cea mai mare parte a timpului o petreceau stând în casă – erau zile când nici nu ieșeau din cameră. Valetul lui Julian îi trimisese toată garderoba la conacul Harcliffe, dar hainele și pălăriile din fetru stăteau neatinse în dulap. Purta doar un halat

de mătase și niște pantaloni largi – asta când binevoia să se îmbrace. De cămăși nici nu se punea problema, spre încântarea lui Lily. Îi plăcea ca, în timp ce luau micul dejun, să-și plimbe privirea peste gâtul lui neras și să-i studieze conturul seducător al pieptului gol și vânjos.

Astfel că nu mică îi fu uimirea când se trezi într-o dimineață, după o noapte de vis petrecută în brațele lui, și îl văzu îmbrăcat la patru ace, într-un costum sobru, în nuanțe de gri.

Ea îl privi, clipind des, în timp ce încerca să înlăture somnul. El îi observă nedumerirea.

— E duminică, îi spuse Julian, însoțindu-și cuvintele de gesturi. Slujbă la biserică, adăugă el, venind la căpătâiul patului și oferindu-i mâna. Hai, trezește-te! Trebuie să ne grăbim.

Ea îi luă mâna și se ridică din pat.

— N-am știut că te duci la biserică.

— *Eu* nu, îi răspunse el. Vrând să sublinieze cuvântul „eu“, se lovi ușor cu pumnul în piept. *Noi* da.

— Prea bine atunci.

Și asta și făcură. Se duseră la biserică și participară și la funeraliile regale, adoptând peste tot o ținută solemnă și gravă. Lily nu știa dacă vechii prieteni ai lui Julian îl mai recunoșteau în persoana bărbatului care o însoțea. Nu mai spunea glume. Nici măcar un zâmbet nu mai schița, pentru numele lui Dumnezeu! Indiferent câte țipete de plăcere îi smulgea noaptea, ziua afișa o înfățișare cu totul diferită înaintea întregii lumi. Lily nu se plângea, dar nici nu-și dorea ca Julian să-și schimbe personalitatea de dragul ei.

— Julian, îi spuse ea într-o seară, la masă, după aproape două săptămâni de la căsătorie, nu trebuie să stai acasă cu mine în fiecare seară.

El lăsă furculița de-o parte.

— Și de ce m-aș duce în altă parte?

— Nu știu, îi răspunse ea, înroșindu-se la auzul complimentului ascuns printre cuvintele lui și jucându-se cu boabele de mazăre din farfurie. Dar dacă îți dorești să-ți vizitezi prietenii sau să treci pe la club într-o seară, vreau să știi că nu am nimic împotrivă.

— *Vrei* să plec de acasă?

— Nu, nicidecum. Vreau doar să-ți spun că n-am de gând să-ți îngrădesc libertatea, asta-i tot. Doar pentru că te-ai căsătorit

nu înseamnă că trebuie să renunți la distracțiile mondene. Alți domni nu o fac.

Julian nu-i răspunse imediat, ci se mulțumi să-și termine friptura de rață și paharul de vin roșu. Apoi, cu mișcări precise și bine gândite, împături șervetul de masă și îl puse deoparte.

— Cred că o să trec pe la club în seara asta, îi răspunse el, în cele din urmă.

Câteva ore mai târziu, Lily stătea singură în salonul ei privat, în compania unui foc dogoritor, a unei cărți și a unei cești de cafea. Dar și a regretelor. De ce îi sugerase oare lui Julian să iasă singur în oraș? Îi era cumplit de dor de el.

Luând ceașca în mână, sorbi puțin din cafea, strâmbându-se apoi din cauza gustului ei amar. Nu-i plăcea cafeaua, dar îi ceruse lui Holling să-i pregătească o ceașcă, datorită virtuților ei stimulatoare. Voia să fie trează când se va întoarce Julian. Chiar dacă avea să vină pe la ora trei și jumătate dimineața, duhnind a coniac.

Sau a parfum ieftin.

Copleșită de spaimă, înlătură gândul – un gând născut din gelozie și răutate, nedemn de dragostea lor. După toate dovezile de iubire, de tandrețe și abnegație pe care i le oferise în ultimele săptămâni, credea oare că o singură noapte petrecută la club îl va determina să-și reia vechile obiceiuri de crai desfrânat și libertin? Julian era soțul ei acum și merita să-i acorde încrederea și buna ei credință. Era, oricum, mult mai plăcut să și-l imagineze înconjurat de dansatoare goale decât stând la pândă pe străzi întunecate și primejdioase.

Lily își fixă ochii în paginile cărții, dar gândurile îi zburau aiurea, încercând să-și contureze în minte o hartă a tuturor speluncilor și aleilor întunecate din Londra. Nu reușise să treacă nici de prima pagină a romanului – mai bine spus, de primul paragraf – când privi din nou ceasul de pe poliția de deasupra șemineului. Trecuse abia o oră. Iar Julian se și întorsese acasă.

Nu mirosea nici a coniac și nici a parfum. Dar purta pe umeri o ghirlandă lungă de panglici și volane în toate culorile curcubeului, legate cap la cap.

Aceasta era, așadar, vestita și scandaloasa ghirlandă ce împodobea sala de biliard.

Nu părea s-o fi văzut pe Lily stând rezemată de speteaza canapelei, cu picioarele ghemuite sub ea, căci nu o salută. Se

duse, în schimb, în fața șemineului și începu să arunce în foc jartierele viu colorate, câte un braț odată. Se mai oprea doar uneori, ca să împingă cu vătraiul câte o bucată rebelă de mătase.

Lily privea în tăcere cum Julian își distrugea metodic trecutul pitoresc, plin de aventuri amoroase. Ghirlanda vechilor iubiri pierea mistuită în flăcări, împotrivindu-se uneori focului nimicitor, dar căzând, în cele din urmă, pradă văpăilor dogoritoare. Când totul se sfârși, în urma lor rămaseră doar cenușa și mirosul înțepător de pânză arsă. Julian puse apoi vătraiul la locul lui și se șterse pe mâini.

Își scoase haina și se așeză lângă ea pe canapea.

— Ce citești? o întrebă el, după un timp.

— N-aș putea să-ți spun. Mă chinui de o oră întreagă să citesc primul paragraf, dar gândurile îmi zboară numai la tine. Îmi doream cu disperare să fii aici, cu mine. Așa că n-am reușit să citesc nici măcar un rând.

— Bun. N-aș vrea să pierd ceva, îi răspunse el, întinzându-se pe canapea, cu capul în poala ei și cu picioarele rezemate pe brațul divanului. Apoi, închise ochii și oftă adânc, spunându-i: Citește mai departe!

Era evident că nu voia să-i povestească ce făcuse, și nici Lily nu voia să insiste. Faptele lui vorbeau acum de la sine. Cuvintele erau de prisos.

Săruturile erau însă imperioase. Își strecură degetele prin părul lui și îl sărută pe frunte. Apoi, pe vârful nasului. Și, în final, pe gură.

— Te iubesc, Julian.

El oftă din rărunchi și apoi îi răspunse prin gesturi:

— Nu prea înțeleg de ce.

— Nu înțelegi? spuse ea cu strângere de inimă, dar continuând să vorbească pe un ton vesel. Atunci, va trebui să-ți desenez un tablou cât mai explicit cu putință.

Capitolul 19

Julian privea scrisoarea pe care o ținea în mână, citind-o pentru a treia oară. Sări peste introducere și se opri asupra numelor scrise în următorul paragraf.

— „Horace Stone și Angus Macleod. Reținuți pe data de 7 iunie“, citi el cu glas tare. Părea că totul devine mult mai real dacă citea cu voce tare. „Acuzați de acte de vandalism, înfăptuite în stare de beție, și de tentativă de furt. Condamnați la șase luni de muncă silnică pe corabia-închisoare *Jericho*.“

Iată adevărul – așternut cu cerneală neagră pe hârtie albă, cu scrisul elegant al lui Levi Harris.

Horace Stone și Angus Macleod fuseseră reținuți în dimineața imediat următoare morții lui Leo, în apropiere de scena crimei. Fuseseră acuzați că spărseseră vitrina unui birt, cu intenția de a jefui localul. Potrivit investigațiilor lui Harris și discuțiilor purtate cu paznicii închisorii, cei doi se potriveau descrierii sumare făcute de Cora.

Aceștia erau, așadar, asasinii lui Leo. Julian era ferm convins de asta. Citi încă o dată scrisoarea, deși putea, de acum, s-o redea din memorie.

— Închisoarea *Jericho*, spuse el, adâncit în gânduri. Să dea naiba!

Scotocise timp de luni de zile fiecare șanț și străduță din ținutul Middlesex, cât și împrejurimile acestuia, ca să descopere că asasinii se aflau pe o corabie dărăpănată, în mijlocul Tamisei, la nici șaisprezece kilometri în aval. Practic, sub nasul lui.

De pe stinghia lui, așezată la fereastra din salonul de oaspeți, Tartuffe își întinse aripile și cârâi:

— Jericho! cântă el vesel. Jericho!

„Pasăre caraghioasă!“

— Ce tot ai cu numele care încep cu litera J?

— O, Julian! continuă pasărea. Domnule James Bell. O, Juuuulian!

— Da, știu, nu-mi mai spune! „Vinovat, vinovat! Vă mulțumesc, asta e tot.“

„Hei, trezește-te, Julian!“ Vorbești cu o pasăre! Dar trăncănelile înaripatei nu-l mai deranjau acum.

Se simțea puțin vinovat pentru că își continua ancheta după ce îi promisese lui Lily că va renunța la căutări. Dar ea era îngrijorată din cauza pericolelor la care Julian se expunea – acum însă nu mai efectuase investigațiile pe cont propriu. Îi scrisese lui Harris, iar acesta își făcuse singur treaba.

Și iată că, după mai puțin de-o săptămână, Julian primise și verdictul. O adevărată cale de scăpare din ghearele temerilor și ale îndoielilor, sub forma a două nume. După ce îi atacaseră pe Leo și pe Faraday, Horace Stone și Angus Macleod continuaseră să comită, în aceeași noapte, alte delicte. Înfăptuite la repezeală, susținea Levi Harris. Faptele lor nu sugerau comportamentul unor asasini plătiți. Aceștia n-ar fi trebuit oare să se ducă glonț la cel care îi angajase și să-i dea raportul, în loc să zăbovească prin împrejurimi și să spargă vitrinele magazinelor și ale birturilor? Tiparul evenimentelor indicau doi bețivi puși pe rele. Nimic mai mult.

Se părea că Lily și Morland – ca toți ceilalți, de altfel – avuseseră tot timpul dreptate. Moartea lui Leo fusese un act de violență comis din pură întâmplare. Pierderea lui rămânea un fapt la fel de tragic, dar implicațiile nu mai erau tot atât de profunde. Firește, avea să regrete mereu că nu-i fusese alături în noaptea aceea. Leo îi fusese bun prieten, iar moartea lui îl va bântui pentru totdeauna, ca o umbră întunecată și tristă. Dar dacă ucigașii vor fi pedepsiți – iar el avea să se convingă, o dată pentru totdeauna, că Peter Faraday se înșelase, și *nu* el fusese ținta asasinilor – atunci, viitorul lui alături de Lily avea să devină mult mai luminos.

Julian împături scrisoarea lui Harris și o ascunse în buzunarul de la piept, apoi, îndreptându-se spre birou, scoase din sertarele acestuia două foi de hârtie și un briceag, ca să ascută o pană de scris.

Trebuia să-i expedieze de urgență o scrisoare lui Ashworth. Dacă asasinii erau condamnați la șase luni de muncă

silnică, aveau să fie eliberați în doar câteva săptămâni. Cei doi martori la crimă se aflau în ținuturile din vest, exact în calea lui Ashworth – prostituata Cora Dunn rămăsese în Devonshire, iar Peter Faraday se afla în convalescență în Cornwall. Dacă Ashworth putea să-i aducă – pe unul sau, poate, chiar pe amândoi – la Londra, înainte ca Stone și Macleod să fie eliberați din închisoare, cazul putea fi redeschis, sub acuzația de crimă, iar vinovații nu mai apucau să guste din cupa dulce a libertății. Leo își va găsi, astfel, dreptatea.

Iar Julian – liniștea sufletească.

— Julian! îl strigă Lily din pragul ușii. Ești gata? Ne așteaptă administratorul de proprietăți.

La naiba! Din cauza scrisorii lui Harris, uitase cu totul de întâlnirea pe care o stabiliseră ca să găsească o casă de închiriat. Lily era încântată; își dădea seama de asta doar din glasul ei. Și acum, după ce primise vestea de la Harris, Julian era și el încântat. Nu îndrăznea însă să-i mărturisească ultimele sale descoperiri – cel puțin, nu încă. Nu avea nimic de câștigat dacă îi dădea speranțe sau îi stârnea din nou temerile, până nu avea să se convingă că totul era adevărat.

Își ridică privirea și o studie pe soția lui din cap până-n picioare. Ea îi oferea o priveliște de vis, învăluită în voaluri de muselină de un verde spre gri și în dantelă albă ca spuma laptelui. Scăpă brusc din mâini briceagul și pana de scris, de parcă i-ar fi ars degetele.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, râzând încântată de stângăcia lui.

— Frumoasă, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze, însoțindu-și vorbele de gesturi ample. Frumoasă, repetă el, folosindu-se de expresia feței și de mișcarea umerilor în limbajul semnelor, căci, uneori, doar simplele cuvinte rostite nu erau suficiente.

Ea se uită la ceas și îi spuse prin gesturi:

— Târziu.

— Administratorul de proprietăți mai poate să aștepte, îi răspunse, pregătindu-și mâinile și așteptând ca ea să-i acorde atenție.

Sub imperiul unor dorințe răutăcioase, se hotărî s-o supună la un test, ca să vadă cât de bine stăpânea limbajul semnelor. Îi descrise apoi prin gesturi, cu lux de amănunte, ce

avea de gând să facă cu rochia ei când se vor întoarce acasă, și apoi cu trupul ce se ascundea sub straturile de muselină și dantelă.

Lily se înroși la față ca racul, în timp ce el își continua discursul prin intermediul gesturilor. Când ajunse, în cele din urmă, la capătul propunerii sale indecente, încheindu-și tirada cu cuvintele „de trei ori“, ea izbucni în râs și îi puse mâna pe obraz.

— În sfârșit, spuse Lily, cu glas tare. Credeam că l-am pierdut pe ticălosul fără seamăn pe care îl iubesc atât de mult. Chiar mă gândeam unde s-a ascuns în ultimele săptămâni. Începusem să mă întreb dacă nu cumva m-am căsătorit cu un funcționar plictisitor și enervant.

Julian o sărută ușor pe frunte, apoi îi oferi mâna.

— Mergem?

Lily, Lily! Câte lucruri nu știa, și nici nu trebuia să le știe vreodată!

— O, îmi place asta! exclamă Lily, cu chipul radiind de bucurie în clipa în care trecură pragul celei de-a treia case pe care o vedeau în ziua aceea. Am o presimțire de bun augur în privința acestei case, Julian, îi spuse ea, apucându-l de braț.

— Dar n-am văzut decât foaierul de la intrare.

— Da, știu. Dar e un foaier foarte frumos.

Lui Julian i se părea puțin cam ponosit. Tapetul începuse să-și piardă culorile și să se desprindă de pe pereți, iar colțurile îndepărtate ale tavanului erau învăluite în pânze de păianjen.

— Casa nu mai e locuită de câtva timp, le spuse administratorul. Proprietarii s-au hotărât abia de curând s-o închirieze.

— Este frumos compartimentată, spuse ea, intrând într-o cameră ce părea să fie sufrageria. Fără mobilă, era greu de spus. Este și spațioasă, și luminoasă, adăugă Lily.

Era adevărat – îți crea o senzație plăcută de libertate și deschidere, în ciuda faptului că era o casă la oraș. Poate datorită numărului mare de ferestre și a modului armonios în care camerele erau dispuse, își zise el. Julian ar fi vrut să-i construiască din temelie un conac somptuos, înconjurat de un parc imens, cu verdeață. Dar o casă ca aceea nu se putea construi în doar câteva săptămâni, căci numai atât mai era până la întoarcerea din Egipt a moștenitorului lui Leo. Nici nu se punea

problema să locuiască în vechea clădire a lui Julian, din Bloomsbury, din nenumărate motive. Așa că aveau să aleagă una dintre casele de închiriat din Mayfair. Dacă lui Lily îi plăcea asta, atunci Julian era și el la fel de încântat.

— Are și grădină? îl întrebă ea pe administratorul de proprietăți.

— Da, îi răspunse el, conducându-i spre camera de zi aflată în capătul coridorului.

Dând apoi la o parte draperiile prăfuite, le dezvălui o terasă din piatră ce dădea într-o curte acoperită de buruieni.

— E multă treabă de făcut, spuse Julian.

— Nu mi-e teamă de muncă, îi răspunse ea, cu un zâmbet obraznic pe buze. Ție?

El clătină din cap. Nu, nu se temea de muncă. Ba chiar îi era dor – trebuia s-o recunoască. Săptămâna următoare, avea să găsească un pretext ca să treacă pe la birourile sale. Cam aceasta era perioada în care angajații domnului James Bell îl așteptau să se întoarcă din călătoria pe care o efectuase în ținuturile din nord, unde își vizitase fabricile. Trebuia să-și pună afacerile în ordine și să-i ceară avocatului să vândă totul cu multă discreție – proprietățile și fabricile. Își simți sufletul gol și pustiu, la fel cum era și această casă.

„Dar Lily merită toate aceste sacrificii“, își spuse el. „Lily merită totul.“

Va găsi, fără îndoială, ceva de făcut ca să-și ocupe timpul. Putea să cumpere pământ și să-l lucreze, așa cum făceau și alți domni care se bucurau de independență financiară și de mult timp liber. Nu știa prea multe lucruri despre agricultură, dar putea să învețe. Așa cum învățase cândva principiile negoțului. Avea să ia totul de la capăt. Iar dacă se va mai trezi uneori în toiul nopții, bântuit de umbre amenințătoare, de dangătul tânguitor al clopotelor și de șobolani care rodeau totul în calea lor... atunci, Lily îi va sta alături, gata să-l ia în brațe și să-i aline bătăile frenetice ale inimii, îmbătându-i simțurile cu parfumul ei de rozmarin.

— Tartuffe va fi încântat să exploreze aceste tavane înalte, spuse ea, înclinându-și capul într-o parte.

Administratorul îi duse apoi să vadă camerele de la etajul al doilea și al treilea. Cu fiecare dormitor în care intrau, Julian se simțea tot mai excitat. De vreme ce această clădire avea să devină

căminul *lor*, i se părea cât se poate de firesc să se imagineze, alături de Lily, în fiecare cameră. Luând masa în sufragerie, stând de vorbă în salon... sau zgâlțâind pereții fiecărui dormitor în parte.

Camera copiilor îi stârni o senzație ciudată. Asemănătoare cu preludiul sexual.

— Bucătăria e la parter, spuse administratorul, în timp ce coborau din nou scările. N-am apucat să vă arăt holul, dar mi-e teamă că nu prea mai am timp, continuă el, uitându-se la ceas. Am o întâlnire la birou peste un sfert de oră.

— Vă deranjează dacă mai zăbovim pe aici? îl întrebă Julian. După ce vedem restul camerelor, încuiem ușile. Voi trimite pe cineva mai târziu să vă aducă cheile la birou.

Administratorul acceptă bucuros, convins fiind că afacerea era ca și încheiată.

— Prea bine, domnule, spuse el, lăsând cheile să cadă în mâna întinsă a lui Julian.

După ce Julian îl conduse pe administrator, Lily începu să exploreze holul. El o urmă îndeaproape. O găsi stând în mijlocul unei camere imense, străjuite într-o parte de un rând de ferestre înalte. Pe peretele opus, forme ovale și pătrate indicau locurile ocupate cândva de tablouri și oglinzi.

— O, Julian! Nu se mai construiesc case cu holuri ca acestea – cel puțin, nu în capitală. Am putea să organizăm petreceri somptuoase, cu orchestră și dansuri.

— Frumoasă perspectivă, îi răspunse el, zâmbind când îi văzu încântarea ce i se citea în priviri.

Da, vor organiza petreceri grandioase – ei doi. Cu bucate exotice, distracții neobișnuite și invitații ce vor stârni invidia tuturor. Cartonașele indicând locul oaspeților la masă, gravate cu ființe fantastice, vor rămâne ani și ani la rând în cutiuțele cu amintiri ale debutantelor. Lily va străluci ca o stea, veselă și lipsită de griji, înconjurată de prieteni și admiratori. Și asta va fi suficient. Julian va ști, astfel, că nu-și irosise viața în zadar.

Da, casa aceasta va deveni căminul *lor*.

— Va trebui să înlocuim tapetul de pe pereți și să vopsim chenarele într-o nuanță nouă, spuse el, călcând cu zgomot pe parchet. Sunetele reverberau în tavanul boltit. Podeaua pare solidă, continuă Julian. Trebuie s-o dăm doar cu puțină ceară.

— Uite și un pian! exclamă ea, îndreptându-se spre colțul

îndepărtat al camerei, unde instrumentul imens stătea ascuns sub o învelitoare prăfuită. Oare de ce l-au lăsat aici?

— N-au putut, probabil, să-l scoată pe ușă, îi răspunse Julian, dând la o parte învelitoarea și aruncând-o pe podea. Este un instrument imens, adăugă el, atingând câteva clape și strâmbându-se apoi când auzi notele discordante. Și cumplit de dezacordat.

— Nu-mi pasă, spuse ea, aplecându-se deasupra pianului. Cântă-mi ceva! Îmi place să te văd cântând. Îmi plac și vibrațiile instrumentului.

Stătea cu sânii deasupra pianului, părând două perne învelite în mătase, așezate pe un raft. Priveliștea îl făcu să înghită în sec, incitându-i simțurile mai presus de cuvinte.

— Mi-a venit o idee... păcătoasă, îi spuse el, dând ocol pianului și oprindu-se în fața ei.

— Serios? îl întrebă ea, adoptând o poziție defensivă.

— Te avertizez că nu accept vreun gest de împotrivire.

— O, Doamne!

Julian o cuprinse cu mâinile de mijloc și, luând-o în brațe, o așeză pe pian. Îi sfâșie juponul și rochia și i le smulse de sub ea, în așa fel încât doar cămășuța o mai despărțea de suprafața rece a instrumentului.

— Spui că îți place să mă vezi cântând și adori vibrațiile pianului, da? o întrebă el, întorcându-se în fața claviaturii.

Ea îi răspunse dând din cap, cu respirația întretăiată.

— Atunci, o să-ți placă și ce-o să-ți fac acum, îi spuse Julian, apăsând cu putere pe una dintre clapele pianului.

— O! exclamă ea, ducându-și mâna la gât. O, Doamne!

Râzând, execută iute un arpegiu, plimbându-se de la un capăt la altul al claviaturii.

— Julian, spuse ea, gâtuită de plăcere și roșie la față. Vibrațiile sunt... Ai avut dreptate. Jocul tău e într-adevăr păcătos.

— Să mă opresc? o întrebă el, ridicându-și mâinile în aer.

— O, Doamne, nu!

El continuă s-o tachineze, executând note ușoare și discordante. La fel cum i-ar plăcea s-o tortureze, mângâindu-i coapsele de sus în jos. Ea închise ochii și deschise gura. Un suspin răgușit îi scăpă printre buze.

Gata cu studiile și preludiile!

Începu apoi să cânte o întreagă bucată muzicală, cu

acorduri puternice și întunecate și cu o linie melodică ritmată, chiar dacă notele sunau pe alocuri disonante din cauza instrumentului dezacordat.

— O! exclamă Lily, zvârcolindu-se deasupra pianului. O, *Julian!* Acesta e... E valsul nostru?

Doamne, cât de mult o iubea! Îi răspunse, încuviințând din cap.

— Da, e valsul nostru. Iar acesta – spuse el, făcând o pauză – e dansul nostru popular, adăugă Julian, dând viață unui ritm alert, vesel și energic.

Ea scoase un țipăt de plăcere și uimire.

— Îți cer îndurare, îl rugă Lily, râzând. Era roșie toată, iar sfârcurile excitate se luptau să iasă din strânsoarea corsajului ei. Gata, nu mai pot! Julian, încetează, te rog! Altfel, o să-ți pomenesc de „ipsos“.

El se opri.

Ea abia își mai trăgea suflul. Câteva șuvițe rebele de păr i se desprinseseră din agrafe, acoperindu-i chipul.

— Dumnezeule! spuse ea, ștergându-și fruntea cu mâna. Sunt udă leoarcă. Cred că arăt de parcă m-ai fi tăvălit fără milă. Ești cu adevărat un mare păcătos, îl acuză ea, cu un licăr vesel în ochi.

— Pregătește-te, draga mea soție! Căci acesta a fost doar preludiul.

O cuprinse apoi cu mâinile și o trase spre el, ștergând suprafața pianului cu rochia ei. Acum, stătea cocoțată deasupra claviaturii, cu fața spre el, atingându-i pieptul cu genunchii. Îi ridică rochia și îi depărtă picioarele, așezându-i-le de o parte și de alta a clapelor.

Julian își stăvilea cu greu dorințele mistuitoare. Priveliștea îi excita atât de tare simbolul virilității, încât – dacă l-ar fi eliberat din pantaloni – ar fi putut să cânte cu el o arie întreagă, atât era de tare și de ferm.

Dar, mai întâi, trebuia s-o elibereze pe ea din hainele în care era ținută captivă.

O sorbea cu nesaț, delectându-se cu tabloul pe care i-l oferea – o comoară tainică, ascunsă printre bucle negre și coapse albe și goale, scăldată în arome feminine îmbătătoare. Îi scoase pantoful stâng, lăsându-l să cadă pe podea, și îi mângâie formele seducătoare ale piciorului – glezna, gamba și genunchiul,

strecurându-și apoi mâna tot mai sus.

— Julian! îl strigă ea, disperată, în clipa în care el îi smulse jartiera. Nu putem s-o facem aici.

— De ce nu? Doar e casa noastră.

— Nu, nu este.

— Aha! Te-ai răzgândit? Vrei o altă casă, dintre cele pe care le-am văzut azi? o întrebă el, răsucindu-i cu iscusință ciorapul.

— O, Doamne, ești cumplit! Știi foarte bine că o vreau pe asta, dar...

Îi scoase și celălalt pantof. Acesta căzu cu zgomot pe podea. Puse apoi capăt mângâierilor, concentrându-se asupra comunicării.

— Tu vrei casa asta și o vei avea. Eu te vreau pe tine și te voi avea. Aici. Și acum. Nu mai avem ce să discutăm în privința asta.

Îi scoase apoi și cealaltă jartieră, eliberându-i piciorul din ciorapul fin de mătase. Văzându-i degetele grațioase și jucăușe, începu să i le sărute cu nesaț, dezmierdându-i apoi, cu buzele și cu limba, formele line și suave ale piciorului. Când poposi printre coapsele-i fremătătoare, piciorul îi alunecă pe claviatura pianului, scoțând un sunet strident și discordant.

— Nu te mai mișca! îi șopti el, luându-i piciorul și punându-i-l pe umăr.

Dându-i la o parte poalele albe și străvezii ale cămășuței și ale juponului, îi dezvălui zonele intime, spre deliciul privirilor sale. Petalele florii ei purpurii, presărate cu stropi din roua plăcerii, îi incită din nou simțurile mai presus de cuvinte.

Refuzând însă să se lase pradă dorinței lui mistuitoare de a gusta pe loc din nectarul comorii ei, se înarmă cu răbdare și își stăvili pasiunea. Continuă să-i dezmierde coapsele cu limba, oferindu-i răgazul de a se obișnui cu ideea. Dar chiar și așa, ea își încordă șoldurile în clipa în care îi atinse comoara cu limba.

El o ținu strâns de gleznă, împiedicând-o să-și retragă piciorul de pe umărul lui. Cu cealaltă mână, o prinse de șold. Nu mai avea nici o șansă să scape din strânsoarea lui. O, nu!

Îi atinse ușor comoara cu gura. Fără s-o sărute sau s-o tachineze cu limba. Se mulțumea doar să zăbovească acolo. Să-i simtă părul gâdilându-i obrazul proaspăt bărbierit și s-o încălzească cu respirația lui fierbinte și sacadată. Își ridică privirea, ce-i trăda intențiile deloc ortodoxe, și o întâlni pe a ei

deasupra sânilor care îi dansau în ritmul respirației sacadate. Avea ochii înceţoşaţi şi buzele îmbujorate.

O atinse uşor cu limba. Ea îşi încordă, din reflex, piciorul, vrând parcă să-l împingă.

El o atinse din nou, plimbându-şi de această dată limba de jur împrejurul petalelor ei trandafirii, despărţindu-i-le cu blândeţe. Ea închise ochii şi se prăbuşi, cu un suspin de plăcere, pe pian.

Puse, astfel, capăt contactului lor vizual. Julian o simţi relaxându-se. Acum putea să treacă la treabă.

Îi prinse şoldurile cu mâinile. Avea un trup atât de zvelt, că îi putea cuprinde mijlocul cu ambele palme, ajungând în acelaşi timp, cu degetele mari, în zona intimă, ca să-i depărteze buzele pentru plăcerea amândurora.

La naiba, cât îi plăcea jocul ăsta! Cât îi plăcea s-o dezmierde, s-o guste şi să-şi plimbe limba printre petalele ei delicioase! După ce îi exploră toate secretele, îi căută cu limba bobocul excitat.

Simţindu-i atingerile, Lily icni şi gemu de plăcere. Îşi strecură mâna în părul lui şi îl trase cu putere în timp ce se zvârcolea pe culmile desfătării. Dar nu făcu nici cel mai mic efort de a-l îndepărta.

Văzându-se nevoit să se apropie mai mult de ea, îşi rezemă genunchiul de claviatura pianului, care scoase un sunet strident. Acesta se pierdu în vâltoarea pasiunii lor, în timp ce el îşi strecură mâna pe sânul ei, frământându-i-l cu degetele şi ciupindu-i sfârcul tare prin ţesătura rochiei. Ea îi veni în întâmpinare, depărtându-şi, fără sfială, picioarele şi apropiindu-şi comoara încinsă de gura lui lacomă. Îşi puse din nou în aplicare repertoriul de săruturi, tachinări şi mângâieri cu limba, până ajunse în locul plăcerilor supreme, când Lily nu-şi mai putea stăpâni freamătul coapselor.

„Acolo“, părea să-i spună trupul ei. „Aşa, acolo.“

Iar el îi ascultă rugăminţile. Iar. Şi iar. Refuzând să se oprească până în clipa în care o auzi ţipând pe culmile extazului suprem, clătinând pianul sub imperiul orgasmului ei nimicitor.

Dar nu se lăsă înduioşat de strigătele ei.

Îi eliberă şuviţele de păr din strânsoarea mâinilor ei, preferând acum să-l mângâie şi să-l pieptene cu degetele. Un sunet lin îi scăpă printre buze. Nici nu era conştientă de asta,

credea Julian. Un suspin chinuit de dorință. Un sunet care reda satisfacția sexuală, dar și pasiunea răvășitoare.

Își aminti brusc cuvintele ei. Voia să-l revadă pe vechiul Julian – pe Julian cel pus pe rele –, iar dorința îi va fi împlinită. Împins de aceste gânduri păcătoase, îi sărută coapsa și apoi i-o mușcă ușor, sorbindu-i pielea delicată până o auzi scoțând un țipăt de durere.

Julian se ridică în picioare, depărtându-și-le ușor pentru a-și recăpăta echilibrul pierdut sub imperiul poftelor copleșitoare, și începu să-și desfacă, mistuit de disperare, nasturii de la pantaloni. În câteva clipe, își eliberă bărbăția nestăvilită. Se mângâie de câteva ori, în timp ce privea cu lăcomie priveliștea de vis pe care i-o oferea comoara ei trandafirie. Ce purta stigmatul mușcăturii sale. Urma lăsată de dinții lui pe coapsa ei albă părea o petală violetă, căzută în zăpadă.

Era udă, fierbinte și strălucitoare. Era a *lui*.

— Frumoasă, murmură el, mângâindu-și pentru ultima oară simbolul excitat al virilității sale. Al naibii de frumoasă!

Lily se ridică ușor pe pian, rezemându-se în coate. Îi zâmbi cu o expresie somnoroasă pe chip, amorțită parcă de satisfacție. Nu avea să mai afișeze prea mult timp privirea aceea. Era hotărât s-o trezească, în nenumărate feluri.

Apucând-o de șolduri, o trase spre el, plimbând-o pe suprafața pianului. Ea ateriză cu fundul pe claviatură, scoțând un sunet ascuțit și îl străjui, de o parte și de alta, cu picioarele. Fără să-i mai ofere șansa de a se pregăti sau de a protesta, Julian își croi drum spre comoara ei, pătrunzând cu putere în adâncurile ei.

„Dumnezeule mare!“

— Înfășoară-ți picioarele în jurul șoldurilor mele! îi spuse el, ridicându-i coapsele ca s-o ajute să-i împlinească dorința. Ea îl strânse cu picioarele, încleștându-și gleznele la spatele lui. Agață-te cu brațele de gâtul meu! adăugă el.

Ea se supuse fără crâcnire.

El îi cuprinse mijlocul cu brațul, iar cu cealaltă mână se sprijini de pian ca s-o protejeze de impactul loviturilor din timpul dansului lor senzual.

Iar dansul începu într-un ritm amețitor, pe o muzică discordantă, aflată într-un crescendo rapid. Nu era un dans tandru de iubire, ci o manifestare a simțului de proprietate. Căci

aceasta era frumoasa *lui* soție. Și casa *lui* elegantă și caldă. Iar viitorul roz și strălucitor, ce se prefigura la orizont, era tot al *lui*... toată lumea era a *lui*.

O simțea pretutindeni – lângă el, sub el și în jurul lui. Julian își dădu capul pe spate, iar ea îl urmă, contopindu-și buzele cu gâtul lui. În timp ce se apropia de punctul culminant, reușea cu greu să-și stăpânească freamătul trupului. Ea îl învinse, în cele din urmă, abandonându-se cu totul în vâltoarea unei alte cascade a plăcerilor supreme. El scoase niște sunete guturale și aspre, încercând să-și înăbușe strigătele de desfătare. Dar de ce să nu țipe? La urma urmei, se afla în casa lui, alături de soția lui. Nu avea de ce să-și reprime țipetele.

Și nici n-o făcu. Se avântă pe aripile extazului suprem în profunzimile ei, eliberându-și pasiunea și energia printre strânsoarea picioarelor ei, sunetele stridente ale pianului și sărutări pătimașe.

Viața era, așadar, extraordinar de frumoasă.

Cel puțin, deocamdată.

Capitolul 20

— Se pare că cineva are, în sfârșit, grijă de tine așa cum trebuie, spuse Rhys St. Maur, Lord Ashworth, mângâind gâtul armăsarului. Osiris, arăți mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut, continuă el, uitându-se apoi la Julian. Același lucru e valabil și pentru tine. Cred că îți prieste mariajul.

— Este ciudat cum se brodesc lucrurile, nu-i așa? îi răspunse Julian, ridicând din umeri. Unde e Lady Ashworth?

— Merry? întrebă Ashworth, ridicând din sprâncenele-i unite în mijlocul frunții printr-o cicatrice mare. Am lăsat-o la hotel. E obosită după călătorie, sau, cel puțin, așa susține. E îndrăgostită mai degrabă de aroma săpunurilor și de frumusețea așternuturilor de pat. Dar îți trimite salutările ei.

— Veniți împreună mai târziu pe la conacul Harcliffe, dacă vrei! Soția mea va fi încântată s-o cunoască.

— Soția ta, spuse Ashworth, chicotind. Și când te gândești că, în urmă cu șase luni, erai hotărât s-o căsătorești pe Lily cu un alt bărbat.

Julian știa că Ashworth îl lua peste picior, dar nu se supără. Puține lucruri păreau să-l mai supere în aceste zile.

— Respectam codul, o știi prea bine. Un membru din Clubul Armăsarilor trebuia s-o ia de soție. De vreme ce tu și Morland v-ați căsătorit cu altcineva, responsabilitatea a căzut pe umerii mei.

— Responsabilitate, pe naiba! Te-ai îndrăgostit de Lily de la bun început. Nu încerca să negi!

Prea bine. Nici nu avea de gând s-o facă. Scoase din buzunar un morcov și i-l oferi calului.

Ashworth mângâie armăsarul după ureche.

— Ce-ar zice Leo dacă ar vedea ce s-a ales de membrii

clubului său subversiv? Am îmbătrânit cu toții și ne-am așezat la casa noastră.

Osiris fornăi zgomotos, scoțând un norișor de abur în aerul rece al dimineții de decembrie.

— Nici armăsarul nostru nu mai este prea tânăr.

— Crezi că Morland va fi de acord cu planul tău? întrebă Ashworth.

— Am mijloacele mele de convingere, îi răspunse Julian, dând din cap.

Ducele își făcu și el apariția în clipa aceea, apropiindu-se de grajduri, călare pe un cal falnic. Descălecă ușor și îi dădu frâiele unui grăjdar.

— Ashworth, spuse el, trăgându-și sufletul în timp ce își scotea mănușile. Ce surpriză! Când ai sosit în capitală?

— Chiar acum.

— Am auzit că te-ai căsătorit.

— Da. Soția mea se odihnește deocamdată. Dar sper să vă fac cunoștință cât timp stăm la Londra. Cred că se va înțelege de minune cu Amelia.

— Am fi încântați. Unde stați acum?

— La Pulteney.

— La hotel? spuse ducele, încruntându-se disprețuitor.

Cât de tare îl înfuriau cândva pe Julian manifestările de superioritate ale ducelui! Ce ciudat i se părea acum acest lucru! Căci nu-l mai scoteau deloc din sărite. Erau, poate, doar ușor iritante, însă nimic mai mult. Nu merita să-i tragă nici măcar un pumn în față.

— Nu stați la hotel! continuă ducele. Sunteți bine-veniți la conacul Morland. Avem numeroase camere libere, iar Amelia adoră să aibă oaspeți.

— Îți apreciez generozitatea, dar Merry ține cu tot dinadinsul să stăm la Pulteney.

— E vorba despre afaceri, îi explică Julian ducelui. Noua Lady Ashworth deține cel mai elegant han din Devonshire. Este firesc, așadar, să exploreze hotelurile londoneze. Oricum, Morland, altcineva are nevoie de camerele tale de oaspeți.

— Cine?

Înțelegându-i aluzia, Ashworth se îndreptă spre trăsura lui, deschise ușa și îl ajută pe Peter Faraday să coboare. Un alt individ căruia Julian își dorise cândva să-i tragă un pumn în față. O,

Doamne, dar oare toată viața și-o petrecuse dominat de mânie? Totul i se părea acum străin și îndepărtat.

Faraday înainta cu greutate, fără ajutorul lui Ashworth, dar sprijinindu-se într-un baston. Părea puțin mai bine decât atunci când îl văzuse în Cornwall, dar acest lucru nu era relevant. Căci era încă palid la față și avea, fără îndoială, dureri mari. Dacă nu se vindecase complet în cele șase luni de convalescență, era puțin probabil că va mai merge vreodată singur, fără ajutorul cuiva.

— Domnule Bellamy, Excelență, îi salută Faraday, înclinându-și capul. Vă rog să mă iertați dacă nu pot să mă închin în fața domniilor voastre.

— Peter Faraday, spuse Morland, salutându-l în aceeași manieră. Aproape că nici nu te-am recunoscut.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, erați concentrat asupra cărților de joc.

— Și ce cauți acum aici?

— Îți explic eu, interveni Julian, rezumând apoi în câteva cuvinte progresul – sau mai degrabă lipsa acestuia – în cazul investigațiilor privind moartea lui Leo. Îi povesti cum îi venise ideea, luna trecută, să verifice toate registrele judiciare și dosarele închisorilor. Oamenii mei au explorat terenul în primele săptămâni după moartea lui Leo, dar pe atunci nu aveam nici o descriere a asasinilor, continuă Julian. Cu câteva săptămâni în urmă, am primit aceste nume: Angus Macleod și Horace Stone. Ei se potrivesc descrierii făcute de Cora Dunn. Au fost închiși în dimineața imediat următoare morții lui Leo, fiind reținuți în apropiere de scena crimei. Au fost condamnați la șase luni de muncă silnică, pentru acte de vandalism.

— Atunci, ei sunt autorii, fără doar și poate, spuse Ashworth, fluierând încet. Sunt prea multe coincidențe.

— Își ispășesc pedeapsa pe o corabie-închisoare și urmează să fie eliberați peste o săptămână, spuse Julian, dând afirmativ din cap. În dimineața aceea, îi vom întâmpina cu toții pe docuri. Voi, în calitate dea lorzi – continuă el, adresându-li-se lui Morland și lui Ashworth –, îi puteți băga din nou după gratii. Iar după ce Faraday va depune mărturie împotriva lor, până la începutul anului nou vor atârna în streang.

— Ți-am spus și în Cornwall că nu-mi amintesc nimic din seara atacului, îi spuse Faraday, oftând prelung. Nu știu dacă voi

reuși să-i identific.

— Sunt convins că o să-ți revină memoria în clipa în care o să-i vezi, îi ripostă Julian, pe un ton tăios. Iar dacă nu se va întâmpla asta, o vom aduce pe Cora.

— Îmi pare rău că n-am putut s-o aduc și pe ea acum, spuse Ashworth. Dar cineva mai trebuie să aibă grijă și de han. În plus, mi s-a părut o cruzime să-i stric luna de miere.

— S-a căsătorit și drăguța domnișoară Dunn? întrebă Faraday, strângând bastonul în mână. Ce păcat! Să înțeleg că bântuie ciuma matrimonială? Stați, toți trei, cât mai departe de mine!

Spunând acestea, se îndreptă cu pași greoi spre o bancă pe care aproape că se prăbuși. Julian intui că vehemența cu care criticase instituția căsătoriei era doar un pretext ca să se bucure de puțină odihnă. După efortul cumplit pe care îl depusese ca să stea cinci minute în picioare, sărmanul avea nevoie să se așeze. Lui Julian aproape că i se făcuse milă de el.

Sau poate că i s-ar fi făcut milă, dacă ar fi avut deplină încredere în el.

— Morland, îi spuse Julian încet, vreau să-l veghezi cu multă grijă pe Faraday.

— Vrei să-l iau sub protecția mea?

— Vreau să-l iei sub acoperișul tău.

— Stai puțin... începu ducele să protesteze.

— Tocmai ai spus că ai multe camere libere. Iar soția ta adoră să aibă oaspeți. Pentru că Morland nu părea să cedeze, Julian adăugă în șoaptă: Ca să nu mai pomenesc de faptul că adăpostești deja o persoană suferindă.

— Cum ai aflat despre asta? îl întrebă ducele, cu ochii scăpărând scântei. Ți-a spus Amelia...?

— Nu, nu. Soția ta este întruchiparea discreției. Pupila ta nu reușește însă să rămână o prezență ascunsă. Ascultă-mă cu atenție! continuă Julian, bătându-l ușor pe umăr. Dacă îmi faci – dacă îi faci lui Leo – această ultimă favoare, îți cedez toate drepturile de proprietate pe care le am asupra armăsarului. Mai departe, va trebui să te înțelegi cu Ashworth.

— Vorbești serios? îl întrebă Morland, făcând un pas înapoi. Renunți la toate drepturile pe care le ai asupra lui Osiris?

Julian dădu afirmativ din cap.

— În schimbul găzduirii lui Faraday în casa mea, pe tot

parcursul săptămânii viitoare?

— Da. Până se va rezolva totul. Dar va trebui să-l păzești ca pe ochii din cap, nu doar să-i oferi casă și masă, continuă Julian, aruncând o privire peste umăr ca să vadă dacă Faraday nu trăgea cumva cu urechea. Nu pot să-mi scot din minte ideea că nu ne spune chiar tot ce s-a întâmplat. Poate că îi este teamă, și de aceea refuză să ne mărturisească tot ce știe. Nu putem să ne asumăm riscul de a-l lăsa să fugă – în Cornwall sau în cine știe ce loc uitat de lume. Ashworth nu-l poate primi în casa lui, și nici acasă la Lily nu pot să-l aduc. Ea nu știe nimic despre toate astea.

— Cât crezi că va mai dura povestea? întrebă Ashworth. Vrem să le facem cunoștință soțiilor noastre. Chiar credeți că nu vor vorbi între ele?

— Atunci, nu trebuie să le spuneți nici lor nimic.

Morland izbucni într-un râs sardonic.

— Dacă Faraday va sta în casa mea, atunci Amelia va trebui să știe totul.

— Iar soția mea a călătorit tot drumul din Devonshire alături de prietenul nostru, interveni Ashworth. Știe ce s-a întâmplat în seara atacului, cât și rolul pe care l-a jucat Faraday.

— În plus, spuse ducele, eu nu o mint pe Amelia. Noi ne împărtășim totul unul altuia.

— Așa cum este și firesc între un soț și o soție, spuse Ashworth. Și eu, și Merry ne spunem totul.

Julian înjură în barbă. Lucrurile deveneau mult prea complicate.

— Bine, atunci. Puteți să le mărturisiți totul soțiilor voastre, acceptă Julian, întorcându-se apoi spre Morland. Tu poți să-i spui Ameliei că Faraday este un fost membru al Clubului Armăsarilor, lovit de boală și de greutăți. Ai fost de acord să-l găzduiești pentru că ți-a cerut această favoare, dar trebuie să fiți extrem de discreți în privința prezenței sale în casa voastră, deoarece domnul Faraday nu vrea să-și facă cunoscute problemele. Toate acestea sunt adevărate. Nu-i așa?

— Bănuiesc că da, îi răspunse ducele, ridicând din umeri.

Julian se întoarse apoi spre Ashworth, spunându-i:

— Tu roag-o pe Meredith să țină totul secret, de dragul lui Lily! Nu vrem să-i facem speranțe deșarte și nici să-i stârnim temeri. Căci s-ar putea ca toate strădaniile noastre să fie zadarnice.

— Corect, spuse Ashworth. Ce ai de gând să-i spui lui Lily?

— Nimic, îi răspunse Julian. O căsnicie fără secrete era o perspectivă încântătoare pentru alții, dar nu era sortită unui om ca el. Deocamdată, nimic, adăugă apoi.

*

— O, ce frumos!

Auzind comentariul plin de încântare al lui Lily, Amelia și Meredith ridicară capul. Cele două doamne străbătură, nerăbdătoare, galeria, dornice să descopere obiectul ce stârnise atâta admirație.

— E doar un birou.

Lily desfăcu tăblia biroului imens din lemn de mahon. Aceasta se rotea ușor în balamale, transformându-se într-o masă de scris solidă și întinsă. Înăuntru, biroul era prevăzut cu sertare pentru hârtie, cerneală și pene de scris, cu două compartimente bine ferecate și cu o întreagă panoplie de casete destinate facturilor și chitanțelor. Priveliștea îi umplea sufletul de o bucurie absurdă.

Proprietarul galeriei, un bărbat meticulos, îmbrăcat cu o vestă de un roz pal, își făcu apariția alături de ele.

— O mobilă veche, le spuse el. A aparținut...

Lily nu înțelese numele fostului proprietar. Nici nu mai conta. Indiferent cărui magistrat sau demnitar îi aparținuse cândva, acum nu mai era al lui.

— Te gândești să-l iei pentru domnul Bellamy? o întrebă Meredith, plimbându-și degetele pe suprafața lină a biroului.

Lily clătină din cap, căci nu îl cumpăra pentru Julian.

— Pentru mine îl iau, răspunse ea. Amenajăm două birouri învecinate în casa cea nouă. Unul pentru Julian și unul pentru mine.

Era timpul să aibă propriul birou unde să țină evidența contabilă, ca să nu mai folosească mereu studioul lui Leo. Stabilise deja, împreună cu Julian, ca ea să țină evidența veniturilor și a cheltuielilor casnice, cât și a investițiilor propriilor fonduri. În ciuda glumelor cu care îl tachina pe Julian, se părea că *ea*, nu el, avea să joace rolul funcționarului plictisitor și enervant, în relația lor.

— Îl iau, îi spuse ea proprietarului galeriei.

— Prea bine, doamnă, îi răspunse el, înclinându-se,

slugarnic, în fața ei. Ați făcut o alegere foarte bună.

Da, asta credea și ea. Pornind într-o adevărată cruciadă pentru mobilarea noului lor cămin, Lily descoperea tot mai mult plăcerea cumpărăturilor. Iar compania prietenelor ei sporea această plăcere. De câteva zile, toate trei își petreceau majoritatea timpului împreună, luând magazinele cu asalt. Deși o cunoscuse pe noua Lady Ashworth cu doar o săptămână în urmă, spre deosebire de Amelia, pe care o știa de o viață întreagă, Lily se înțelegea de minune cu amândouă. Meredith era o femeie rațională și sinceră, care nu umbla cu ocolișuri, generoasă și ospitalieră, dar și o fire practică, semănând foarte bine atât cu Amelia, cât și cu Lily.

— Birouri învecinate, spuse Meredith, examinând balamalele tăbliei pe care Lily o așeză la loc. Îmi place ideea. O să-i propun lui Rhys să amenajăm și noi acest gen de studiouri în noua casă pe care o vom construi în Nethermoor Hall. Vrea să se întâlnească cu mai mulți arhitecți, cât timp vom sta la Londra.

Când Meredith porni prin galerie, îndepărtându-se de ele, Amelia o prinse pe Lily de braț ca să-i atragă atenția.

— Am tot vrut să te întreb dacă tu și domnul Bellamy veți participa miercurea viitoare la petrecerea organizată de soții Carstairs. Spencer nu e deloc încântat, ca întotdeauna. Dar dacă veți veni și voi, s-ar putea să-l conving să capituleze. Aș vrea măcar să mă asigur că voi avea cu cine să vorbesc, când se va face nevăzut în sala de jocuri.

— Petrecerea organizată de soții Carstairs? întrebă Lily, șovăitoare.

Amelia dădu afirmativ din cap.

— Nu... nu știu. Nu le-am trimis încă vreun răspuns.

Adevărul era că nici nu primiseră vreo invitație. Nu era de mirare, își spuse Lily. Trebuia să se aștepte la reacții de acest gen, din clipa în care căsătoria ei cu Julian avea să ajungă la urechile tuturor. Doamna Carstairs dorea, astfel, să-și arate dezaprobarea – sau, poate, invidia – față de mariajul lui Lily. Realiza, cu stupoare, că o deranja cumplit de tare faptul că se vedea dată la o parte de o femeie care cu un an în urmă ar fi fost în stare să orchestreze chiar și o lovitură de stat, ca să-i găzduiască în casa ei pe oricare din membrii familiei Chatwick. Chiar și pe Tartuffe.

Încercă să alunge gândul supărător. Nici nu mai avea vreo importanță. Fapte ca acestea o vor ajuta să descopere cine îi erau

prieteni cu adevărat. Și, în clipa de față, Lily se afla în compania celor mai bune prietene.

Îl urmă pe proprietar spre biroul din spatele galeriei, ca să încheie afacerea și să-i ofere adresa unde să-i trimită noua piesă de mobilier achiziționată. În timp ce el pregătea chitanța, ea scruta cu privirea panoplia de tablouri din spatele lui. Acestea înfățișau, în mare parte, scene clasice: peisaje pastorale cu castele în ruină sau natură moartă cu flori în glastre și boluri cu fructe. Nimic deosebit nu-i stârni interesul. Era dezamăgită. Trebuia să acopere cumva pereții goi ai casei. Observă apoi o draperie care ducea spre o altă cameră.

După semnarea actelor de achiziționare a noului birou și stabilirea adresei unde acesta avea să fie trimis, Lily îl întrebă:

— Mai aveți încă o galerie?

— Mai există o cameră, doamnă.

— Am putea s-o vedem și noi?

Proprietarul se înroși la față, căpătând nuanța de roz a vestei sale.

— Mi-e teamă că... această galerie se adresează doar domnilor.

Lily credea că îl înțelesese greșit, dar Meredith îi sări atunci în ajutor, dovedindu-i că nu se înșelase deloc.

— Cum adică se adresează doar domnilor?

— Tablourile sunt zugrăvite... cum să vă spun eu?... într-un stil profan. Nu sunt potrivite pentru ochii unor doamne.

— Ce se întâmplă aici? li se alătură și Amelia.

— Încearcă să ne protejeze firile delicate și feminine, împiedicându-ne să vedem tablouri scandaloase, o informă Meredith. Apoi, întorcându-se spre proprietarul galeriei, îi spuse: Toate suntem femei căsătorite, domnule.

— Nu contează, îi răspunse el, trăgând nervos de lavalieră. Soții nu sunt prezenți. Fără permisiunea expresă a domniilor lor, nu cred că pot să...

— Trebuie să le cerem semnăturile? întrebă Meredith, izbucnind în râs.

— Dar e ridicol, protestă Amelia, îndreptându-și umerii și ridicându-și bărbia într-o poziție defensivă. Nu va fi deloc pe placul soțului meu, Alteța Sa, ducele de Morland, să fie deranjat pentru un lucru atât de neînsemnat. Nu vă temeți, domnule. La nevoie, ne vom folosi sticluțele cu oțet aromatic.

Lily izbucni și ea în râs. Aveau toate șansele să-l facă să capituleze, în cele în urmă. Dar, în final, nu-și mai folosiră armele împotriva lui. Căci Amelia și Meredith se întoarseră spre ușă, bătând încântate din palme. Lily le urmări privirile.

A, sosise Julian! Îi promisese că va veni s-o ia de acolo după ce își va termina treburile.

Toate trei se năpustiră să-l întâmpine la ușă. Doar Lily avu însă privilegiul de a se bucura de plăcerea unui sărut pe obraz.

— Ce s-a întâmplat? N-am mai avut parte de o primire atât de călduroasă de când...

— De când ai intrat ultima oară într-o cameră înțesată de femei, îi ripostă Lily, aruncându-le o privire jucăușă prietenelor ei. Nici că se putea să vii într-un moment mai potrivit. Mai există o galerie – una, se pare, lipsită de pudoare – pe care proprietarul nu ne lasă s-o vizităm în lipsa soților noștri.

— Hm! spuse Julian, scrutând trioul încântător, ce-l privea cu ochi plini de speranță. Nu cred că mă pot erija în rolul unui șeic însoțit de haremul lui de soții, nu-i așa?

— De ce nu? îl întrebă Amelia, ușor ironică. Doar ai o anumită reputație.

— Hai să mergem! spuse Meredith, luându-l pe Julian de mână.

— Lady *Ashworth!* exclamă el, prefăcându-se șocat.

Dar poate că nici nu se prefăcea. Privindu-l cu mai multă atenție, lui Lily i se păru că îl vede îmbujorându-se. Ce drăguț!

Cu un farmec ieșit din comun, își retrase mâna din strânsoarea lui Meredith, spunându-i:

— Mi-e teamă că am devenit un monogam convins. Și chiar dacă n-aș fi, e bine să nu-i supăr pe soții voștri, recunoscuți pentru firea lor nărăvașă. Tocmai m-am întâlnit cu ei. Am stabilit ca mâine-dimineață să ne ducem să călărim împreună. N-aș vrea ca partida de călărie să se transforme într-un duel în zori de zi.

— Vă duceți să călăriți? întrebă Lily. Nu mai călărise de foarte mult timp. Unde anume? Pot să vin și eu?

— Nu, nu poți. Este o partidă de călărie unde participă numai bărbați. După o scurtă pauză, continuă: Și nici nu știu exact pe unde. Cred că în josul Tamisei.

— În josul Tamisei? Dar de ce...

— Morland caută un teren prin locurile acelea.

— Serios? întrebă Amelia. E prima oară când aud asta.

— Da? spuse Julian, cu un zâmbet încordat pe buze. Poate că n-am înțeles eu bine.

Lily își dădea seama că nu se simțea în largul lui. Din cauza partidei de călărie, fără doar și poate. Julian nu stăpânea arta călăriei la fel de bine ca Morland și Ashworth și se temea, probabil, că se va face de ocară. Dar se va duce oricum să călărească împreună cu ei, și gândul acesta îi umplea sufletul de bucurie lui Lily. Era fericită să vadă că relațiile dintre ei deveneau tot mai strânse. Și Leo ar fi fost la fel de fericit.

— Dacă tot te-ai întâlnit cu Rhys și cu ducele, unde sunt acum? îl întrebă Meredith. Am putea să vedem împreună tablourile licențioase.

— Mi-e teamă că au rămas la conacul Morland.

Amelia își puse o mână pe abdomenul proeminent, iar cu cealaltă își masă spatele.

— Atunci, ar trebui să mă duc și eu acasă. N-ai vrea să vii cu mine? o întrebă pe Meredith. Mi-ar plăcea să luăm masa împreună.

Le făcu apoi aceeași invitație lui Lily și lui Julian, dar ei o refuzară cu amabilitate.

După plecarea lor, Lily și Julian rămaseră singurii clienți din galerie.

— Am cumpărat un birou, îi spuse Lily.

— Serios?

Dar nu o întrebă mai mult. Îi oferi brațul și o conduse direct spre proprietarul galeriei, a cărui vestă roz, cu nasturi, se încrețea ca marginea unei scoici atunci când se apleca să aranjeze niște cărți.

Când îl observă pe Julian, omul se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

— Bună ziua, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— Soția mea ar vrea să vadă nudurile, spuse el, cu un zâmbet provocator, dorind parcă s-o determine să-l contrazică.

„Ticălosul!“ gândi ea, înghiontindu-l cu cotul în coaste.

Deși era convinsă că se aprinsese în obraji ca racul, îl privi pe proprietar cu capul sus. Nu avea de gând să șovăie nici o clipă. Voia să se fălească a doua zi în fața Ameliei și a lui Meredith.

Și, în plus, *voia* cu adevărat să vadă nudurile.

— Prea bine, domnule, răspunse proprietarul galeriei, aranjându-și vesta.

Cu avântul unui animator de carnaval, dădu la o parte draperia grea de catifea. Simțind un fior de încântare, Lily se cuibări la pieptul soțului ei.

Intrară, astfel, împreună în camera interzisă.

Galeria „secretă“ se dovedi o mare dezamăgire, așa cum se întâmplă adesea cu lucrurile interzise. Julian cunoștea prea bine acest fenomen.

Dar avea să-și ofere sieși și lui Lily puțină relaxare și amuzament, lucru cât se poate de salutar.

Când intrară în sala îngustă, Julian scrută cu privirea expresia de pe chipul lui Lily. Părea preocupată numai de tablourile de pe pereți, lucru care îi mai liniști întru câtva gândurile învolburate, după discuția legată de partida de călărie din zorii zilei următoare. Ura faptul că o minți. Disprețuia minciuna cu o pasiune nimicitoare. După ziua de astăzi, nu o va mai minți niciodată.

Mâine-dimineață va merge, împreună cu Morland și Ashworth, spre Woolwich, unde Stone și Macleod vor fi eliberați. Nu vor apuca însă să scape din lanțurile prizonieratului lor. După ce vor fi trimiși din nou la închisoarea Newgate, Julian și Morland îl vor aduce pe Faraday să-i identifice. După formularea unor noi acuzații, tribunalul va prelua apoi cazul și va da sentința.

Totul avea să se sfârșească a doua zi.

Gândul îi mai domoli ușor freamătul lăuntric, astfel că Julian începu să privească și el tablourile. Pereții erau acoperiți, de-o parte și de alta, cu picturi înrămate. Ferestrele înalte, de tip lucarne, scăldau operele de artă în forme trapezoidale de lumină, făcându-le să pară strâmbe. Câteva tablouri înfățișau portretele clasice ale unor femei goale, surprinse în paturi nefăcute, cu sfârcurile pictate în nuanțe ireale de roșu și vișiniu. Dar lucrările cu adevărat valoroase le întreceau ca număr pe acestea.

Proprietarul îi urmă îndeaproape prin galerie, oferindu-le informații despre fiecare operă în parte. Numele artistului, locul de proveniență și așa mai departe. Pentru că vorbea necontenit, Julian ajunse la concluzia că omul habar nu avea de infirmitatea lui Lily. Ea nu-i acorda atenție, firește, dar negustorii sunt obișnuiți să fie ignorați.

Ea se plimba, adâncită în gânduri, de la un tablou la altul, oprindu-se, în cele din urmă, în fața portretului nud al unui

bărbat. Făcu un pas în spate ca să-l privească mai bine. Julian ar fi vrut s-o tachineze, dar se răzgândi. Îi plăcea gravitatea cu care aborda arta. Nici nu chicotea isteric și nici nu se îmbujora la față, stânjenită de lipsa de pudoare a lucrărilor expuse.

— Cel care i-a servit ca model artistului e muncitor, îi spuse Julian, când Lily se întoarse spre el.

— De unde știi?

— Privește-i chipul și brațele arse de soare, dar și mâinile cumplit de aspre!

— Bănuiesc că nu e ușor să găsești domni din înalta societate dornici să pozeze nud pentru astfel de tablouri. Apoi, adăugă iute, ca pe o continuare a ideii anterioare: Mă gândeam să comand un portret cu tine.

El izbucni în râs, vădit uimit.

— Nu ca acesta, firește, îi explică ea, roșie la față. Ci complet îmbrăcat. Un tablou mare, pentru pereții înalți ai casei. Dar și unul în miniatură, pentru măsuța mea de toaletă.

Ce gând frumos!

Se opriră apoi în fața unui tablou încântător al unei mame care își îmbăia copilul. Julian se întreba ce căuta această lucrare în galeria destinată numai domnilor, căci nu conținea elemente erotice sau lascive. Înfățișa o scenă caldă de familie. Cei doi stăteau în fața unui foc dogoritor – copilul cu picioarele într-o scăldătoare, iar mama ghemuită alături. Părul împletit în cosițe al femeii îi atârna într-o parte în timp ce își spăla pruncul, stând aplecată deasupra lui. Era îmbrăcată doar cu o cămașă subțire, ce i se lipea udă de sâni și de șolduri. Artistul reușise să redea cu măiestrie țesătura umedă și străvezie a veșmântului, ce se mula peste trupul trandafiriu al femeii.

— Cine este autorul tabloului? întrebă Lily, întorcându-se spre proprietarul galeriei.

— Un oarecare domn Conrad Marley, răspunse el.

Lily își îndreptă, încruntată, privirea asupra lucrării.

Julian îi atinse brațul, ridicând întrebător din sprâncene.

Ea șovăi ușor, aruncându-i proprietarului o privire temătoare. Apoi îi spuse prin gesturi:

— Spune-mi numele pe litere!

Julian zâmbi. Îi luă mâna soției sale și i-o duse la buze, ignorând expresia ciudată pe care proprietarul o afișa pe chip. Nu va înțelege niciodată mica victorie pe care Lily o repurtase în

clipa aceea.

El și Lily exersau limbajul semnelor de câteva săptămâni bune, dar o făceau numai între patru ochi. Acum, era pentru prima oară când recurgea la limbajul gesturilor în compania altcuiva. Julian înțelegea prea bine de ce n-o făcuse până acum, motiv pentru care nici n-ar fi constrâns-o vreodată. În primul rând, excluderea altor interlocutori dintr-o conversație ar fi încălcat codul bunelor maniere. Într-un cerc de prieteni, n-ar fi folosit limbajul semnelor, cum n-ar fi comunicat nici în hindusă, pentru singurul motiv că acest lucru i-ar fi înlăturat pe ceilalți interlocutori din discuție. În fața servitorilor, a birjarilor sau a negustorilor, avea cu totul alte motive pentru care ezita să vorbească prin semne. Căci, astfel, își declara fățiș infirmitatea. Devenind vulnerabilă în fața curiozității și a cruzimii străinilor.

Julian știa prea bine ce curaj fantastic implica folosirea limbajului semnelor. O văzuse de multe ori pe mama lui întrebându-se, în diverse împrejurări, dacă era bine sau nu să apeleze la ajutorul lui Julian, rugându-l să-i traducă prin gesturi o anumită discuție. O văzuse adesea pendulând între precauție și nevoia de înțelegere.

Din fericire, Lily nu va cunoaște niciodată tratamentul pe care îl îndurase mama lui. Era bogată și de viță nobilă, astfel că nici un negustor nu va îndrăzni să-i trântească ușa în nas. Și nici un derbedeu de pe stradă n-o va împroșca cu noroi pe la spate. Dar înfrunta și ea forme – ceva mai subtile – de prejudecăți și dispreț. Cât și așa-zisa „grijă“ oferită de toate mătușile Beatrice din lume, imbecile și fățarnice, care, din dorința de a-și păstra liniștea sufletească atât de fragilă, susțineau că Lily suferea nu doar de o infirmitate a auzului, ci și de una a sufletului. „Dacă nu poți să fii la fel ca noi“– era mesajul lor subtil – „atunci nu încerca să scoți în evidență diferențele!“

Prin gestul ei, Lily îi dădea de înțeles că nu-i mai păsa de nimic din toate astea. Folosind limbajul semnelor, își aroga dreptul de a comunica după bunul ei plac, în termenii și condițiile impuse de ea. Chiar dacă, astfel, cei din jur deveneau suspicioși, sau nu se simțeau în largul lor.

Julian ar fi vrut s-o strângă cu putere în brațe. Se mulțumi, în schimb, să-i spună, prin gesturi, numele pictorului și să-i aștepte apoi răspunsul.

— E bărbat? îl întrebă ea, în aceeași manieră.

El îi răspunse, încuviințând din cap.

Lily își îndreptă din nou privirea asupra tabloului, apoi îi răspunse tot prin gesturi:

— Nu. Autorul e o femeie. Sunt convinsă de asta.

— De ce?

Ea îi arătă brațul durduliu al copilului, spunându-i:

— E perfect. Pruncii zugrăviți de penelul bărbaților sunt fie prea grași, fie prea slabi.

Julian căzu pe gânduri. Nu acordase niciodată prea multă atenție greutății corporale a copiilor, nici în realitate, nici în artă. Acesta era, probabil, apanajul lui Lily.

— S-ar putea să ai dreptate.

Deși reprezentantele nobilimii erau încurajate să studieze artele frumoase, o femeie pictoriță trebuia să-și semneze operele sub un pseudonim masculin, dacă voia să fie apreciată la justa ei valoare. Sau să câștige niște bani de pe urma lucrărilor ei.

Lily mai privi un timp tabloul, înclinându-și capul într-o parte. Julian nu-și putea desprinde ochii de la ea, căci, indiferent cât de frumoasă era pictura, soția lui era și mai frumoasă. În plus, o să aibă suficient timp să-l privească mai târziu, pentru că, oricum, avea de gând să-l cumpere. Întrebarea era dacă să-l cumpere acum sau mai târziu, în taină, ca să-i facă o surpriză. Poate ca dar de Crăciun.

Dar înainte de a lua o hotărâre, surpriza veni din partea lui Lily.

— Cred că sunt însărcinată, îi spuse ea, prin semne.

Și atunci, lumea se opri pe loc. El încremeni ca imaginea din tablou.

Părea că o mână invizibilă îl prefăcuse într-o pânză înrămată. Nu se simțea încorsetat sau constrâns. Nu, nici vorbă. Ci... plasat într-un tablou de ansamblu. În această imagine înrămată, sălășluia adevărata semnificație a vieții: ei doi și speranța unui copil. Lumea înconjurătoare nu mai reprezenta nimic – doar o nebunie fără rost.

Neputând să-și mai găsească cuvintele, își puse mâna pe spatele ei.

Ea nu se întoarse spre el, dar schiță un zâmbet timid, dezvăluindu-și gropițele din obraji.

— Nu sunt sigură încă.

Julian însă era. *Știa* prea bine că era adevărat. Peste doar

un an, în lume își va face apariția un prunc bucălat, cu obrajii trandafirii – un prunc ce va fi o parte din el și o parte din ea, împletindu-le pentru totdeauna destinele și existența. Privind întruchiparea laică a Madonei din tablou, Julian înțelese de ce Dumnezeu înfățișase omenirii cel mai mare miracol al Său sub forma unui prunc neajutorat. Pentru că nimic nu-ți inspiră mai multă venerație și smerenie ca un copil.

Și nu *orice* copil. Ci copilul *lor*.

Aceasta era șansa lui de a lua viața de la capăt și de a face totul cum trebuie. Dacă până acum căutase răzbunarea, de aici înainte avea să caute izbăvirea. Nu mai era un copil bastard. Era un bărbat matur, soț și, în curând, tată. Familia *lui* se va bucura de toate privilegiile de care Julian nu avusese parte. Soția *lui* nu va fi nevoită să-și sacrifice tihna și bunăstarea, de dragul copilului. Fiul *lui* va învăța greaca și latina și nu va cunoaște niciodată semnificația cuvintelor „flămând“, „frig“, „înspăimântat“ sau „o centimă“.

— Îl luăm pe acesta, îi spuse el proprietarului galeriei.

După ce cumpărară tabloul, plecară împreună din magazin, pornind fără țintă pe strada înțesată de oameni. Lily îi sugeră să meargă pe jos până la noua lor locuință, iar apoi să se întoarcă la conacul Harcliffe.

— Aș vrea să văd dacă pânza se încadrează în salonul de oaspeți.

Și Julian se gândea la noul lor cămin. Dar el voia să verifice camera copiilor. Să vadă dacă nu cumva era curent. Oare fereastra avea destule zăbrele?

— Așteaptă până când va fi totul gata! o sfătui el. E prea mult praf acum.

— Și ce-o să-mi facă un firicel de praf? îl întrebă Lily, clătinând din cap. Știam eu că n-ar fi trebuit să-ți spun. Acum o să devii nesuferit de protector.

Firește că va fi protector. Și dacă astăzi îl considera nesuferit, stai să vezi ce o aștepta mâine! După ce asasinii lui Leo vor fi aduși în fața justiției, misiunea lui primordială în viață va fi s-o protejeze pe Lily. Indiferent cât de ridicol i se părea, ar fi vrut s-o înfășoare într-un cocon de lână și s-o țină în pat pe parcursul celor opt luni de sarcină ce vor urma.

Cuprinzându-i umerii cu brațul, o călăuzea prin șuvoiul de oameni, străjuiți pe o parte de magazine, iar pe cealaltă, de

trăsuri. Se temea ca nu cumva vreun trecător neglijent s-o înghiontească în fugă sau să-i scoată ochii cu vreo spiță de la umbrelă.

În clipa aceea, cineva îl lovi cu umărul și cu cotul atât de tare, încât își pierdu echilibrul. În ciuda eforturilor sale de a se redresa, căzu peste Lily, izbind-o cu putere de vitrina unui magazin. Ea scoase un strigăt de uimire, dar și de durere.

Julian se ridică imediat în picioare și o apucă pe Lily de umeri, verificându-i brațele și încheieturile.

— Ești teafără? Îmi pare nespus de rău. A fost o...

— Mă simt bine, îi răspunse ea, aranjându-și rochia. Doar puțin cam ametită.

Ametită! Cuvântul îl făcu să vadă roșu în fața ochilor. Julian îl va găsi pe cel care îl împinsese cu atâta insolență și o să-l amețească de n-o să mai știe nici pe ce lume se află.

În timp ce Lily își aranja pelerina, el se uită de jur împrejur, scrutând mulțimea cu privirea. Nimeni nu-i stârni însă vreo suspiciune. Totul se întâmplase uluitor de repede. Nu avusese timp să zărească nici măcar brațul care îl lovise, cu atât mai puțin pe posesorul acestuia.

Copleșit de frustrare, își încleștă mâinile în pumni.

Simți cum strângea ceva în palma stângă.

Când desfăcu mâna, zări, printre degetele-i înmănușate, un bilet mototolit, pe care era scris ceva. Probabil că cineva i-l strecurase în învălmășeală. Aruncând iute o privire în jur, luă biletul și îl despături.

Ține-ți gura dacă ții la frumoasa ta soție!
Un dangăt supărător de clopot va fi redus la tăcere.

Simți cum pământul îi fugea de sub picioare. Cuvintele fuzionau pe hârtie, prefăcându-se, parcă, în flori negre de mucegai.

„Un dangăt supărător de clopot va fi redus la tăcere.“

Cineva știa. Cineva știa totul.

Capitolul 21

Biletul... avu impactul unei lovituri în stomac. Al unui glonț ce-i sfâșie inima. Al unui trăsnet amețitor, sau poate chiar al unei grenade. Al unei avalanșe nimicitoare de zăpadă, ce distruge totul în calea ei. Pretutindeni se așternu tăcerea – o tăcere rece, întunecată și apăsătoare.

Pentru o clipă, lumea lui Julian încetă să mai existe.

Și apoi, totul reveni la viață într-un iureș amețitor. Simțurile îi percutau acum cu acuitate toți stimulii înconjurători. Panoplia de imagini, de sunete și de mirosuri ce dă viață unei „străzi citadine“ se scinda acum în mintea lui, făcându-și simțită prezența una câte una. În special, sunetele. Auzea totul. Tropotul copitelor de cai ce străbăteau strada pavată cu pietre. Șobolanii ce scotoceau prin șanțuri, sfâșiind cu gheruțele lor ultimele frunze uscate ale toamnei. Strigătele negustorilor ambulanți care te îmbiau să le cumperi produsele: mere, buchete de flori, plante medicinale, ziare, tutun de prizat și „Cerneală neagră ca lignitul! Penițe bune de scris avem!“

Vizavi, la câțiva pași depărtare, o ușă scârțâi din balamale. Un bătrân tuși și scuipă pe jos.

Inima lui Julian îi bătea frenetic în piept, redându-i spaima copleșitoare într-un ritm amețitor. Scrută împrejurimile cu privirea, încercând cu disperare să-și recapete sângele-rece. „Cine? Cine știa? Cine făcuse asta?“

— Dumnezeule! spuse Lily, rezemându-se de brațul lui ca să-și regăsească echilibrul. Ne-a luat pe neașteptate. Te simți bine?

Nu. Nu se simțea bine și nici nu-l luase pe neașteptate. Cum de lăsase garda jos? Fusese un prost. Un prost și jumătate. Își dorise cu atâta ardoare să creadă că nu avea dușmani de moarte

și că modul în care Leo își găsise sfârșitul fusese doar o pură coincidență. Că scăpase din ghearele trecutului său sordid și avea să se bucure de un viitor luminos alături de Lily. Dar se înșelase – se înșelase amarnic.

— Julian! îl strigă ea, trăgându-l de mânecă. Mă simt bine. Hai să mergem acasă!

Nu puteau să-și continue drumul mergând pe o stradă aglomerată ca asta, în condițiile în care îi pândea știe cine ce pericol. Trebuia s-o ducă acasă, dar mai putea oare să aibă încredere în vizitii? Aceștia, cocoțați în trăsurile lor, îl priveau de sus, ca niște vulturi, cu grumazul ascuns în gulerele lor înalte și negre.

Pericolele pândeau la tot pasul. Bătrânul cu chipul brăzdat de riduri, care căra o cutie cu fructe stricate. Norii întunecați, ce pluteau pe cer, amenințând să-i zdrobească pe toți. Chiar și biciul șfichiuitor al vântului îi trezea suspiciuni.

Nu avea încredere în nimeni.

Punându-și o mână pe umerii lui Lily și strecurându-și-o pe cealaltă pe sub coapsele ei, Julian o luă în brațe fără nici cel mai mic efort. În timp ce își croia drum pe stradă, țipa mânios la oamenii ce-i țineau calea:

— Faceți loc! Soția mea este bolnavă. Lăsați-ne să trecem!

— Julian, insistă Lily, mă simt bine, crede-mă! N-am nici măcar o zgârietură.

El își continuă drumul, fără s-o asculte, obligându-i pe trecători să se dea la o parte din calea lui. Se purta irațional. Ca un nebun. Nici că-i păsa. Trebuia să aibă grijă ca de ochii din cap de femeia pe care o purta în brațe, căci asta îi făgăduise în fața altarului, iar el o expusese, în schimb, unor pericole cumplite. Acum, va trebui s-o salveze, chiar dacă asta însemna să-și verse și ultima fărâmă de vlagă.

Sau chiar să-și dea viața.

O purtă în brațe tot drumul până la conacul Harcliffe. După un timp, Lily renunță să se mai împotrivească și încercă, în schimb, să-l ajute s-o transporte cu mai multă ușurință. Protestele sale nu aveau nici un efect. Soțul ei era un om posedat. Nu părea nici măcar să gâfâie de oboseală. Îi simțea inima bătându-i în piept într-un ritm susținut, aproape supranatural.

Doamne, Dumnezeule! Apropiindu-se de scuarul din fața

conacului, Lily se hotărî ca, data viitoare când va mai rămâne însărcinată, să-i aducă vestea la cunoștință undeva mai aproape de casă.

Urcă treptele conacului, purtând-o tot în brațe. Când un servitor deschise ușa, Julian se năpusti înăuntru, fără vreun semn că l-ar fi recunoscut pe lacheu sau pe Swift, care rămase în prag cu gura căscată.

— Mă simt bine, îi strigă Lily majordomului, când Julian urcă treptele spre încăperile de la etaj. Nu-ți face griji!

Când ajunse în fața ușii camerelor ei – acum, camerele *lor* – Julian îi mută greutatea trupului pe un braț și apăsă pe clanță cu mâna liberă. Deschise ușa, împleticindu-se, apoi o trânti cu putere și se rezemă de ea, ținând-o în continuare pe Lily strâns la piept.

Ea îl simți gâfâind, cu respirația întretăiată. Genunchii îi tremurau printre faldurile rochiei ei. Îi mângâie chipul brăzdat de broboane de sudoare. Era cumplit de palid.

Părea să fi văzut moartea cu ochii.

— Julian, înțeleg impulsul tipic masculin de a mă proteja, dar comportamentul tău este absurd. Femeile aduc copii pe lume în fiecare zi. Nu e un motiv de spaimă.

— Știu. Știu, îi răspunse el, înghițind cu greu și dând ușor din cap.

După ce-și trase sufletul, o duse în dormitor și o așeză cu blândețe în pat. Își scoase apoi haina și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, dând ocol patului.

— Julian!

El își trecu mâna prin păr și își continuă plimbarea, mormăind în barbă.

— *Julian!*

Se opri pe loc, cu ochii ațintiți asupra unei găuri din lambriu.

Lily se așeză în genunchi, apoi își scoase pelerina și o aruncă deoparte. Aplecându-se spre el, îl prinse de încheietura mâinii.

— Vino la mine! îl chemă apoi, trăgându-l spre ea.

Se supuse, parcă, resemnat, și se așeză într-o parte, pe marginea saltelei, rezemându-se de speteaza patului și cuprinzându-i mijlocul cu brațul. Chiar și acum, în acest iureș emoțional, avea grijă să-și țină picioarele pe jos, ca să nu

murdărească așternuturile din dantelă. Ea îl privea cu inima strânsă de durere și tandrețe, deopotrivă.

— Pune-ți picioarele în pat! îi spuse Lily, trăgându-l spre ea. Întinde-te lângă mine!

Îl făcu, în cele din urmă, să capituleze. Se întinse în pat, alături de ea, și se cuprinseră în brațe.

Ea încercă să-l liniștească, jucându-se cu degetele prin părul lui negru și sărutându-i ușor tâmpla.

— Gata, gata, îi spuse ea. Înțeleg prea bine – perspectiva de a deveni părinte e copleșitoare. Recunosc că și eu sunt puțin speriată. Sunt multe lucruri care îți stârnesc temeri. Nu doar sarcina și nașterea în sine. Ci și după... Ce se va întâmpla dacă... Se opri cu glasul frânt. Poate că ar fi trebuit să-și țină gura, dar cuvintele îi veneau de la sine. Ce se va întâmpla dacă pruncul nostru va avea nevoie de mine, iar eu nu-i voi auzi plânsetele?

Julian o trase iute spre el și o strânse în brațe.

Lily se cuibări la pieptul lui puternic, ce-i oferea alinare și căldură, și vărsă în taină câteva lacrimi. Sufletul îi era bântuit de mult mai multe temeri. Temeri pe care nu le putea îmbrăca în cuvinte și pe care le ținea de ani de zile adânc ferecate în sufletul ei, preferând să rămână necăsătorită, pentru a nu fi nevoită să le înfrunte. Ce se va întâmpla dacă își va neglija, fără să vrea, copilul, atunci când acesta se va afla în suferință? Ce se va întâmpla dacă va trebui să ceară ajutor, iar glasul va refuza s-o asculte? Membrii familiei lui Julian suferiseră cu toții de surditate; ce se va întâmpla dacă și pruncul lor se va naște surd? Iar dacă nu va fi așa, și se va naște normal, atunci infirmitatea mamei lui îl va face oare să se simtă stingherit?

Julian se eliberă din strânsoarea brațelor ei și se ridică în capul oaselor ca să-i vorbească prin semne. Își odihnea în continuare piciorul pe șoldurile ei, ca s-o țină cât mai aproape de el.

— Să nu crezi că m-aș putea îndoi vreodată de tine! îi spuse el, cu ochi sinceri și arzători. Vei fi cea mai bună și cea mai iubitoare mamă din lume. Sunt convins de asta.

Ea încuviință din cap. Dacă mama lui Julian îl născuse într-o magazie părăsită și îl crescuse singură pe străzi, atunci Lily va face și ea față cu succes acestei încercări. Avea o casă somptuoasă; și se va bucura de ajutorul doicilor. Și mai avea un soț care o va înțelege întotdeauna, așa cum puțini ar putea s-o

facă.

— Mă încurajez singură, spunându-mi că totul va fi bine, continuă ea, încercând să pară mai curajoasă decât era cu adevărat. Și firește că va fi bine. Doar îmi vei fi mereu alături.

El se crispă la față.

— Asta e, nu-i așa? spuse ea, înțelegând deodată motivul suferinței sale. Îi dădu părul la o parte de pe față, continuând: De aceea ești atât de îngrijorat. Te temi că ți s-ar putea întâmpla ceva, nu-i așa?

Julian dădu aprobator din cap, închizând ochii și rezemându-și fruntea de mâna ei.

— N-ai vrea să-mi spui prin ce-ai trecut cândva? Atunci când mama ta s-a îmbolnăvit? Își amintea durerea sfâșietoare pe care i-o citise în priviri atunci când îi povestise că mama lui murise singură, pe când el se afla în închisoare. Poate, dacă avea să-și verse amarul, se va simți mai ușurat. Va înțelege faptul că lucrurile erau acum cu totul diferite și că era puțin probabil ca Lily să trăiască o dramă asemănătoare. Te rog! insistă ea. Sunt soția ta, Julian. Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat. De fapt, cred din tot sufletul că *ar trebui* s-o faci.

— Da, încuviință el, în cele din urmă. Ar trebui să știi totul.

O ajută să se ridice în capul oaselor și se așeză în fața ei, încrucișându-și picioarele sub el. Lily făcu și ea la fel. Julian își desfăcu apoi butonii și își suflecă mânecile până la cot.

— Mi-ai spus că ai ajuns în închisoare, începu ea. Că ai intrat în conflict cu cine nu trebuia.

— Povestea începe cu mult timp înainte, spuse Julian, asumându-și rolul unui narator care avea să-și depene, în tihnă, povestea. Își pregăti brațele și mâinile și își relaxă mușchii feței, pentru a sublinia anumite cuvinte sau pentru a le conferi diferite nuanțe. Își depăna povestea încet, însoțindu-și vorbele de gesturi, repetând sau explicând anumite lucruri la cel mai mic semn de nedumerire pe care îl citea pe chipul lui Lily. Știi deja, începu el, că toți cei care lucrau la cafenea erau surzi. Acesta era „farmecul“ localului. Domnii din înalta societate veneau acolo, ca să facă paradă de altruismul și noblețea lor. Dar, uneori, veneau ca să discute lucruri pe care nimeni nu trebuia să le audă, nici măcar o servitoare. Localul le oferea camere intime, unde puteau vorbi în voie, fără teama de a fi auziți. Pentru că lucram acolo și comunicam numai prin gesturi, clienții credeau că și eu sunt

surd. Și n-am încercat să-i contrazic.

— Și așa ai auzit lucruri pe care n-ar fi trebuit să le auzi, spuse ea.

El încuviință din cap.

— Sincer să fiu, de cele mai multe ori, nici nu le acordam atenție. Eram doar un băiețandru. Afacerile și intrigile lor politice nu mă interesau câtuși de puțin. Dar, într-o zi, pe când aveam paisprezece ani, am adus o tavă într-o cameră intimă, unde câțiva nobili puneau la punct detaliile „aranjării“ unei curse de cai. Erau în cârdășie cu jocheii și cu alți pariori de viță nobilă. Un anumit cal avea să câștige cursa în locul celui favorit, cu o miză imensă, iar acești oameni urmau să câștige o avere.

— Pare un act lipsit de etică, dacă nu chiar ilegal.

— Poate amândouă, dar nici că-mi păsa. Eu îmi voiam partea, îi răspunse el, cu un zâmbet încordat pe buze. Știam că mama își ținea banii ascunși sub o scândură din pardoseala mansardei în care stăteam. M-am dus în cameră și am dat scândura la o parte. Am găsit acolo două lire și trei șilingi. I-am băgat pe toți într-o punguță și m-am dus să pariez. Miza era de doisprezece la unu. Poți să-ți imaginezi așa ceva? Asta însemna că voi câștiga douăzeci și cinci de lire. Mai mult decât salariul mamei pe un an. Săraci cum eram, am crezut că asta era șansa noastră de a gusta puțin din cupa bogăției. Voiam să-mi cumpăr niște pantofi pe măsura mea. La vârsta aceea, creșteam extrem de repede, iar pantofii mă strângeau mereu. Voiam, așadar, să-mi iau niște pantofi, iar mamei voiam să-i cumpăr o pelerină călduroasă. Și încă ceva frumos. Poate niște piepteni, continuă el, cu ochii înotând în lacrimi. Voiam să-i fac o surpriză.

— Și ce s-a întâmplat?

— M-am lăsat condus de prostie. Și de lăcomie. Am pornit, așadar, să pariez cele două lire și cei trei șilingi pe care îi aveam. Un gând mi-a trecut atunci prin minte: Ce-ar fi să pariez două lire și patru șilingi? Înainte de a lucra la cafeneaua Annei, obișnuiam să cerșesc pe străzi. Știi că pot să reproduc vocile umane.

Lily încuviință din cap.

— Așa am învățat să vorbesc, îi explică el. De vreme ce mama nu putea să vorbească cu mine. Îi ascultam cu atenție pe cei din jur și imitam ce auzeam. Odată ce auzeam o voce, nici n-o mai uitam. Când eram copil, mă alăturam trubadurilor din Indiile de Vest și imitam stilul pompos al spectatorilor care se opreau să

ne privească. Oamenii râdeau și îmi aruncau câte un bănuț.

Julian se opri, revăzându-și copilăria cu ochii minții.

— Dar în ziua aceea, ceva n-a mers cum trebuie, nu-i așa?

— Un timp, totul a mers bine. Am reușit să strâng un public destul de numeros, iar bănuții din pălărie continuau să se adune. Apoi însă am devenit mult prea înfumurat și m-am apucat să ridiculizez exact pe cine nu trebuia. Un lord însoțit de un servitor cât o gorilă, care a apărut de nicăieri. Când mi-a cerut socoteală, am încercat să ies din încurcătură tot printr-o glumă. Dar lordul părea tot mai ofensat. I-a poruncit servitorului să mă prindă și să mă arunce în închisoare sub acuzația de cerșetorie.

— Acuzația de cerșetorie?

— Este ilegal, știu, spuse Julian, dând din cap. Aici, prostia mea atinge apogeul. Am scos punguța cu bani și am vărsat monedele în palmă. „Uite – i-am spus eu – am două lire și trei șilingi! De ce dracu' aș cerși?"

— O, nu! Nu-mi spune că ai făcut asta! exclamă Lily, cu inima strânsă de durere.

— Ba da. Așa am fost de prost. N-am să uit niciodată rânjetul plin de triumf pe care lordul l-a afișat pe chip în clipa în care i-am arătat monedele. M-a acuzat, firește, că i-am furat și m-a amenințat că – dacă nu aveam să-i dau punguța – mă va acuza de furt.

— Dar nu i-ai furat!

— O știu prea bine. Dar ce judecător i-ar da crezare unui vagabond de pe stradă, cu gura mare, în defavoarea unui lord? Lumea noastră oferă întâietate cuvântului unui nobil, nu al unui om ca mine. Chiar dacă adevărul era de partea mea, nu aveam nici o șansă de izbândă. O venă îi zvâcnea mânioasă deasupra tâmplei. Eram prost, dar nu și ignorant. Știam că sentința pentru furtul unei sume mai mari de o liră era spânzurătoarea.

— Și ce-ai făcut?

— Singurul lucru pe care îl puteam face, îi răspunse el, ridicând din umeri, copleșit de gustul amar al înfrângerii și al frustrării. I-am dat punguța cu bani și l-am lăsat să mă acuze de cerșetorie. Am primit o lună de închisoare la Bridewell. N-am putut nici măcar să trimit vorbă acasă. Și în acest răstimp de o lună, mama s-a îmbolnăvit din nou. Poate că vreun doctor ar fi putut s-o salveze, dar eu am lăsat-o fără bani...

Glasul i se frânse de durere. Lily își șterse iute lacrimile cu

mâneca. Julian avea și el ochii în lacrimi, dar refuza să și le șteargă, sau chiar să și clipească. De parcă ignorarea lor le-ar fi făcut să dispară. După o luptă acerbă cu lacrimile rebele, una dintre ele i se desprinse de pe gene și căzu în pat.

Lily ar fi vrut să-l strângă în brațe, dar știa că nu-și terminase încă povestea.

— Nu voi ști niciodată, spuse el, în cele din urmă, ce și-a închipuit mama despre mine când a murit. Cu câteva zile în urmă, mă certasem cu ea. Fără vreun motiv anume, așa cum ne-am mai certat și altă dată. Așa cum orice tânăr se ceartă cu mama lui când vrea să scape de sub tutela ei. Îmi părea nespus de rău. Acesta era și motivul pentru care voiam să-i fac o surpriză. Apoi însă am dispărut fără urmă, cu toată agoniseala ei. Am încercat să-i trimit vorbă printr-un băiat eliberat din închisoare la o săptămână după sosirea mea acolo. Dar cine știe dacă i-a transmis mesajul sau nu, iar dacă a făcut-o, cine poate spune că l-a și înțeles? continuă Julian, trăgând aer în piept. Când își reluă povestirea, o făcu cu un aer apatic și resemnat. Trebuie să trăiesc toată viața cu ideea că s-a dus în mormânt convinsă fiind că am părăsit-o. Că nu mi-a păsat de ea. Lacrimile îi curgeau acum nestingherite. Pe obrajii lui, dar și pe ai ei. Poate că... Se opri, ștergându-și mânios ochii. Când își reluă ideea, gesturile cu care „vorbea“ erau pline de patos, sfâșiindu-i inima lui Lily. Poate că banii i-ar fi putut salva viața. Poate, dacă ar fi știut adevărul, ar fi luptat cu mai multă îndârjire împotriva bolii ei. N-a renunțat oare la luptă pentru că s-a simțit abandonată?

— Nu, îi răspunse Lily, pe un ton ferm, fără să mai gesticuleze. Nu pot să cred asta. Pentru că nu stăpânea încă prea bine limbajul semnelor, modul ei de comunicare era prea lent și prea stângaci. În plus, voia să-l atingă. Îi mângâie chipul cu degetele și îi șterse lacrimile. El refuza s-o privească. Mama ta era puternică și curajoasă, continuă Lily. A sacrificat totul pentru tine. O femeie ca ea nu renunță ușor la luptă. Nu și-ar fi pierdut niciodată credința în ea sau în tine.

— Lily! spuse el, cu chipul contorsionat de emoție. Lily, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să te îndoiești vreodată de iubirea pe care ți-o port.

— Nici n-o voi face, îi răspunse ea, sărutându-l pe frunte. Dragul meu, n-aș putea.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva...

Ea îi cuprinse mâinile într-ale sale, împiedicându-l să mai continue. Teama lui era palpabilă. Nu știa dacă va reuși să i-o alunge cu totul, dar trebuia să încerce.

— Dacă ți se va întâmpla ceva, începu ea, aș fi pe veci distrusă. Nimic nu mi-ar mai putea alina suferința. N-aș mai vrea să trăiesc, continuă Lily, strângându-i degetele într-ale ei. Nu-i plăcea să vorbească despre aceste lucruri, dar știa că asta voia Julian să audă. N-aș mai *vrea* să trăiesc, dar aș continua s-o fac. După ce m-am îmbolnăvit, am învățat să trăiesc într-o lume fără sunete. După moartea lui Leo, am avut senzația că cineva mi-a retezat brațul drept. Dar m-am adaptat din nou, am găsit o cale de a merge mai departe. Se aplecă spre el și își rezemă fruntea de a lui. Dacă te-aș pierde, mi-aș pierde și sufletul odată cu tine. N-aș mai fi niciodată la fel. Dar aș merge mai departe. Pentru tine și pentru copilul nostru. Dar și pentru mine. Sunt mai puternică decât îți imaginezi, Julian. Mai puternică decât îmi imaginez chiar și *eu*. Viața mi-a dovedit asta de nenumărate ori.

Rostea cuvintele cu multă încredere, hotărâtă să-l convingă. Hotărâtă să se convingă și pe sine.

Stăteau împreună în pat, cu picioarele încrucișate sub ei și cu frunțile lipite. Semănau cu o arcadă gotică. Dar spațiul dintre trupurile lor nu era gol. Fremăta de pasiune, de durere, de dragoste și de dorință. Aplecându-se ușor unul spre celălalt, spațiul deveni tot mai mic, zdrobind emoția copleșitoare și transformând-o într-un arc încordat, gata oricând să sară.

Respirau cu greutate. Aproape la unison. Lily nu mai fusese nicicând atât de *conștientă* de prezența, de trupul și de sufletul altcuiva.

„Vreau“, îi spuse el prin gesturi.

Sau poate spusese „am nevoie“? Gesturile care redau aceste două cuvinte erau aproape identice, o învățase Julian. Duci mâna la piept, și apoi o îndepărtezi ușor. Diferența dintre „a vrea“ și „a avea nevoie“ era extrem de subtilă și consta în intensitatea expresiei.

El repetă gestul. Ea își ținu respirația.

„Am nevoie“, asta spunea, fără umbră de îndoială. „Am nevoie.“

Și știa prea bine de ce avea el nevoie, căci aceeași dorință o măcina și pe ea.

Nasturi – în următoarele clipe, totul avea să se reducă la

nasturi. La nasturii gravați, din corn, ai vestei lui, și la nasturii îmbrăcați în mătase, ce străjuiau rochia lui Lily. Le era cu neputință să se dezbrace complet – el purta încă cizmele în picioare, motiv pentru care nu avea cum să-și tragă pantalonii mai jos de genunchi. Nu mai aveau răbdare nici să-și desfacă șiretul corsetului, așa că Lily își păstră lenjeria intimă.

Dar asta nu-i împiedica să se sărute. Să se atingă, să se mângâie și să se îmbete cu pasiunea, cu dorința și cu nevoia atingerii celuilalt.

Se urcă deasupra ei, îi ridică nerăbdător cămășuța și îi depărtă picioarele – apoi, pătrunse în comoara ei fără alte preludii. Era puțin încordată – nefiind încă pregătită să-l primească în adâncurile sale, dar nu se plângea. Știa cu câtă ardoare simțea nevoia de a se contopi cu ea. De a se simți ocrotit și apărat. De a pătrunde *înlăuntrul* ei.

Ea îi cuprinse șoldurile cu picioarele, iar el îi sondă profunzimile cu și mai multă forță, de parcă ar fi vrut să se piardă în brațele ei. Sau să sape un șanț în salteaua patului. Stropi – de sudoare sau de lacrimi – i se prelingeau pe chip, rătăcindu-i-se printre sâni. Dansul lui frenetic îi trăda disperarea și calvarul. Durerea, dar și dorința de a insufla, la rândul său, durere.

Ea accepta totul fără crâcnire, ignorând suferința fizică și întrebându-se dacă, prin încercările sale deznădăjduite de a o rupe în două, voia să-i testeze puterea de rezistență.

„Îndură asta!“ părea să-i spună prin mișcările violente de șolduri. „Și asta! Și asta!“

Va îndura totul. Indiferent de ce-i va fi sortit. Dar avea și ea nevoile ei, și, sinceră să fie, se cam săturase să fie obiectul temerilor și neliniștilor lui. Dacă asta voia să-i dovedească – puterea ei de rezistență... atunci așa să fie!

După următorul „pas de dans“, la fel de violent ca și celelalte, Lily își încleștă picioarele în jurul șoldurilor lui și, schimbând poziția, ajunse să-l domine de sus. Pantalonii, ce-i atârnau deasupra genunchilor, îl împiedicau să se împotrivească. Asta dacă ar fi dorit s-o facă, dar expresia de pe chipul lui exprima exact contrariul. Îl făcuse prizonier, iar prizonierul își accepta, fericit, soarta.

Stătea călare peste șoldurile lui și încerca să se poziționeze cât mai bine cu putință deasupra bărbăției lui imense și excitate.

— Nu te mai mișca! îi porunci ea, cu un zâmbet pe buze.

De aici, preiau eu frâiele.

Uimit, dar nu nemulțumit, el întinse mâna ca să-i mângâie coapsele.

— Lily!...

— Gata, gata! îl respinse ea, dându-i mâna la o parte. Doar ți-am spus să stai nemișcat!

Rezemându-se de pieptul său, se ridică și se lăsă apoi ușor deasupra lui, într-un dans lent și chinuitor. Gemetele lui de plăcere îi gâdilară palmele.

El o apucă de șolduri, explorându-i și mai mult adâncurile.

— Nu ești cuminte, îl mustră Lily, oprind dansul senzual și dându-i mâinile la o parte. Nu vrei să vezi cât sunt de puternică? Să te convingi că mă pot descurca și fără tine?

Ochii îi licăreau de dorință, iar Lily își dădu seama că Julian îi înțelesese, în sfârșit, jocul.

Un fior de încântare îi străbătu trupul.

— Ține-ți mâinile întinse pe lângă corp! îi spuse ea poruncitoare.

El se supuse fără să crâcnească.

— Nu te miști, da?

— Nu mă mișc.

— Promiți? Dacă nu, mă văd nevoită să te leg de pat.

„Ooo!“ Nu-i displăcea ideea. Chiar deloc. Ce interesant! Poate altă dată.

— Promit, îi răspunse el, arcuindu-și spatele. Fac ce vrei tu. Dar grăbește-te!

Ea zâmbi încântată. Poziția în care stătea îi conferea o priveliște de vis, oferindu-i ocazia de a-i admira lui Julian în voie pieptul și brațele puternice, mușchii și tendoanele încordate ca un arc. Era întruchiparea agoniei senzuale.

Devorându-l din priviri, ea începu din nou dansul seducător, răsucindu-și șoldurile într-un ritm constant. Fiecare mișcare o făcea să plutească pe aripile desfătării supreme. Gemetele lui de plăcere îi vibrau în tot corpul.

— Vezi? îl întrebă ea cu falsă pudoare. Știu de ce ai nevoie. Și știu la fel de bine să-mi satisfac și propriile nevoi.

Înjurând în barbă, Julian închise ochii.

Odată ce dorința atingea apogeul, Lily accelera pașii de dans. Își plimbă mâinile pe pieptul lui, mângâindu-i și ciupindu-i sfârcurile de pe pieptul lui plat.

— Lily! îngăimă el, scrâșnind din dinți și ridicându-și puțin capul. Ochii îi poposiră asupra locului în care trupurile li se contopeau. Vreau să te ating. Lasă-mă să te mângâi!

— Nu, se împotrivi ea. O s-o fac eu, îi răspunse apoi, cu un zâmbet fermecător.

Își duse mâinile la sânii ce se eliberaseră din strânsoarea corsetului și îi cuprinse în căușul palmelor prin țesătura fină a cămășuței. Deveniseră mai mari și mai delicați, pentru că purta un copil în pântec. Și sfârcurile îi erau acum atât de sensibile, încât doar la simpla lor atingere prin țesătura fină de muselină a cămășuței, simți cum plutea pe crestele valurilor de plăcere. Continuă să-și tachineze mugurii excitați, ciupindu-i cu unghiile.

— Dumnezeule! îngăimă Julian, dansând sub ea. O să mă omori.

Glasul lui deznădăjduit îi provoca o plăcere mai presus de orice cuvinte. Da, asta își dorea Lily. Să-l domine, necruțătoare ca o zeiță a fertilității din mitologia păgână. O nouă viață creștea în pântecul ei. Ce putea fi mai puternic decât asta? Nu voia să fie ocrotită. Ci venerată și temută.

Își plimbă apoi palmele pe abdomen, și tot mai jos, în locul unde trupurile li se contopeau, strecurându-și degetele pe sub poalele cămășuței sale. Își descoperi bobocul sensibil și începu să-l dezmierde cu degetul.

Rămase apoi nemișcată, odihnindu-și pelvisul de al lui și savurând plăcerea de a-l ține prizonier în adâncurile ei, în timp ce își plimba degetul de jur împrejurul perluței ei avide de plăcere. Plutind acum din nou pe aripile desfătării supreme, începu să-și miște iar șoldurile, într-un dans amețitor, deasupra barbăției lui excitate. Nu-și putea desprinde ochii de la el. Iar privirea lui era ațintită asupra mâinii jucăușe cu care își conferea singură plăcere. Nicicând nu fusese mai copleșit de dorință. Strângea cu putere în pumni așternuturile de pat în timp ce își continua dansul frenetic dintre coapsele ei.

Lily reușea cu greu să-și stăvilească valurile de extaz. Voia și mai mult. Voia ca el să-i recunoască dominația, voia să-l facă să-și cerșească descătușarea și izbăvirea.

— Lily! o imploră el. Doamne, Lily! Nu mai pot să... o să...

— Da. O, *da!* îngăimă ea, plutind pe aripile extazului suprem.

Valuri succesive de plăcere o purtară pe crestele lor, în

timp ce el o prinse de șolduri și își descătușă seva înlăuntrul ei.

Ea se prăbuși peste el, gâfâind și tremurând de fericire. El o strânse cu putere la piept.

— Totul va fi bine, îi spuse ea, învăluindu-l cu trupul ei și sărutându-i buzele depărtate. Crede-mă, Julian! Totul va fi bine. Ai încredere în mine! Ne iubim cu o pasiune răvășitoare. Toată suferința a rămas în trecut. Avem toată viața înaintea noastră – o viață minunată și un viitor strălucitor.

Nicicând nu crezuse cu mai multă tărie în cuvintele ei.

Și nicicând nu se înșelase mai tare.

Capitolul 22

Găsi scrisoarea a doua zi de dimineață.

Draga mea Lily,

Îmi imaginez reacția ta când vei găsi epistola mea. Îți vei dori, probabil, să-ți fi dus la bun sfârșit amenințarea de aseară și să mă fi legat de pat. Și eu aș fi vrut să faci asta.

Iubita mea Lily! De unde să încep?

Am un dușman. Am bănuit, încă de la moartea lui Leo, că eu am fost, de fapt, ținta atacului. Ți-am povestit ieri cum, tânăr fiind, am intrat în posesia unor informații extrem de prețioase, pe când lucram la cafenea. Deși încercarea mea de a pune un pariu la cursa aceea de cai a fost sortită eșecului, am găsit alte modalități de a folosi informațiile în avantajul meu material. Și dacă ar fi să dau vreodată socoteală pentru faptele mele, nici legea, nici adevărul nu ar mai fi de partea mea.

În ultimele șase luni, m-am temut mereu că cineva mi-a descoperit adevărata identitate și a făcut legătura dintre Julian Bellamy și băiatul surdomut de la cafenea. Am fost convins că această persoană necunoscută a încercat să mă reducă pentru totdeauna la tăcere, în noaptea meciului de box.

Lily, dacă ai ști cu câtă ardoare am sperat ca suspiciunile mele să nu fie întemeiate! Un timp, am reușit să mă conving că ai avut dreptate, că moartea lui Leo a fost doar o tragedie absurdă, un act înfăptuit la întâmplare. Ieri însă, speranțele mele cele

mai frumoase, dar și temerile cele mai cumplite au prins viață. După ce mi-ai împărtășit vestea că vom avea un copil, am primit, în aceeași oră, dovada incontestabilă că sunt un om stigmatizat. Viața mea este în pericol – și, atâta timp cât îți voi rămâne alături, nici tu nu vei fi în siguranță.

Nu pot să stau cu mâinile în sân și să aștept să vi se întâmple ceva – ție sau pruncului nostru – și nici nu pot să trăiesc bântuit de spectrul fricii. Plec în această dimineață, împreună cu Morland și cu Ashworth, să mă confrunt cu asasinii lui Leo și să-mi identific dușmanul. De acolo, voi face tot ce-mi va sta în putință ca să vă protejez pe amândoi – pe tine și pe rodul iubirii noastre.

Trebuie să mă crezi că voi merge până în pânzele albe ca să rezolv problema asta și să mă întorc acasă la tine. S-ar putea însă la fel de bine să nu mă mai întorc – este o posibilitate pe care nu pot s-o ignor. Dacă așa se va întâmpla, încearcă să iei, discret, legătura cu avocatul meu! Am pus deoparte anumite fonduri. Niciodată nu vei duce lipsă de ceva.

Știu că, părăsindu-te în felul acesta, îmi încalc promisiunea și că am un comportament nedemn de tine. Dar adevărul este că n-am fost niciodată demn de tine. Nu știi nici jumătate din faptele pe care le-am comis. Dar indiferent de trecutul meu sordid, săptămânile petrecute alături de tine au fost cele mai fericite și mai frumoase din viața mea. Dacă am fi avut parte fie și numai de o singură noapte petrecută împreună, nici un sacrificiu n-ar fi fost îndeajuns ca să te numesc „soție“ măcar o singură dată și să plec apoi în mormânt, cu verigheta pe deget. Aș putea să acopăr această foaie de hârtie, scriindu-ți de nenumărate ori „Te iubesc“, și tot n-ar fi de-ajuns.

Te iubesc.

Citește-mi epistola de mii de ori! Poți să-ți iei un răgaz ca să bei un ceai și s-o citești apoi iar, de alte mii de ori. În fiecare zi, dacă vrei.

Nu-ți încălca niciodată făgăduielile pe care le-ai făcut aseară! Nu te îndoi vreodată de dragostea mea

și, indiferent ce se va întâmpla, găsește o cale ca să mergi mai departe! Îmi dau prea bine seama de ironia sorții, căci – în timp ce eu îmi încalc promisiunile – îți cer ca tu să ți le ții pe ale tale. Nu e corect din partea mea, dar asta îmi e firea. Sunt un nemernic și, așa cum spui și tu, un ticălos fără seamăn. Chiar și pasărea aia nenorocită știe adevărul. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, rămân același J. al tău.

— Nu! strigă Lily, îndepărtându-se de măsuța de toaletă pe care se afla scrisoarea. Nu, nu, nu! Cum ai putut să-mi faci asta?

Își puse mâna pe țesătura subțire a cămășuței. Petrecuseră împreună o noapte magică. Sau nu fusese decât un vis? Nu. Tava cu resturile rămase de la cină era încă acolo. Făcuseră dragoste toată noaptea cu o pasiune răvășitoare, odihnindu-se doar rareori între partidele nebune de amor. Își imaginase că, prin această iubire pătimașă, își depășise temerile și reținerile.

Dar nu, nu fusese nicicând așa. Își luase doar rămas-bun. Făcuse dragoste cu ea ca și când ar fi fost *ultima* noapte petrecută împreună. Și acum, pornise să îmbrățișeze pericole necunoscute, aruncând-o într-o vâltoare sufletească fără margini.

Naiba să-l ia! *Naiba* să-l ia! Lily înjura arareori, dar nici nu i se ivise vreodată o ocazie mai bună ca să prolifereze blasfemii. El plănuise de mult toate astea. N-o spusese oare ieri în galerie? Cei trei domni organizaseră o partidă de călărie.

— Să te ia naiba, Julian! spuse ea cu glas tare. Să te ia naiba, cu toate cuvintele tale nobile! Și să fiu a naibii dacă o să te las să mă părăsești în felul ăsta!

Se uită la ceas. Era deja nouă și jumătate. Mii de draci! Cine putea să spună unde ajunsese deja?

Servitoarea ei intră într-un suflet în cameră, atrasă, probabil, de țipetele mânioase ale stăpânei sale.

— Vreau un costum de călărie și o pelerină călduroasă, îi porunci Lily. Acum! Nu mai pierde timpul să le calci! În timp ce servitoarea făcu o reverență în fața ei, Lily deschise ușa larg și strigă cât o ținură plămânii: Swift! În câteva clipe, creștetul cărunt al majordomului apăru în capul scărilor. Vreau să pregătești imediat trăsura, Swift, îi ordonă ea. Fără să mai aștepte încuviințarea lui, Lily trânti ușa și se îndreptă spre lavoar, unde

se spălă cu apă călduță și își pieptănă părul încâlcit după o noapte de iubire. Până când servitoarea îi aduse haine curate – o cămășuță, un corset și o jupă –, Lily era deja pregătită să le îmbrace. Luă în grabă ciorapii și jartierele. Adu-mi rochia! îi spuse apoi servitoarei. Ciorapii păreau să se împotrivească cu încăpățânare dorinței ei de a-i îmbrăca, iar jartierele erau și ele la fel de rebele. Naiba să-i ia de ciorapi! mormăi ea, dorindu-și să înjure mai des, ca să-și îmbogățească repertoriul de blasfemii. Și naiba să le ia de jartiere! Când ceasul bătu ora zece, Lily era complet îmbrăcată și simplu coafată. Oferea un tablou prezentabil, dacă nu chiar o imagine a eleganței. Aruncă o ultimă privire în oglindă, plimbându-și palmele umede pe faldurile rochiei de culoarea ametistului. Am nevoie de mănuși, îi strigă ea servitoarei.

Aceasta îi oferi două perechi de mănuși.

Lily le alese pe cele din piele de căprioară și fugi cu ele, punându-și-le în mâini în timp ce cobora treptele în fugă.

— E gata trăsura, Swift?

— Aproape, milady.

— Spune-i vizitiului să vină în fața intrării principale! O să-l aștept pe trepte.

Sinceră să fie, Lily habar nu avea unde să se ducă. Știa doar că trebuia să se ducă *undeva*. Nu putea să rămână acasă, ținând evidențe contabile sau aranjând cărțile în ordine alfabetică, în timp ce Julian se afla undeva în lume, ispitind pericolele.

Se duse la ușa de la intrare și puse mâna pe clanță. „Amelia“, își spuse în gând. Va începe cu Amelia și cu Meredith. De vreme ce toți cei trei bărbați plecaseră împreună, poate că soțiile lor aveau vreun indiciu referitor la destinația acestora.

Lily deschise ușa și se năpusti afară, oprindu-se însă în prag. Amelia și Meredith stăteau pe terasa de la intrare. Amelia își ținea mâna în aer, de parcă se pregătea să sune la clopoțelul de la ușă.

— Bună dimineața! o întâmpină ea, cu un zâmbet larg pe buze. Ce iute ai fost! Ne-ai văzut venind pe alee?

— Nu, îi răspunse ea, clătinând din cap.

— Pentru că bărbații noștri au plecat să călărească, interveni Meredith, ne-am gândit să ne distrăm și noi puțin. Ce zici de o plimbare în parc?

— Lasă-l naibii de parc – asta zic eu!

Cele două femei clipiră uluite.

— Îmi cer iertare. Dar poftiți, poftiți! O să vă explic, spuse Lily, invitându-și înăuntru prietenele uluite și închizând ușa în urma lor. Soții noștri nu s-au dus să călărească de plăcere. S-au dus să le ceară socoteală ucigașilor lui Leo.

Amelia și Meredith își aruncară priviri una alteia.

— Trebuie să mă credeți, le spuse Lily. Julian mi-a lăsat o scrisoare în dimineața asta.

— Te credem, draga mea, îi răspunse Amelia, punându-și mâna pe brațul lui Lily. Dar știam deja.

— *Știați*... deja?

— Soții noștri ne-au mărturisit totul, spuse Meredith, dând din cap. Dar domnul Bellamy ne-a rugat să nu-ți spunem nimic. Nu vrea să-ți facă speranțe deșarte și nici să-ți stârnească temeri, până nu se va termina totul.

Lily încremeni, copleșită de mânie și de neîncredere. Nu mai știa ce să creadă. Soțul ei, prietenele ei, soții prietenelor ei... Oare întrega lume conspira împotriva ei?

Amelia o strânse de braț și o duse în salonul de oaspeți, ajutând-o să se așeze pe un scaun.

— Nu ai de ce să te temi, îi spuse ea, așezându-se în fața prietenei sale. Stai să-ți explic! Domnul Bellamy a făcut investigații și a reușit să-i găsească pe cei doi posibili atacatori ai lui Leo. Au fost condamnați la închisoare în aceste șase luni, pentru alte delicte, iar astăzi urmează să fie eliberați. Soții noștri s-au dus să-i întâmpine și să-i aducă la Londra sub acuzația de crimă. Planul lor nu este deloc primejdios și totul se va sfârși în curând.

— Dar... dar nimic din toate astea nu are sens.

Dacă planul lor nu era într-adevăr primejdios, de ce i-ar mai fi scris Julian că s-ar putea să nu se mai întoarcă? Spunea că viața îi fusese amenințată cu o zi în urmă. Gândul îi zbură la întâmplarea de pe stradă, când cineva îi lovise din greșeală, izbind-o de vitrina unui magazin. Oare la asta se referea Julian? Ar putea constitui o explicație plauzibilă pentru comportamentul aproape nebunesc al soțului ei, care o purtase în brațe până acasă, unde se prăbușise, frânt de oboseală și de ușurare.

O prinse pe Amelia de mână și o strânse cu putere.

— Te cred, Amelia. Probabil că, până ieri, acesta era

planul. Dar ceva s-a schimbat. De aceea mi-a scris Julian scrisoarea. Îmi spune nu doar că le va cere socoteală asasinilor lui Leo, ci îmi vorbește și de identificarea unui dușman necunoscut. Îmi vorbește de violență, cât și de posibilitatea de a nu se mai întoarce. Sunt convinsă că soții noștri se află în pericol. Sau, cel puțin, al meu, fără urmă de îndoială. Trebuie să facem ceva. Știți cumva unde s-au dus?

Amelia și Meredith se priviră cu multă băgare de seamă.

— Lady Lily, începu Meredith, știu că ești îngrijorată. Dar chiar dacă se află în pericol, soții noștri vor reuși să se descurce mult mai bine decât majoritatea semenilor lor.

— Dacă s-au dus să întâmpine prizonieri care urmează să fie eliberați... spuse Lily, ignorând-o. Câte închisori avem în Anglia? Fleet? Newgate? Bridewell? Și multe altele, numai în Londra. Dar varianta unei închisori londoneze nu stă în picioare. De ce s-ar duce acolo călare? Trebuie să fie undeva mai departe.

Amelia o prinse de mână, atrăgându-i astfel atenția.

— Lily, draga mea...

— Știu ce-o să-mi spui, Amelia, îi ripostă Lily, pe un ton tăios. Că soții noștri dețin controlul asupra situației, iar noi n-am face altceva decât să-i încurcăm. Dar sunt convinsă că te înșeli. Nu pot să-ți spun de unde știu asta, dar o *știu* pur și simplu. Julian nu mi-ar fi lăsat scrisoarea aceea dacă n-ar fi avut motive de îngrijorare, continuă ea, trăgând adânc aer în piept. Voi două puteți să mă ajutați să-l găsesc... sau puteți la fel de bine să plecați și să mă lăsați să mă descurc singură.

— Rhys nu mi-a dat detalii legate de destinația lor, spuse Meredith, oftând. Mi-a spus doar că vor călări undeva la țară.

— Mi-e teamă că nici eu nu știu mai mult de-atât, adăugă și Amelia. Adevărul e că nu acord niciodată prea multă atenție discuțiilor despre cai și călărie, trebuie să recunosc.

— Avem nevoie de o listă, spuse Lily. O listă a închisorilor aflate în împrejurimile Londrei, unde poți ajunge călare.

— Chiar dacă vom obține această listă, ce vei face cu ea? întrebă Amelia. Nu putem să ajungem peste tot în același timp.

Lily își lăsă privirea în pământ, luptându-se să-și stăvilească lacrimile de frustrare ce amenințau să-i brăzdeze obrajii. Nu i-ar fi fost de nici un folos să plângă.

Un smoc de pene colorate în nuanțele curcubeului îi atrase atenția. Tartuffe străbătu în zbor salonul de oaspeți, poposind

deasupra candelabrului.

— Papagal afurisit ce ești! îl certă ea. Cum ai reușit să ieși din colivie?

— E al tău? o întrebă Amelia, bătând, entuziasmată, din palme.

Lily încuviință din cap.

— E încântător, spuse Meredith. Și se pare că e la fel de îngrijorat ca tine de soarta domnului Bellamy. Îi rostește numele necontenit. „O, Julian!“ spune el. De nenumărate ori. „O, Julian!“ Și acum spune: „Vinovat, vinovat!“ adăugă ea, chicotind.

— A fost cândva al unui avocat, îi explică Lily. Și a făcut, într-adevăr, o pasiune pentru numele lui Julian.

O idee îi trecu atunci fulgerător prin minte. Un pasaj din scrisoarea sfâșietoare a lui Julian.

„Sunt un nemernic și, așa cum spui și tu, un ticălos fără seamăn. Chiar și pasărea aia nenorocită știe adevărul.“

Și ce anume știa papagalul ăsta nenorocit despre Julian? Vinovat, vinovat, chiar așa!

— Să...nu...cumva...să...te...miști...de...acolo! îl avertiză ea pe Tartuffe, retrăgându-se cu pași lenți. În clipa în care ajunse la ușă, se năpusti într-un suflet pe coridor, unde găsi doi servitori. Tu! îi spuse ea unuia dintre ei, pocnind din degete. Adu o foaie de hârtie și o pană de scris! Apoi, îndreptându-și atenția spre celălalt, îi porunci: Tu du-te la bucătărie și adu-mi o farfurie cu fructe tăiate mărunt și presărate cu miez de nucă! Grăbiți-vă, amândoi! După ce servitorii plecară să-i îndeplinească poruncile, Lily se întoarse în salon. Era o idee nebunească și, fără îndoială, zadarnică, dar se agăța de ea cu disperare. Amelia, spuse Lily, așezându-se din nou la locul ei și ținându-și ochii ațintiți asupra papagalului agățat de candelabru. Știu că ceea ce te voi ruga să faci acum este mai prejos de rangul tău de ducesă. Dar te rog să nu mă refuzi.

— Despre ce este vorba?

Servitorul aduse în clipa aceea foaia de hârtie și pana de scris, iar Lily îi făcu semn să i le dea Ameliei, spunând:

— Te rog să scrii tot ce spune papagalul!

— Când vor fi eliberați? întrebă Ashworth.

Ieșind din mocirlă, Julian urcă o moviliță și își aținti ochii asupra Tamisei. Pe undele râului pluteau, prinse în ancore, mai

multe corăbii ce îndeplineau rolul de închisori – corăbii fantomatice și scheletice, mâncate de putregai și lipsite de catarge și de vele. Scoase din uz, serveau acum ca temnițe plutitoare pentru condamnați.

— După ce se încheie ziua de muncă, îi răspunse el. Și în această perioadă a anului, munca se termină la ora patru după-amiaza.

— E ciudat, nu-i așa? murmură Ashworth. Faptul că folosesc ocnași la fabricarea armelor.

— Probabil că se află sub strictă supraveghere.

Prizonierii erau transportați cu bărcile de pe corăbii pe țărm, unde lucrau la Woolwich Warren, cea mai mare fabrică de armament din Anglia. În partea de sud, se înălța un zid imens, care împrejmuia Woolwich Warren – un labirint de șantiere navale, ateliere de topitorie, depozite de muniție și multe altele.

— La ora patru? spuse Morland, consultându-și ceasornicul. Nu s-a făcut nici ora prânzului. Mai avem încă destul timp la dispoziție. Hai să luăm masa la han!

Plecaseră din Londra înainte de ivirea zorilor, urmând cursul Tamisei, în drumul ei spre mare. În zori, ajunseseră în preajma ținutului Woolwich și a corăbiilor-închisoare. Lăsaseră caii să se odihnească la un han din apropiere și porniseră pe jos să scruteze împrejurimile.

— Haideți să recapitulăm încă o dată planul! spuse Julian.

— Iarăși? mormăi Ashworth.

— Dar nu e prea complicat, spuse ducele. Intrăm în fabrica de armament și, înainte ca asasinii să fie eliberați, îi explicăm faptele ofițerului supraveghetor, și de acolo, îi preluăm noi. Îi ducem la închisoarea Newgate, unde eu îi voi acuza de crimă. Ăsta e planul.

— Greșit, spuse Julian. Planul s-a schimbat.

— Serios? Cum așa? întrebă Ashworth.

— Va trebui să intrăm în fabrică sub un alt pretext. Și îi lăsăm să fie eliberați. Apoi, după ce îi voi urmări un timp, îi voi prelua eu. Sub paza mea, le explică Julian, scoțând dintr-o geantă un pistol, un corn pentru praful de pușcă și un săculeț cu alice de plumb.

— Sub paza *ta?* Sub amenințarea armei? Dar de ce?

— Pentru că trebuie să știu cine i-a angajat, răspunse Julian, povestindu-le apoi, în termeni neutri, despre întâmplarea

de pe stradă și despre biletul pe care cineva i-l strecurase în mână, în învălmășeală. Nu le repetă cuvânt cu cuvânt mesajul scris în bilet, ci le spuse doar esența. Este un avertisment, continuă el. Fie te vei da la o parte, fie vei fi redus la tăcere! Tăcu pentru o clipă, preocupat să măsoare praful de pușcă. Suspiciunile mi-au fost confirmate, își reluă Julian firul povestirii. Eu eram ținta atacului care s-a soldat cu moartea lui Leo și rănirea gravă a lui Faraday. Dacă ticăloșii ăștia vor sfârși în ștreang, nu voi mai afla niciodată cine a orchestrat întreaga operațiune. Lily nu va fi niciodată în siguranță. Singura mea șansă este să-i prind și să-i oblig să mă ducă la cel care i-a tocmit.

— Și ai de gând să faci asta de unul singur? îl întrebă ducele.

— Acțiunea implică răpirea celor doi, îi răspunse Julian. Și torturarea lor, dacă vor refuza să vorbească de bunăvoie. Nu pot să vă implic în așa ceva.

— Cândva, m-ai implicat în fapte mult mai reprobabile, spuse Ashworth.

— Asta s-a întâmplat în trecut. Acum, amândoi v-ați căsătorit și aveți responsabilități. Morland așteaptă și un copil.

— Dar asta nu e valabil și pentru tine? replică Morland.

Simți o strângere de inimă, gândindu-se la Lily. Se trezise oare? se întrebă el. Îi blestema numele și regreta ziua în care se căsătoriseră?

— Plecați! insistă Julian. Mă voi descurca singur.

Ashworth și Morland se priviră unul pe celălalt. Nici unul din ei nu se urni din loc.

— N-avem de gând să te lăsăm singur, omule, spuse ducele, lovind o piatră cu piciorul. O prețuim prea mult pe soția ta.

— Și, în plus, îți suntem datori, adăugă Ashworth.

— Lăsați baltă Clubul Armăsarilor! le răspunse Julian, clătinând din cap. A fost doar o joacă din partea lui Leo. Am invocat toate prostiile alea – codul onoarei, al fraternității și nobleței aristocratice – doar ca să vă conving să treceți la acțiune atunci când Leo a murit. Nici unul din voi nu-mi este dator.

— Eu îți datorez viața, insistă Ashworth, pufnind. Sau nu-ți mai aduci aminte?

Julian își înclină, gânditor, capul. Da, poate că avea dreptate în privința asta. Îl împiedicase să se arunce de pe stâncile din Cornwall. Deși, la vremea aceea, Ashworth nu

considerase gestul lui Julian drept o favoare.

— Îmi amintesc și eu ajutorul pe care mi l-ai acordat când am pornit în toiul nopții în căutarea pupilei mele fugare, adăugă ducele.

— Nu cred că are prea multă importanță. Nici n-am vrut să te ajut.

— Mi-ai fost cavaler de onoare la nuntă, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Ashworth. Suntem prieteni, Bellamy. Trebuie să rămânem uniți, indiferent de planul nebunesc pe care l-ai conceput.

— Dar n-ai putea să ne oferi măcar niște explicații? întrebă Morland. De ce dracu' vrea cineva să te omoare cu atâta ardoare?

Julian șovăi, neștiind dacă să le mărturisească adevărul sau nu. Îi erau oare cu adevărat prieteni? Își plimbă privirea de la ducele de Morland, cu alura lui sobră și aristocrată, la războinicul de temut, care purta urmele rănilor căpătate pe câmpul de luptă. Era mai bine să-i rămână prieteni decât să și-i facă dușmani.

— Știu anumite lucruri, le mărturisi el, în cele din urmă. Lucruri pe care n-ar trebui să le cunosc. Pe când eram tânăr și lucram la o cafenea, am auzit anumite secrete. Mama lucra la bucătărie, iar eu eram curier.

— Și tatăl tău...? interveni Ashworth.

— Nu intră în peisaj, îi răspunse el, pe un ton tăios.

Julian nu-și imagina că vestea ar putea cădea ca un trăsnet asupra celor doi prieteni.

Și nu se înșelase.

— La ce te referi? îl întrebă Morland, încruntat. Ce lucruri ai aflat?

— Lucruri referitoare la Osiris. La armăsarul la care ții atât de mult. Și care constituie – nu-i așa? – motivul înființării acestui club. Când Morland încuviință din cap, Julian continuă: Știu, de exemplu, că prima cursă pe care a câștigat-o a fost aranjată.

— Prima lui cursă? spuse Morland, ridicându-și capul, vădit uimit. Asta a fost...

— La Doncaster. Pe atunci, era un mânz de trei ani. Jocheul lui l-a ținut pe tușă tot anul. Pariorii creșteau miza. La Doncaster, aceasta era de doisprezece la unu și toată lumea paria pe...

— Mariner, îl întrerupse Ashworth. Acesta a obținut rezultate remarcabile tot anul. Îmi amintesc și acum șocul pe care

l-am trăit cu toții în momentul în care a terminat cursa pe locul al treilea.

— Dar nu toată lumea a suferit acest șoc. Cu siguranță, nu cei zece membri din Clubul Jocheilor. I-am auzit discutând la cafeneaua unde lucra mama mea. La vremea aceea, nu știam cum îi cheamă, dar îmi aminteam foarte bine vocile lor. Mi le repetam de nenumărate ori, ca să nu le uit. Apoi, în anii următori, le-am aflat identitățile și... Și am început să-i șantajez pe fiecare în parte.

Cei doi prieteni îi întâmpinară cuvintele cu o tăcere presărată deopotrivă cu teamă și respect. Julian savura din plin momentul. Nici lui nu-i venea să creadă că avusese curajul să facă asta.

După ce aflase numele fiecărui conspirator în parte, continuase să joace rolul unui surdomut, așa cum îl cunoșteau și oamenii aceia. Un surdomut pus pe rele. Prin gesturi și bilete scrise, le ceruse, fiecăruia în parte, câte o întâlnire între patru ochi. Când se întâlneau, le înmâna câte o scrisoare scrisă cu majuscule. Aceasta fusese prima misivă pe care o scrisese, de-a lungul mai multor săptămâni, cu o minuțiozitate ieșită din comun.

Dați-i câte o sută de guinee surdomutului și lăsați-l apoi să plece teafăr și nevătămat! Dacă băiatul nu se va întoarce cu banii până la apusul soarelui, ziarele de mâine vor spune adevărul despre Doncaster.

Ar fi putut la fel de bine să-l împuște acolo, pe loc, iar fapta lor ar fi fost cât se poate de înțeleaptă. Căci nimeni nu ar fi spus ziarelor ce se întâmplase cu adevărat la Doncaster. Chiar dacă Julian s-ar fi dus să vorbească personal cu ziariștii publicațiilor de scandal, era puțin probabil să fi dat cineva crezare poveștii sale.

Dar odată cu dispariția mamei lui, nu mai avea nimic de pierdut. Așa că își pusese de zece ori în practică înșelătoria, și de fiecare dată, cacialmaua se dovedise o reușită. I se părea trist faptul că nu le stârnise nici cea mai vagă suspiciune. În concepția lor, pentru că era surdomut, atunci era și idiot. Reușise, astfel, de fiecare dată, să plece din casa lor cu inima bătându-i frenetic în piept și cu o sută de guinee în buzunar. Ar fi putut să le ceară și mai mulți bani – o știa prea bine acum. Dar pe atunci, nici nu-și putea imagina o sumă mai mare. Strânsese, astfel, cu totul, o mie

de guinee. Din acești bani, își cumpărase o pereche nouă de pantofi și un costum de haine. Și pornise apoi să-și clădească o avere impresionantă.

Ani mai târziu, când Osiris fusese retras din cursele de cai, devenind armăsar de prăsilă, iar Leo înființase Clubul Armăsarilor... o, ce dulce era ironia sorții!... Julian devenise unul dintre cei zece membri ai clubului. Nu mai era băiatul care le ștergea cizmele de noroi.

— I-ai șantajat, murmură Ashworth, fluierând printre dinți. Și crezi că te-a recunoscut cineva?

— Sunt convins de asta, îi răspunse Julian, dând din cap.

— Dar nu înțeleg, continuă Ashworth. Este vorba doar de o simplă cursă de cai, care a avut loc cu mulți ani în urmă. De ce-ar comite cineva o crimă ca să păstreze acest secret?

— Nu e vorba doar de simplă cursă de cai, spuse ducele. Ci de averi pierdute în urma pariurilor. Mulți oameni au ajuns în pragul ruinei. Dacă intriga lor ar deveni cunoscută, conspiratorii ar fi alungați pentru totdeauna nu doar din Clubul Jocheilor, ci și de pe scena societății londoneze.

— Ar comanda, așadar, o crimă doar ca să-și salveze reputația? întrebă Ashworth, ridicând din umeri. Dar cred că oamenii au ucis și pentru mai puțin.

— Ar mai putea fi și altceva, spuse Julian. În cafeneaua unde am aflat de complotul „aranjării“ acestei curse de cai, veneau în fiecare zi domni care își dezvăluiau secretele. Secrete politice, secrete de afaceri sau secrete amoroase. Dacă m-a recunoscut cineva, cine știe ce-și imaginează că am mai aflat. De aceea, îmi este cu neputință să-mi identific atacatorul. Pentru asta am nevoie de Stone și de Macleod.

— Asta în ipoteza că Stone și Macleod sunt, într-adevăr, asasinii lui Leo. N-ar trebui să așteptăm mai întâi și să vedem dacă Faraday îi va identifica?

Julian își întinse mâna înarmată spre malul râului, ca să verifice dispozitivul de ochire al pistolului.

— Nu-l putem implica pe Faraday în povestea asta. Nu am încredere în el.

Capitolul 23

— Astăzi, victoria va fi a mea, promise Claudia.

— Poate că da, îi răspunse adversarul ei, fără să-și desprindă privirea de la piesele de table pe care le aranja la locul lor. Jocul tău a cunoscut un progres moderat.

— Un progres *moderat?* Dar ieri am fost cât pe ce să câștig.

— Cunoști diferența între înfrângere și „o victorie aproximativă“, draga mea? o întrebă el, aranjând într-o ordine clară ultimul grup de piese negre.

Ea clătină din cap.

— Nu e nici una.

— Dă-mi zarurile, te rog! spuse Claudia, prefăcându-se bosumflată.

Lăsând la o parte îmbufnarea prefăcută, Claudia îl plăcea pe Peter Faraday. Îl plăcea chiar foarte mult. Era o prezență binevenită în casa lor. Amelia și Spencer erau mereu ocupați cu obligațiile lor sau își petreceau timpul unul cu celălalt. Acum, avea alături un partener de suferință, prizonier ca și ea. Domnul Faraday era țintuit și el în casă, neputând să se miște fără ajutorul unui servitor. Își petreceau aproape toată ziua împreună, și o parte din seri. Jucau table și cărți. Când se săturau de jocuri, el citea cu glas tare anumite articole din ziare, în timp ce ea tricota o cuvertură pentru bebeluși sau își odihnea, pur și simplu, ochii. N-o interesa prea tare conținutul articolelor din ziare, dar îi plăcea să-i asculte comentariile spirituale.

Îi plăcea să-l asculte, în general. Domnul Faraday avea o voce plăcută, cu un timbru plin și liniștitor și cu un accent deosebit, care îi trăda educația aleasă și manierele elegante. Era un bărbat chipeș, care semăna cu domnul Bellamy, înzestrat însă cu mai mult rafinament și mai puțină strălucire. Un domn în

adevăratul sens al cuvântului, își spunea Claudia. Mereu pus pe glume, dar fără să jignească.

Îi punea întrebări, acoperind o gamă largă de subiecte – de la copilăria ei, la pruncul pe care îl purta în pântec. Claudia era obișnuită cu tirurile de întrebări, dar avea rareori plăcerea ca cineva *să-i asculte* cu adevărat răspunsurile. Îi povestea totul despre Amelia și Spencer și îi evoca puținele amintiri pe care le avea despre părinții ei plecați în lumea celor drepți. Îi povestise chiar și despre aventura ei cu profesorul din York, iar domnul Faraday o ascultase, cu viu interes, fără s-o judece sau să se arate supărat. Putea să vorbească cu el despre orice.

Se înțelegeau, într-adevăr, foarte bine.

Aruncă zarurile și își mută piesele la locul lor.

— N-ai vrea să te căsătorești cu mine?

Sărmanul de el! Venise de o săptămână la conacul Morland și era pentru prima oară când Claudia îl lăsase complet fără grai.

— Poftim? spuse el, în cele din urmă.

— N-ai înțeles ce te-am întrebat? Am crezut că am vorbit cât se poate de clar. Te-am întrebat dacă n-ai vrea să te căsătorești cu mine. Claudia își dădea prea bine seama că el scotocea prin minte în căutarea unui răspuns, astfel că sorbi încet din paharul cu limonadă, ca să-și ofere un răgaz de gândire. Pentru că șovăia încă să-i răspundă, încercă să-l liniștească, spunându-i: Nu ai de ce să-ți faci griji, domnule Faraday. Nu sunt atât de naivă, încât să-mi imaginez că m-am îndrăgostit de dumneata. Dar ne înțelegem bine, nu-i așa? continuă ea, mângâindu-și abdomenul imens, unde pruncul se agita, nervos. Judecând după firea neliniștită pe care pruncul o manifesta încă din pântec, Claudia știa că o așteptau momente grele în viitor. Cu toate acestea, își iubea bebelușul, care, în curând, avea să-și facă intrarea în lume țipând cât îl ținea gura de tare. Nu mai am mult și trebuie să nasc, își reluă ea firul gândurilor. Și vreau să păstrez copilul.

— Atunci, asta va trebui să și faci, îi răspunse el, încruntat. Nu-mi spune că ducele insistă să dai copilul dacă nu te căsătorești!

— Nu, nici vorbă. Spencer și Amelia mă vor susține, indiferent ce hotărâre voi lua. Dar nu pot să neg faptul că viața noastră va deveni mult mai ușoară dacă mă voi căsători. Și m-am gândit că s-ar putea să-ți placă postura de tată. Mi se pare că ai putea să fii un părinte ideal și că ți-ar surâde ideea de a avea un

copil, fără... să fii nevoit să-ți îndeplinești sarcina deloc plăcută de a-ți fecunda soția.

— Sarcina deloc plăcută? repetă el, nevenindu-i să creadă ce auzea. „Sarcina deloc plăcută“ de a-mi fecunda soția? Dar cât de cumplită a fost experiența pe care ai trăit-o alături de profesorul de muzică?

— Cumplită cu adevărat. Dar nu despre asta este vorba. Aruncând apoi o privire spre coridor, ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea, se aplecă spre el, atât cât îi permitea abdomenul imens, și îl întrebă în șoaptă: Ești *pe invers*, nu-i așa?

El își păstră cu greu sângele-rece. Reuși însă să-și stăpânească reacțiile, luând, în schimb, carafa cu limonadă și umplându-i paharul.

— E în regulă, îl liniști ea iute. Știu să păstrez un secret. Și sunt convinsă că nimeni altcineva n-a mai observat acest lucru. Știu cum e să fii țintuit în casă. N-am nimic altceva de făcut decât să observ ce se petrece în jurul meu.

— Dar cum...?

— Foarte simplu, îi răspunse ea, zâmbind. Ochii îți zboară după lachei, nu după servitoare. Iar cel care ți-a stârnit cel mai mult interesul este servitorul înalt, cu maxilar pătrat, nu-i așa? Și mie îmi place. Are niște coapse seducătoare. Și un fund... Își rezemă bărbia în mână și scoase un oftat languros. Dar, din păcate pentru noi amândoi, servitoarea mea mi-a spus că îi este loial iubitei sale. Este croitoreasă, după câte se pare. Dar asta nu înseamnă că nu-l putem admira în tăcere. Putem să scăpăm anumite lucruri pe jos când se află prin preajmă și să-l obligăm să le adune.

— Nu zău, Lady Claudia! exclamă el, rezemându-se de spătarul scaunului și analizând-o cu atenție. Ești o tânără cu adevărat uluitoare, îi spuse apoi, cu un zâmbet de uimire în colțul gurii.

Claudia savura, încântată, momentul. Era timpul să observe cineva acest lucru.

— Asta înseamnă că accepți să te căsătorești cu mine?

— Nu, draga mea, îi răspunse el, cu blândețe. Nu pot să mă însor cu tine. Dar mi-ar plăcea să-ți fiu prieten.

— Dar un simplu prieten nu-i poate dărui un nume copilului meu.

— Nu. În cazul acesta, va trebui să găsești singură o soluție.

Dar sunt convins că te vei descurca de minune.

— Nu știu cum voi reuși să am grijă de un copil, spuse ea, cufundându-se în scaunul ei. Uneori, nu reușesc să am grijă nici măcar de mine.

— Claudia, ascultă-mă cu atenție! Săptămâna asta, am aflat multe lucruri despre tine. Vrei să știi ce-am aflat?

Ea ridică din umeri.

— Ești inteligentă, directă și dornică de cunoaștere. Ești înzestrată cu un spirit extraordinar de observație. Și nu ți-e teamă să-ți asumi riscuri. Nu-ți vei pleca niciodată capul în fața unor reguli absurde. Poate că aceste calități te-au transformat într-o adolescentă dificilă, dar – ascultă bine ce-ți spun! –, într-o bună zi, vei deveni o femeie cu totul excepțională. Și o mamă ideală. De asta, sunt ferm convins.

O lacrimă îi împăienjeni ochii, iar Claudia și-o șterse cu nerăbdare.

— Ești singurul care se poartă frumos cu mine.

— Nu e adevărat. Vărul tău și soția lui sunt foarte atenți cu tine. Te iubesc, chiar dacă nu te înțeleg întotdeauna. Iar, într-o bună zi, îl vei întâlni pe cel care te va iubi *și* te va înțelege deopotrivă. Iar dacă există dreptate în lume, va avea și un maxilar pătrat, și niște coapse seducătoare. Nici să nu accepți altceva!

— Din păcate, va trebui să accept orice. O mamă necăsătorită cu un copil în brațe? Nu-mi voi putea permite să fac mofturi. Nu voi avea nici măcar un sezon în care să-mi fac debutul în societate așa cum trebuie.

— Ba eu cred că îl vei avea, îi răspunse el, cu tandrețe în privire. Ani mai târziu, de acum încolo, când te vei întoarce la Londra, vei avea renumele unei femei frumoase, puternice și independente, cu un trecut fermecător de scandalos. Bărbații îți vor cădea cu toții la picioare. Luând zarurile, adăugă: Voi avea grijă să particip la primul tău bal în societate doar ca să mă bucur că profețiile mi s-au adeverit.

— Serios? întrebă ea. Privindu-i cu tristețe piciorul pe care abia îl putea sprijini în pământ, își spuse că era un adevărat act de curaj din partea lui numai și simplul gând de a participa la baluri. Atunci, va trebui să fii primul meu partener de dans, îi propuse Claudia.

— S-a făcut.

Își strânseră mâna pe deasupra tablei de joc. Simțind niște crampe abdominale, Claudia tresări de durere.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Da, da, îi răspunse ea, trăgând adânc aer în piept și apoi dându-l încet afară. Am aceste contracții aproape în fiecare zi. Travaliu fals, susține doctorul. Își masă abdomenul rotund în cercuri mici, până când junghiurile începură să se mai diminueze. Contracțiile de acum nici nu se comparau cu episoadele înspăimântătoare pe care le suferise la începutul sarcinii. Durerile și sângerările... Dar dumneata ai fost vreodată îndrăgostit, domnule Faraday? îl întrebă ea, încercând să-și abată gândurile de la suferința ei prin încercarea de a aborda un alt subiect de discuție.

— Da, îi răspunse el, evitându-i privirea.

— Dar povestea nu s-a terminat bine.

— Nu, nu s-a terminat bine, spuse el, aruncând zarurile și privindu-le apoi cu insistență. De fapt, s-a terminat foarte prost.

Chipul îi trăda o tristețe sfâșietoare. Claudia ar fi vrut să-i aline inima frântă, dar nu știa cum s-o facă. Se mulțumi, în schimb, să ia o înghițitură din paharul cu limonadă.

— Și crezi că mai merită s-o așteptăm? îl întrebă ea, ștergându-se la gură. Dragostea?

— Da, îi răspunse el, cu fermitate. Merită s-o așteptăm, Claudia. Merită să trăim și să murim pentru ea. Merită și să ucidem în numele ei. Reprezintă totul în viață.

— Ah!

O durere înfiorătoare îi cuprinse deodată pântecul ca într-o menghină. O lăsă pentru o clipă fără suflare. Exact în momentul în care credea că avea să înceteze, se întoarse cu o forță nimicitoare, smulgându-i un țipăt. Camera părea scăldată în nuanțe de portocaliu și roșu – culorile spaimei. Acestea nu mai erau manifestările unui travaliu fals; ceva nu era *în regulă*. Regreta fiecare clipă în care neglijase recomandările doctorului sau ignorase sfaturile Ameliei. Poate că n-ar fi trebuit să urce treptele în dimineața aceea. Poate că aseară n-ar fi trebuit să mănânce budinca aceea atât de delicioasă...

„Sper ca pruncul meu să vină pe lume teafăr și nevătămat“, se rugă ea în tăcere.

— Domnule Faraday, îngăimă Claudia, oprindu-se în clipa în care un alt val de durere o lăsă fără suflare. Scrâșni din dinți.

Nu mă simt bine, bâigui ea. Am nevoie de ajutor.

Dar domnul Faraday – suferind și abia mergând – sărise deja de pe scaun...

Și străbătea camera cu pași repezi.

— Dă-mi-o și mie, te rog! spuse Lily, luând foaia de hârtie din mâna Ameliei și citind-o de la un capăt la altul. O jumătate de oră de cuvinte măgulitoare și de rugăminți, presărate cu miez de nucă, se soldase cu o pagină plină de baliverne păsărești. Ca de obicei, nimic nou, spuse ea, dezamăgită.

„O, Julian! Vinovat, vinovat! Vă mulțumesc, asta e tot.“

Aceleași cuvinte rostite de nenumărate ori, într-o ordine pur întâmplătoare, presărate cu țipete și cârâieli.

Apoi, în josul paginii, observă ceva nou.

— „Domnule James Bell“, citi ea cu glas tare. Asta da, este într-adevăr interesant. Oare unde l-o fi auzit?

— E vreo cunoștință de-a ta? o întrebă Meredith.

— Oarecum.

Gândul îi zbură în clipa aceea la seara petrecută la teatru alături de iubitul ei, care purta ochelari și abordase ținuta pedantă a unui șoarece de bibliotecă. Transformarea lui uluitoare într-o persoană cu totul diferită o luase prin surprindere. Acum, după câteva săptămâni de căsnicie, o uimea faptul că nimeni nu-l vedea așa cum îl vedea ea. În ochii societății londoneze, Julian Bellamy era întruchiparea unui individ superficial, strident și insolent, cu părul vâlvoi și cu haine în nuanțe țipătoare, o imagine pe care nimeni nu încerca s-o exploreze, ca să descopere ce se ascundea dincolo de ea. Un bărbat chipeș și discret, cu ochi albaștri și sinceri, care nutrea o adevărată pasiune pentru noțiunea de dreptate. Un bărbat inteligent, tandru și profund.

Aceasta era adevărata imagine a soțului ei.

„Dar adevărul e că n-am fost niciodată demn de tine. Nu știi nici jumătate din faptele pe care le-am comis.“

— S-ar putea ca domnul James Bell să nu fie doar o simplă cunoștință, spuse Lily încet.

— O! exclamă Amelia, sărind pe scaun. A mai spus ceva. Chiar acum, strigă ea, făcându-i semn lui Lily să-i dea hârtia.

Întinzându-și gâtul, Lily privi peste umărul Ameliei în timp ce prietena ei scria un singur cuvânt.

— „Jericho[6]“, citi Lily cu glas tare. Nu ne ajută prea mult,

nu-i așa?

— Ar putea să însemne orice, încuviință și Meredith. Poate că vreunul dintre foștii lui stăpâni era fascinat de Biblie. Ar putea fi, de asemenea, numele unui servitor, sau chiar al unei păsări.

— Sau al unei corăbii, interveni Amelia. Pe un vas cu același nume a fost repartizat Michael, când s-a înrolat în Marina Regală. Nu-l voi uita niciodată, căci i-am scris nenumărate scrisori în anul acela. A plecat din Plymouth pe vasul *Jericho*. Corabia este scoasă acum din uz. Îmi aduc aminte că mi-a arătat-o la un moment dat, când mergeam spre... Amelia se opri brusc, luând-o pe Lily de braț și căscând ochii mari. Spre Greenwich, continuă ea. Nava este acum ancorată în apele Tamisei, în apropiere de Woolwich. A fost transformată într-o corabie-închisoare.

— Corabie-închisoare?! exclamă Lily, cu inima bătându-i frenetic în piept.

— Stai puțin! Nu-ți face speranțe! o sfătui Meredith. S-ar putea s-o luăm într-o direcție cu totul greșită.

— Știu. Ai dreptate, îi răspunse Lily, zbătându-se într-un iureș de gânduri. Dar este singura direcție pe care o avem. Câți kilometri erau oare până în Woolwich? Șaisprezece? Douăzeci și patru? Cât de repede putea să ajungă până acolo cu trăsura? Trebuie să plecăm imediat. Nu avem timp de pierdut.

Dar înainte de a apuca să se ridice de pe scaun, Swift intră în cameră. Bătrânul majordom ținea în mână o tavă de argint, pe care se afla un bilet împăturit în grabă.

Făcu o plecăciune adâncă în fața lor, spunând:

— Îmi cer iertare pentru deranj, milady. Dar a sosit un mesaj urgent pentru Excelența Sa.

Amelia luă biletul și îl deschise. Ochii ei albaștri se mișcau înainte și înapoi în timp ce citea rândurile așternute pe hârtie.

— O, nu! Pe Claudia au apucat-o chinurile facerii. Trebuie să mă duc imediat acasă.

Vestea o luă prin surprindere pe Lily, dar nu asta o făcu să încremenească precum o stană de piatră, ci cuvintele scrise în grabă, cu cerneală neagră, de pe spatele plicului: „Excelenței Sale, ducesa de Morland“.

Lily cunoștea scrisul acela. Îl cunoștea la fel de bine, de parcă era al ei.

— O, Doamne! strigă ea, sărind, într-un suflet, de pe scaun și smulgând biletul din mâna Ameliei. Cine l-a trimis? întrebă ea,

fără să-și ridice însă privirea ca să primească vreun răspuns, căci citea mesajul scurt al misivei:

Excelența Voastră,

Lady Claudia a intrat în travaliu. Mi-am luat libertatea de a chema doctorul.

P.F.

— P.F.? Cine e P.F.?

Amelia îi răspunse în timp ce își punea mănușile. Dar Lily nu reuși s-o înțeleagă.

— Scrie-l pe hârtie! insistă ea, dându-i prietenei sale pana de scris și călimara cu cerneală.

— Nu pot acum, îi răspunse Amelia, luându-și șalul. Claudia are nevoie de mine. Trebuie să plec de-ndată.

Lily trânti călimara pe masă, ignorând picăturile de cerneală ce țâșniră din ea, și îndesă pana de scris în fața Ameliei, băgându-i-o aproape în ochi. Tremura atât de tare, încât penița îi fremăta în mână.

— *Scrie-l!* Scrie-mi-l pe hârtie!

În timp ce Amelia vorbea cu servitorul, Meredith luă penița și mâzgăli iute ceva pe o bucată de hârtie.

— Peter Faraday, citi Lily. Cine e Peter Faraday?

— Oaspetele Ameliei, îi explică Meredith. A venit cu noi din Cornwall și stă la conacul Morland. Este rănit și bolnav. A... a fost împreună cu fratele tău în noaptea atacului.

Ametită, Lily se prăbuși pe scaun. Era complet dezorientată. Această informație... îi explica foarte multe lucruri, dar dădea naștere altor întrebări.

Un lucru era cert. Trebuia să ajungă de-ndată în Woolwich. Julian habar nu avea cu ce se confrunta.

— Mă duc și eu cu Amelia, îi spuse Meredith, atingându-i mâna. Are nevoie de ajutor.

— Da, firește, îi răspunse Lily, ridicându-se în picioare și conducându-și prietenele la ușă. Sper ca totul să se termine cu bine pentru Claudia.

— Îți mulțumesc, îi spuse Amelia, ducându-și mâna la frunte. Aș vrea să-i fi trimis cumva vorbă lui Spencer.

— Nu-ți face griji, draga mea! O să afle în curând.

Lily avea de gând să-i comunice vestea personal.

— Uite-i! Cei doi de acolo, de pe creasta dealului!

Din postul lor de observație, aflat în vârful eșafodajului de schelărie, Julian îi urmări privirea lui Ashworth. Doi ocnași construiau un dig din stânci, la câțiva metri distanță de malul râului. Bărbații, îmbrăcați în pantaloni din piele și cămăși maronii, erau legați unul de celălalt printr-o pereche de cătușe prinse de glezne. Sub supravegherea atentă a unui ofițer înarmat cu o sabie, transportau și așezau rocile imense, înălțând digul. Julian observă cu satisfacție că hainele vechi și murdare ale prizonierilor atârnau largi pe trupurile lor uscățive.

Bun! Făcuseră foamea în ultimele șase luni.

— Ești sigur că ei sunt? întrebă Julian.

— Am vorbit cu ofițerul de pe docuri, îi răspunse Ashworth, dând din cap. Mi-a confirmat numele. Periculoși, cei doi! Nici pe departe niște...

Bubuitul asurzitor al unui tun îl obligă să se oprească. În fabrica de armament, rareori se așternea liniștea, dominată adesea de zgomotele puternice ale mașinăriilor de construcție și de exploziile ocazionale ale armelor de foc.

— Nici pe departe niște deținuți model, încheie Ashworth, în cele din urmă. De aceea și muncesc legați în lanțuri. La sfârșitul zilei de muncă, un paznic le va tăia cătușele. Iar un ofițer le va da actele și câte zece șilingi fiecăruia în parte, și pe-aci ți-e drumul!

— Și noi după ei!

Odată ce Stone și Macleod vor fi eliberați, cei trei prieteni vor porni pe urmele lor și vor aștepta momentul potrivit ca să treacă la fapte. Fără îndoială că primul lucru pe care îl vor face va fi să dea o raită prin vreun birt de prin împrejurimi, și apoi prin cel mai apropiat bordel. Cu puțin noroc, îi vor prinde amețiți de aburii alcoolului și cu pantalonii în vine. Vor fi trei contra doi – și înarmați pe deasupra. Sorții de izbândă erau, evident, de partea lor. Poate că le vor smulge un nume, fără prea mult efort, oferindu-i lui Julian o pistă de pornire. Nu va putea să se întoarcă imediat la Lily, dar făcea deja primii pași spre ea, chiar dacă erau lenți și greoi.

Însă până atunci, vor supraveghea lucrurile de aici. „Aici“ fiind un golfuleț abandonat din preajma șantierului naval. Acest canal îngust, destinat reparațiilor și echipării corăbiilor, era străjuit, de-o parte și de alta, de niște platforme înalte, unde

puteai să ajungi doar urcând niște trepte abrupte, din lemn.

Dezvăluindu-și identitatea și rangul de locotenent-colonel, Ashworth, un nume venerat în rândul soldaților, reușise cu ușurință să pătrundă, împreună cu tovarășii săi, în fabrica de armament și în șantierul naval. Nimeni nu bănuia nimic. Erau doar un grup de prieteni curioși să viziteze locurile. Cea mai mare problemă o constituiau însă ofițerii, care se înghesuiau în jurul lor, dornici să le arate împrejurimile.

Un zgomot ușor de pași se auzi pe treptele din lemn. Bărbații se priviră încruntați, apoi își întoarseră capetele ca să vadă cine era vizitatorul nepoftit. Vreun alt ofițer tânăr și cu capul în nori, care spera, probabil, să-l convingă pe Ashworth să le împărtășească povești de război sau care voia, pur și simplu, să intre în grațiile unui duce.

Dar vizitatorul lor nu era nicidecum un ofițer.

Ci era Lily. Soția lui, îmbrăcată într-o rochie violet de călătorie și o pelerină de iarnă, închisă la culoare, se îndreptă direct spre el. Inima i se strânse în piept în clipa în care o văzu prinzându-și tocul printre scândurile eșafodajului, fiind gata să cadă, dar îi reveni la loc când Lily reuși să-și recapete echilibrul.

— Iisuse Hristoase! izbucni Julian, prinzându-și soția de umeri. Nu se putu abține și o zgâlțâi ușor. Ca să se convingă că era teafără și nevătămată. Că era *într-adevăr* Lily, în carne și oase. Lily, ce naiba cauți aici?

— Am venit după tine, îi răspunse ea, cu respirația întretăiată. Ticălos fără seamăn ce ești!

Ochii îi scăpărau scântei și tremura de furie în brațele lui. N-o mai văzuse nicicând posedată deopotrivă de o teamă și de o mânie atât de covârșitoare.

El știa însă că soția lui nu s-ar afla acolo, dacă dragostea ei nu ar fi mai presus de toate acestea.

— Atât de mult mă iubești, Lily? Chiar atât de mult? o întrebă el, cu inima bătându-i nebunește în piept.

— Firește că te iubesc, nemernicule. Naiba să te ia! îi ripostă ea, încleștându-și mâna în pumn.

Apoi, ridică pumnul. Și îl lăsă să cadă. Îl ridică iar. Și atunci, îl lovi cu putere în umăr.

El o sărută cu pasiune pe gură. Ea încercă să i se împotrivească pentru o clipă, căci își păstrase întreaga energie și mânie doar pentru o cauză defensivă. Nu reuși însă să-l

îndepărteze. O ținea strâns în brațe și îi dezmierda gura cu atingeri duioase, savurându-i dulceața buzelor și gustul sărat al lacrimilor.

— Te iubesc, îi murmură el, printre săruturi. Nici nu știu cum de e posibil să te iubesc atât de mult. Dragostea asta o să-mi aducă sfârșitul.

Platforma se clătină sub picioarele lor. Din cauza unei explozii în fabrica de armament. Sau poate din cauza sărutului lor pătimaș, care zguduise pământul din temelii.

— Priviți aici! le strigă ducele.

Julian puse capăt sărutului, fără tragere de inimă.

Morland le făcu semn cu capul, arătându-le digul.

— Se pare că au terminat munca. S-ar putea să le dea drumul mai devreme.

— Trebuie să pleci acasă, îi spuse Julian lui Lily, prin semne. Acum! Nu e o treabă pentru femei. Ci o aventură extrem de primejdioasă.

— Nu, îi răspunse ea. Nu înțelegi. Este vorba despre Peter Faraday.

Peter Faraday? Cum naiba aflase de Peter Faraday?

— A fost împreună cu Leo în noaptea aceea, continuă ea, pe un ton tăios. Au fost... au fost iubiți.

— Poftim? o întrebă el prin gesturi, convins fiind că nu auzise bine.

— *Iubiți?* repetară într-un glas Ashworth și Morland.

Înțelesese bine, așadar.

Lily încuviință din cap, privindu-i pe cei trei prieteni.

— Da, iubiți. Sunt convinsă de asta. Am scrisorile pe care Faraday i le-a scris fratelui meu. Nu-ți lasă loc de îndoială.

O tăcere apăsătoare se așternu peste fabrica de armament. Julian, Ashworth și Morland se priviră unul pe celălalt. Apoi, își ațintiră ochii în pământ. Și spre orizont. Căutând, în zadar, explicații. Sau, poate, doar o cale de scăpare.

Ținând seama de trecutul lui desfrânat, Julian nu se aflase niciodată în postura de a judeca înclinațiile sexuale ale celor din jur. Și cunoștea destule cupluri de bărbați care își împărtășeau iubirea. Unii dintre aceștia erau, de exemplu, croitorii lui. Nu mai era un secret pentru nimeni faptul că Schwartz și Cobb nu erau doar simpli parteneri de afaceri. Iar când era băiețandru, exista o casă destinată cuplurilor de bărbați la doar o clădire distanță de

cafeneaua Annei. Chiar și în rândurile aristocrației, anumiți bărbați rămâneau pentru totdeauna „celibatari convinși“.

Dar era vorba de *alți* bărbați. Nu de Leo.

Iubiți. Leo și Faraday erau *iubiți*.

Julian încerca să digere vestea. Nu era însă ușor de acceptat. Trebuia să-și reconstruiască întregul eșafodaj al gândirii. Înlătură ideea din minte. Nu avea timp pentru o schimbare de asemenea anvergură.

— Știam deja că Faraday se afla împreună cu Leo. A devenit ținta atacului, în locul meu. Eu ar fi trebuit să fiu cu Leo în noaptea aceea.

— Dar n-ai fost, spuse Morland. A fost Faraday. Și dacă aveau o relație...

— Vrei să spui că este vorba de o crimă pasională? interveni Ashworth. La asta te gândești?

— Dar stai puțin! Uiți de Cora Dunn. De *prostituata* pe care Leo a agățat-o în seara aceea. Da, își spuse Julian. Leo fusese cu o femeie. Lily se înșela, fără doar și poate. Cora a văzut doi bărbați atacându-i, continuă el, iar Stone și Macleod corespund descrierii celor două brute care i-au atacat. Au fost prinși în apropiere de locul faptei și în aceeași noapte. Ne aflăm aici dintr-un motiv bine întemeiat.

Dintre toate noțiunile greu de digerat, aceasta i se părea cu neputință de acceptat – faptul că eforturile lor erau zadarnice. Nu-l aștepta nimic aici, nici un răspuns. Și nici un viitor.

— Trebuie să plec, spuse Morland, înjurând. Hristoase, omul ăla e în casa mea!

— Faraday n-are nici o legătură, insistă Julian. Lily îl trase de mânecă, dar el își eliberă brațul și arătă cu mâna spre cei doi ocnași de pe dig. Dacă aceștia sunt asasinii lui Leo, nu putem să-i lăsăm să plece teferi și nevătămați. A fost prietenul nostru.

— A fost *fratele* meu, ripostă Lily. Sunt cea mai apropiată rudă a lui. Nu credeți că eu ar trebui să am ultimul cuvânt în rezolvarea acestei probleme?

Sunetul unui încărcător de armă se auzi în clipa aceea cumplit de aproape.

— Iar eu l-am iubit. Așa că eu voi avea ultimul cuvânt.

Julian se întoarse brusc pe călcâie și văzu un alt bărbat alături de ei pe platforma schelăriei. Peter Faraday – înalt și bine făcut, înarmat cu un pistol cu cremene, cu țeavă dublă.

Ura îi mocnea în priviri în timp ce își ridică pistolul.
— Nimeni nu se clintește din loc!

---

[6] Jericho sau Ierihon, considerată cea mai veche așezare urbană din lume (n.tr.)

Capitolul 24

O împușcătură spulberă liniștea.

Julian nu mai avu timp să-și folosească arma. Nu mai avu timp să facă nimic decât s-o apere pe Lily cu trupul său. Faraday apăsă din nou pe trăgaci, iar glonțul trecu fluierând pe lângă urechea lui Julian.

După câteva secunde, în care descoperi cu ușurare că era teafăr și nevătămat, Julian își răsuci capul, urmărind traiectoria gloanțelor. Prin norul înțepător de praf de pușcă, îi zări pe Stone și Macleod aplecându-se peste dig. Cei doi condamnați, legați cu cătușe, se prăbușiră, cu mișcări lente, în apele Tamisei. Dacă nu muriseră deja din cauza rănilor provocate de gloanțe, aveau să se înece în scurt timp.

— Nu! țipă Julian, aplecându-se, disperat, peste marginea eșafodajului, cu gândul de a sări de pe platforma schelăriei.

Oare câți metri erau până jos? În jur de patru și ceva? Dacă avea să ajungă pe malul râului fără să-și rupă vreun os în urma căzăturii, poate că va reuși să-i scoată pe cei doi ocnași din apele râului.

Lily îl luă însă în brațe, împiedicându-l să sară.

— Nu, oprește-te! Nu mai poți face nimic pentru ei.

Julian încremeni, spumegând de furie. Nu mai avea altă șansă. Fie rămânea pe platformă, fie sărea în apă, târând-o și pe Lily împreună cu el.

— S-a terminat, spuse Faraday, venind lângă ei. S-a terminat.

Da, se terminase. Ca și visurile lui Julian. Drăcia dracului! Odată cu cei doi, se năruise și singura lui speranță de a-și identifica dușmanul. Viitorul lui se îneca în apele Tamisei cu o viteză amețitoare. Nimic nu mai amintea de prezența pe pământ

a lui Stone și a lui Macleod, cu excepția câtorva unde pe suprafața lină a râului. Ofițerii nu păreau să fi observat ceva. Totul se întâmplase extrem de repede. Și, în plus, ce mai contau două împușcături în mijlocul unei fabrici de armament?

Își înăbuși cu greu un suspin. Ce avea să facă de acum încolo? O stare de amorțeală puse stăpânire pe el. Copleșit de deznădejde și de gândul că soarta îi era acum pecetluită, se întoarse și își strânse cu putere soția în brațe. Asta o să facă. O s-o strângă pe Lily la piept atât cât va mai putea.

Nimeni nu mai știa ce să spună.

— Credeam că ești bolnav și suferind, îi spuse, în cele din urmă, Morland lui Faraday.

— Am și fost un timp, îi răspunse el, lăsându-și în jos arma încă fumegândă. Dar mi-am revenit.

Nu era nici o îndoială în privința asta. Julian abia îl mai recunoștea pe Faraday – era o diferență imensă între cel de acum și cel pe care îl văzuse în Cornwall. În afară de vindecarea fizică de-a dreptul miraculoasă, Julian avea acum în fața ochilor un om cu totul diferit. În amintirile sale, Peter Faraday era un individ neghiob, lipsit de vlagă și ireverențios. Cel pe care îl vedea acum era stăpân pe sine și extrem de încrezător. Chiar nemilos – un adevărat ucigaș de profesie.

— Sper să putreziți în iad! spuse el, scrâșnind din dinți, cu privirea ațintită asupra digului.

— Pari ferm convins că aceștia sunt făptașii, spuse Morland. Parcă ziceai că nu poți să-i identifici.

— Am mințit. I-aș fi recunoscut oriunde, răspunse Faraday. Ei sunt autorii. Ei l-au ucis.

O altă tăcere apăsătoare se așternu peste ei.

— Ești un trăgător de elită, interveni Ashworth, încercând să facă conversație. După cum tragi cu arma, aș tinde să cred că ai o foarte bună pregătire militară. Dar aș ști dacă ai fi servit în armată.

— Nu. Nu în armată, răspunse Faraday, în cele din urmă, îndepărtându-se de marginea platformei. Serviciul meu în slujba coroanei a avut... să spunem... un caracter neoficial.

— Ești spion? izbucni Julian. Ești un nenorocit de spion?

— Ei bine, da, răspunse Faraday, oftând și uitându-se de jur împrejur. Dar, în general, nu strigăm asta în gura mare.

Julian îl privea uluit. Peter Faraday, agent secret? Nu l-ar fi

bănuit niciodată de spionaj. Dar, în fond, asta și însemna spionajul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Faraday, ridicând dintr-o sprânceană. Crezi că ești singurul om din Anglia care duce o viață dublă... domnule *Bell?*

— *Tu!* îngăimă Julian, uluit, eliberând-o pe Lily din strânsoarea brațelor sale și îndreptându-și degetul spre Faraday. Alaltăieri... tu ai fost cel care ne-ai împins pe stradă...

— Da, eu am fost, recunoscu Faraday.

— Iar când mi-ai spus în Cornwall că atacatorii au vrut, de fapt, să mă omoare pe mine... ai...

— Da. Am mințit. Minciuna este apanajul celor care lucrează în breasla mea.

Julian își duse, ametit, mâna la tâmplă. Așadar, toate indiciile care îl duseseră cu gândul că el era ținta atacului... toate erau doar pure minciuni scornite de Faraday de la bun început. Iar dacă Faraday îl mințise în tot acest timp, asta însemna că nimeni nu voia să-l omoare pe Julian. Își petrecuse ultimele luni alergând după fantome și luptându-se cu morile de vânt.

— Dar de ce?

— Am vrut să te țin cât mai departe de povestea asta, spuse el, privindu-i pe Morland și pe Ashworth. Toți sunteți niște amatori, continuă Faraday, arătându-le digul cu mâna, copleșit de frustrare. La naiba, mi-am făcut atâtea planuri legate de ei! V-ați mișcat cu toții cam încet, trebuie să recunoașteți asta. *Mie* nu mi-au trebuit șase luni ca să descopăr cine sunt autorii și unde se află. Am foarte multe legături. Aș fi putut să-i omor oricând. Ar fi putut să cadă peste bord. Să fie bătuți într-o încăierare cu ceilalți deținuți, până și-ar fi dat ultima suflare. Să fie împușcați în timpul unei tentative de evadare. Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume. Nimeni nu le-ar fi investigat moartea, și n-o vor face nici acum. Au fost uciși de niște gloanțe rătăcite în timpul unor exerciții de tragere – asta va spune raportul. Se întâmplă tot timpul. Faraday scruta cu privirea apele râului care îi înghițise pe cei doi ocnași. Nu acesta era planul pe care mi-l concepusem, la naiba! continuă el. Voiam să mă ocup personal de ei. Încet și de-aproape. Voiam să-i văd suferind. Voiam să-i fac să ceară îndurare și să le refuz smiorcăielile jalnice. Voiam ca ultimul lucru pe care aveau să-l vadă înainte de moarte să fie chipul meu. Copleșit de mânie, Faraday se năpusti spre marginea platformei și aruncă

pistolul în râu. Ticăloșilor! strigă el, cu inima frântă. Blestemați să fiți, nemernicilor! Ați avut parte de o moarte mult prea frumoasă pentru ce-ați fi meritat. Vă voi bântui până și în iad.

Julian o privi pe Lily. Chipul ei era întruchiparea desăvârșită a consternării. Oare cât înțelegea din toate astea?

— Te simți bine? o întrebă el, atingându-i brațul.

— Nu sunt prea sigură.

Un răspuns cât se poate de sincer. Nici Julian nu mai era sigur de nimic. O întoarse pe Lily cu fața spre Faraday și îi spuse acestuia, însoțindu-și cuvintele de gesturi:

— Ne datorezi niște explicații.

— Și le veți avea, le răspunse Faraday, dând încet din cap. Voi doi. Se întoarse apoi spre Ashworth și Morland, spunându-le: Voi puteți să plecați. Nimic din toate astea nu vă privește. Morland, du-te acasă! Pupila ta este în chinurile facerii.

— Claudia?! exclamă ducele, palid la față. Naște?

— Poate că pruncul a și venit pe lume. Înainte de a pleca, am lăsat-o în grija doctorului. N-am putut s-o mai aștept pe soția ta, dar i-am trimis vorbă.

— Amelia îi este alături, interveni Lily. Și Meredith. S-au întors imediat la conacul Morland. Apoi, adresându-i-se lui Faraday, adăugă: Erau acasă la mine când a sosit biletul tău. Așa am înțeles totul. Ți-am recunoscut scrisul.

— Aha! spuse Faraday, cu o privire tandră. A păstrat scrisorile, nu-i așa?

— Da, așa e, îi răspunse Lily, dând din cap.

— A rămas până la final un romantic incurabil, spuse el, cu un zâmbet dulce-amar pe buze. I-am spus să le ardă pe toate.

Deși Leo nu dăduse ascultare sfaturilor lui Faraday, acesta nu părea deloc nemulțumit. Privirea lui nu lăsa loc de îndoială. Cei doi nu trăiseră doar o simplă aventură.

Ci se *iubiseră* cu adevărat.

Lily făcu un pas spre Faraday.

— Domnule Faraday... spuse ea, pot să te îmbrățișez?

Faraday clipi, vădit uluit. Își ațintи privirea într-o parte și încuviință din cap.

— Aș fi încântat.

Lily se îndreptă spre el și îl strânse în brațe, rezemându-și capul de reverul lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, cu ochii înotând în

lacrimi. Nespus de rău. Și mie îmi este cumplit de dor de el.

— Gata, gata! murmură Faraday, mângâind-o pe spate. Draga de tine! Semeni atât de mult cu fratele tău!

Cei doi se țineau strâns în brațe, găsindu-și alinarea în suferința celuilalt. Julian simți gheara unei gelozii absurde, dar reuși s-o alunge. Departe de el ideea de a-i refuza lui Lily tihna sufletească pe care o căuta cu atâta ardoare, indiferent cine i-o oferea.

Îi va veni și lui rândul s-o țină mai târziu în brațe. Toată noaptea. Și toată viața.

Hei, la naiba! Oare chiar se terminase totul? Abia acum realiza asta, și îi venea greu să creadă.

— Vedeți-vă de drum! le spuse Julian lui Morland și Ashworth. Aveți grijă de Lady Claudia și de soțiile voastre! Ne vom revedea în curând. În clipa în care prietenii săi dădură să plece, adăugă iute: Și vă mulțu...

Amândoi încremeniră, se întoarseră și îl priviră pe Julian de parcă i-ar mai fi apărut un ochi în frunte.

— ...mesc, încheie Julian, cu stângăcie. Îi fusese mult mai ușor s-o spună atunci când prietenii săi stătuseră cu spatele la el. Acum însă, îl priveau cu intensitate și așteptau răbdători să-și ducă ideea la bun sfârșit. Voiam doar să vă spun – continuă el, dregându-și glasul și estompându-și astfel cuvintele – că vă mulțumesc. Pentru că... nu ați plecat... mai devreme.

Ducele nu se simțea deloc în largul lui.

— Nu deveni sentimental, Bellamy! Doar n-o să ne și îmbrățișăm acum!

— Sper că nu, interveni Ashworth, aruncând o privire spre Lily și Faraday. Deși... nu văd nimic rău în asta.

Julian izbucni în râs. Se simțeau cu toții copleșiți de o stânjeneală aproape palpabilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, plecați odată, amândoi! Duceți-vă să faceți pe moașa! Oricum, n-am de ce să vă mulțumesc.

— Așa e mai bine.

— Și trimiteți-ne vești despre pruncul Claudiei! le strigă el.

După plecarea lor, Lily se desprinse din îmbrățișarea lui Faraday. El îi oferi o batistă ca să-și șteargă ochii de lacrimi.

— Sunteți de acord să ne întoarcem împreună în trăsura mea? îi întrebă ea, mutându-și privirea de la Faraday, la Julian.

Mai avem încă timp până la amurg să stăm de vorbă pe drum.

Cei doi bărbați acceptară și porniră cu toții spre porțile fabricii de armament. Acolo, vizitiul lui Lily îi aștepta răbdător. Pe drum, se opriră la hanul unde erau găzduiți calul lui Julian și al lui Faraday, pentru a stabili detaliile trimiterii lor acasă.

În trăsură, Julian dădu la o parte perdelele de la ferestre, pentru ca lumina să pătrundă nestingherită. El și Lily se așezară pe aceeași banchetă, fiecare la câte un capăt, iar Faraday se așeză în fața lor, formând astfel un triunghi. În acest fel, vor reuși să discute cu mai multă ușurință.

— Dacă ai venit până aici călare, începu Julian, înseamnă că n-ai fost atât de grav rănit.

— Ba da, am suferit răni serioase, răspunse Faraday. N-am mințit în privința asta. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-mi revin. Mi-am dorit cu ardoare să-mi recapăt puterile.

— Dar ne-ai lăsat să credem că ești încă bolnav.

— Aveam de gând să mă întorc oricum la Londra. Când prietenul tău, Ashworth, a venit în Cornwall, m-am gândit să călătoresc împreună cu el.

— Și să stai la conacul Morland?

— Ducele le-a trezit curiozitatea superiorilor mei, răspunse Faraday, ridicând din umeri. N-a crescut pe pământ englezesc și a fost întotdeauna un individ extrem de retras. Nu puteam să ratez șansa de a sta în casa lui. Dacă aș fi descoperit ceva cu totul șocant, aș fi avut ocazia să avansez în carieră. Dar, după cum s-a dovedit, continuă el, oftând, viața lui Morland e departe de a fi șocantă. Este un bărbat plictisitor și neobișnuit de fidel soției sale. *Pupila* lui, pe de altă parte... este cu adevărat interesantă.

— Am putea să începem cu începutul? interveni Lily. Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Începutul... spuse Faraday, rezemându-și capul de speteaza banchetei și oftând din toată inima. Da. Începutul a fost minunat.

— Cum v-ați cunoscut? îl întrebă ea.

— La club, firește. În timpul războiului, primeam misiuni extrem de interesante. În ultimul timp însă, acestea au devenit niște nimicuri. Superiorii mei voiau să știe ce era acest „Club al Armăsarilor“. Apartenența elitistă, câștigată la jocurile de noroc, le-a stârnit suspiciuni. Erau convinși că ceva necurat se ascundea în spatele acestei imagini. Am câștigat, așadar, un jeton care mi-a

oferit ocazia de a deveni membru al clubului. Așa am aflat că nu se ascundea nimic necurat în activitatea clubului, cu excepția celui mai bun și mai generos om din lume. Și chipeș pe deasupra.

Julian o privi pe soția lui, uimit de ușurința cu care accepta toată povestea asta. El încă se zbătea într-un iureș de gânduri: „Leo, îndrăgostit de un alt bărbat? Nu. Era cu neputință. Dar poate că era adevărat. Așa susține Lily. Atunci, așa a și fost. Leo?“

Noile detalii legate de viața intimă a prietenului său i se păreau cumplit de șocante. Nu voia să se lase influențat de această imagine cu totul diferită a lui Leo, dar asta nu-l împiedica să se întrebe dacă îl cunoscuse cu adevărat.

— Știai? o întrebă el pe Lily. Că Leo...?

Dumnezeule, nici gândul nu reușea să și-l ducă la bun sfârșit!

— Prefera aventurile amoroase cu bărbații, nu cu femeile? Da, știam încă de când eram foarte tineri. N-am discutat niciodată despre asta, dar era fratele meu geamăn. Cum să nu observ așa ceva? Aș vrea să fi avut curajul de a-i fi vorbit cu toată sinceritatea. Dar... nu știam ce să-i spun.

— Și el se zbătea, cuprins de aceleași frământări lăuntrice, spuse Faraday. Pentru un om ca mine, este mult mai ușor să încalci regulile societății. Pentru Leo însă nu era la fel de simplu. El era un om corect și loial.

— Îmi făceam atâtea griji pentru el, spuse Lily. Se afla mereu înconjurat de prieteni, dar părea tot timpul singur. Am crezut că tu știi, continuă ea, întorcându-se spre Julian. N-ai bănuit niciodată nimic?

— Nu, îi răspunse Julian, lipsit de vlagă.

Nu, nu bănuise nimic. Fusese prea ocupat să-și păzească propriile secrete, ca să le mai exploreze și pe cele ale lui Leo. Înțelegea însă prea bine povara rolului pe care trebuie să-l joci pe scena lumii și a vieții cu totul diferite pe care o duci în taină. Sub această povară, amărăciunea și setea de răzbunare ale lui Julian deveniseră tot mai aprige. Leo fusese însă un om mult mai bun decât era el. Poate că acesta era și motivul încercărilor necontenite ale prietenului său de a-i face pe toți cei din jur să se simtă acceptați și relaxați.

Își încleștă mâinile în pumni. Voia să scoată din apele râului cadavrul lui Stone și al lui Macleod, să-i aducă din nou la viață și apoi să-i ucidă cu mâinile lui.

— Lasă-mă să ghicesc! îi spuse Lily lui Faraday. Totul a început acum două veri. Cu tine și-a petrecut Leo luna iulie a acelui an, nu cu colegii de la Eton.

— Nu i-a plăcut deloc faptul că a fost nevoit să te mintă, dar a făcut-o din prudență, răspunse Faraday, încuviințând din cap. Am fost în...

— Cornwall, interveni Julian, corelând, în sfârșit, evenimentele. Ai spus că ai petrecut o vacanță frumoasă în casa de acolo. În compania unei... persoane blonde.

Dar nu spusese nicicând că această persoană blondă ar fi fost o femeie. Faraday îi lăsase să creadă ce le plăcuse.

— Foarte bine, domnule Bellamy. Un punct în favoarea ta. După moartea lui Leo, m-am refugiat acolo ca să-mi vindec rănile. Și să-mi plâng suferința. Trupul mi s-a vindecat mai repede decât inima, spuse el, aruncând o privire pe fereastră. Inima mi-o simt și acum frântă în mii de bucățele.

— Scrisorile te lasă să înțelegi că tu ai pus capăt relației voastre, spuse Lily.

— Leo a fost cel care a făcut-o. Primăvara trecută.

— V-ați certat?

— Nu. Nu chiar, îi răspunse el, scoțându-și pălăria și trecându-și mâna prin păr. A aflat adevărul despre... profesia mea. Ținea foarte mult ca nimeni să nu afle vreodată de relația noastră. Discreția însemna totul pentru el. Voia să te protejeze de consecințele unui scandal, Lily, cât și de eventualele pericole. În final, soarta ne-a jucat o adevărată festă.

— Așadar, atacul din Whitechapel are legătură cu profesia ta? îl întrebă Julian. Dușmanii tăi sunt cei care l-au orchestrat?

— Nu, răspunse Faraday, clătinând din cap. Măcar de-ar fi fost așa! De-ar fi avut o rațiune! Dar nu! Stone și Macleod erau doar niște animale însetate de sânge și violență, amețite de aburii alcoolului. Nu aveau nimic împotriva mea, a lui Leo sau a ta. Erau doar niște bătăuși aflați în căutare de distracții, și le-au găsit. Este o adevărată plăcere să le faci zile fripte cuplurilor de bărbați.

— O, Doamne! exclamă Lily. Este realmente cumplit!

Da, cumplit, o încuviință Julian, în tăcere. Un act de lașitate, dezgustător și vrednic de dispreț. Dar cât se poate de plauzibil. Doar crescuse pe străzi. Fusese martorul multor scene de violență asemănătoare cu cea care îi adusese sfârșitul lui Leo.

Faraday lovi cu pumnul în peretele trăsurii.

— Un motiv atât de stupid pentru dispariția unui om atât de bun! Asta îmi este cu neputință să accept – inutilitatea morții lui.

Îi luase cuvintele din gură. De-a lungul timpului, mulți susținuseră că Leo își găsisese sfârșitul în urma unui act de violență înfăptuit din pură întâmplare. Dar Julian nu reușise să accepte acest scenariu. Nu doar din cauza temerilor și a secretelor sale, ci și pentru că nu putea să creadă că Leo plecase din această lume fără vreo justificare rațională, cu excepția dorinței de distracție a unor tâlhari beți. Voia un *motiv* bine întemeiat.

Și nu exista așa ceva. Nici nu va exista vreodată. La naiba!

— Îmi imaginez că mă învinovățiți pentru tot ce s-a întâmplat, își reluă Faraday firul gândurilor, oftând din tot sufletul. Și eu mă consider vinovat. Când Leo a pus capăt relației noastre, am suferit cumplit. Mai întâi, copleșit de ură, mi-am pierdut jetonul în timpul unui joc de noroc, în favoarea lui Morland. Apoi, v-am auzit vorbind despre un meci de box pe care voiați să-l vedeți. Nici nu știu de ce-am venit și eu în seara aceea. N-am putut să stau acasă. Când l-am văzut pe Leo cu o femeie... am luat-o razna. Ne-am certat pe alee. L-am acuzat că m-a mințit și m-a înșelat... l-am învinuit, pe nedrept, de multe alte lucruri. Când l-am lăsat, în sfârșit, să vorbească, mi-a spus că se hotărâse să se căsătorească. Să fie demn de rangul pe care îl purta și să ofere familiei sale un moștenitor. Agățase o prostituată, în speranța că își va face „încălzirea“ în brațele ei, dar nu reușise deloc „să se încălzească“. Faraday își aținti, pentru o clipă, privirea în altă parte, apoi continuă: Se gândea necontenit la mine, mi-a spus el. Nu credea că se putea căsători, iubind în același timp pe altcineva. Am încetat astfel să ne mai certăm și am început... să ne împăcăm. Și atunci, au apărut ticăloșii ăia, spuse el, lovind cu putere în bancheta moale a trăsurii. La naiba, de nu m-ar fi luat prin surprindere! În mod normal, mă descurc foarte bine într-o încăierare.

Julian nici nu se îndoia de asta. Doar îl văzuse pe Faraday trimițându-i pe cei doi ocnași pe lumea cealaltă cu multă ușurință și stăpânire de sine. Iar acum, când nu se mai prefăcea rănit, se mișca cu o agilitate incontestabilă.

— În urma loviturilor primite, Leo s-a prăbușit la pământ fără vlagă. Eu am rămas, astfel, singur. I-ați văzut. Erau solizi și

bine făcuți. Până când domnișoara Dunn a dat colțul țipând, eu renunțasem să mă mai apăr. Nu-mi mai doream altceva decât să-l protejez pe Leo cu trupul meu. Deși zăceam înfrânți pe jos, ticăloșii ăia continuau să ne lovească fără milă, spuse Faraday, ștergându-și ochii de lacrimi. Nu voiam să-l las pe Leo acolo, dar nu mai puteam să-l ajut cu nimic. Setea de răzbunare îmi bântuia sufletul și gândurile. Trebuia să-i urmăresc pe asasini. Să aflu tot ce puteam despre ei – fie și numai în ce parte fugiseră. Înțelegeți amândoi, sper, de ce n-a avut loc nici un proces.

Lily și Julian dădură aprobator din cap. Dacă Stone și Macleod ar fi fost obligați să răspundă pentru fapta lor în fața unui tribunal, ar fi dezvăluit natura relației dintre Leo și Faraday. Toată Anglia ar fi aflat de povestea lor de iubire.

— Leo ținea foarte mult la intimitatea lui. Nu puteam să dau în vileag ce-a fost între noi. Trebuia, așadar, să-i fac singur dreptate. Și am făcut-o. Deși nu așa cum am sperat, continuă Faraday, oftând adânc. Va trebui să mă mulțumesc cu atât.

Lily începu să plângă. Julian o strânse în brațe în timp ce ea își vărsa amarul. O ținu strâns la piept, mângâind-o pe spate și sărutând-o în creștetul capului. Parfumul părului ei îl purta cu gândul spre casă.

— Este o adevărată tragedie, spuse ea, după câteva clipe. Și cumplit de nedrept. Ai dreptate – inutilitatea morții lui e cel mai greu lucru de acceptat. Dar am aflat măcar niște răspunsuri, ceea ce ne mai alină sufletele îndurerate.

Da, încuviință Julian în tăcere. Da, răspunsurile le ofereau o oarecare alinare.

— Oamenii ăia erau niște scursori, îi spuse Lily lui Faraday, desprinzându-se din brațele lui Julian. Niște ticăloși. Odraslele diavolului. Nu trebuie să te învinovățești pentru faptele lor. Nici eu și nici Julian nu te învinuim.

Faraday îl privi pe Julian, ridicând întrebător din sprâncene. „Chiar așa?“

El îi răspunse clătinând din cap.

— Eu abia am încetat să nu mă mai acuz pe mine însumi.

— Da. În privința asta... spuse Faraday, apropiindu-se de el. Trebuie să înțelegi că era misiunea mea de a-i investiga pe toți membrii clubului.

— Cât de mult știi? îl întrebă Julian, privindu-l cu ochii întredeschiși.

— Știu totul.

— Cine mai știe?

— Nimeni, îi răspunse Faraday, cu glas ferm. Nu am trecut informațiile în raportul meu. Și nimeni nu-ți poartă sâmbetele. Aș ști dacă ar fi așa. Și, mai mult decât atât, aș fi rezolvat singur problema. Erai bun prieten cu Leo. Iar pe tine, draga mea, îi spuse el lui Lily, chiar dacă abia ne-am cunoscut, eu te consider deja o soră.

— Mi-e dor să mai am un frate, îi răspunse ea, cu un zâmbet îndurerat pe chip.

— Ei bine, ziua de astăzi se încheie neașteptat de frumos, spuse Faraday, încercând să-și șteargă orice urmă de emoție din glas și aruncând din nou o privire pe fereastră. Ne apropiem de Charing Cross, adăugă el apoi. O să cobor aici. După evenimentele de astăzi, trebuie să mă ocup de niște acte. Îl atenționă pe vizitiu să oprească lovind ușor în tavanul trăsurii. Când aceasta se opri pe loc, Faraday se ridică de pe banchetă. O, da! adăugă el, zăbovind pe treptele trăsurii. Vă rog să-i transmiteți toate urările mele de bine lui Lady Claudia și să-mi trimiteți vești despre ea! M-am atașat foarte mult de fata asta.

Și apoi dispăru brusc, făcându-se nevăzut în mulțime. Era un adevărat maestru în arta dispariției.

Trăsura porni din nou la drum, iar Julian își rezemă capul de speteaza din piele a banchetei. Ce zi nebună! Primise răspunsurile legate de moartea lui Leo. Avea și certitudinea că nimeni nu încerca să-l omoare.

Își întoarse capul și o cercetă pe Lily cu privirea. Razele asfințitului de soare îi scăldau profilul delicat într-o lumină aurie. O buclă de păr îi mângâia obrazul palid.

Și Lily era a lui – o femeie frumoasă, generoasă, curajoasă și inteligentă. Prietena lui cea mai dragă. Mama copilului său. Ce și-ar putea dori mai mult? Se apropie de ea și îi dădu șuvița la o parte cu un gest plin de tandrețe. Ea se întoarse spre el, cu ochii ei închiși la culoare și blânzi.

— Hai să mergem acasă! îi spuse el, oftând adânc, înainte de a o lua în brațe.

— Nu, îi răspunse ea, respingându-l cu fermitate. Nu, Julian. Nu pot să merg acasă cu tine.

Capitolul 25

— Poftim?! exclamă Julian, vădit șocat.

Șocul lui era *atât* de evident, că o scoase pe Lily din sărite. Cum de nu înțelegea calvarul prin care o făcuse să treacă astăzi?

— Nu pot să merg acasă cu tine și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, îi răspunse ea, mutându-se pe bancheta din fața lui. Ca să mă trezesc într-o bună zi cu o altă scrisoare tragică, în care îmi spui că ai ajuns din nou la concluzia că ești nedemn de mine, motiv pentru care ai luat hotărârea de a da bir cu fugiții tocmai în Antarctica. „Adio, Lily! Trebuie să fii puternică“, adăugă ea, adoptând glasul aspru și răgușit al bărbaților. Durerea și trădarea pe care le simțise de dimineață îi ardeau acum sufletul ca niște tăciuni aprinși. Își continuă tirada printre lacrimile pe care cu greu reușea să și le stăvilească: M-ai părăsit, Julian. M-ai mințit și mi-ai ascuns informații pe care eram îndreptățită să le cunosc. Mi-a fost cumplit de teamă. Iar acum spumeg de mânie pentru că m-ai făcut să trec prin tot acest calvar. De ce știe Peter Faraday mai multe lucruri despre viața ta decât știu eu? Și de ce nu mi-ai povestit despre el de la bun început, de ce nu mi-ai spus că este la Londra? Dacă aș fi știut ce rol a jucat în toată povestea asta, am fi putut să punem împreună lucrurile cap la cap și să descoperim adevărul cu multe luni în urmă.

— Da, dar... și tu ai avut secretele tale, îi răspunse el. Ai fi putut să-mi spui că Leo a avut un iubit.

— Dar ți-am spus, printre rânduri, în seara în care am fost la teatru. Sau, cel puțin, te-am întrebat dacă avea pe cineva. Când mi-ai dat de înțeles că nu știi nimic... Lily ridică din umeri. Nu era secretul meu, continuă ea, așa că nu puteam să ți-l dezvălui eu. Dacă Leo ar fi vrut să știi asta, ți-ar fi spus totul. Se opri pentru o clipă ca să-și domolească freamătul lăuntric și ca să tragă adânc

aer în piept. Iar de dimineață, ai plecat pe furiș, lăsându-mi doar o *scrisoare*, Julian.

— O scrisoare în care ți-am spus cât de mult te iubesc. Cât de mult îmi doream să rezolv toată nebunia asta și să mă întorc acasă la tine.

— O scrisoare în care îmi spui că nu-ți cunosc viața nici pe jumătate, îi ripostă ea. O scrisoare în care susții că ești nedemn de mine.

— Lily... spuse el, aruncându-și mâinile în aer, copleșit de frustrare. Apoi, oftând din greu, își reluă firul gândurilor: Adevărul este că nu sunt demn de tine. Dar vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să fiu. Îți promit că te voi face fericită. Pentru că însemni totul pentru mine.

— Dar nu vreau să fiu totul pentru tine!

Vorbele ei îl făcură să dea înapoi, de parcă ar fi primit un glonț în inimă. Suferința i se oglindea în ochii zugrăviți în toate nuanțele de albastru.

— Julian! îi spuse ea, îndulcindu-și expresia chipului, a vorbelor și a gesturilor, în încercarea de a-l face să înțeleagă. Pierzându-l pe Leo, descoperise pericolul de a depinde *în totalitate* de altcineva. Te iubesc, continuă ea. Dar nu vreau să fiu rațiunea ta de a trăi. Vreau să-ți împărtășesc viața. Este o mare diferență între aceste două noțiuni.

— Este o adevărată prăpastie între ele. Un univers întreg le desparte. Galaxii și nebuloase.

— Așa că...?

— Așa că ar trebui să rămânem în lumea ta. Unde totul este frumos, somptuos și strălucitor.

O, da! Un ghem de *minciuni* frumoase, somptuoase și foarte strălucitoare.

— Din câte știu, am mai avut deja discuția asta. Credeam că vei înceta să mă mai tratezi ca pe un copil care nu poate să gândească singur.

— Știu prea bine că nu ești un copil. Ești extraordinar de inteligentă, Lily. Inteligența este una dintre trăsăturile pe care ți le admir cel mai mult.

— Dar nu ai încredere în puterea mea de discernământ. Cel puțin, nu îndeajuns cât să-mi mărturisești adevărul. Ai putea oare să înțelegi cât de umilitor – cât de înjositor – este să smulgi o informație despre soarta soțului tău de la o pasăre? O *pasăre!*

— Așa ne-ai găsit? Tartuffe a rostit cuvântul „Jericho“? o întrebă el, privind-o cu sinceră admirație. Când ți-am spus că ești inteligentă, te-am subestimat. Ești pur și simplu un geniu. Un geniu curajos și frumos.

— După felul în care mă tratezi, aș zice că sunt o neghioabă. Ți-am spus de nenumărate ori că te iubesc. *Am vrut* să-ți devin soție. Iar acum îți port copilul în pântec. Și tu susții în continuare că nu ești vrednic de mine. Nu-mi jignești, astfel, inteligența? Chiar sunt atât de proastă, încât nici măcar nu știu cine este vrednic de dragostea mea și cine nu?

Era evident că Julian nu știa ce să-i răspundă.

— Când ne-am căsătorit, continuă ea, m-am lăsat dominată de sentimente. Am crezut că, dacă te voi ține în brațe și îți voi șopti cuvinte de iubire, vei trece peste suferința din trecut. Dar săruturile nu vindecă rănile. Este doar o minciună frumoasă pe care ne-o spun doicile.

Julian rămase un timp încremenit ca o stană de piatră.

— Ai dreptate, îi spuse el, în cele din urmă, oftând din rărunchi. Dacă mai continuăm așa, voi avea mereu senzația că sunt un șarlatan.

Îi confirma, așadar, bănuielile. Iar mărturisirea lui era o mică victorie. Dar chiar și așa, Lily tremura în sinea ei. Părea că îi va spune că nu puteau să fie fericiți împreună sau că vor trebui să se despartă. Nimic nu prevestea ceva de bun augur.

— Și ce facem acum?

El își îndreptă, tăcut, privirea spre fereastră. Lily evită să-l privească. Nu voia să-și trădeze nerăbdarea cu care îi aștepta răspunsul. Căci se agăța cu disperare de ideea că răspunsul lui îi va oferi o speranță cât de mică.

— Bine, acceptă Julian, înjurând în barbă. S-o facem și pe asta!

Lovi apoi în tavanul trăsurii, cerându-i vizitiului să oprească. Făcându-i semn lui Lily să aibă răbdare, deschise fereastra ca să discute cu vizitiul. Pentru că stătea cu spatele la ea, nu avea cum să înțeleagă ce-i spunea.

Dar când își reluă locul pe banchetă, trăsura porni din nou la drum. Lily se uita pe fereastră. Observă că, în loc s-o ia pe Oxford Street, vizitiul își văzu mai departe de drum, mergând tot înainte. Se gândi să-l întrebe încotro se îndreptau, dar se răzgândi. Avea să-l însoțească, indiferent care le era destinația.

Trecură de Mayfair și o luară spre Bloomsbury. Recunoscu imediat numele străzii, căci aceasta era adresa unde îi trimisese de-a lungul timpului numeroase invitații și scrisori.

— Mergem acasă la tine? îl întrebă ea.

— Mergem acasă la Julian Bellamy, îi răspunse el, criptic, ridicând din umeri.

Trăsura se opri pe loc, iar Julian deschise ușa, oferindu-i mâna să coboare. Ziua se apropia de asfințit, lăsând locul unei nopți reci de decembrie. Lily tremura ca varga în costumul ei de călătorie, în timp ce îl urmă până ce ajunseră în pragul unei case greu de descris. Părea destul de mare, dar nu impunătoare.

Julian scoase din buzunarul de la piept o pereche de chei și introduse una în broască. Ea îl privea cu o fascinație absurdă. Căci nu-și amintea să fi încuiat vreodată ușa casei sale. Un servitor o deschidea sau o încuia întotdeauna în locul ei.

Cu cea de-a doua cheie desfăcu o altă încuietoare, aflată ceva mai jos. Apoi deschise ușa, împingând-o cu umărul.

Intrară într-un foaier rece și întunecat, de unde se zăreau niște scări. Urcară treptele înguste și ajunseră într-un hol spațios. Trăgând cu ochiul prin camerele ce străjuiau coridorul, văzu că mobila era acoperită cu pânză de Olanda.

— Așteaptă-mă puțin! îi spuse el prin semne. Intră apoi într-o cameră, de unde se întoarse, câteva clipe mai târziu, ținând în mână un sfeșnic cu două lumânări, care aruncau de jur împrejur o lumină tremurândă. El îi oferi sfeșnicul, iar ea îl luă, ținându-l între ei ca să-i lumineze chipul. Aceasta este casa lui Julian Bellamy, zise el. Aici, se află biblioteca, salonul de oaspeți și sufrageria.

Cu excepția unui vraf de scrisori din bibliotecă, nimic nu trăda faptul că acolo locuia cineva. Nici o carte citită pe jumătate și lăsată la întâmplare sau vreo scrisoare neterminată, uitată pe undeva. Nici vreo pătură călduroasă, cu care să te înveleși în timp ce stai la gura sobei. De fapt, nici soba nu părea folosită, căci nu se vedea nici urmă de cenușă sau de funingine.

Poate că aceasta era, *într-adevăr,* casa lui Julian Bellamy. Dar nimeni nu locuia în ea.

Îl urmă pe niște trepte și mai înguste, simțindu-se, odată cu fiecare pas pe care îl făcea, copleșită de un sentiment tot mai tulburător de neliniște. Întunericul apăsător, lumina fremătătoare a lumânărilor și tăcerea covârșitoare și ciudată ce

învăluia casa, îi creau senzația că se afla în castelul unui personaj legendar și înspăimântător ca Barbă-Albastră. Poate că o ducea acum în camera ororilor, unde, pe o etajeră de pe un perete, se odihneau capetele tăiate ale celor șapte soții ale lui... iar capul ei avea să le țină, în curând, companie.

„Nu fi ridicolă!“ îi spunea vocea rațiunii.

Glasul inimii însă îi șoptea într-un ritm amețitor: „Ai grijă! Ai grijă!“

Ajungând în capul scărilor și intrând într-o anticameră mică, Lily icni în clipa în care zări pe un divan, sub un maldăr de ziare, forma unui trup uman.

Când forma începu să se miște deodată, Lily scoase un țipăt de spaimă.

Un bărbat se ridică brusc în capul oaselor, aruncând ziarele pe podea.

— Ce e toată tevatura asta?

Lily reuși cu greu să nu scape sfeșnicul din mână. Se lipi, înspăimântată, de Julian.

— Acesta este valetul meu, îi explică el, spunându-i apoi pe litere: Dillard. Întorcându-se spre bărbatul de pe divan, îl întrebă: Ce mai cauți aici? Când m-am însurat, nu te-am lăsat oare la vatră, împreună cu ceilalți servitori, oferindu-ți o rentă frumușică?

Servitorul ridică din umeri, aruncând pe podea o ultimă pagină de ziar.

— Îmi place aici. Pe de altă parte, m-am gândit că s-ar putea ca mariajul domniei voastre să nu dăinuie prea mult. Și iată-vă din nou aici! spuse el, aruncându-i lui Lily o privire lacomă și insolentă. Bravo, dom'le! Un pas înainte față de alegerile obișnuite. Asta nevasta cui mai e?

— *A mea*, deșteptule! îi răspunse Julian, clătinând din cap, vădit dezgustat. Idiot ce ești! Pleacă imediat de aici!

Dillard îl privea, clipind nedumerit; întruchipa tabloul desăvârșit al indolenței.

— Sau... culcă-te la loc!

Asta da, poruncă – valetul o putea îndeplini cu multă ușurință. Lăsându-l să se culce din nou printre paginile de ziar, Julian o conduse pe Lily în camera următoare.

— Acestea sunt camerele private ale lui Julian Bellamy, spuse el, prinzând-o de încheietura mâinii, ca să-i atragă atenția.

Apoi, arătându-i încăperea prin gesturi, adăugă: Aceasta este garderoba.

Majoritatea rafturilor și a umerașelor erau goale, căci hainele îi fuseseră trimise la conacul Harcliffe cu câteva săptămâni în urmă. Lily își aținti ochii asupra unui rând de pălării de pe etajera cea mai înaltă. Le recunoscu pe unele dintre ele, deși nu le mai văzuse în ultimul timp. Erau demodate acum.

— Aceasta este baia, îi spuse el, conducându-o printr-o cămăruță dotată cu un lavoar, o oglindă și o cadă din alamă. Iar acesta este dormitorul.

O, da! Impresionant, într-adevăr.

Lily ridică sfeșnicul ca să scruteze încăperea. Camera era de două ori mai mare decât cel mai spațios dormitor din conacul Harcliffe. S-ar putea ca mai mulți pereți să fi fost sacrificați pe altarul acestui dormitor realmente impunător. Era decorat într-un stil eclectic, cu piese de mobilier orientale, egiptene și continentale – forme senzuale, culori bogate și modele decorative îți atrăgeau atenția la fiecare pas.

În mijlocul camerei trona un pat. Nu, nu era un pat. Ci un monstru imens, susținut de niște stâlpi solizi, învăluit în draperii de catifea și dotat cu saltele comandate, fără îndoială, pe măsura lui. Lily se îndoia că își îndeplinise vreodată rolul destinat, de obicei, paturilor. Căci nu părea hărăzit unui somn binefăcător, ci mai degrabă jocurilor erotice. Se înfioră dezgustată, sperând că Julian nu-i va cere să facă dragoste acolo.

El ocoli însă patul și se îndreptă spre o bibliotecă aflată în colțul cel mai îndepărtat al camerei.

— Ai văzut casa lui Julian Bellamy, îi spuse, făcându-i apoi semn să se apropie. Acum îți voi arăta și unde locuiesc.

— Poftim? Cum adică?

Dar în loc să-i ofere un răspuns, își introduse mâna într-un cotlon ascuns în cel de-al treilea raft al bibliotecii. Trase apoi de ceva, iar Lily simți o vibrație în cameră, de parcă peretele ar fi răspândit un curent de aer. Când Julian făcu un pas înapoi, ea văzu că biblioteca se desprinsese de lângă perete, dezvăluind un spațiu întunecat. Lily ridică sfeșnicul, dar nu reuși să străpungă întunericul cu privirea.

Clipi de mai multe ori, încercând încă o dată să deslușească ceva prin beznă. De data aceasta, zări câteva forme strălucitoare și curbate. Poate... niște cârlige de bronz?

Lily înghiți cu greu. Imaginația ei bogată începu să născocească din nou, cu și mai multă fervoare, povești legate de Barbă-Albastră.

— E doar o debara, îi spuse el, pășind în spațiul întunecat și oferindu-i mâna.

— Locuiești într-o debara?

— Nu, îi răspunse el, zâmbind. Sunt mai multe camere în partea cealaltă. Ai spus că vrei să-mi cunoști trecutul, continuă Julian, făcându-i semn cu degetele să se apropie.

Luându-și inima în dinți, Lily îi acceptă mâna și îl urmă în întuneric.

Trecând prin debara, ajunseră apoi într-o locuință modestă și sărăcăcios mobilată. Asta dacă poți numi locuință un grup de două camere, dotate cu o debara. Într-una din încăperi, se afla un pat îngust, destinat unei singure persoane. Nici el nu părea să fi găzduit pe cineva în ultimul timp, așa cum nici Regele Paturilor, din celălalt dormitor, nu o făcea. Camerele de aici trădau însă semne de viață. Pe birou se aflau un briceag și o pană de scris, ce păreau să tânjească unul după celălalt, despărțite fiind printr-o foaie albă de hârtie. O lavalieră stătea aruncată pe spătarul unui scaun. Cenușa din sobă te purta cu gândul la un foc dogoritor, iar o cârpă arsă, ce zăcea pe mânerul unui ibric, îți sugera că cineva nepriceput încercase să facă un ceai.

O nouă sursă de lumină se trezi la viață în clipa în care Julian aprinse un felinar și îl așeză pe masă. Se duse apoi în fața oglinzii micuțe prinse de perete și începu să-și îndrepte părul, lipindu-l de scalp.

— Locuiești aici? îl întrebă ea.

El dădu aprobator din cap, scoțându-și haina.

— Tu. Locuiești *aici?* repetă Lily prin semne, arătându-i locurile cu mâna, căci nu reușea încă să înțeleagă despre ce era vorba.

— Da, am locuit, până ne-am căsătorit.

— De ce?

— Pentru că birourile mele se află la parter, îi răspunse el, privindu-și încruntat vesta, vădit nemulțumit de ceea ce vedea.

În cele din urmă, încheie un armistițiu cu piesa lui vestimentară, căci nu și-o scoase. Își puse apoi o altă haină, pe care o luase din debaraua tainică.

— Birourile... tale? îl întrebă ea, gesticulând rar, ca să fie

sigură că înțelesese corect.

— Da.

După ce își puse ochelarii și un joben cafeniu din fetru, tabloul deveni complet. Căci se transformase, ca prin minune, în funcționarul surmenat de muncă și plictisitor care o însoțise la teatru. Domnul James Bell.

— Hai cu mine! Îți arăt imediat despre ce e vorba.

De data aceasta, el luă felinarul. Lily îl urmă și, ieșind din camerele micuțe, coborâră împreună niște trepte cumplit de înguste, care – spre sfârșitul călătoriei lor – deveneau și mai abrupte. La capătul lor, se afla o banală ușă cafenie.

Julian puse mâna pe clanță, șovăi pentru o clipă și apoi, deschizând ușa larg, îi dezvălui...

Birourile. Își ținuse promisiunea.

Deși începuse să se lase amurgul, era încă devreme. Oamenii se aflau la muncă, în atelierele și fabricile din toată țara.

Nici această instituție nu făcea excepție. De la birourile lor, așezate pe două rânduri, funcționarii săriră cu toții în picioare, luând poziție de drepți. Îl salutară pe Julian într-un glas, iar el le răspunse dând din cap. Își reluară apoi locurile, dar continuară să-i arunce lui Lily priviri pe furiș. Se uitau la ea de parcă n-ar fi văzut nicicând o femeie. Sau, cel puțin, nu una la brațul stăpânului lor. Un gând încurajator, firește.

Un bărbat într-un costum cafeniu veni în grabă spre ei. Chipul lui i se părea lui Lily ușor familiar.

— Domnule Bell! spuse el, făcând o reverență. Ne bucurăm să vă revedem. Nu vă așteptam astăzi.

Bărbatul o privea pe Lily, arzând de curiozitate, dar stăpânul său nu părea dispus să i-o satisfacă.

— Gata, Thatcher! Te chem eu dacă voi avea nevoie de tine.

Soțul ei – Lily nici nu mai știa pe ce nume să-l mai strige – o conduse spre un birou izolat, aflat în capătul sălii. Abia reuși să citească în fugă cuvintele scrise pe fereastra mată a ușii: „Dl. J. Bell. Administrator, Aegis Investments“.

Înăuntru, o invită să se așeze în fața unui birou imens. Prin geamul înalt al încăperii, îi putea vedea pe funcționarii aplecați deasupra meselor de lucru. Când îi surprinseră privirea, aceștia își întoarseră imediat capul și își îndreptară atenția spre lucrările lor.

Soțul ei încerca să elibereze biroul de maldărul de hârtii și scrisori.

— Îmi pare rău, spuse el, răsfoind hârtiile și așezându-le apoi în ordine. De obicei, nu este atâta dezordine. Dar n-am mai trecut de mult pe aici și am rămas în urmă cu corespondența.

— Ce reprezintă locul acesta?

— Este... al meu, spuse el, în timp ce pieptul îi tresălta odată cu fiecare respirație în parte. Ești singura care știe acest lucru. Cu excepția lui Faraday, se pare, și a unui avocat foarte discret. Thatcher și funcționarii cred cu toții că sunt administratorul companiei Aegis Investments și fac investiții în numele unor oameni foarte bogați. În realitate însă, investițiile sunt ale mele. Eu dețin totul.

— Ce deții, mai exact?

Julian luă de pe un raft prins de perete mai multe registre și le trânti pe birou.

— Diverse proprietăți, îi răspunse, punându-i în față un registru legat în piele neagră. Inclusiv o mare parte din acest cartier. Plus câteva fabrici textile, continuă el, punând un alt registru, verde de această dată, peste cel negru. Diverse investiții, adăugă apoi, arătându-i un registru legat într-o piele roșcată. Uită-te peste ele! îi spuse el. Dar și mai bine ar fi să te uiți peste ăsta! continuă Julian, luând un dosar de pe un raft înalt și împrăștiindu-i foile pe birou. Este raportul de anul trecut. Veniturile și cheltuielile. Totalul activelor îl găsești aici, îi explică apoi, scoțând o hârtie.

Lily nu-și aruncă ochii asupra cifrelor de pe hârtie. În schimb, îl privea pe Julian cu gura căscată.

El se așeză pe scaunul cu spătar drept din fața ei.

— În general, produc și vând haine. Acesta este și motivul pentru care Julian Bellamy își promovează atât de ostentativ stilul vestimentar. Impunerea tendințelor în modă mă ajută în afaceri. Hai, uită-te puțin peste acte și registre! o îndemnă el, arătându-i-le cu mâna.

Lily era curioasă – nu putea să nege asta. Așa că făcu ce-i ceru el. Mai întâi, răsfoi fiecare registru în parte. Era, poate, persoana cea mai indicată să aprecize un registru bine pus la punct, iar acestea erau concepute cât se poate de minuțios. În fiecare dintre ele, veniturile eclipsau cheltuielile. În registrul pe care scria „Diverse“, descoperi câteva pagini cu sume de bani

uluitoare, donate în scop caritabil. Își îndreptă apoi atenția spre raportul de anul trecut, unde se concentră un timp asupra „totalului activelor“, făcându-și propriile calcule în minte înainte de a da verdictul – bilanțul final era corect.

Valora o avere. Și încă una substanțială. Mai mare chiar decât cea a lui Leo, dacă ignorai proprietățile corelate cu rangul de marchiz.

— Cum ai strâns toată averea asta? îl întrebă ea, ridicându-și capul din paginile registrelor.

— Am făcut investiții. Dar am avut un capital de pornire. O mie de guinee.

— Cum ai făcut rost de o mie de guinee?

— Prin șantaj.

— *Șantaj?* repetă Lily, uimită de fermitatea cu care rostise cuvântul, ce nu lăsa loc de îndoială.

— Da. Îți amintești povestea pe care ți-am spus-o despre cursa de cai „aranjată“. Le-am smuls celor zece conspiratori câte o sută de guinee fiecăruia în parte. O sumă infimă față de câștigurile obținute de ei pe căi ilegale.

— Și cu banii ăia ai clădit tu toată afacerea asta? îl întrebă ea, arătându-i registrele cu mâna.

El îi răspunse dând modest din cap.

Lily îl privea uluită. Realizase totul singur, cu propriile forțe. Un băiat crescut pe străzi și rămas orfan încă de la o vârstă fragedă. Și, în ciuda lucrurilor uluitoare pe care le realizase, nu-și etala bogăția nici din dorința de a se distra și nici din mândrie. Nimeni nu știa nimic. Nu putea nici măcar să se supere pe el pentru că îi ascunsese toate astea. Mândria pe care o simțea era copleșitoare. De-ar putea să-l vadă acum mama lui!

— Am știut mereu că ești un om remarcabil, îi spuse ea, ștergându-și o lacrimă, și am bănuit că, dincolo de imaginea pe care o afișai în lume, se ascunde o persoană cu totul diferită. Dar trebuie să recunosc – și n-o fac cu mândrie – că nici eu nu mi-aș fi putut imagina *așa ceva*. Julian... îl strigă ea, ezitând ușor în timp ce își mușcă buza. Pot să-ți spun Julian?

— Nu știu, îi răspunse el, agitându-se pe scaun, cu o expresie serioasă pe chip. Am dus mereu două vieți paralele, sub două nume diferite. Nici unul nu este al meu. Pe mama o chema Mary Bell, dar eu nu-mi cunosc numele de botez.

— Dar ai putea să-l afli, dacă te duci la biserica unde ai fost

botezat.

— Nu sunt atât de sigur că vreau să-l aflu, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze. Dacă e vreun nume cumplit, ca, de exemplu, Jedediah sau Jehosephat?

— Aici ai dreptate, spuse ea, bătând în retragere.

— Avocatul meu susține că pot să-mi aleg orice nume vreau, iar acesta va deveni numele meu legal. Trebuie doar să mă hotărăsc asupra unei singure identități și să transfer totul pe numele respectiv.

— Pe ce nume?

— Asta tu va trebui să hotărăști.

— Cred că ar trebui să optezi pentru James Bell, îi spuse ea. Nu ești de aceeași părere? Ar fi o onoare pentru mama ta, insistă Lily, deși știa, în sinea ei, că îi va fi dificil să-i spună altfel decât Julian.

Și, în plus, Lady Lily Bell suna cumplit de prețios.

— Poate că ai dreptate. Dar când m-am căsătorit cu tine, purtam numele de Julian Bellamy. Dacă voi opta acum pentru Bell... mi-e teamă că mariajul nostru ar putea fi anulat.

— Nu putem să acceptăm așa ceva, îi răspunse ea, răsuflând ușurată.

— Ești sigură? o întrebă el, încruntat. Nu preferi cealaltă variantă?

„Poftim?“ exclamă ea, în gând, vădit uluită. Cum putea să spună una ca asta?

— Gândește-te, Lily! O femeie de viță nobilă, înrudită cu familia regală și căsătorită cu un negustor? Știi la fel de bine ca mine că acest lucru nu se cade. Când te-am cerut de soție, aveam de gând să vând totul. Am și pus lucrurile în mișcare, dar e nevoie de timp.

— Vorbești serios? Voiai să vinzi totul?

Sacrificiul imens pe care Julian voia să-l facă de dragul ei îi frânse inima. Nu era vorba doar de bunuri sau averi, ci de realizările sale uluitoare, atestate de documentele de pe birou. Toate acestea reprezentau munca lui de-o viață.

— Meritai să ai alături un domn în adevăratul sens al cuvântului. Și asta aveam de gând să devin, până la sfârșitul zilelor mele. Dar mi-am dat seama – și cred că și *tu* ți-ai dat seama – că, dacă aveam de gând să continui astfel, aș fi trăit mereu cu impresia că sunt un escroc. Așadar, dacă vreau să-ți dovedesc că

sunt vrednic de tine, o voi face în felul meu, spuse el, scrutând încet cu privirea biroul ticsit de dosare și ațintindu-și apoi privirea în ochii ei. Mă pricep la asta, Lily. Pentru asta sunt făcut. Nu vreau să renunț la afacerile mele.

Ea dădu, înțelegătoare, din cap.

— Și acum, trebuie să iei o hotărâre. Fie te desparți de James Bell, fie rămâi căsătorită cu Julian Bellamy, spuse el, oferindu-i alternativele cu palmele întinse. Trebuie să înțelegi că vei fi soția unui negustor. Gândește-te bine la consecințele acestui fapt! Poziția ta în societate va avea de suferit și îți vei pune în pericol relațiile cu reprezentanții aristocrației. Copiii noștri nu vor fi acceptați la școlile și în cercurile pe care tu și Leo le-ați frecventat cândva. Oamenii pot fi cruzi. Practic, vei scuipa în fața convențiilor sociale.

Ea îl privea cu intensitate.

— Asta dacă ai obiceiul să scuipi, adăugă el, agitându-se pe scaun. Dar știu că nu obișnuiești s-o faci.

— Convențiile sociale, spuse ea, adâncită în gânduri. Aceleași convenții sociale care te-au lăsat orfan și fără nici un ban? Aceleași convenții sociale care l-au transformat pe fratele meu în ținta disprețului și a violenței? N-aș putea spune că mă dau în vânt în ultimul timp după convențiile sociale. Așadar, dacă *aș avea* obiceiul să scuip, ele ar fi prima mea țintă. Ador registrele, Julian, continuă ea, atingând cu mâna vraful de acte și dosare. Îmi place să văd spectacolele de teatru stând la parterul sălii din Drury Lane. Și mi se pare că ochelarii îți vin extrem de bine – n-am glumit în seara aceea. Te fac extraordinar de atrăgător. Îi atinse, zâmbind, rama ochelarilor, plimbându-și degetul de jur împrejurul unei lentile și, continuându-și drumul pe brațul ce ducea spre ureche, se pierdu în părul lui negru și bogat. Apoi, îi cuprinse cu tandrețe obrazul în căușul palmei. Cred că m-am născut ca să fiu soția unui negustor. Sau poate că m-am născut doar ca să fiu soția ta.

Julian păstră, un timp, tăcerea, neștiind, parcă, ce să-i răspundă.

— Eu sunt convins că *nu* m-am născut vrednic de tine, îi spuse el, în cele din urmă. Dar am jurat cu mult timp în urmă să nu accept limitele obârșiei mele.

— Nici nu știi cât mă bucur să aud asta.

Rămaseră, astfel, mult timp pierduți în privirile pline de

tandrețe ale celuilalt. Stând față în față, despărțiți de un birou înțesat de dosare, în mijlocul unei săli aglomerate, sub ochii curioși ai câtorva funcționari. Ce săli elegante de bal? se întrebă Lily. Nici că-și imagina o scenă mai romantică decât cea pe care o trăiau acum ei doi.

— Vom fi atât de fericiți! Mi-ai spus asta în ziua în care ne-am căsătorit, zise el, punându-și mâna peste a ei. Mărturisesc că atunci nu te-am crezut.

— Dar acum crezi asta?

— Da. Cu inima, cu mintea și cu sufletul. Vom fi atât de fericiți!

Cuvintele lui o făcură să plutească pe aripile bucuriei. Cu inima, cu mintea și cu sufletul.

— *Nimic* nu va sta în calea fericirii noastre, îi spuse Lily, scoțându-i ochelarii, cu mișcări lente și insinuante, în timp ce Julian își aruncă privirea pe fereastră, spre funcționarii care-i priveau curioși.

— Ne urmăresc.

Ea îndoi brațele ochelarilor și îi puse, cu grijă, alături. Apoi, aplecându-se spre el peste birou, îl întrebă:

— Fereastra aia nu are o draperie?

— Ba da, are, îi răspunse el, contopindu-și buzele cu ale ei, într-un sărut lung, lent și pasional.

Sub privirile tuturor, fără să mai tragă vreo draperie. Căci nu aveau să se mai ascundă vreodată. Nici unul de celălalt. Nici de lumea întreagă.

Și asta pentru că – dincolo de ochelarii lui de funcționar – soțul ei rămânea, până în străfundurile sale, un ticălos fără seamăn.

Dar nici nu și l-ar dori altfel.

Epilog

Câțiva ani mai târziu

— A crescut armonios, spuse Julian, rezemându-și coatele de balustrada țarcului. E frumoasă, nu-i așa?

Morland și Ashworth se întoarseră, uimiți, spre el.

— Tu de unde ai apărut? îl întrebă ducele. Abia mâine te așteptam să vii.

Julian își scoase pălăria și o agăță într-un stâlp de gard.

— Mi-am terminat mai devreme afacerile în York. Întorcându-se apoi spre duce, îl întrebă: Câți ani are acum?

— A împlinit trei în primăvară, îi răspunse Morland, cu mândrie în glas.

— Și cel închis la culoare? i-l arătă Julian cu mâna. E tot al tău?

— Nu, nu, îi răspunse ducele. Este al Claudiei. E cam nărăvaș. Ai grijă să nu-l lași în preajma celor mici! Are obiceiul să muște.

— Oare de ce nu mă mir? spuse Julian, chicotind.

— Ce vânt te-a purtat în York? îl întrebă Ashworth. Un alt sediu?

Julian dădu aprobator din cap.

— Câte aveți, în total?

— Unsprezece. Îl deschidem și pe cel de-al doisprezecelea, în toamna asta, la Liverpool.

Tocmai se întorsese de la ceremonia de deschidere a celui mai recent magazin Aegis Emporium, care vindea haine de bună calitate, pentru clasa muncitoare. Ideea îi venise în timpul războiului, când contractele militare i se ofereau pe bandă rulantă. În locul hainelor făcute la comandă, începuseră să confecționeze haine de-a gata, bazate pe măsurile standard. În

ultimii ani, Julian adaptase procesul la ținutele civile, producând haine de calitate, la prețuri avantajoase, pentru oamenii de rând.

Era o afacere cinstită și o muncă lăudabilă. Și, până acum, profitabilă.

— Care e al tău, Ashworth? întrebă el, privind cu ochii întredeschiși. Cel mare de sub copac?

— N-are nici doi ani, dar fuge de rupe pământul, îi răspunse Ashworth, dând din cap. Am de gând să-l vând pentru cursele de cai, dar Morland îl mai antrenează aici încă un an.

— Osiris a lăsat o moștenire pe cinste, spuse Julian, gânditor.

Morland și Ashworth îl aprobară în tăcere, stând, toți trei, rezemați de gardul padocului și privind caii păscând. Bătrânul armăsar murise cu o iarnă în urmă, dar supraviețuia prin moștenirea impresionantă pe care o lăsase în urma lui – câțiva mânji și o prietenie trainică.

Soarele de vară îi încălzea chipul lui Julian și o adiere ușoară de vânt îi flutura părul. Era tentat să mai stea puțin și să se odihnească, bucurându-se de după-amiaza frumoasă din Cambridgeshire și de compania tăcută a vechilor săi prieteni.

Poate într-o altă zi. Trecuseră două săptămâni de când nu-și mai văzuse familia și nu voia să mai aștepte nici două minute. Se desprinse de gard și își luă pălăria.

— Unde sunt doamnele și copiii?

— Sărut-o!

— Nici prin cap nu-mi trece! răspunse Mary, încrucișându-și brațele.

— E un joc, insistă Hugh. Trebuie s-o săruți.

Îi aruncă în față creatura scârboasă și plescăi zgomotos din buze. În spatele lui, Philip și Leo râdeau cu poftă.

Mary mormăi îmbufnată.

— Băieți!

Îi displăcea și așa faptul că trebuia să împartă totul cu Leo, dar măcar, la Londra, avea cercul ei de prieteni. Aici, în Braxton Hall, unde își petrecea vacanța, prietenii ei de joacă erau fie băieți, fie bebeluși. Aceștia nu reprezentau o perspectivă prea fericită. Ea voia să se joace în castelul splendid al lui Hugh și al lui Philip – un palat în miniatură, cu uși, ferestre și mobilă adevărată. Dar era castelul lor, ceea ce însemna că trebuia să

plătească pentru privilegiul de a se juca acolo, supunându-se regulilor impuse de băieți.

În zilele frumoase, o lăsau să joace rolul unei spălătorese, în timp ce ei erau Cavalerii Mesei Rotunde, sau rolul unei servitoare pe o galeră de pirați. Îi plăcea să petreacă ore în șir în bucătăria micuță, împletind ghirlande de flori, în timp ce băieții, înarmați cu pumnale de lemn, se luptau prin palat, arătând cumplit de ridicol.

Ieri, o încoronaseră regină. E posibil să-i fi plăcut însă prea mult puterea, căci astăzi o detronaseră și o închiseseră într-un turn prăfuit și încins. Trecuseră ore de când o țineau întemnițată acolo, și încă nu o salvaseră. Tocmai când se hotărâse să se întoarcă la conac ca să ia o carte, băieții își făcuseră apariția, roșii la față și râzând zgomotos.

Și ținând o broască în mână.

— N-o sărut pentru nimic în lume. Mai bine rămân închisă în turn pentru totdeauna.

Adică, până la ora mesei. Nici nu părea să mai fie mult până atunci, ținând seama de stomacul care îi chiorăia de foame.

— Atunci, va trebui să-ți cerșești libertatea, spuse Hugh. Spune: „Îndurare, stăpâne!“

Ea își dădu ochii peste cap. Hugh nu pierdea niciodată ocazia să le reamintească faptul că era fiul unui duce și conte de nu-știu-ce.

— Uite ce e! spuse Philip. Dacă nu săruți broasca, nu te vom mai primi niciodată în castelul nostru.

Mary puse piciorul în prag. Când o fată este nevoită să se joace cu băieții, trebuie să învețe să fie tenace.

— N-aveți decât. Tata o să-mi construiască propriul castel. De zece ori mai mare decât maghernița asta veche.

— Tatăl tău nici măcar nu este aici, ripostă Philip, îngâmfat.

— Cel puțin, eu *am* un tată, contracară ea imediat.

— Nașul meu...

— Ce-a mai făcut nașul tău? îl întrebă ea, tachinându-l. A ajuns cumva pe Lună?

Philip născocea povești fantastice despre domnul Faraday.

— Nu face asta! îi spuse fratele ei prin semne, scăpărând scântei de mânie. E prietenul meu. Nu e frumos din partea ta.

Expresia de pe chipul lui Philip îi dădu de înțeles lui Mary

că împinsese lucrurile prea departe.

— Luați broasca de aici! zise ea tot prin semne.

Printre protestele zgomotoase ale prietenilor săi, Leo luă broasca și o aruncă pe fereastra îngustă a turnului. Ea și Leo n-ar fi trebuit să vorbească prin semne în fața celor care nu-i înțelegeau – nu era frumos, le spunea mereu mama lor. Dar, uneori, un limbaj secret le prindea tocmai bine.

— Ce e asta? se auzi o voce puternică de undeva de jos. A izbucnit ciuma? Cad broaște din cer?

Mary și Leo își intersectară privirile.

— Tata! strigară ei într-un glas, îmbulzindu-se să coboare scara.

În final, Mary câștigă, cățărându-se apoi în brațele tatălui ei.

— Tăticule! îl strigă ea, prinzându-l de gât și strângându-l cu putere, fără să-i pese de favoriții lui aspri. Chiar și nebărbierit, perspectiva de a-l săruta pe el era mult mai atrăgătoare decât cea de a săruta o broască. Băieții sunt îngrozitori, îi spuse ea. M-au închis în turn.

— Iar eu am venit să te salvez, îi răspunse el, râzând.

Leo stătea în apropiere. Era doar cu un an mai mic decât Mary, dar se considera mult prea mare pentru îmbrățișări și sărutări, cu atât mai mult în fața prietenilor lui. Îl lăsă însă pe Julian să-i ciufulească părul.

Mary își strecură mâna în buzunarul tatălui ei. Dar înainte de a ajunge la trofeul ei, o lăsă jos. Îi obligă apoi, pe fiecare în parte, să facă trei calcule matematice și să spună, corect, pe litere, cuvântul „ipotenuză“, înainte de a le oferi pachetul cu dulciuri.

— O ultimă întrebare, le spuse el, fluturându-le delicatesele ispititoare pe la nas. Unde o găsesc pe mama voastră?

— O, ai grijă, draga mea! spuse Amelia, împiedicând un degețel rotofei să se întâlnească cu un spin de trandafir. Ea sărută mânuța durdulie și o conduse pe fiica ei spre locul unde se aflau mamele. Adună doar margarete, Claire! Doar margarete! Lasă-mi mie trandafirii!

— Cred că vine cineva, spuse Meredith, ridicându-și privirea de pe chipul pruncului blond ce-i dormea în poală și căruia îi făcea vânt cu un evantai. Uite acolo, peste movila aceea! adăugă ea, cu ochii ațintiți spre orizont.

— Nu sunt soții noștri, de asta sunt sigură, spuse Amelia, tăind un alt trandafir. Aș putea să bag mâna în foc că Spencer îl va ține pe Rhys la grajduri toată ziua. Poate că domnul Faraday și Claudia se întorc de la plimbare.

— Nu, îi răspunse Meredith, punându-și mâna la ochi, ca să-i ferească de soare. Nu cred. Văd o singură persoană. Dar mă bucur să știu că cei doi sunt încă buni prieteni.

— Și eu, spuse Amelia.

Claudia se transformase într-o femeie înaltă și seducătoare, cu forme voluptuoase și un spirit îndrăzneț, ca întotdeauna. Domnul Faraday părea să exercite o influență pozitivă asupra ei.

— Fac schimb de scrisori, continuă Amelia. Iar domnul Faraday își ia în serios rolul de naș al lui Philip. A stabilit deja școlile unde va învăța băiatul – de la profesori particulari, la Eton și Oxford; a trasat chiar și un tur al catedralelor pe care le va vizita pe continent. Philip și Hugh s-au atașat foarte mult de el.

Un scâncet ușor se auzi în clipa aceea. Amelia lăsă deoparte, fără tragere de inimă, foarfeca de tăiat trandafiri. Clipele de tihnă se încheiaseră.

Charlotte începu să se agite în poala lui Meredith, roșie la față, și să țipe cât o ținea gurița de tare.

— Îmi pare atât de rău, spuse Meredith, ridicându-se în picioare.

— Nu e cazul, îi răspunse Amelia, întinzând mâinile spre pruncul care plângea amarnic. Era timpul să se trezească. Hai la mama, iubito! Când luă fetița în brațe, i se păru că zărește în ochii prietenei sale un licăr de emoție. După opt ani de căsnicie, ea și Rhys nu aveau copii încă. Îți va veni și ție rândul nu peste mult timp, îi spuse ea, mângâind-o pe Charlotte pe spate. Sunt convinsă de asta.

— Și eu sunt convinsă, îi răspunse Meredith, zâmbind. Îmi va veni rândul în noiembrie, dacă ar fi să mă iau după moașă.

Strigătele de încântare ale Ameliei îi stârniră micuței Charlotte o altă rundă de plânsete. Fetița își manifestă și mai tare nemulțumirea în clipa în care mămica ei o strânse tare la piept.

— Mă bucur atât de mult pentru tine. De ce nu ne-ai spus mai demult?

— Am crezut de atâtea ori... ne-am făcut atâtea speranțe... ca, în final, totul să fie zadarnic, îi răspunse Meredith, cu o

expresie de tristețe pe chip. Să nu-i spui lui Rhys că ți-am mărturisit secretul! Este ciudat de superstițios.

— Dar acum ești sigură?

— Așa cred, răspunse Meredith, cu ochii în lacrimi, punându-și mâna pe burtă. Asta e senzația pe care o simți? Că dă din picioruțe ca o broscuță?

— Da. Exact asta e senzația, spuse Amelia, îmbrățișând-o din nou. Mă bucur atât de mult pentru voi. Tu și Rhys veți fi niște părinți extraordinari.

— Aștepți un copil? Asta este o veste minunată, se auzi o voce gravă în spatele lor.

— Julian! exclamă Meredith, dându-i drumul Ameliei și făcând un pas în spate. Așadar, *pe tine* te-am văzut în depărtare.

— Probabil că da, îi răspunse el, lovindu-și ușor pălăria în semn de salut. Apoi, îi luă mâna Ameliei și i-o sărută cu delicatețe. Excelența Voastră! spuse el, luându-le pe toate la rând și sărutându-le mâna. Lady Ashworth! Micuța Lady Charlotte! Și, în final, ghemuindu-se lângă un buchet de margarete, spuse cu toată seriozitatea: Lady Claire!

— Te așteptam abia mâine, spuse Amelia.

— Mi-am terminat treburile ceva mai devreme. M-am întâlnit cu soții voștri la grajduri.

— Aș fi putut să ghicesc că așa se va întâmpla, îi răspunse ea, râzând.

— Ashworth n-a spus nimic despre vestea cea bună, zise el, întorcându-se spre Meredith.

— Trebuia să rămână încă un secret, îi explică Meredith. Să nu-i spui că ai aflat!

— Voi păstra secretul, dacă îmi oferi un răspuns, spuse Julian, strângând, gânditor, din buze.

— Da? spuse Meredith, ridicând din sprâncene. Și care ar fi întrebarea?

— Unde crezi că aș putea s-o găsesc pe soția mea, în toată această întindere splendidă și magnifică?

*

Lily făcu, prevăzătoare, un pas spre dreapta. Picioarele goale i se adânceau în noroiul mlăștinos, iar poalele rochiei îi pluteau pe valurile agitate ale pârâului năvalnic.

Aplecându-se până la brâu, smulse un mănunchi de

năsturel și, scuturându-le frunzele de apă, puse plantele în coșulețul prins de talie. O să mai adune câteva buchete și apoi o să plece.

O libelulă cu aripi albastre și strălucitoare trecu în zbor pe deasupra pârâului, sărind de la un petic de lumină la altul. Lily privea încântată frumusețea translucidă și iuțeala insectei de o grație aparte. Libelula sări deodată spre stânga. Ea își întoarse privirea ca să-i urmărească traseul...

Și îl zări pe soțul ei stând pe malul râului, cu umărul rezemat de un fag. Încremeni brusc. Căci îl aștepta să vină abia a doua zi.

— De când stai acolo? îl întrebă ea.

— De puțin timp.

Lily se întoarse cu fața spre el. Doamne, cât era de frumos! Periculos de frumos! Nebărbierit, ciufulit și ars de soare. Își scosese haina și o ținea cu un deget, aruncată peste umăr. Lavaliera, dacă avusese vreuna, dispăruse.

Valurile iuți ale pârâului se spărgeau de genunchii ei. Priveliștea îi lăsa gura apă.

Julian își agăță haina de o creangă și se îndreptă spre ea.

— Greu te mai găsește omu'! îi spuse el prin semne.

Ea înghiți în sec. Apoi, îi arătă coșulețul.

— Adun năsturel.

— Da, văd, îi răspunse el, intrând în apă cu cizme cu tot. Apropiindu-se, trase adânc aer în piept. Miroși toată a năsturel. Răspândești o aromă proaspătă, înmiresmată și „picantă".

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse ea, căci îi simțise lipsa în fiecare clipă din fiecare zi.

— Nu ți-a fost nici pe departe atât de greu cât mi-a fost mie, îi răspunse el, studiind-o cu o privire lacomă, de la părul rebel ce refuza să-i stea împletit în cosițe și până la picioarele goale, de care se spărgeau valurile înspumate ale râului. O să te sărut chiar aici, în apă. Și o să fac dragoste cu tine pe malul râului.

— Sună minunat.

Îi scoase coșulețul prins de mijloc și, întinzându-se cât putu de mult, i-l puse în siguranță pe mal. Începu apoi să-i desfacă panglicile pălăriei din paie și i-o aruncă unde nimeri.

Abia atunci... reuși, în sfârșit... să ajungă la *ea*.

Îi atinse obrazul cu mâna și scoase un oftat prelung.

— Lily!

Un fior îi străbătu trupul, de la ceafa arsă de soare, până la tălpile răcorite de apa rece a pârâului. Tremura, înfiorată. Ce absurd! Era soțul ei de mai bine de opt ani. Avea adesea senzația că îl cunoștea mai bine decât se cunoștea pe sine însăși.

Și cu toate astea, tremura, înfiorată.

Își zâmbeau unul altuia în timp ce își contopeau încet buzele într-un sărut pasional. Acum știau amândoi că nu aveau de ce să se grăbească. Cele câteva săptămâni petrecute unul fără celălalt se dovediseră un calvar. Dar reîntâlnirea avea să se transforme într-o adevărată magie. O simplă privire le incita simțurile. O simplă atingere îi făcea să plutească pe aripile euforiei. Iar savoarea amândurora, ce le era dat s-o guste, era un amalgam de ingrediente deopotrivă familiare și sălbatice.

Și oriunde se aflau – fie la Londra, în York sau în mijlocul unui pârâu din Cambridgeshire –, primul sărut întruchipa bucuria și frumusețea întoarcerii acasă.

Mulțumiri

M-am bucurat de ajutorul multor oameni în timp ce am scris această trilogie. Nu am cuvinte să le mulțumesc îndeajuns soțului și copiilor mei, dar și celorlalți membri ai familiei, pentru susținerea pe care mi-au acordat-o. În mod deosebit, manuscrisul a beneficiat de sfaturile și de viziunea lui Courtney Milan, Amy Baldwin, Elyssa Papa, Jennifer Haymore, Janga Brannon, Sara Lindsey, Terri Osburn, Diana Chung, Lindsey Faber și Manda Collins. Vreau să-i mulțumesc lui Maili pentru răbdarea cu care mi-a răspuns la numeroasele întrebări pe care i le-am pus, cât și pentru toleranța manifestată față de greșelile pe care le-am făcut, în ciuda ajutorului său generos. Vreau să le adresez mulțumiri lui Kim Castillo și Frauke Spanuth, deoarece expertiza lor se ascunde în spatele a numeroase scene din carte.

Sunt recunoscătoare întregului colectiv editorial de la Random House, printre care editorului meu, Kate Collins, și asistentei ei, Kelli Fillingim, dar și agentului meu de publicitate, Alison Masiovecchio, și redactorilor Martha Trachtenberg și Lynn Andreozzi, pentru coperțile minunate ale cărților mele. Vreau, de asemenea, să-i adresez mulțumiri impresarei mele extraordinare, Helen Breitwieser, pentru profesionalismul ei desăvârșit.